

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

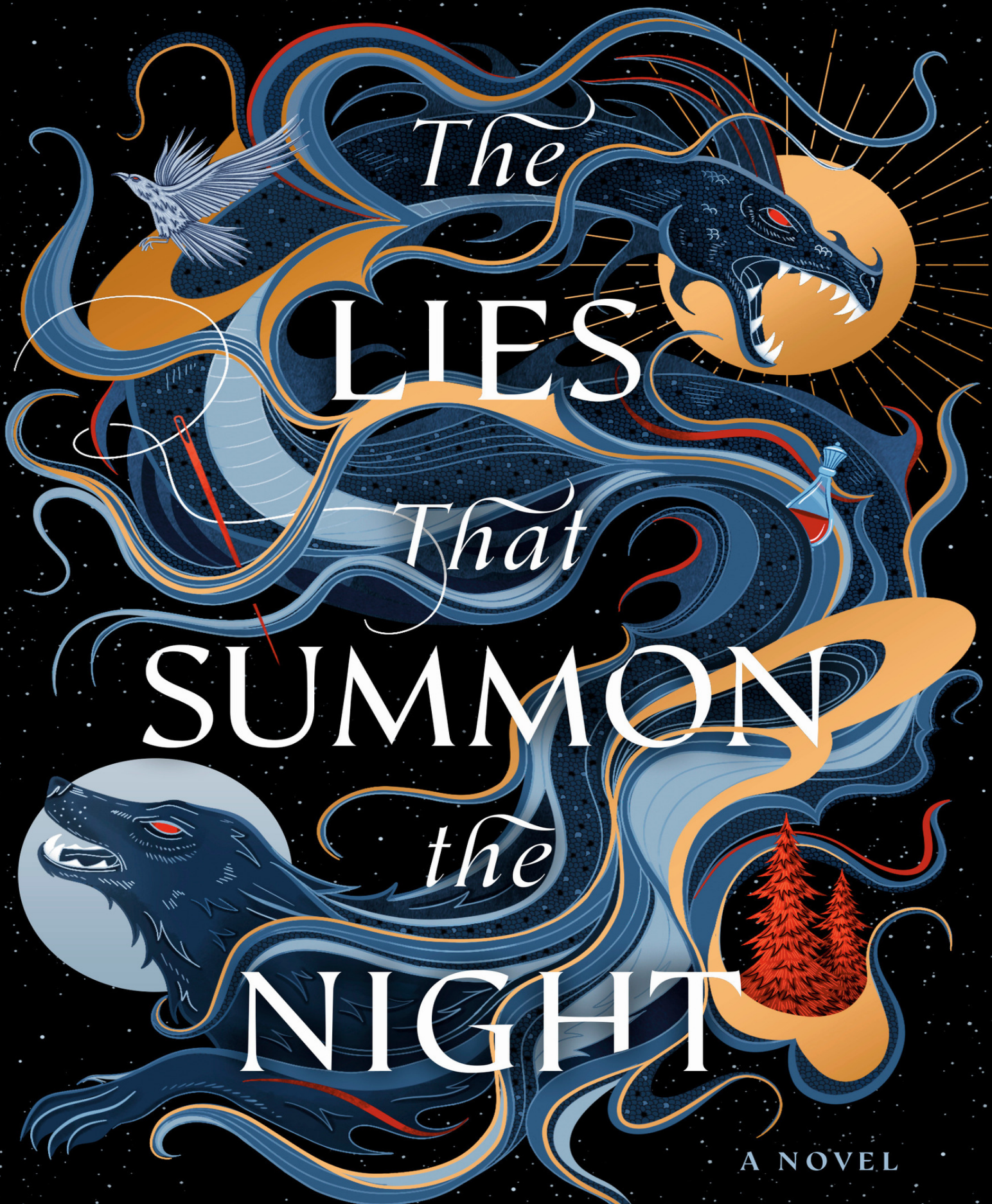
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A NOVEL

TESSONJA ODETTE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

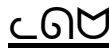
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

TESSONJA ODETTE'NİN DİĞER ESERLERİ

PERİLERLE DOLAŞIK SERİSİ

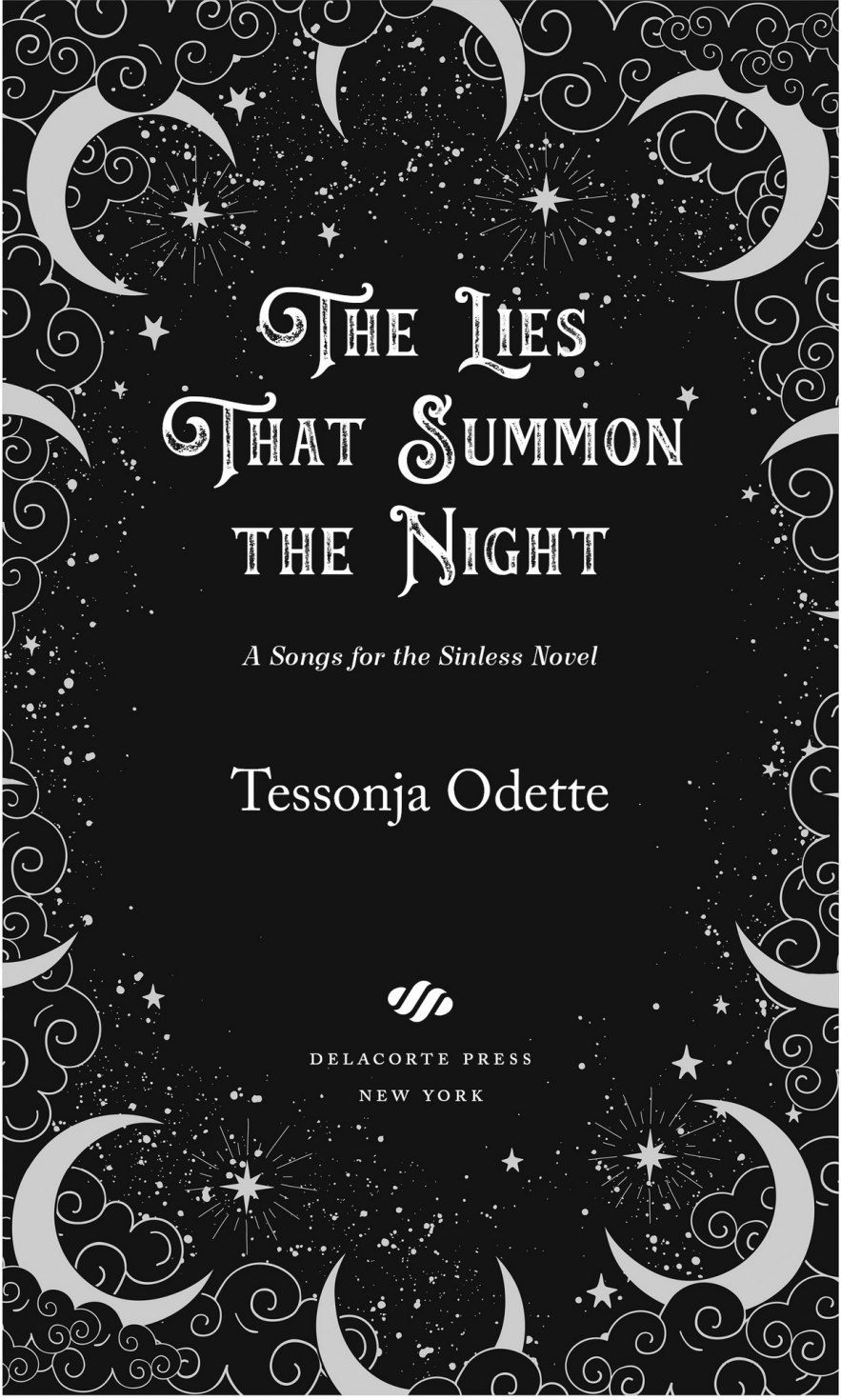
Kurt Kralın Laneti
Kuzgun Prensın Kalbi
Selkie'nin Öpücüğü
Zehirin Tadı
Çok Kötü Bir Rüya

FAİR ISLE ÜÇLEMESİ

Bir Peri Kalbi Oymak
Bir Peri Tacı Takmak
Peri Savaşı Başlatmak İçin

PERİ FLÖRTLERİ VE KORSE İPLERİ SERİSİ

Kalplerin Rekabeti
Vahşi Aşkım

THE LIES THAT SUMMON THE NIGHT

A Songs for the Sinless Novel

Tessonja Odette

DELACORTE PRESS
NEW YORK

Delacorte Yayınevi
Random House'un bir markası
Penguin Random House LLC'nin bir bölümü
1745 Broadway, New York, NY 10019
randomhousebooks.com
penguinrandomhouse.com

Telif hakkı © 2026, Tessonja Odette'e aittir.

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve telif hakkı yasalarına uyarak, izinsiz olarak herhangi bir bölümünü çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesine olanak sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamayacağını veya çoğaltılamayacağını unutmayın.

Delacorte Press tescilli bir ticari markadır ve DP logosu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır.

Ciltli kitap, ISBN 9798217094905
Uluslararası ISBN 9798217300990
E-kitap ISBN 9798217094912

Kitap Ekibi: Yayın editörü: Kelly Chian • Genel yayın yönetmeni: Saige Francis • Üretim müdürü: Nathalie Mairena • Düzeltmenler: Lara Kennedy, Cyrus Chin, Tess Rossi

Kitabın tasarımı Caroline Cunningham'a ait olup, e-kitap formatına Arienne Dinh tarafından uyarlanmıştır.

Başlık sayfası arka plan resmi: Salomi art/Adobe Stock; bölüm açılış resmi: iğne ve iplik: HaqueMukul/Adobe Stock; iksir şişesi: kssss/Adobe Stock

İç kapak haritası: Charlie Arpie

Kapak tasarımı: Micaela Alcaino

Ürün güvenliği ve uyumluluğu konusunda AB'deki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda'dır. <https://eu-contact.penguin.ie>

ep_prh_7.3a_155047000_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Sözlük

Adanmışlık

Harita

Birinci Bölüm: İnana

İkinci Bölüm: İnana

Üçüncü Bölüm: İnana

Dördüncü Bölüm: İnana

Beşinci Bölüm: İnana

Altıncı Bölüm: İnana

Yedinci Bölüm: Dominic

Sekizinci Bölüm: İnana

Dokuzuncu Bölüm: İnana

Onuncu Bölüm: Dominic

On Birinci Bölüm: İnana

On İkinci Bölüm: İnana

On üçüncü Bölüm: İnana

On dördüncü Bölüm: Dominic

On Beşinci Bölüm: İnana

On Altıncı Bölüm: Dominic

On yedinci Bölüm: İnana

On sekizinci Bölüm: İnana

Ondokuzuncu Bölüm: Dominic

Yirmiinci Bölüm: İnana

Yirmi Birinci Bölüm: İnana
Yirmi İkinci Bölüm: İnana
Yirmi Üçüncü Bölüm: Dominic
Yirmi Dördüncü Bölüm: Dominic
Yirmi Beşinci Bölüm: İnana
Yirmi Altıncı Bölüm: İnana
Yirmi Yedinci Bölüm: Dominic
Yirmi Sekizinci Bölüm: İnana
Yirmi Dokuzuncu Bölüm: Dominic
Otuzuncu Bölüm: İnana
Otuz Birinci Bölüm: İnana
Otuz İkinci Bölüm: İnana
Otuz Üçüncü Bölüm: Dominic
Otuz Dördüncü Bölüm: İnana
Otuz Beşinci Bölüm: İnana
Otuz Altıncı Bölüm: İnana
Otuz Yedinci Bölüm: İnana
Otuz Sekizinci Bölüm: Dominic
Otuz Dokuzuncu Bölüm: İnana
Kırkıncı Bölüm: İnana
Kırk Birinci Bölüm: İnana
Kırk İkinci Bölüm: Dominic

Teşekkürler

Yazar Hakkında

YAZARIN NOTU

Geceyi Çağırın Yalanlar, yetişkin okuyucular için tasarlanmış bir yetişkin romantik romanıdır. Ana çift arasındaki romantizm karanlık değildir, ancak olayların geçtiği fantastik dünya karanlıktır. Bu kitapta canavarlar, şiddet ve karanlık temalar yer almaktadır. Lütfen okurken dikkatli olun.

Aşağıda yer alan liste kapsamlı olmamakla birlikte, bu kitap aşağıdaki içerikleri içermektedir:

- Yetişkinlere yönelik durumlar.
- Açık ve net dil.
- Kaba dil, gölge oyunu ve göz bağlama içeren, açık kapı betimlemeli seks sahneleri.
- Dini ve siyasi yolsuzluk.
- Şiddet, kan ve vahşet içeren bu hikayede, vampir benzeri bir türün kan içmesi de yer alıyor.
- Uyuşturucuya benzer kan bağımlılığı ve yoksunluk belirtileri.
- Vücut dehşeti ve korkutucu sahneler.
- Geçmişte ebeveyn ihmaline dair ifadeler yer alıyor.
- Geçmişte yaşanan cinsel saldırı olaylarından bahsediliyor.
- Geçmişte cinayet, fiziksel şiddet ve sakatlama olaylarından bahsedilmiştir.
- Yas ve sevdiklerimizi kaybetmek.

SÖZLÜK

Yer:

Kutsal Kıta—dünyada günahsızların yaşadığı ve yönettiği tek kıta.

Kutsal Şehir—Günahsız bir kraliyet mensubu tarafından yönetilen, Kutsal Ateş Ocağı'nın ışık kubbesi altında korunan ve gümüş duvarlarla çevrili bir şehir. Gölge duvarların içine giremediği için burası insanların yaşayabileceği en güvenli yerdir. Şu anda kraliyet başkenti Lighthaven da dahil olmak üzere sekiz kutsal şehir bulunmaktadır.

Korunan Köy—Günahsız bir duk tarafından yönetilen, Kutsal Ateş Ocağı'nın ışık kubbesi altında korunan bir köy. Kutsal Şehirlerin aksine, korunan köyler gümüş duvarlarla çevrili değildir. Bununla birlikte, insanların yaşayabileceği en güvenli ikinci yerlerdir.

Büyük:

Astroteürji—tanrılar ve kozmosun enerjilerini kullanarak ölümlü dünyaya bereket indirmeyi ve istenen sonucu elde etmeyi amaçlayan bir sihir türü.

Astroteürjik Diyagram—açılar, geometrik desenler ve semboller içeren, tanrılar ve kozmosun enerjilerini astroteürji uygulamalarında kullanmak üzere belirli şekillerde yönlendiren bir ritüel çemberi.

Güneş Astroteürjisi—yalnızca Günahsızlar ve Gölge Katilleri'nin gerçekleştirebileceği, tanrı Bastien'in enerjisini ve güneşin özelliklerini kullanan güçlü bir astroteürji türü. Kan kurbanı gerektirir ve bu işlem ne kadar zorluyorsa, onu beslemek için gereken kan veya ölüm miktarı da o kadar fazla olur.

Sıradan Astroterapi—Yüz Günlük Karanlık döneminden önce yaygın olan ve iksir ve tonik hazırlamak veya çok uzak mesafelere anında iletişim sağlamak gibi günlük işlerde kullanılan bir astroterapi türü. Günümüzde, astroterapinin tüm biçimleri halka yasaklanmıştır ve kilise tarafından sıkı bir şekilde korunmaktadır.

Kutsal Ateş Kabı—içine astrolojik bir şema kazınmış geniş, sığ bir kap. Yakıldığında, belirlenmiş bir alanın üzerinde gölgelerin geçemeyeceği devasa bir ışık kubbesi oluşturur. Kutsal Ateş Kabını yakmak, güneş astrolojisinin en güçlü başarılarından biridir ve ışığı korumak için düzenli aralıklarla kalp kurbanı gerektirir.

Günahlardan Arındırma—bir insanın ruhunu günahlardan arındırarak onu günahsız hale getiren astroterapi ritüeli.

Kısmi Günahların Affedilmesi—bir insanın ruhunu günahlarının yalnızca yarısından arandıran, Gölge Düşmanlarına özgü bir astroterapi ritüeli.

İnsanlar:

Günahsızlar—günahlardan arınma ritüelini geçirmiş ve artık düzenli olarak kan tüketen eski insanlardır. Ölümsüz kabul edilirler ve Gölge varlıkları kendilerine çekemezler.

Gölge Katili—yarı günahsız olarak kabul edilen Gölge Katilleri, ruhlarının günahlarının yarısından arındırıldığı kısmi bir günah bağışlama sürecinden geçerler. Saf günahsızlara göre daha az düzenli olsa da kan tüketirler. İnsanlara göre daha az duygu yaşarlar.

Halfsoul—Shadowbane için kullanılan bir diğer terim.

Günahsızlar Hiyerarşisi—Kral Kaelum, Kutsal Kıta'yı hükümdarı olarak yönetir. Kilise, kraliyet ailesi ve dükler doğrudan onun emrinde hizmet eder. Günahsız Prensler, kralın altında en güçlü ikinci Günahsızlardır. Günahlarından arınmalarının ardından kutsal atama ile kraliyet ailesine mensup oldular. Şu anda her biri kendi Kutsal Şehrini yöneten yedi Günahsız prens vardır. Günahsız dükler, kraliyet ailesinin altında en güçlü üçüncü Günahsızlardır. Liyakat ve dindarlık ödülü olarak bu göreve atanırlar ve dük olarak yönetecekleri bir bölge verilir. Kral,

prensler ve dükler, Kutsal Ateş Ocaklarını yakmak için güneş astroteurjisi yapabilirler, ancak başka herhangi bir astroteurji türünü veya başka herhangi bir amacı gerçekleştirmelerine izin verilmez. En güçlü ikinci Günahsızlar ise Gölge Katilleridir. Yarı günahsız olsalar bile, kıtanın koruyucuları, ödül avcıları ve Gölge katilleri olarak konumları ve astroteurjiyi kullanma yetkileri, onları halk arasında son derece saygı duyulan ve korkulan kişiler haline getiriyor. Günahsız hiyerarşisinin en altında Günahsız lordlar ve leydiler bulunur. Unvanlarını liyakat ve dindarlık ödülü olarak alırlar ve genellikle halktan daha üstün liderlik ve onur pozisyonları üstlenirler. Astroteurji hakkında hiçbir bilgileri yoktur. Günahsızların tüm rütbeleri kan tüketir ve kan kaynaklarını seçme de dahil olmak üzere eylemleri ve davranışları söz konusu olduğunda kanunların üstündedirler.

Kilise—Kral Kaelum'a doğrudan hizmet eden rahipler—Kutsal Kıta'daki en güçlü insanlardır. Astroteurjiye dair tüm bilgilerin koruyucularıdır ve hükümetin adli ve askeri işlevlerini denetlerler. Sadece onlar, sıkı kurallar altında, günah bağışlama ritüelini ve bazı yaygın astroteurji biçimlerini gerçekleştirme yetkisine sahiptirler.

C a n a v a r l a r :

Gölge—insan günahından doğan yarı bilinçli bir gölge. Genellikle insansı bir görünüme sahip olsalar da bazen hayvan benzeri biçimlerde de görülürler; insanlığı takip ederler ve günaha meyillidirler. Kışkırtıldıklarında şiddete başvururlar. Gündüzleri karanlık yerlere hapsedilirler ve doğrudan güneş ışığına dayanamazlar. Gümüşe karşı hassastırlar ve metalden yapılmış duvarların veya engellerin yanından geçemezler. Gün ışığı altında sürgün edilebilirler veya alevli bir kılıçla öldürülebilirler, ancak gece çökerse hızla yeniden oluşurlar. Bir Gölge'nin kalıcı olarak öldürülmesinin tek yolu, bedenlenmesi ve bir Gölge Katili tarafından yok edilmesidir.

Vücut bulmuş varlık—belirli bir insana yoğun ilgi duyan, ardından onun suretini kopyalayan ve sonra onu tüketen bir Gölge. Sonrasında, Gölge,

kurbanının kopyalanmış sureti ve anılarıyla bedensel hale gelir. Kendilerini insan olduklarına ikna etmişlerdir ve insan olmadıklarını hatırlatan her şey onları şiddete sevk eder.

Tarih/Efsaneler:

Yüz Günlük Karanlık—efsaneye göre beş yüz yıl önce insanlık o kadar kötüleşmişti ki, dokuz tanrı onları cezalandırmak için dünyayı yüz gün boyunca karanlığa boğmaya karar vermişti.

Bastien Yılı—her on yılın sekizinci yılıdır ve bu yıl boyunca Bastien, yılın koruyucu tanrısı olarak kabul edilir. Başkentte yaz gündönümünde, tanrının affını dilemek ve Gölgelelerin tehdidine son vermek amacıyla bir kefarete ritüeliyle onurlandırılır.

Yedi İnsan Günahı—insanlığın en karanlık yedi yönü olarak kabul edilir: gurur, şehvet, tembellik, oburluk, açgözlülük, kıskançlık ve öfke.

Yedi Kutsal Erdem—insanlığın tanrıların affını kazanmak için sahip olması gereken en yüce yedi erdem olarak kabul edilir: alçakgönüllülük, şefkat, çalışkanlık, ölçülülük, cömertlik, saygı ve sabır.

Ay enerjisi—günah olarak da bilinen ay enerjisi, Ay Tanrıçası Vanna'dan doğan, tanrıların, kozmosun ve insanlığın karanlık yönünü, tüm döngülerin doğal sonunu ve güneş enerjisinin gerekli zıttını temsil eden bir yönüdür. Günümüzde ay enerjisi ve ay ile ilgili her şey günah ve kötülük olarak kabul edilmektedir.

Dokuz Tanrı

Ana tanrılar:

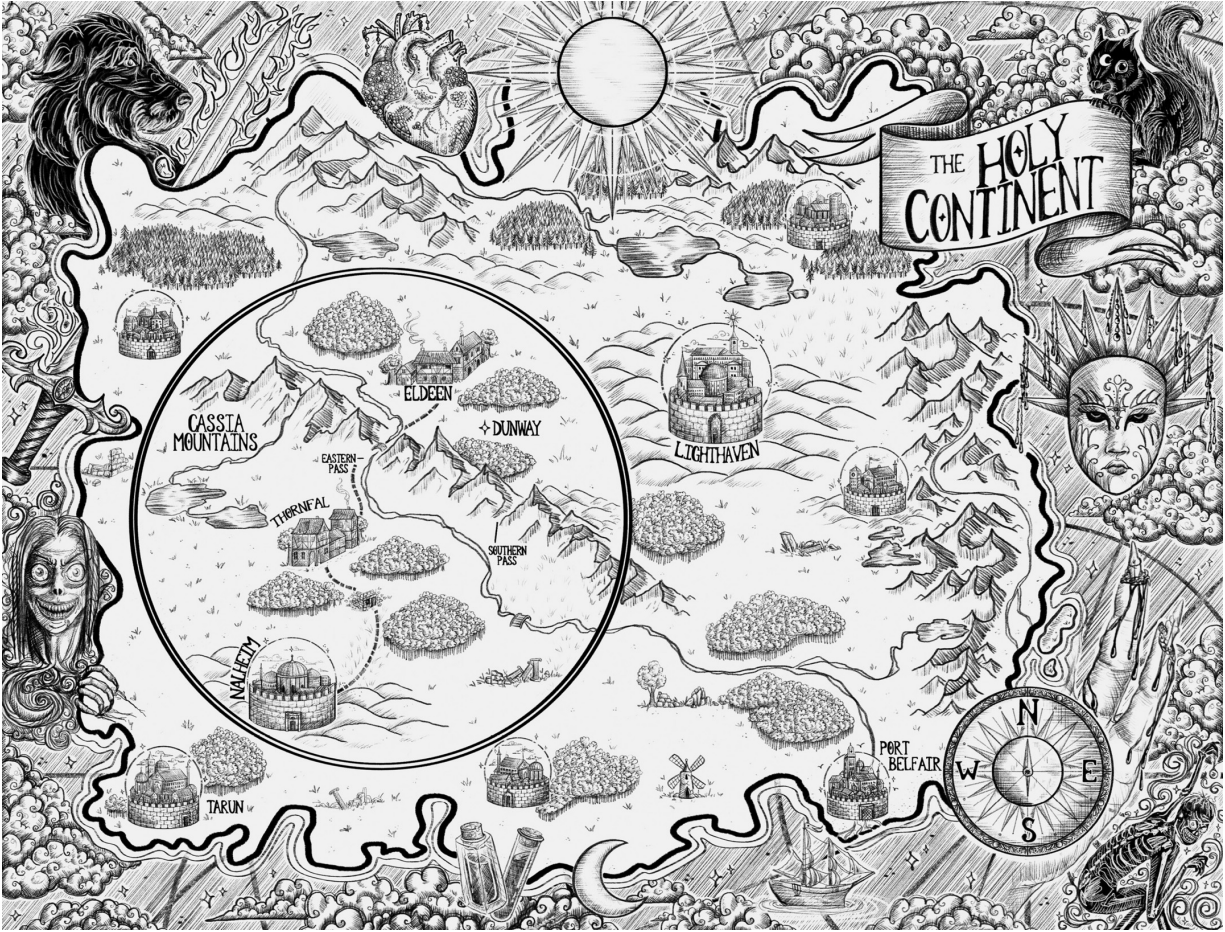
- Güneş tanrısı Bastien, yaşamı, ışığı ve yaratılışı temsil eder.
- Vanna, Ay Tanrıçası olup ölümü, karanlığı ve yıkımı temsil eder.

Çocukları, yedi küçük tanrı:

- Bereket Tanrısı, müjdecisi; açgözlülüğten cömertliğe kadar çeşitli enerjileri temsil eder.

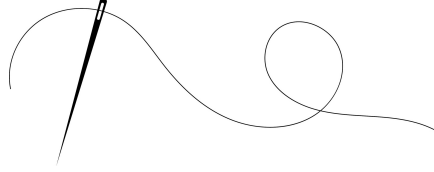
- Aşk tanrıçası Serafina, şehvetten şefkate kadar çeşitli enerjileri temsil eder.
- Bilgelik tanrısı Malen, gururdan tevazuya kadar çeşitli enerjileri temsil eder.
- Adalet tanrıçası Lilith, öfkeden sabra kadar çeşitli enerjileri temsil eder.
- Hasat tanrısı Syllas, oburluktan ölçülülüğe kadar çeşitli enerjileri temsil eder.
- Güzellik tanrıçası Dian, kıskançlıktan hayranlığa kadar çeşitli enerjileri temsil eder.
- Kole, amaç tanrısı olup tembellikten çalışkanlığa kadar çeşitli enerjileri temsil eder.

Kalbi kırık olan ve bu süreçten daha güçlü çıkan herkes için.

BİRİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Rüzgara ilk kez bir hikaye fısıldadığımda, bunun ölümümle sonuçlanacağından emindim. O zamanlar çocuk olabilirdim, ama işlediğim suçun sonuçlarını anlıyordum. Sanat yapmak yalan söylemektir, yalan söylemek günahtır ve günah işlemek karanlığı saran gölgeleri çekmektir. Yine de, yaptıklarımın kaçmak yerine, nefesimi tutarak, güneş ışığında güvende, gözlerim köyümün kenarındaki ormana kilitlenmiş halde bekledim. Ağaçlar arasında kararan hareketin belirleyici işaretini kaçırmaktan korktuğum için neredeyse gözümü kırpmaya bile cesaret edemedim. Bir gölge canavarının açlığını uyandırdığıma dair bir işaret.

Bir saat geçti ve böyle bir tehlike ortaya çıkmadı, ama yine de rahatlamadım.

Hayal kırıklığına uğradım.

Ölmek istediğim için değil; hayatta olduğumu hissetmek istediğim için. İçime günah tarafından değil, kutsal yazılar tarafından aşılana özlemi dindirmek için.

*Yalan, kurgudan daha büyük değildir.
Sanattan daha güzel bir günah yoktur.
Bu zevklere kapılmayın,
Çünkü şeytan onların ilham kaynağıdır.*

Tanrım, o satırlar o zamanlar beni nasıl da etkilemişti. Yasak sanatlara bulaşmamak için bir uyarı niteliğinde olsalar da, bana hiç öyle gelmediler. Bir çağrı gibiydiler. Bir meydan okuma. Şeytanın bile dikkatini çekecek kadar büyüleyici bir hikaye örebilir miydim? İnsanlığı kasıp kavuran gölgelerin ölümümü isteyeceği kadar güzel bir hikaye?

Bu, dünyaya kurguyu son kez soluduğum an değildi. Bu sadece başlangıçtı ve sonunda hikaye anlatıcılığı benim sonumu getirdi. Suçlarımdan dolayı iki kez yakalandım.

İlk seferinde, sevdiğim adamı kaybettim.

İkinci seferde özgürlüğümü kazandım.

Ama komik olan şu ki, esaret altındayken kendimi en özgür hissettim. En azından bu gece gibi gecelerde.

Penceresiz bir oda ileride beni çağırıyor. Arkadaşlarımla birlikte loş koridordan ona doğru ilerlerken nefesimi düzenli tutuyorum. Terliklerimizin yumuşak ayak seslerinden başka bir sesimiz yok, aramızda hissedilir bir dehşet ve beklenti karışımı var. Ne beklediğimizi biliyoruz, çünkü hiçbirimiz Lanetli İn'de sahne almaya yabancı değiliz.

Bu gece aramızda on ikiden fazla kişi var, hepimiz sanatçı ve kanun kaçağıyız. Yirmi altı yaşındayım, ne en genç ne de en yaşlıyım. Meslektaşlarım arasında onlu yaşlarında bir kızdan, benden iki kat büyük bir adama kadar her yaş var. Çoğu, benim gibi, maiyetimizin başında duran şık giyimli beyefendi Bay Rockefeller'a bağlı. Geri kalanlar ise sözleşmelerini çoktan tamamlamış ve burada kendi istekleriyle geçimlerini sağlamak için bulunuyorlar. İki yıl sonra ben de onların arasında olacağım. Bir yıl sonra da bu lanet kıtadan güvenli bir şekilde ayrılmak için yeterli parayı kazanmış olacağım.

O zamana kadar hayatta kalmam gerekiyor.

İlk müzik ezgisi kulaklarıma ulaştığında tüylerim diken diken oldu; telli bir çalgıdan çıkan hafif, akıcı bir melodi. Her türlü hayal gücüne dayalı sanatın yasak olduğu bir dönemde böylesine ürpertici bir ses. Artık buna alışmış olmalıydım. Bay Rockefeller'ın gözetiminde geçirdiğim bir yılın, Zavallı Sığınak'taki bir yıllık performansların ardından, yeterince müzik

dinledim. Yine de, bunun asla daha az ürkütücü, daha az büyüleyici geleceğini sanmıyorum.

Kapıya yaklaştıkça melodi daha da yükseliyor, kahkahalar ve sohbetler de artıyor. Burnuma dolan keskin alkol kokusuna karşı kendimi hazırlıyorum, umarım bununla birlikte kanın demir gibi keskin kokusunu da almam. Eğer bu gece burada günahsızlardan herhangi biri varsa...

Boğazımda yükselen korku yumağını yutuyorum. Bay Rockefeller, aristokrat arkadaşları üzerinde bizi onlardan koruyacak kadar nüfuz sahibi olabilir, ancak aynı şeyi Günahsızlar için garanti edemez.

En azından hepimiz maskeliyiz, kimliklerimiz ise aynı kıyafetlerle daha da gizlenmiş durumda: belden boyuna kadar kurdeleli, koyu kırmızı ipek elbiseler ve başımızın arkasında da aynı renkte peçeler. Kimse kızıl-sarı saçlarımı veya çilli yanaklarımı görmeyecek. Göz yarıklarından gri göz bebeklerimi de neredeyse hiç fark etmeyecekler. Görecekleri tek şey maskelerimizdeki farklı desenler olacak; boy ve vücut yapılarımızdaki farklılık dışında bizi ayıran tek şey bu. Benim maskem zarif çiçekli telkari ve güneş ışınlarına benzeyen ince sivri uçlardan oluşan bir hale ile süslenmiş; bunların hepsi de hareketlerimle hışırdayan ve sallanan bronz boncuklarla çevrili.

Sonunda eşiği geçtik, karanlık koridordan ıslıl ıslıl odaya geçiş beni geçici olarak kör etti. Başımın üstünde asılı duran parıldayan kristal avizelerin ışıltısına alışmak için gözlerimi kırptırdım; altın rengi ışıkları, gümüş duvarlardan, zeminden ve tavandan yansıyan parıltıyla daha da göz kamaştırıcı hale gelmişti. Şakaklarımda zonklayan bir ağrıya neden olacak kadar parlaktı, ama minnettar olmalıyım. Gümüş ve ışık, insan günahından doğan gölge canavarları olan Gölgeleleri uzaklaştıran iki şeydir.

Bu odanın asıl amacı, yeraltı acil durum sığınağı olarak hizmet vermektir. Nalheim gibi kutsal şehirler, yükselen gümüş duvarlarla ve şehrin merkezindeki kutsal bir mangaldan yayılan ışık kubbesiyle çevrilidir. Bu tür sığınaklar, Nalheim'ın birincil koruma önlemlerinin tehlikeye girmesi durumunda aristokrasinin kaçabileceği bir sığınak sağlar. Ancak Bay Rockefeller, bu sığınağı böylesine felaket bir olay için saklamak yerine,

şehrin saygın elitleri için bir sosyal kulübe dönüştürdü. Akranlarına güvenli bir şekilde günahın tadını tattırabileceği bir yer.

Rockefeller bizi partinin merkezine götürüyor ve biz de izleyicilerimizin bu geceki eğlenceyi tam olarak görebilmesi için dağılıyoruz. Pencere olmamasına rağmen, oda, kadife döşemeli kanatlı koltukları ve enfes yiyeceklerle dolu masalarıyla, bir sarayın salonunun nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibiydi. Gümüş duvarlar damask deseniyle işlenmiş, gümüş tavan kasetli ve gümüş zeminler pırıl pırıl parlatılmış. Kıtanın en çok aranan metalinin böylesine abartılı bir gösterimi.

Birkaç çift göz bize doğru kayıyor, ancak müşterilerimizin çoğu hâlâ sohbet ediyor veya mobilyaların üzerine yayılmış halde içkilerini yudumluyor. En şık fraklarını, silindir şapkalarını ve parlak ipek, dantel ve brokar kumaşlardan yapılmış balo elbiselerini giymişler. Bizimkiler gibi onların da yüzleri maskelerin ardında gizli, ancak onlarınkiler ifadesiz porselenlerken, bizimkiler sanat eserleri, bizim gibi günahkâr olmadıklarının kanıtı. Yasadışı sanatlara katılmıyorlar. Sadece izliyorlar. Yargılıyorlar. Kamuoyu önünde kınadıkları şeyin ihtişamının tadını çıkarıyorlar.

Melodi yeni bir ezgiye geçiyor ve ince yapılı bir erkeğin kucağında oturan müzisyeni görüyorum. Maske takmıyor, göz kapakları ağır, göz bebekleri genişlemiş. Kambur duruşuna, boynundaki kanayan deliklere ve eteklerinin üzerinden çoraplı uyluklarına doğru uzanan ellerine rağmen, parmakları arpında hâlâ çevik ve aktif.

Kanım donuyor.

Onu tanıyorum. Yıllar önce Bay Rockefeller ile olan sözleşmesini bitirdikten sonra, o sefil sığınakta sadece ara sıra çalışıyordu. Aylardır onu görmemiştim. Şimdi nedenini biliyorum, tıpkı yüzüne bakmadan bile arkasında oturan adamın nasıl biri olduğunu bildiğim gibi. Duruşundaki zahmetsiz zarafette, etrafındaki avizeler ve gümüş duvarlar kadar parlak, ıslıl ıslıl görünmesinde yazılı. Ama bu sadece odadaki gölge düşürmeyen tek kişi olmasından kaynaklanıyor.

Günahsızların gölgesi yoktur.

Günahlardan arınmış, yaşlanma ve ölümden kurtulmuş olan Günahsızlar, insanlığın en safı olarak insanlığa hükmederler. Gölge varlıkları çekmeyen tek varlıklar oldukları için kusursuzdurlar.

Çenem kasıldı. Bakışlarımı kadının boynundaki delik izlerinden günahsız erkeğin kan lekeli dudaklarına çevirdim. Müzisyen gibi o da maske takmıyordu, keskin elmacık kemiklerini ve boş mavi gözlerini, alnına dökülen altın sarısı saçlarını ortaya koyuyordu. Kim olduğunu veya ne yaptığını saklamak için hiçbir sebebi yoktu. Kurbanından gizlice beslenmek için hiçbir sebebi yoktu. İsteddiği kişiyi kan kaynağı olarak seçebilir ve onları kendi kanını tüketmeye zorlayarak itaatkâr köleleri haline getirebilirdi.

Bay Rockefeller konuklarını karşılıyor ve bu akşamki eğlencenin başladığını duyuruyor. Dikkatimi Günahsız'dan ve onun kölesinden uzaklaştırarak, boş bir mermer kutuya doğru ilerliyorum ve üzerine çıkarken cüppemin eteğini kaldırıyorum. Odadaki arkadaşlarım da aynı şeyi yapıyor; kimisi müzik aletleriyle, kimisi fırçalar, eskiz defterleri veya diğer sanat araçlarıyla. Birkaçının eli benim gibi boş, ama ben uzun süre öyle kalmayacağım.

Belimde parmaklarımı kenetleyerek dimdik duruyorum. Korkusuzmuş gibi davranarak kendimi ilgi odağı haline getiriyorum. Maskemin sağladığı anonimliğe rağmen, bu aşamada kendimi her zaman çıplak hissediyorum. Çok fazla göz önünde. Çok savunmasız. Ama bunu belli etmemeye kararlıyım.

Bay Rockefeller kalabalığın arasında dolaşarak müşterilerimize cazip teklifler fısıldıyor.

Blade, tek bir damla kan akıtmadan bıçaklarla hokkabazlık yapıyor.

Ozanın elleri bir katilin yara izleriyle dolu, sesi ise bir meleğin sesi.

Aşık, eski zamanların unutulmuş masallarından çıkmış bir prens gibi vals yapıyor.

Bu fahişenin ipek gibi yumuşak uylukları ve sizi aralarına çekecek bir kalemi var.

Terzi, yüreklerinizi etkileyecek, korku ve umudu bir arada anlatan bir öykü dokuyor.

Hiçbirimiz gerçek adımızı kullanmıyoruz, birbirimize bile. Inana Westwood çoktan gitti, yerini Terzi aldı. Efendimin yaydığı dedikodular sayesinde, Terzi'nin yemeklerine susamış küçük bir kitle kısa sürede etrafımda oluşuyor.

Müşterilerim, sanki sadece yakınlıklarıyla bile iğrençliğini kapacaklarından korkuyorlarmış gibi, mütevazı bir mesafeyi koruyor, bedenlerini hafifçe yana eğmiş durumdalar. Gerçekten endişeli olsalardı, Lanetli Yuva'ya gelmezlerdi. Doğrusu, tiksintileri sahte. Maskelerinin ardında beliren heyecanı, güzelce giyinmiş bedenlerinde dolaşan titremelerde dans eden beklentiği görebiliyorum. Günahsızlar kadar susamışlar, ama kan için değil. Gölgeler kadar açlar, ama et için değil.

Arpçının melodisi yavaşlıyor ve müşterilerimiz son seçimlerini yapıyor. Bazı katılımcılar, daha inandırıcı bir kayıtsızlık havası yaratmak için duvarlara yaslanıyor, tıpkı günahsız adam gibi, o da sandalyesinden kalkmamış – tanrılara şükür. Ona doğru bir bakış atıyorum, omuzlarımdaki gerginlik yumak gibi. Kendi halinde kaldığı sürece, performansına tüm gücümü verebilirim. Aksi takdirde, izleyicilerimi eğlendirmekle unutulmaz olmamak arasında ince bir çizgide yürümek zorunda kalırdım. Günahsızlar, nadir ziyaretlerinde en yetenekli olanları tercih ediyor gibi görünüyor.

Gözlerimi bir kez daha arp çalan kadına indirdiğimde kalbim sıkışıyor. Gülümsemesi o kadar huzurlu, bakışları o kadar boş ki. Günahsız birinin kanıyla sarhoş olmak nasıl bir şey acaba? Zihninin kafesine çaresizce çarpan, hâlâ berrak bir yanı var mı? Vücudunun geri kalanı itaat ederken, isyanının tek eylemi olan bu yanı mı hâlâ çok iyi çalmaya devam ediyor?

Bilmek istemiyorum. Bu soruyu ancak onun konumundaki biri cevaplayabilir ve ben asla onun kaderini kendime dilemem. Belki de onun yerinde olmadığım için şükretmek bencilcedir, ama kanun kaçakları bu kadar uzun süre özverili olarak hayatta kalmazlar.

Günahsız, dudaklarını indirip keskin köpek dişlerini kölesinin boynundaki açık ısırık izlerine bastırırken, gözleri yukarı kalktı ve benimkine kilitlendi. Ya da belki de sadece öyle hayal ediyorum. Oturduğu yerden gözlerimi göremez herhalde. Bakışlarımı ondan kaçırdım. Tam o

anda, arpçının şarkısı birden kesildi. Susturulmuş melodisinin ardından kalbim hızla atmaya başladı.

Belki de ölmemiştir, diye düşünüyorum kendi kendime. Kan kaybından geçici olarak bilincini kaybetmiş olabilir. Bütün günahsızlar kurbanlarını kan kaybından öldürmüyor. Bazıları evcil hayvan besliyor.

En karanlık yanımla fısıldayarak, "Günahsızların hepsi kan içmekle yetinmez" diyor.

Elbisemin altında gizli olan göğsümdeki yara izini ovma isteğine karşı koyuyorum ve tüm bunların neden riske değer olduğunu kendime hatırlatıyorum. Sözleşmemi feshettikten sonra bile neden buraya geri dönmeyi seçeceğimi düşünüyorum.

Çünkü bu, kıttadan kaçışımı finanse etme konusunda en iyi şansım.

Ve bu, en karanlık özlemimi giderebileceğim tek yol.

Derin bir nefes alarak gözlerimi minik mermer sahnemin etrafını saran izleyicilere indirdim.

"Benim hikayem kalbini kaybetmiş bir kadının öyküsü," diyorum, hüznü sesim, her bir sanatçı gösterisine başlarken yükselen gürültünün üzerinde zar zor duyuluyor. Etkilenmemiş gözler maskelerinin ardında kapanıyor, izleyicilerim doğru sanatçıyı seçip seçmediklerini sorguluyorlar. Benim açımdan kasıtlı bir dikkat dağıtma taktiği bu; elbisemin üst düğmelerini gevşetiyorum. Sonra parmaklarımı elbisenin altına sokup, ön kısmını göğüs kemiğimden göğsümün üst kıvrımına kadar uzanan buruşuk et çizgisini gösterecek kadar açıyorum.

İzleyicilerimin gözleri, pürüzlü yara izimi görünce şaşkınlıkla açılıyor. Merakları uyanıyor.

Sesimi alçaltarak sert ve boğuk bir tonda çıkarıyorum.

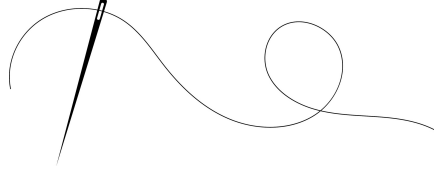
"Benim hikayem, kalbini kaybetmiş bir kadının hikayesi," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha da uğursuz bir tonda.

Cübbemin altından hâlâ atan söz konusu organı çıkarıyorum.

"Benim öyküm, aşkın ihanetinin öyküsüdür."

İKİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Avucumda atan kalbi sallarken kalabalık daha da yaklaşıyor. Kırmızı ipekten yapılmış ve kan izlenimi veren parıldayan sahte yakutlarla işlenmiş. Parmaklarımın etrafına dolanmış iplikler, kalbi havayla dolduran minyatür körüğü harekete geçiriyor. Serçe parmağımı her çektiğimde kalp atıyor. Atıyor. Atıyor.

Bunu oluşturmam iki ayımı aldı. Doğru sonuca ulaşana kadar birçok deneme yanılma ve yineleme yaptım. Hikayemi onsuz da anlatabilirdim, ama eğer sanat için hayatımı riske atacaksam, bunu şık bir şekilde yapmalıyım.

“İlk kez kalbimi kaybettiğimde,” diyorum ipekten organımı büyük bir saygıyla kaldırıp, sakın ve ritmik bir sesle şişirirken, “nazikçe çalınmıştı. Çok yumuşak ve tatlı bir hırsızlıktı. Nefessiz fısıltılar ve masum öpücüklerle dolu bir hırsızlık. Kalbimi gülümseyerek teslim ettim. Ama ikinci kez...”

İpleri bu sefer daha sertçe çekiyorum, körüğü düzensiz hareketlerle oynatıyorum. Sesim tekrar alçalıyor.

“İkinci kez zorla çalındı.” Kalbi avucumda ezip yara izime bastırıyorum. İzleyicilerim gözlerini bana diyor, maskelerindeki yarıkların ardında gözbebekleri büyüyor. “Hırsızın kimliği aynıydı, ama her yönden değişmişti. Bir zamanlar güzelken, şimdi grotesk, diş ve pençeli bir

canavardı. Dört yıl ayrı kalmıştık ve bu süre içinde kalbini başka birine, karanlık ve kötü aya vermişti.”

Dudaklarımdan dökülen son sözler, asit gibi acı bir yalan gibi, kanımı yakıyor. Aşkımın kalbini güneşe verdiğini söylemek daha doğru olurdu, ama insanlara hor görmeleri öğretilen ay. Ve sebepsiz değil. Hepimiz ay tanrıçasının kötülüğünü anlatan aynı kutsal metinleri okuyarak büyüdük. Beş yüzyıl önce, dokuz tanrının da çok kötüleştiğimizde insanlığa sırtlarını döndüklerini biliyoruz. Hüküm süren gezegenlerinin ışığını esirgediler ve bizi Yüz Günlük Karanlık olarak bilinen bir döneme sürüklediler. Ama insanlığın günahlarına somut bir biçim veren, onları Gölgeler olarak maddileştiren Ay Tanrıçası Vanna oldu. Gölgeler, gündüz saklanmaya zorlayan güneş ışığından korunarak, onun gece gökyüzünün altında gelişmeye devam ediyorlar.

Merhamet gösteren tek tanrı güneş tanrısı Bastien'di. Yüz Günlük Karanlık sona erdikten sonra, ilk Günahsız olan Kral Kaelum'u yarattı. Kralın ruhunu günahattan arındırdı, ona ölümsüzlük verdi ve daha sonra diğer insanları da Günahsız hale getirebilecek olan Bağışlama ritüelini öğretti. Ardından krala, Güneş'in gücünü Gölgelerden korunmak için kullanmasına izin veren özel bir tür astroteurji—ilahi göksel büyü—verdi. Bastien'in tek kalıcı cezası, tüm Günahsızların günahkarların kanıyla beslenmesiydi.

Kutsal metinler, günahsızlar susuzluklarını yitirdiklerinde gölgelerin kaybolacağını iddia eder. Bu, günahlarımızdan arındığımız ve tanrılar tarafından yeniden kutsandığımız anlamına gelecektir. Ancak öncelikle insanlığın günaha son vermesi gerekir.

Bu gece, bunun ne kadar iyi gittiğinin kanıtı.

Ay'dan bahsettiğim anda müşterilerim içlerinden Vanna'nın adını lanetliyorlar.

“Aşkın bir insanı canavara dönüştürebileceğini hiç bilmiyordum,” diyorum, “ama gecenin kraliçesine olan bağlılığı sarsılmazdı. Her şeyi kapsayan bir bağlılıktı. Onu sevgiliyle tamamen birleşmekten alıkoyan tek şey, ona verdiğim kalpti.”

Elim hâlâ göğsümde dururken, ipek kalbi iç çamaşırlarımın üst kısmına sıkıştırıp başka bir şeyle değiştiriyorum.

Sesim daha karanlık bir tona bürünüyor. “Aşk bana bir şeytan gibi geldi. Nazik elleri ve tatlı vaatleri gitmişti. Göğsümün derinliklerine uzandığında, bunu jilet gibi keskin pençelerle yaptı. Etimi tırmaladı, kaburgalarımın kafesini kırdı ve kalbimi ikiye böldü.”

Öne doğru eğildim, avucum açıldı ve içindeki buruşmuş kırmızı ipek yığını ortaya çıktı. Kırmızı kurdeleler, daha fazla parıldayan kırmızı taşlarla dizilmiş halde avucumun kenarlarından aşağı dökülüyordu.

“Ama onu ikiye bölmek yetmedi,” diyorum, “çünkü ikiye bölünmüş bir kalp kolayca tekrar dikilebilir. Aşkım gerçekten de tam bir canavardı, bir zamanlar tatlılıkla sahiplendiği şeyi delip geçti, parça parça paramparça etti.”

Avucumu yere çeviriyorum ve kalbim minik parçalar halinde ayaklarıma doğru çırpınıyor, parmaklarımın arasından ise narin kan telleri gibi kırmızı iplikler sarkıyor.

Elimle yara izime bir kez daha bastırırken, izleyicilerim elbisemin açıklığından sarkan daha fazla kırmızı kurdele fark ediyorlar.

“Aşk her şeyi kapsıyordu,” diyorum, sesim o kadar kısık ki dinleyicilerim yaklaşıyor. “Aşk ölümcüldü. Ve onun şiddetinin ardından hayatım kanı çekildi. Benim için sondu. Ya da öyle olmalıydı. Çünkü kalpsiz bir hayat ne ki? Akciğerlerinizi şişirecek hiçbir şey kalmadığında nasıl nefes alırsınız? Kimse beni kurtaramayacaktı. Kimse beni yeniden bir araya getiremeyecekti. Kimse o kadar paramparça olmuş kalbi onaramayacaktı.”

“En azından aşk böyle düşünüyordu. Kalbimin bir parçasını bile sağlam bırakmakla hata etmişti, oysa beni kanımla, kemiklerimle, dokularımla, her şeyimle yiyip bitirmeliydi. Çünkü kırılanı onarmak için bir terziden daha iyisi kim olabilir ki?”

Dikkatimi elime ve parmaklarımın üzerinden geçen ipliklere çeviriyorum. Bundan sonraki kısım hassasiyet ve düzen gerektiriyor.

“Belki bedenimde bir kalp yoktu ama hayat iplikleri, bir umut iğnesi vardı.” Bir ipliği, sonra bir diğerini kaldırıp parmaklarımın etrafına, sonra da birbirine dolayarak, ayaklarımın dibindeki kumaş parçaları canlanana kadar devam ediyorum. “İşte bu kadarı, dikmeye, dikmeye ve dikmeye

ihtiyacım vardı. Kalbimin parçaları geri dönülmez bir şekilde kaybolmuş olsa da, bulabildiğimle yetindim. Geçmiş güzel bir bahardan kalma kurumuş bir çiçek. Küçükken çok değer verdiğim bir dantel kurdele. Bin kere okuduğum yıpranmış bir mektup. Beni her zaman sıcak tutan bir battaniye.”

Maskemin arkasında ter damlaları birikirken, iplikleri dikkatlice örmeye devam ediyorum ve yarattığım şeyin karışmaması için dua ediyorum, ama duaları dinlemeyen tanrılara yalvarıyorum. Büyük bir memnuniyetle parçalar bir araya geliyor ve son ipliğiilmekleyip kumaş yığınınını elime doğru çekerken, kalp yeniden bütünleşiyor, ancak artık kırmızı ipek değil, arka tarafında gizlenmiş uyumsuz desenlerden oluşan bir kolaj. Kalbi avucumda açarken yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor, göğsümde gurur alevleniyor. Bunu yapmak, atan kalbimden bile daha uzun sürdü. Bunu nasıl başardığıma dair emin değilim.

Yaptığım işten gözlerimi ayırıp, hayranlıkla bana bakan izleyicilerimin gözlerine bakıyorum. Gururum on kat artıyor.

Tanrım, bu harika bir his. Onları büyülediğimi bilmek. Gençken o ilk hikâyeyi anlattığımdan beri hep bunu özlemiştim. Güzellik ve tehlike arasında bıçak sırtında dengede durmak, dünyadaki en güzel duygu. Diğer tüm başarılardan daha iyi. Sözlü övgülerden daha iyi. Seksten daha iyi.

Belki de rahipler sanatçılar konusunda haklıdır.

Derler ki, en büyük günahımız yaratma arzusunda değil, şeytanın çağrısına karşı koyamamamızda yatar. Tehlikelere, yasalara ve sonuçlara karşı tembelce kayıtsızlığımız. Yasak olana duyduğumuz şehvet. Yasadışı zanaatımızdaki gururumuz. Kutsal metinlere göre, yedi günahın hepsi sanatta mevcuttur: açgözlülük, kıskançlık, oburluk, öfke, tembellik, şehvet ve gurur. Her fırça darbesi bir yalandır. Her şiir dizesi bir uydurmadır. Her yaratım eylemi, bizi terk eden tanrılara bir alaydır. Ve biz bunu tekrar tekrar yapmaya devam ediyoruz.

Bu konuda suçluyum.

Yasak sanatım yüzünden ilk yakalandığımda ve ölüm cezasına çarptırıldığımda dersimi alabilirdim. Hapisten kaçtıktan sonra, hikaye anlaticılığından tamamen vazgeçmeliydim, ama vazgeçmedim. Yeni bir

isim alıp bir tekstil fabrikasında hayatıma yeniden başladıktan sonra bile. İpek kumaş parçalarını çalmamalıyım, iş arkadaşlarım ranzalarında uyurken üzerlerine papatyalar dikmemeliydim. Kesinlikle dikiş yaparken hikayeler mırıldanmamalıyım, çünkü bu, kötülüğüm yüzünden ikinci kez yakalanmama neden oldu. Ondan sonra, Rockefeller'a satıldım - suçluların başına gelenlere kıyasla bir lütuf. Önceki suçum bilinseydi olacıklara kıyasla daha da büyük bir lütuf.

“Benim hikayem, kalbini kaybetmiş bir kadının hikayesi.” Bu sefer yavaş konuşuyorum, konuşma tempomun ritmiyle dinleyicilerimi mest ediyorum. “Benim hikayem, aşkın ihanetinin öyküsü. Ama aşk beni kanlar içinde bıraktığında, kendimi yeniden bir araya getirdim, yaraları dikişlere, kasları ipliklere dönüştürdüm.”

Ses tonuma umut kattım, ki bu belki de en büyük yalanım. Hikâyemin en gerçek versiyonu umut dolu değil. Nefret, acı ve asla iyileşmeyen bir kalbin hikâyesi. Tozlu bir hapisane hücresinin zemininde biriken kan, elimde bir iğne. Onarmak değil, kırmak, yaralamak ve eğer yapabilseydim öldürmek isteği.

Ama bu, izleyicilerime vaat ettiğim hikaye değil. Destekçilerim ayrıcalıklı bir kesim olabilir, ama yine de umuda ve mutlu sonlara değer veriyorlar.

Kırık anıları gözlerimden uzaklaştırıp kurgularımın rahatlığına teslim oluyorum. “Bir canavar göğsümü yardı, kalbimi söktü ve hayatıma son verdi. Ama ölümden geri döndüm ve şimdi karşınızdayım. Yamalı bir kalp, doğduğum şey olmayabilir, istediğim şey de bu değildi...”

Dudaklarıma sahte bir gülümseme yerleştiriyorum; dinleyicilerim bronz maskemin ardında bunu göremiyorlar ama yumuşak ses tonumda duyabiliyorlar. Onları umut yanılgısıyla baş başa bırakıyorum.

“Ama yamalı bir kalp, onarılmış herhangi bir kırık şey gibidir. Güzel. Daha güçlü. Yeni.”

Başımı eğip reverans yaparken, müşterilerimden birkaçı hafifçe alkışlıyor. Onları ne kadar eğlendirmiş olsam da, alkışlarıyla tanınmıyorlar. Herhangi bir sanatçıyı aşırı derecede övmek, belki de sanatın aslında keyifli olduğunu öne sürmeye benzer. Belki de günah olarak görülmemelidir.

Ancak birileri böyle bir şeyi iddia edecek kadar pervasız olsa bile, bunun bir önemi olmazdı. Gölgelelerin, katillerden, zina yapanlardan ve hırsızlardan daha çok sanatçılara çekilmesi, kötülüğünün kanıtıdır. Çünkü Gölgeleler insanlığın günahlarından doğmuştur ve günahlarımıza çekilirler.

Eğilip ayağa kalktığımda, izleyicilerimin çoğu dağılmıştı, ancak bir çift kalmıştı. Büyük olasılıkla tekrar gösteri için değil, sohbete o kadar dalmışlardı ki performansımın bittiğini fark etmemişlerdi. Arkamı dönüp, bir sonraki kalabalık için hikayemi tekrarlamaya hazırlanıyorum. İpekten yapılmış iki kalbi de dikkatlice düzeltiyorum, iplikleri ve kurdeleleri doğru yerlere, özellikle de ikinci kalbime yerleştiriyorum. Her ipliğin belirli bir sırası var, böylece parça nispeten kolayca çözülüp tekrar birleşiyor. Onları kanlı kurdelelerimle birlikte gömleğimin altına geri sokuyorum ve kırmızı cüppemin önünü kapatıyorum.

Önüme döndüğümde, yeni dinleyicilerimin çoktan toplandığını görüyorum. Dahası, yeni gelenler de partiye katılmış ve odayı eskisinden daha kalabalık hale getirmişler. Ağzımı açıyorum, başlangıç cümlemi söylemeye hazırım—

Çenem aniden kapandı.

Bir çift koyu renk göz benimkine takıldı ve beni dilsiz bıraktı. Nabzım hızlandı, ancak nedenini anlamam birkaç hızlı kalp atışından sonra oldu. Bunun sebebi adamın partiye yeni gelmiş olması ya da etrafındaki kişilerden çok daha uzun boylu olması değildi.

Hayır, sorun maske takmaması.

Sırtında gümüş bir kılıcın kabzası vardı.

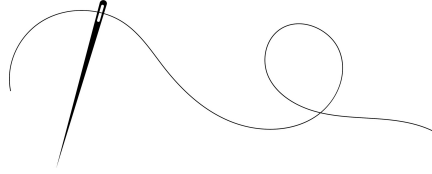
Herkes parlak ve şık kıyafetler giyerken o, siyah keten gömlek ve koyu renk deri yelek giyiyor.

Günahsızların tüm farklı rütbeleri arasında, tanışmak isteyeceğim son kişi o olurdu.

Tam bir Shadowbane.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İnanmak

Günahsızlar arasında bir hiyerarşi vardır.

Asıl Günahsız olan Kral Kaelum, Kutsal Kıta'nın kalbindeki başkent Kutsal Şehir'den hüküm sürüyor. Onun altında, doğum veya kan bağıyla değil, Kutsal Bağışlanmalarının ardından kutsal atama ile kraliyet ailesine mensup yedi Günahsız prens bulunuyor. Her prens, benim şu anda yaşadığım Nalheim gibi, kendi surlarla çevrili Kutsal Şehrine hükmediyor. Prenslerin altında Günahsız dükler var. Her üç rütbe de, şehirlerini ışıkla aydınlatan Kutsal Ateş Ocaklarını yakmalarına olanak tanıyan ilahi sihir olan güneş astroteurjisiyle donatılmıştır. Ancak düklerin toprakları gümüş duvarlarla korunmadığı için Gölgelemin tehdidine daha açık. Yine de, korumasız köylerden daha güvenliler.

Hiyerarşinin en altında Günahsız lordlar ve leydiler bulunur. Ne kraliyet ailesindendirler ne de astroloji yapabilirler. Toprakları yönetmek yerine, aristokrasinin başındadırlar. Tüm iyi vatandaşlar, rütbelerine bakılmaksızın Günahsız olmayı hedefler. Ruhlarını günahtan arındıran Bağışlama ritüeliyle dindarlıklarının karşılığını almayı arzularlar. Kraliyet pozisyonlarına ulaşmak zor olduğundan, çoğu sadece Günahsız soyluların en alt kademesine ulaşmayı hedefler.

Arp çalan kölesiyle birlikte olan Günahsız erkek, bu lordlardan biridir. Günahsızlar arasında düşük bir rütbeye sahip olsa da, soylular ve sıradan

halk arasında en yüksek rütbededir ve dikkatini çekmek isteyeceğim son kişidir. En azından, Gölge Katili davete girmeden önce durum böyleydi.

Gölge Katili kalabalığının arkasında duruyor, karanlık bakışları çok keskin, çok delici ve doğrudan bana kilitlenmiş durumda. Yüzümü hafifçe çeviriyorum, sadece maskemin ağırlığını ve ondan sarkan bronz boncukların sallanışını hissetmek için. Yüzümü göremediğini kendime hatırlatmak için. Şehir sokaklarında bir gün karşılaşırsak, ilk kez burada karşılaştığımızı asla bilemeyecek.

Güvendeyim.

Ya da olabildiğince güvenli bir şekilde.

Gölge Katilleri yarı günahsız olarak kabul edilir. Bazen yarı ruhlar olarak da adlandırılırlar, çünkü ruhlarının sadece yarısı kurtarılmıştır. Kısmi bir günah bağışlaması alırlar, ancak bunun nedeni kamuoyuna açıklanmamıştır. Bazıları, günahlarından kısmen arınmış olmanın, gerçek bir günahsızın asla yapamayacağı sefil görevleri yerine getirmelerine olanak sağladığını söyler, örneğin Gölgeci öldürmek gibi. Diğerleri ise bunun, gölge canavarlarını silah gibi kullanmalarını sağladığını iddia eder.

Bunların doğru olup olmadığını bilmiyorum ama salondaki adamın Günahsız Lord'dan farklı olduğu açık. Diğer erkek neredeyse gölgesizliğiyle aydınlanmış gibi görünürken, Gölge Katili'nin etrafındaki hava kararıyor. Duruşunda zahmetsiz bir zarafet, yüz hatlarında incelikli bir mükemmellik yok. Benden birkaç yaş büyük, en fazla otuz yaşında görünüyor. Omuzları geniş, burnu kırılmış gibi açılı, keskin çenesi kısa bir sakalla kaplı. Koyu saçları çok uzun, alnından ensesine doğru gevşek dalgalar halinde dökülüyor. Çarpıcı ama sert görünümü, kusursuz saç modelleri, ustaca şekillendirilmiş bıyıkları ve canlı fraklarıyla odadaki beylerle büyük bir tezat oluşturuyor. Bu onun çekici olmadığı anlamına gelmiyor, sadece güzelliğinin alışılmadık olduğu anlamına geliyor. Tıpkı bir şimşek fırtınası gibi muhteşem; tehlikesine rağmen nefes kesici. Ya da belki de tehlikesi yüzünden.

Ancak bu canavar gibi adam burada en yüksek rütbeli kişi. Gölge Katilleri doğrudan kraliyet ailesinin emrinde hizmet eder ve soylulardan daha fazla yetkiye sahiptir. Sırtındaki kılıç, bu yetkinin yeterli kanıtıdır;

Çünkü Gölge Katilleri, kilise rahipleri dışında silah taşımasına izin verilen tek kişilerdir. Ve onların silahları, imrenilen gümüşten yapılmıştır.

Yüce tanrılar, Sefil İn'de günahsız bir lord görmek zaten yeterince nadir bir olay, ama bir Gölge Katili mi? Avuçlarım terden sıırıslıklam oldu. Gölge Katilleri, günahsız lordların ara sıra yaptığı gibi eğlence peşinde koşmazlar. Onların amacı iki şeyi avlamak etrafında döner: Gölgeler ve ödöl avları.

Ve burası ilkinden yoksun bir Kutsal Şehir olduğuna göre, geriye sadece ikincisi kalıyor.

Bu benim için büyük bir sorun, çünkü şüphesiz ki başıma ödöl konmuş durumda. Tekstil fabrikasında ipek kumaşlara diktiğim papatyalar için değil tabii. O kadar önemsiz bir suçtu ki, fabrika sahibi beni Rockefeller'a sattı. Hayır, önceki suçum bundan çok daha ağır.

Günahsız birinden kaçma suçu.

Parmaklarımı yumruk yapıp, kalbimin hızla çarpmasından başka bir fiziksel duyuma tutunmaya çalışıyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Sonra, belki de kaderimi mühürleyecek kelimeleri dudaklarımdan zorla dökerek, hikâyemi tekrar anlatıyorum.

Performansımda başarısız oluyorum. Sonrakinde de. Ve sonrakinde de. İkinci turda ipliklerim birbirine dolanıyor ve kalbim doğru düzgün bir şekilde bir araya gelmeyi reddediyor. Üçüncünün başında, sahne aksesuarlarımla bile uğraşmıyorum. Ve bir kez daha yara izimi göstermiyorum.

Shadowbane'in hikayemin sadece yarısında kalmış olması ve o zamandan beri onu görmemiş olmam önemli değil. Özgüvenimi sarstı ve muhtemelen bu en iyisi oldu. Benim gibi yeteneksiz bir hikaye anlatıcısı onun ilgisini çekemezdi, değil mi?

Beşinci ve son gösterimde, sinirlerim hafif bir uğultuya dönüşmüştü. Son repliğimi bitirdim ve reverans yaptım, ancak seyircilerim o kadar sarhoştı ki neredeyse fark etmediler bile. Bu, bu kadar saygın vatandaşların bu kadar sınırsızca içki içebildiği nadir yerlerden biri olduğu için, Lanetli Yuva'da

her zaman böyledir. Açgözlülük bir günah olabilir ve normalde Gölgeleleri çeker, ancak Nalheim gibi duvarlarla çevrili şehirlerde canavarlar bir tehdit oluşturmaz. Bu tür eylemlerin halkın gözünden uzak tutulması gerekir. Aksi takdirde, dindar bir yaşam süren sıradan vatandaşlar, ütöpik şehirlerinin bir aldatmaca olduğunu anlayacaklardır.

Bay Rockefeller, konuklarına teşekkür etmek ve akşamın şenliklerini sonlandırmak için odanın ortasına geri döner. Birkaç müşteri içkilerini bitirmek için oyalanırken, diğerleri genelevlerde ve kumarhanelerde bir sonraki yasaklı yiyeceklerine aç bir şekilde hemen ayrılırlar. Ne kadar da onurlu bir topluluk, soylular. En azından Rockefeller'ın kulübünün kuralları sayesinde bizden daha fazla ve daha özel eğlence aramamaları gerektiğini biliyorlar. Bize dokunulmamalı veya bizimle konuşulmamalıdır. Son konuk ayrılana kadar sahnelerimizde beklerken sadece bize bakılmalıdır. Ancak o zaman, çıkışımıza tanık olacak kimse kalmadığında, gardımızı indirebilir ve evimiz dediğimiz kışlalara dönebiliriz.

Uyku ufukta görünürken, bir haftalık yorgunluk beni iyice sardı. Rockefeller'ın gösteri sanatçıları, Sefil Yuva'da sadece eğlence sunmakla kalmıyor. Bazıları genelevlerde çalışırken, benim gibi diğerleri de Rockefeller'ın sahip olduğu çeşitli işletmelerde temizlikçi olarak görev yapıyor. Bakışlarımı, benim gibi yorgunluğu paylaşıyor gibi görünen meslektaşlarıma çevirdim. Ozanın kalın omuzları çökmüş, mandolini devasa bedeninin yanında küçücük kalmış, kurt benzeri maskesi kısmen yamuk. Aşık'ın parmakları yanlarında seğiriyor ve acaba benim gibi ağrıyan ayaklarını ovmak istiyor mu diye merak ediyorum. Akşamı dans ederek, sahnesinde görünmez bir partneri döndürerek geçirdikten sonra, onu suçlamazdım. Bıçak, sürekli hareket halinde bıçaklarından birini çevirirken, Fahişe—

"Terzi misiniz?" Ses erkek ve ürpertici derecede yumuşak.

Seyrek kalabalığın arasından bana doğru ağır adımlarla yaklaşan bir adamı görünce omurgam kaskatı kesildi. Gölgesi olmayan bir adamdı bu. Altın sarısı saçlı ve dudaklarında hâlâ arpçının kanı lekeleri olan bir adamdı.

Ona gözlerimi kırıştıtarak bakıyorum, günahsız efendinin yorgunluğumun bir halüsinasyonu olabileceğini umuyorum, ama artık umudun boşuna olduğunu bilmeliyim.

Sahnemin önünde duruyor, yüzünde ifadesiz bir şekilde bana bakıyor. "Aşağı inin," diyor, sesi tatlı bir tınıyla. Konuşurken keskin köpek dişlerinin uçları dudaklarının arkasından görünüyor. "Boynumu uzatmayı sevmiyorum."

Kahretsin. Bu olamaz. Dikkatini çekmek için ne yaptım? Gölge Katili ile yaşadığım tehlikeli olaydan sonra onu bir tehdit olarak görmezden gelmiş olabilirim, ama beceriksiz performanslarım beni daha az ilgi çekici kılmalıydı. Kalp atışlarım kesik kesik. Rockefeller nerede?

Odaya şöyle bir göz attım, efendimin izine rastlamadım, ama ne yapabilirdi ki? Lanetli Yuva'nın kuralları Günahsızlar için geçerli değil. Bu adam istediği her şeye dokunabilir, konuşabilir ve alabilir, kimse onu durduramaz. Ne ben, ne efendim, ne de şimdi donmuş bir dehşet içinde izleyen arkadaşlarım. Acaba arpçının burada çaldığı son gece olan bu muydu? Eğer öyleyse, ben orada değildim. Diğer sanatçılara da bu dedikodulara dahil olacak kadar yakın değilim. Geri kalan konuklar da izlemek için duruyorlar, ama bu sadece eğlence amaçlı, acıma veya endişe değil.

Günahsızın gözleri kısıldı. "Kendimi tekrar etmeyeceğim, günahkâr."

Yanağımın içini ısırarak bana verdiği emri kendime hatırlattım. Titreyen bacaklarımla mermer bloğumdan indim. O uzun boylu, ama ben de öyleyim, göz göze geldik. Küçülmek, kendi içime kapanmak için her şeyi verirdim, ama belki de o benden daha uzun boylu olsaydı daha kötü olurdu.

"Nasıl...hizmet edebilirim...efendim?" Sözlerim yapmacık, kesik kesik.

"Benden mi korkuyorsun?" Yüzünde ilk duygu belirtisi belirdi, acımasız bir alay kırıntısı. "Korku, ancak kötülük için saklı tutulduğu takdirde bir erdemdir. Günahsızlardan korkmak, büyük bir kötülüktür."

Dudaklarımı büzüyorum, çünkü onu memnun edecek bir cevabım yok. Doğrusu şu ki, Gölgeler ve karanlık gibi kötü şeylerden, Günahsızlardan korktuğum kadar hiç korkmadım. Gölgeler asla göğsümü yarıp geçmeye çalışmadı.

“Burada beni bekliyor olacağınızı sanıyordum,” diyor. “Performanslar başlamadan önce bana nasıl baktığınızı gördüm. Arkadaşınızı kışkandınız mı?” Elini odanın kenarına doğru sallıyor ve ben de işaret ettiği yere, akşamı geçirdiği kanatlı koltuğa bakıyorum. Koltuğun önünde yere yığılmış, gözleri açık ve kırılmayan, teni hastalıklı bir maviye dönmüş arpçının hareketsiz bedeni yatıyor.

O zaman tamamen ölü demektir.

"Kıskançlık bir günahtır, biliyorsun," diyor ve dikkatimi tekrar kendisine çekiyor.

Göğsümde nefret kıvılcımları yükseliyor, öfkeye dönüşüyor. Öfke belki de başka bir ağır günahtır, ama onun çekim gücüne karşı her zaman çaresiz kaldım.

Dudakları kıvrılarak tekrar konuştu. "Gösterinizin bayağı olduğunu duydum. Göğüslerinizi açtığınızı söylediler. Buna ne tür bir sanat diyorsunuz? Saf kalplilere hizmet eden bir sosyal kulüp için uygunsuz bir gösteri gibi geliyor. Bir genelevde daha rahat etmez miydiniz?"

Karşılık vermemek için kendimi zor tutuyorum, ama o kibirli bir şekilde kaşlarını çattığında, sözlerinin alay amaçlı olmadığını anlıyorum. Ciddi.

"Bana cevap ver," diye hırlıyor, bu da beni yerimden sıçratıyor.

"Efendim, cüppemin altında aksesuarlar vardı," diye aceleyle söyledim. "Cüppemi onları almak için açtım, kendimi açığa çıkarmak için değil."

Gözleri göğsüme kaydı. "Göster bana."

Nefesim kesildi. "Efendim?"

"Ey günahkâr, herkese gösterdiğin şeyi bana göster."

Göğsüme bir el götürüyorum, ama itaat etmek için değil. Tek istediğim, o kadar aptalca ortaya çıkardığım şeyin tüm kanıtlarını gizlemek. Daha önce, hikâyemi anlatırken yaramı göstermek tematik geliyordu, bir gerçek ipucu, minik bir isyan eylemi. Kimsenin nereden geldiğini bilmesi mümkün değil, özellikle de tüm hayatını bu duvarların ardında geçirmiş, korumasız köylerde neler olup bittiğinden, suçlulardan, günahsızlara kurban edilenlerden habersiz sıradan bir aristokrat. Kimse böyle bir yaranın sebebini tanıyamaz. Bıçağın iki ucunda da bulunmadıkça. Sadece dükler ve prensler Kutsal Ateş Ocaklarını yakmak için ne gerektiğini bilirler.

Ama artık kıta genelinde işlenen suçlardan haberdar olmakla görevli olan Gölge Katili'ni gördüğüme göre, yaram ihanet itirafı gibi geliyor.

Çünkü iki yıl önce benim yaptığım gibi günahsız bir dükten kaçmak vatana ihanettir.

Kalbimdeki yiyip bitirme girişiminden sağ kurtulmuş olmak ihanettir.

Günahsız lord gözümü kırpmadan daha hızlı hareket ediyor, aniden yaklaşıyor. Dişlerini gösteriyor ve bir başka çok hızlı hareketle parmaklarını bileğime kenetliyor. Eli rahatsız edici derecede sıcak, tutuşu beklediğimden çok daha güçlü. Elimi cüppemden çekip aldığı anda çığlık atıyorum. Tepki veremeden, boğazımın dibindeki üst kurdele tokasını çözüyor. Sonra bir sonrakini. Sonra—

Üzerimize bir gölge düşüyor. Günahsız, kendi isteğiyle olmasa da çabalarını durduruyor. Parmakları bileğimden gevşiyor, diğer eli ise hiç beklemediğim biri tarafından zorla cübbemden çekiliyor. Gölge Katili araya girince geriye doğru sıçırıyorum.

Saatler önce ayrıldığını sanıyordum. Acaba ayrıldı mı...?

Beni kurtardı mı az önce?

“Hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, Lord Wheaton,” diye hırladı Gölge Katili. Sesi o kadar alçak ve ölümcül ki, tıpkı ozanın şarkı söylerkenki derin bariton sesi gibi omurgamda yankılanıyor. Eli, tıpkı Lord Wheaton'ın az önce bana yaptığı gibi, diğer adamın bileğini sıkıca kavramış durumda. “Ama bu benim.”

Onun beni kendisine aitmiş gibi sahiplenmesi sinirlerimi bozuyor ama itiraz etmeye cesaret edemiyorum.

Günahsız lordun yüzü soluyor, ama gözleri meydan okumayla parlıyor. Lord Wheaton'ın Gölge Katili'nin otoritesine karşı, belki de fiziksel olarak bile, savaşacağını tahmin ediyorum. Eğer kavgaya tutuşurlarsa, kimin kazanacağını emin değilim. Günahsızların ölümsüz olduğu söyleniyor, peki ya yarı Günahsız Gölge Katilleri? Kim daha güçlü, hayatının çoğunu deyim yerindeyse gümüş kaşıkla beslenerek geçiren gösterişli ölümsüz bir lord mu? Yoksa yaşam biçimi olarak ölüm ve şiddetle uğraşan vahşi yarı ruh mu? Birkaç gergin anın ardından, Günahsız'ın ifadesi bir bıkkınlık maskesine dönüşüyor ve diğer adamın elinden kurtuluyor.

“Dilediğiniz gibi, Gölge Katili,” diyor Lord Wheaton, ses tonunda hafif bir tiksintiyle. İkinci bir bakış atmadan hızla uzaklaşıyor. Gölge Katili onu takip etmiyor, ancak Lord Wheaton kulüpten çıkana kadar her adımını dikkatle izliyor.

İkisinin de ilgisinden kurtulmuş olarak, yana doğru sıyrılıp nihayet Bay Rockefeller'ı görebiliyorum. Odadaki tek diğer kapının, yani sanatçıları ve hizmetkarları için ayrılmış olan kapının yanında duruyor. Sert duruşu, olan bitene şahit olduğunu ve partisinin hemen bitmesi gerektiğini bildiğini gösteriyor. Başını sallayarak özel kapıyı açıyor, birkaç hizmetkarı içeri alıyor –ki ölen arpcının cenazesini onlar kaldıracak– ve sanatçılarına soyunma odasına çekilmeleri için işaret veriyor.

Tanrılara şükürler olsun.

Doğrudan kapıya yöneliyorum.

Gölge Katili yoluma çıktı. "İyi misin?" Sesi sert ve bıkkınlık dolu. Kaba bir eliyle saçlarını karıştırdı, omuz hizasındaki koyu renkli tutamları alnından geriye itti. Elindeki damarlar bu hareketle şişti, sanki Lord Wheaton'ı takip edip onu dövmemek için kendini zor tutuyordu. Ya da belki de dövmek istediği kişi bendim. Belki de kendisinden çok daha aşağıda olan biri için endişesini dile getirmek fiziksel olarak acı vericiydi.

Pekala, benim adıma endişeleniyormuş gibi yapmasına gerek yok. Rockefeller'ın verdiği o lanet olası ipucunu anlayıp gitmesini tercih ederim. Diğer kalan misafirler için de aynı şey geçerli; içkilerini bitirme numarası bile yapmıyorlar, bunun yerine utanmaz bir eğlenceyle izliyorlar.

Cevap verecek kadar kendimi toparlıyorum. "İyiyim... efendim." Son kısmı ekliyorum, onun gibi birine hangi hitap şeklini kullanacağımı bilemiyorum. Gözlerim, Rockefeller'ın hâlâ durduğu ve arkadaşlarımı karanlık koridordan soyunma odasına doğru yönlendirdiği kapıya kayıyor. Beni ve Gölge Katili'ni yan gözle izlese de, sırtı yarı bize dönük. Bu da yetkisinin olmadığı bir başka durum. Avcı kendini lanet olası bir kahraman gibi hissetmek istiyorsa, bunu sağlamak bana düşüyor.

Dengesiz bir reveransla eğildim. "Yardıminız için minnettarım efendim. İçtenlikle teşekkür ederim, ancak iyi akşamlar dilemeliyim." Doğrulurken, ondan sıyrılmak için fırsatı değerlendirdim.

Hareketlerimi taklit ediyor, beni tekrar engelliyor. Umutsuzluk göğsümü tırmalıyor. Sadece buradan çıkmak istiyorum. Kışladaki sert yatağımı istiyorum. Bu gece sadece bir değil, iki tehlikeli adamın dikkatini çektiğimi unutmak istiyorum. Kalbimin, performansımın korkunç bir taklidi olarak göğsümden fırlayacakmış gibi hızla çarpmasının durmasını istiyorum.

Sinirlerimi kontrol altında tutmak için parmaklarımı kıvırdım. "Bana yardım ettiğiniz için çok nazıksınız," dedim dişlerimin arasından, "ama şimdi diğerlerine katılmalıyım."

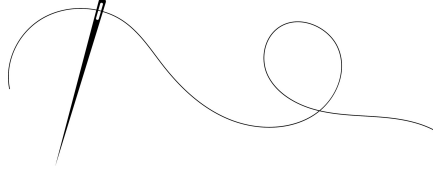
"Hareketlerimi iyilik sanıyorsun," diyor ve ben gözlerimi onun gözlerine çeviriyorum. Bana, adeta bir hırıltı gibi gelen, mizahsız bir sırıtış sunuyor. "Lord Wheaton'a söylediklerimin arkasındayım. Artık bana aitsin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ama o, daha fazla tartışmaya yer bırakmayan iki kelimeyle iddiasını kesinleştirdi. Kanla lekelenmiş bir hücrede geride bıraktığım isim. Bay Rockefeller'ın bile bilmediği bir isim.

—“Inana Westwood.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İnanmak

Biliyor. Kahretsin. Kim olduğumu biliyor.

Adımın yankıları kulaklarımda çınlıyor. Sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle söylese de, olan biteni daha iyi görebilmek için boyunlarını uzatan konuklara bir göz atmaya cesaret ediyorum. Peki tam olarak ne oluyor? Bu benim sonum mu? Eğer kimliğimi keşfettiyse, ödülümü almaya çalışacak ve bu da ancak idamımla sonuçlanabilir. İlk seferinde ölmem gerektiği gibi öldürüleceğim: göğsüm yüzülecek, kalbim günahsız bir kraliyet üyesine yedirilecek.

Kaçak olarak geçen iki yıl boşa gitti. Kıtadan kaçışımı finanse etme planlarımın hepsi suya düştü.

İçimde öfke, inatçı bir alev gibi yanıyor.

Bu kadar kolay pes etmeyeceğim.

Çenemi kaldırarak, hâlâ maskeli olduğumu ve maskeli olmasam bile Inana Westwood'un nasıl görüldüğünü bilmeyebileceğini kendime hatırlatıyorum. Portre sanatı yasak bir sanat olduğu için, benzerliğim hiçbir zaman resmedilmedi. Görünüşüm, ödülüm uğruna aktarılmış olsa bile, bu kesin bir kanıt sayılmaz. Kim olduğuma dair hiçbir kanıtı yok. Lord Wheaton'ın araya girmesi sayesinde yara izimi bile görmedi. Cübbemin üst iki düğmesi açık bırakıldığında, sadece köprücük kemiğimin dibi görünüyor.

Elimden geldiğince kontrollü bir rahatlıkla, "Ne demek istediğini hiç anlamıyorum, Shadowbane. Benim adım..." dedim.

"Dene bakalım," diyor, ses tonunda bir tehdit ve karanlık gözlerinde manyakça bir açlık var. Bir meydan okuma. "Bana yalan söyle, günahkâr. Tadını seviyorlar."

"Onlar" derken kimi kastediyor? Bizim izleyicilerimizi mi?

Tam o sırada, boynumun yan tarafına fısıltı kadar hafif bir şeyin konduğunu, ardından boğazımın üst kısmına doğru dokunduğunu hissettim. Parmaklarımı o hisse doğru uzattım ama orada hiçbir şey yoktu. Silip atacak bir şey yoktu. Tutunacak bir şey yoktu. Yine de tenime bastırılmış halde kaldı, sanki bir el açılmış ve boğazımı hafifçe sıkmış gibi bir his. Panik beni sardı ve bağırarak için ağzımı açtım—

"Ortalığı karıştırırsan, bu iş kötü sonuçlanır," diye fısıldadı, yaklaşarak. Lord Wheaton kadar hızlı hareket etmiyor ama yakınlığı da aynı derecede tehditkar. Uzaklaşmak istiyorum ama boğazımdaki baskı giderek artıyor. "İtaat edersen, işini kolaylaştırırım. Ama sakın bana yalan söyleme."

Birkaç gergin saniye boyunca bakışlarımı üzerinde tutuyor, sonra baskı hafifliyor. Görünmez dokunuş kayıp gidiyor. Gözümün ucuyla, avcının içine doğru geri çekilen sinsi bir karanlık fark ediyorum. Doğrudan bakmaya çalıştığımda görünmez oluyor. Sonra tamamen kayboluyor.

Bu... bir Gölge miydi? Kutsal bir şehrin kalbinde, lanet olası bir gölge canavarı mı? Göz kamaştırıcı avizeler, metalik duvarlar, zemin ve tavan varken bu mümkün olmamalıydı. Gölge, şehrin gümüş kapılarından içeri girememeliydi. Ve yine de... bu adam bir Gölge Katili. Belki de türünün Gölgelemleri silah gibi kullandığına dair söylentiler doğrudur.

Tadını beğeniyorlar. Gölgelemlerini kastediyordu. Bana olan ilgilerini test ederek yalan söylediğimi kanıtlatabilir.

Bu kötü. Bu gerçekten çok kötü.

"Gel," diyor ve beni üst kolumdan çekerek öne doğru itiyor. Kendimi onun elinden kurtaramıyorum, çünkü beni gitmek istediğim tek yöne götürüyor. Rockefeller'a doğru. Koridora doğru. Kaçmak için ince bir şansa doğru.

Efendim yanından geçerken göz teması kurmuyor, ama arkamızdan koridora girip kapıyı kapatıyor. Duvarlardaki aplik lambalarından gelen loş ışık noktalarıyla aydınlanan karanlık bizi sarıyor. Gölge Katili beni olduğum yerde durdururken Rockefeller yanımızdan geçmeye devam ediyor.

“Usta,” diye seslendim ama bana aldırış etmedi. Bunun yerine soyunma odasının dışında durdu ve kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. Sert duruşu, olan biten karşısındaki rahatsızlığının tek dışa vurumuydu, ama bu konuda benim müttefikim değildi. Zaten olmasını da beklemiyordum. Daha çok, koridora göz atmak, son hızda koşarsam ne kadar çabuk sona ulaşabileceğimi hesaplamak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Şehir sokaklarına ulaşmak için tek şansım buydu ve sonra...

O zaman ne sikim?

“Artık o senin efendin değil,” diyor Gölge Katili. Kolumdaki tutuşunu bırakıyor, ama o ürpertici dokunuş geri dönüyor, maskemin altındaki yanağımı destekliyor ve çenemi öne doğru çekerek avcının gözleriyle karşılaşmamı sağlıyor. “Sözleşmeni satın aldım, yani kaderin artık benim ellerimde.”

Midem alt üst oldu. Eğer Bay Rockefeller beni Gölge Katili'ne sattıysa, artık onun kışlasında bir evim yok. Meyhanelerin zeminlerini temizleme ve genelevlerde çarşaf yıkama işim yok. Düşmanlarım arasında bir sahnede sanatımı sergilerken geçireceğim kasvetli haftalarımda bir nebze neşe yok. Özgürlüğümü kazanmak için bir yol haritası yok.

Hiçbir şeyim yok.

Hiç bir şey...

Hayatım hariç.

Ve bu güce sahip olduğum sürece savaşıacağım. Ölümle yüzleşirken hareketsiz kalmayı reddediyorum. Nefesimi kesene kadar onunla bir hanımefendi gibi dans edeceğim.

Shadowbane tekrar konuşmak için ağzını açtı, ama ben ileri atıldım, karnına bir dirseğimi sapladım ve koşmaya başladım. Rockefeller, yanından hızla geçerken alarma geçti ama beni durdurmak için hiçbir hareket

yapmadı. Koridorun sonundaki kapı görünür hale geldi, ben de bacaklarımı daha hızlı, daha hızlı hareket ettirdim—

Sırtıma sert bir şey çarptı ve bir sonraki an kendimi halı kaplı zemine yüzüstü yapışmış, bir kolum arkama doğru bükülmüş, diğer kolum ise başımın üstünde sabitlenmiş halde buldum. Çenem maskeme sıkıştığı için acıyor. O sinsi dokunuş geri döndü, saçımı örten kızıl peçeyi tüy gibi hafif dokunuşlarla okşadı, bu da beni tiksintiyle ürpertti.

Sonra bir ses geliyor, baştan çıkarıcı ama erkeksi, duyulması neredeyse imkansız derecede uhrevi bir fısıltı. "Bahse girerim ki orada çok güzeldir. Onu artık ifşa edebilir miyim? Yalan söylerken o kirli dudakların nasıl görüldüğüne bakabilir miyim?"

"O çok acınası biri," diyor ikinci bir ses, bu sefer soğuk ve kibirli bir tonda. "Vaktimize değmez."

"Güzel kokuyor." Üçüncü ses daha yavaş, daha derin ve tam başımın yanından geliyor, kulağıma doğru hırıltılı bir nefes üfleniyor. Dişli bir canavarın beni yemek yapmaya hazırlandığını hayal ederken boğazımdan korku yükseliyor.

"Kendinizi kontrol edin." Gölge Katili fısıltıyla konuşuyor, ama bu ürkütücü fısıltılara kıyasla bir bağırış gibi geliyor. Yumuşak dokunuşlar geri çekiliyor. Rahatlamayla hafif bir inilti çıkarıyorum, ama kolum sırtıma daha sıkıca çekildiğinde yerini bir çığlığa bırakıyor. Avcı yüzünü kulağıma yaklaştırıyor. "Kaçmana izin vermedim, günahkar."

Dişlerimi sıkıyorum, maskemdeki boncuklar çırpınırken onun tutuşuna karşı koymaya çalışıyorum ama nafile. Keşke bir elimi serbest bırakıp maskemi çıkarabilsem ve o güneş ışını dikenlerinden birini gözüne, boğazına, herhangi bir yerine saplayabilsem. Ama tutuşu amansız. "Siktir git," diye hırlıyorum.

"Ah, bunu kabul ederim," diyor ilk fısıltılı ses. "Sert olanı severim, sevgilim."

"Yeter," diyor Gölge Katili, ama bana mı yoksa sese mi konuştuğunu bilmiyorum. "Çırpınmayı bırak Terzi, yoksa sana bunu kolaylaştırma teklifimi geri alırım."

Derin bir nefes verip çabalarımı durduruyorum, sadece bir sonraki kaçış fırsatım için enerjimi saklamak adına. Başka bir fırsat olacak. Olmak zorunda.

"Senin yaşamak istediğin açıkça belli," diyor, "ve ben bunu senden almak için burada değilim, ama eğer kendini benim düşmanım ilan edersen alırım. Yani iki seçeneğin var, Inana Westwood."

Adımın ikinci kez onun dudaklarından dökülme sesini duyduğumda ürperdim.

"Her iki seçenek de aynı şekilde başlıyor. Ben üzerinizden ineceğim ve siz de arkadaşlarınızla birlikte üzerinizi değiştireceksiniz. Soyunma odasından çıktığınızda iki seçenektan birini yapacaksınız. İlk seçeneğiniz koşmak, ancak kendinizi hemen ele vermek istemiyorsanız önce yürümenizi öneririm. Maskesiz olduğunuzda sizi tanıyamayacağım. İlk başta ve arkadaşlarınız arasında da. Şehir sokaklarına ulaştığınızda istediğiniz kadar hızlı koşabilirsiniz, ama ben sizi takip edeceğim. Yüzünüzü bilmeyebilirim, ama gölgelerim zevkinizi bilecek. Sizi bulacağım."

Yüzümün yan tarafına hırıltılı nefesler geri döndü ve kulağıma bir ağızlığın sokulduğunu, ardından sıcak ve ıslak bir şeyin sürtündüğünü net bir şekilde hissettim.

Bir dil.

Bu bir Gölge'nin diliydi. Dillerinin olduğunu bile bilmiyordum. Ya da seslerinin olduğunu, öyle.

Tehdidi netleştğinde boğazımdan yükselen iniltiyi durduramıyorum. Kaçarsam, gölgeleri beni kolayca avlayacak.

Shadowbane tekrar konuşuyor. "Önerdiğim ikinci seçenek şu: Soyunma odasından çık ve karşımda dur. Maskesiz yüzünle gözlerime bak. Şehri benimle birlikte gönüllü olarak terk edeceksin."

Şehri terk mi edeceğim? Yani beni Nalheim prensine değil, başka bir Günahsız'a mı teslim edecek? Kaçtığım dükle yüzleşmeyi düşündükçe içimde derin bir korku açılıyor.

Eski nişanlım.

Hayatımın aşkı.

Ta ki düşmanım olana kadar.

Kalbimdeki işi onun tamamlamasına izin vermek ne kadar acımasız bir kader olurdu? Günahsız Kral'ın bile elinden ölmeyi tercih ederim.

“Seni ölüme götürmüyorum.” Elini gevşetmiyor, ama sesindeki en sert ton kayboluyor. “Bu seçenekte değil. Benim esirim olarak değil, Çağırıcım olarak benimle geleceksin.”

Son kısımda aklım karışıyor. “Çağırıcı da neyin nesi?” diye mırıldanmayı başarıyorum, kelimelerim çarpık maskeme karşı boğuk çıkıyor.

“Bir sanatçı. Benim sanatçım.” Bu hiçbir şeyi açıklamıyor, ama o açıklıyormuş gibi devam ediyor. “Bana altı ay hizmet ver, ne daha fazla ne de daha az. Sonrasında, seni bizzat bir gemiye bindireceğime ve Kutsal Kıta'dan özgür bir kadın olarak ayrılmanı sağlayacağıma söz veriyorum.”

Sözleri karşısında şok oldum. Sadece kıtadan ayrılmanın bir yolu olduğunu itiraf etmekle kalmıyor (ki bu, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış olanlarımızın fısıltılarla dile getirdiği bir olasılık), aynı zamanda kullandığı kelimeler de kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Kutsal Kıtadan ayrıl. Özgür kadın. Muhtemelen umudumu canlandırmak için bu terimleri kasten kullandı, ama itiraf etmeliyim ki, işe yarıyor. Tanrım, işe yarıyor.

Normalde insanlar denizin ötesinde ne olduğunu anlatırken sürgün, lanetli veya savaş kışkırtıcısı şeytanlar gibi kelimeler kullanırlar. Sıradan vatandaşlar için Kutsal Kıta'yı terk etmek bir ceza olurdu, çünkü burası Günahsızlar tarafından korunan tek topraktır. Ama kanun kaçakları için, ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımızı biliyoruz. Sahte isimler altında saklanmak bizi ancak bir yere kadar götürebilir. Gerçekte kim olduğumuzun keşfedilme riskini göze almadan toplumun en alt kademelerinden asla yükselemeyiz. On yıldan fazla kanun kaçağı olarak hayatta kalan birini hiç duymadım ve bunlar en şanslı olanlardır. Er ya da geç, ölüm bizi yakalar; kanunun, Günahsızların veya Gölgelelerin elleriyle.

Gölge Katili tekrar konuşuyor. “Bana karşı gelersen seni öldürürüm. Ödülüne ihtiyacım yok, ama bir Çağırıcıya ihtiyacım var. Teklifimi kabul et ya da kaç, ama eğer ikincisini seçersen, benden son kez kaçtığını bil. Sana bir daha bu şansı vermeyeceğim.”

Bunun üzerine elimi, kolumu bıraktı ve muhtemelen dizini sırtımdan çekti.

İçgüdülerim bana kaçmam gerektiğini söylüyor ama hâlâ onun tehditlerinden ve özgürlük teklifinden dolayı kendime gelemedim. Üstelik söylediklerinden şüphe duymuyorum; beni bir daha bırakmayacak ve şimdi kaçmayı seçersem, beni saniyeler içinde yere serecek. Ondan kaçmak istiyorsam, ilk seçeneğiyle oynamak zorundayım. Soyunma odasına çekilmek. Cübbemi ve maskemi çıkarmak. Diğer oyuncularla birlikte ayrılmak. Sonra şehirden kaçıp, o beni yakalayana kadar koşmak, emrindeki o hırıltılı gölge canavarının önderliğinde.

Derin bir nefes veriyorum, koridorda bir an önce fırlayıp gitme isteğine karşı koymaya çalışıyorum. Bunun yerine, sendeleyerek ayağa kalkıyorum ve yüzümün hala kapalı olduğundan emin olmak için maskemi düzeltiyorum.

Gölge Katili iki elini avuç içleri öne dönük şekilde kaldırıp, aramızda birkaç adım mesafe oluşana kadar geri çekildi. En yakın aplikten gelen ışık yüzünün yarısını aydınlatıyordu. Karanlık bakışları benimkine kilitlenmişti, ama orada hiçbir tehdit yoktu. Hiçbir zulüm yoktu. Sadece kısa ve öz bir talep vardı: "Seçimini yap."

Şu an kafamdaki karmaşayı anlamlandırıp bir seçim yapmakta zorlanıyorum, ama en azından ilk adımım benim için çoktan belirlenmiş durumda. Gölge Katili'nden bir süreliğine kurtulma vaadi beni soyunma odasına doğru itiyor.

Rockefeller kapıyı benim için açarken omzuma elini koydu. Sesini alçak tutarak, "Ne yaparsan yap, lütfen kaçma," dedi. Gözlerine baktığımda yalvaran bir ifade gördüm. Kendi güvenliği için mi yoksa benim güvenliğim için mi yalvarıyordu?

İçeri girdiğimde soyunma odası sessizdi, tüm gözler üzerimdeydi. Yavaş adımlarla, herkesin kıyafetleriyle dolu olan bornoz askısına doğru ilerledim. Görünüşe göre en son giyinen bendim. Her adımımı şüpheli bakışlar ve isteksiz ifadeler takip ediyordu.

“Sen...”

“O mu...”

“Kim olduğunu biliyor mu acaba...”

Kimse sorularını bitiremiyor, çünkü kimse gerçekten umursamayı göze alamıyor. Hiçbirimizin arkadaş olmamasının, sadece soğuk tanıdıklar olmamızın bir sebebi var. Birimiz hata yaptığında, diğerleri de suçlu sayılma riskiyle karşı karşıya kalıyor. Bu senaryonun onların tarafında daha önce bulundum. Her seferinde bakışlarımı kaçırdım, dilimi tuttum ve kurtulduğum için tanrılara şükrettim.

Bu sefer o kadar şanslı değilim.

Yoksa öyle değil miyim?

Kaçma içgüdüm hâlâ çok güçlü, her kasım emri verdiğim anda itaat etmeye hazır.

Peki ya ikinci seçeneğim? Gölge avcısının Çağırıcısı olarak altı ay hizmet etmem karşılığında bana özgürlük verecek. Söz verdi. Günahsızların yalan söyleyemeyeceği söyleniyor -günahlarından arınmış oldukları için- peki Gölge Katilleri için de aynı şey geçerli mi?

O herife hizmet etmeyi hayal bile edemiyorum, hele beni yere yatırıp güneş gözlüğüyle tehdit ettikten sonra.

Hala...

Eğer teklifini kabul edersem, altı ay içinde bu kıtanın dışındaki bir gemide olabilirim. Sadece bu düşünce bile beni dehşet ve coşku karışımı bir heyecanla titretiyor. Orada ne olduğunu kimse bilmiyor, sadece kanunsuzluğa ve Gölge Varlıklarına tamamen teslim olmamış en az bir başka toprak parçası olduğunu biliyoruz. Tek kanıtımız, Kutsal Kıta'daki tek liman kenti, dış ticaretin tek kaynağı olan Port Belfair. Söylentilere göre, doğru kişiyle konuşup doğru fiyatı teklif ederseniz, eve dönen bir ticaret gemisinde yer satın alabilirsiniz. Sonrasında ne olacağı bir gizem. Belki de diğer topraklar savaş, günah ve Gölge Varlıklarıyla dolu. Belki de hayatta kalma şansım orada da burada olduğundan daha iyi olmayacak. Ama özgürlük anlamına geliyorsa, tehlike ve gizemi göze alacağım. Günahsızlardan kurtuluş anlamına geliyorsa, savaş ve gölge canavarlarıyla yüzleşeceğim.

Tehlikeli bir adamla ittifak kurabilir, kurallarına uyabilir ve istediği gibi ona hizmet edebilirim. Bu, ona güvenmek zorunda olduğum anlamına gelmez. Bir Çağırıcının tam olarak ne yaptığını bilmiyorum, ama tıpkı onun dediği gibi ben bir sanatçıyım. Ve sanatçılar ne yapar? Gölgelemleri çekerler. Avladığı canavarların ta kendisini. Eğer vaadi yalan çıkarsa, tüm Gölgelemleri kendime çekeceğim ve kemiklerinden etlerini ayırırken güleceğim. Bu yapacağım son şey olsa bile. Beni de yeseler bile.

Umut ve şiddetin karışımı sınırlarımı yatıştırıyor, bu sayede sadece hafif bir titremeye giyinmeyi bitirebiliyorum. Zeytin yeşili bir korsaj ve yamalı etekli kahverengi bir etekle, arkadaşlarıma hazır olduğumu belirten bir baş işareti yapıyorum. Onlar benimle geçirdikleri zamanın sona erdiğini tahmin etmiş olabilirler, ancak rutin onları henüz beni yalnız bırakmadı. Gösteri gecelerinde her zaman grup halinde kışlaya dönüyoruz. Acı sona kadar kalabalık olmanın verdiği güvenlik.

Aşık, kapıya yumruklarıyla vurur ve Rockefeller kapıyı açarak odadan çıkmamıza izin verir. Kalabalığın en arkasında yürürken kalbim göğüs kafesime çarpar.

Shadowbane'in beklediği yere ulaşıyorum; fikrimi değiştirmek için son şansım.

Yavaşça nefes vererek olduğum yerde durdum. Diğer oyuncular koridorda ilerlemeye devam ederken, ben arkamda kalarak, uzun boylu adama doğru döndüm.

Gözlerimi Gölge Katili'nin gözlerine çevirdim; gözlerinin beni baştan aşağı süzdüğünü, sanki soluk renkli kıyafetlerimin her dikişini, göğsümdeki ve yüzümdeki her çilliği, omuzlarımdan dökülen çilek sarısı saçlarımdan her telini ezberliyormuş gibi incelediğini fark ettim. Dikkatini kemiklerime kadar işledi, daha önce beni görerek avlayamadıysa bile artık avlayabileceğini sessizce hatırlattı. Karanlık gözleri benimkine kilitlendi, gri irislerimi inceliyordu ve bakışlarımı kaçırmamak, incelemesinden kaçınmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum—

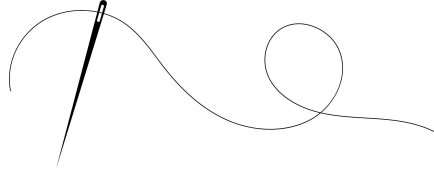
Hareketlerdeki ince bir değişiklik dikkatimi dağıtıyor ve yana doğru bakıyorum. İşte o zaman koridorun ilerisinde, gölgelerin içinde yarı gizlenmiş iki figür fark ediyorum. İkisini de tanıyorum; yüzünde yara izi

olan uzun boylu orta yaşlı adam ve sert bakışlı minyon genç kadın. Sahne arkadaşları, Bard ve Harlot. Ama burada ne yapıyorlar? Sadece bir aptal dayanışma için burada kalırdı, bu da demek oluyor ki...

“Sadece ikimiz olacağımızı ummuyordun, değil mi Terzi?” Gölge Katili’nin sesi kuru, ağzının kenarı alaycı bir sırıtışla yukarı kıvrılmıştı. Gözlerim dudaklarının açısını, bakışları bana daha da derinden işlerken koyu kirpiklerinin elmacık kemiklerinin üzerine düşen gölgelerini takip etti. Her ne kadar aptalca bir sebep olsa da, midem alt üst oldu. Vücudumu haince şeyler yapmaya iten o sırıtıştan gözlerimi ayırmadan önce, duvardan iterek yanımızdan geçti. “Ekibime hoş geldiniz, günahkarlar.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Havada hissedilen gerilim, Nalheim sokaklarını saran sessizlik kadar yoğundu; bu sessizliği yalnızca at nallarının ve kaldırım taşları üzerindeki araba tekerleklerinin ritmik vuruşları kesiyordu. Gölge Katili arabanın önünde dizginleri tutarken, Bard, Harlot ve ben arkada oturuyorduk. Araç, büyüdüğüm kırsal köylerde kullanılanlardan farklı değildi; açık bir yatak, sürücü için tahta bir oturma yeri ve ön tarafa koşulmuş iki at vardı. Onun rütbesindeki birinin sahip olacağını hayal ettiğim görkemli av arabası değildi. Gölge Katili bize şehri hemen terk etmemizi emrettiği için yolda sadece biz vardık. Akşam eğlencesi arayan herkes ana caddeleri kullanmamayı biliyordu. Bütün bunlar, Nalheim'ın yalnızca azizlere ait bir yer olduğu izlenimini korumak içindi.

Boş dükkanların ve görkemli konakların yerini kümelenmiş sıra evlere, ardından fabrikalara bıraktığını izlerken, bacaklarımı göğsüme çekip başımı geriye eğerek vagonun iç duvarına yaslandım. Gece çökmüştü, ama çevremiz neredeyse gündüz kadar aydınlıktı. Astroteürjik ışık kubbesi her açıdan tepeden parlıyor, binalar arasında veya bakımlı yeşilliklerin altında neredeyse hiç gölge bırakmıyordu. Gözlerim şehrin merkezine, zirveden yükselen Nalheim Sarayı'na kaydı. Gümüş kuleleri gittikçe uzaklaşıyordu, ancak en yüksek kuleden yayılan parıltı sönmeden kalıyordu; Kutsal Ateş Ocağı, her zaman parlayan bir güvenlik işaretiydi. Gündüzleri, ateş ocağının oluşturduğu kubbe güneş ışınlarının altında görünmezdi, ancak

geceleeri, gökyüzü ne kadar karanlık olursa olsun, şehrin üzerinde alacakaranlık bir pus oluştuyordu.

Uzaktaki kuleden yansıyan göz kamaştırıcı ışık noktasına kaşlarımı çatıyorum. Mangalın sırları çoğu vatandaşa bilinmiyor olabilir, ama bana değil. Güvenliğinin bedelini biliyorum: bir insan kalbi. Bu sadece Nalheim'da değil. Korunaklı her şehirdeki, ister surlarla çevrili olsun ister olmasın, her mangalın böyle bir bedeli var. Ve şimdi Kutsal Şehirlerin sırlarını da biliyorum. Bana inandırıldığım gibi mükemmel sığınaklar değiller. Kraliyet ailesi, dindarlıklarını kanıtlayanları bu surlarla çevrili şehirlere davet ederek ödüllendirebilir, ancak Gölgeleerin artık takip edemediği gümüş kapılardan içeri girdikten sonra, vatandaşların günaha geri dönmelerini engelleyecek hiçbir şey yok. Eğer bunu yeterince iyi saklarsa.

İşte bu ikilem, Kutsal Şehri kanun kaçakları için ideal bir ortam haline getiriyor. Orası, var olmamamız gereken tek yer.

Rockefeller beni tekstil fabrikasının sahibinden satın aldığında, en iyi ihtimalle beni bir çalışma madenine bırakacağını düşünmüştüm. Beni Kutsal Şehir'e götürdüğünü fark ettiğimde ise bir prene yem edileceğimi hayal etmişim. Tanrım, efendimin kim olduğumu biliyor olabileceğini düşündüğümde hissettiğim dehşeti anlatamam. Beni, fabrika sahibinin tahmin ettiğinden daha büyük bir yatırım olduğumu bilerek satın almıştı. Ama durum böyle değildi. Çalıntı ipek üzerine papatyalar dikerken hikaye anlatmaktan çok daha kötü suçlardan suçlu olduğumu bilseydi, bana kışlasında bir yatak, bir iş ve özgürlüğümü geri satın almak için açık bir yol vermezdi. Mal gibi alınıp satılmaktan hoşlandığımı söylemiyorum ama insan kaçakçılığına karşı yasalar suçlular için geçerli değil. Bu yüzden, yasak sanattan iki kez hüküm giymiş ve hayatta kaldığım için şanslı olan benim için Nalheim'deki durumum, umabileceğim kadar iyiydi. Bir planım vardı. Sanatım için bir çıkış yolu.

Şimdi... Shadowbane'in altı aylık hizmet karşılığında özgürlük vaadi dışında elimde ne olduğunu bilmiyorum. Ama ona güvenebilir miyim? Bard ve Harlot'a bile güvenebilir miyim?

"Eğer uyuyabilirsen biraz uyu," diye geliyor Gölge Katili'nin sesi omzunun üzerinden. "Bir saat içinde şehir kapılarına ulaşacağız ve şafak sökene kadar yolda kalacağız."

Hiçbirimiz cevap vermiyoruz, Nalheim'den ayrıldıktan sonra nereye gideceğimizi de sormuyoruz. Bizi ilk kez vagona bindirdiğinde de benzer bir soru sormuştum ve tek söylediği "Başka bir yere" olmuştu. Tam bir kelime ustası bu adam.

Bakışlarım vagonun karşısındaki Harlot'a kaydı; tırnaklarıyla oynuyor, güzel yüzünde kederli bir ifade vardı. Kül rengi saçları ve mavi gözleriyle on yedi yaşından büyük olamazdı, bu kadar genç biri için fazla hüzünlü bir bakış taşıyordu. Bard, vagonun ön tarafına en yakın yerde oturuyordu, geniş sırtı yeni efendimize dönüktü. Kendini bizimle Gölge Katili arasına yerleştirme şekli neredeyse koruyucu gibiydi, ancak Bard'ın tetikte olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Bakışları boş, uzak, ince kır saç telleri alınına düşmüştü. Bir eli yanına sıkıştırılmış bezle sarılı mandolinin üzerinde dururken, diğer eli orada olmayan tellere dalgın dalgın vuruyordu. Yüzünden ellerine kadar her yerinde derin yaralar vardı, bu da onun hikayesini merak etmeme neden oldu. Lanetli İn'de söylediği kederli şarkıların ardındaki gerçek neydi? Ya Harlot? Onu böyle bir takma ad seçmeye, müşterilerinin onunla birlikte cinsel fantezilerini yaşarken kalemını sanki boğuyormuş gibi sıkıca tutarak karikatürlerini çizmeye iten neydi?

Kaderlerini paylaştığım bu iki kişi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ya da bizi mürettebatı olarak adlandıran gizemli avcı hakkında da.

Kirpiklerim en güzel manzaraya, gece gökyüzüne doğru aralanıyor.

Gözlerimdeki uykuyu ovuşturup başımı geriye doğru eğiyorum, parıldayan yıldızlarla bezenmiş simsiyah gökyüzünü ve ortasındaki ayı içime çekiyorum. Geceyi görmeyeli tam bir yıl oldu. Sadece karanlığı değil, gerçek gece gökyüzünü. Bu kadar özleyeceğimi düşünmediğim bir rahatlık. Hiçbir düzgün insan karanlıkta, sekiz Kutsal Şehirden birinin güvenliğinden

ayrılmakta teselli bulmaz. Ama ben düzgün bir insan değilim ve belki de hiç olmadım.

Annem bile bana lanetli çocuk derdi. Kış gündönümünde, yılın en uzun gecesinde ve üstelik yeni ayda doğmuştum; bu dünyaya kötü bir alamet olarak gelmişim. Annemin anlattığına göre, doğum sancıları boyunca, ebenin doğum odasının gümüş kaplı duvarlarına rağmen, gölgeler kapıyı tırmalamış, kırk altı saat boyunca da bunu yapmışlar. Ve ben doğduktan sonra da, gün doğana kadar kalan saatlerde çığlık atmaya ve tırmalamaya devam etmişler. Eğer o kadar dindar bir kadın olmasaydı, belki de kendi hikaye anlatma yeteneğine sahip olduğunu düşünürdüm.

Ama onun hikayesi eşsiz değil. Hiçbir anne gece doğum yapmak istemez, çünkü Gölgeleer yeni hayata neredeyse sanat kadar ilgi duyarlar. Kutsal Kitap, tanrılarımızın affını kazanmadan önce üremenin tanrılarımıza karşı bir alay olduğunu iddia eder. Bu nedenle bir günahdır, bu yüzden Gölgeleer ilgi duyar. Komik olan şu ki, yasaklanmayan tek sözde günah bu. Neredeyse bunun saçmalık olup olmadığını merak ettiriyor. Ya da kilisenin kıtayı doldurmaya devam etmemizi istemesinin bir nedeni var mı acaba—ah, bilmiyorum—günahsızlara kurban edilen tüm insanların yerini almak için mi?

Gözlerimi ufka indirdim ve tepelerin ve ağaçların silüetinin üzerinde çok hafif bir ışık huzmesi gördüm. Çok geride kalan Nalheim olmalıydı. Kapılardan çıkışımızı uyuyarak geçirdim, ancak etrafımızdaki zifiri karanlık ve şehre olan yakınlığımız göz önüne alındığında, birkaç saatten fazla uyumadığımı tahmin edebiliyorum.

Kollarımın üzerinde dans eden serin bir esinti, Nalheim'da geçirdiğim süre boyunca özlediğim bir başka şeyi hatırlatıyor bana: soğuk. Kutsal Ateş Ocağı sadece şehri aydınlatmakla kalmıyor, yıl boyunca mükemmel bir sıcaklık da sağlıyordu. Gece eve yürürken bir kez bile pelerine ihtiyacım olmadı, sonbaharın sonlarına doğru olmamıza rağmen ranzamda ekstra battaniyelere de gerek duymadım. Bu bazılarına ideal gelebilir, ama ben mevsimleri deneyimlemeyi seviyorum; kışın şöminenin önünde titremekten, yazın amansız güneşinin altında alnımdan ter silmeye kadar. Bu beni canlı hissettiriyor.

Uyuduğum yarı oturur pozisyondan dolayı kaslarım ağrıyordu, yana doğru döndüm ve Gölge Katili'nin bizi arabaya yüklerken gösterdiği yün pelerinleri aramaya başladım. Ama... zaten üzerimde bir tane battaniye gibi bir pelerin vardı. Kucağımdaki sıcak ağırlığa kaşlarımı çattım, pelerinin köşesi gövdemden aşağı kaymıştı. Belki de beni uyandıran soğuktu, pelerin omuzlarımdan aşağı kaymıştı. Ama oraya nasıl geldi? Arkadaşlarımdan biri uyuduktan sonra üzerime mi örttü? Böyle bir iyilik için Gölge Katili'ne teşekkür etmem gerektiğini sanmıyorum.

Harlot ve Bard'a şöyle bir baktığımda, onların da pelerinlerinin altında, gözleri kapalı olduklarını görüyorum. Bard hâlâ sırtı Gölge Katili'ne dönük oturuyor, ancak başı aşağıda, vagonun hareketiyle sallanıyor. Harlot ise yan tarafına çökmüş, çizim defterini yastık olarak kullanıyor. Pelerinimi kollarımın üzerine geri çekmek üzereyken, kucağımdaki sıcak ağırlığın sadece kumaştan kaynaklanmadığını fark ediyorum. Bacaklarıma daha ağır bir şey baskı yapıyor.

Kendime aşağıdan bakarken kalbim tekliyor; büyük bir canavarın kütlesini oluşturan gölgelerin yoğunlaştığını fark ediyorum.

Kafası benim lanet olası kucağımda.

Kulağımın dibindeki hırıltılı nefesleri, yanağımın üzerinden kayan dili hatırladıkça dehşete kapılıyorum. Bu... bir Gölge mi? O Gölge mi? Gölge Katili'nin beni tehdit ettiği canavar mı? Üzerimde ne işi var?

Artan paniğimi fark etmiş gibi, gölge canavarı başını kaldırdı, iki siyah göz küresiyle gözlerime baktı ve dört ayağı üzerinde geriye doğru hızla geri çekildi. Ardından, bir köpeğe özgü zarafetle, yükseltilmiş sürücü koltuğuna doğru atıldı ve Gölge Katili'nin yanına yerleşti.

“Uyandı.” Ses, koridorda duyulduğu kadar yavaş, derin ve uhrevi bir şekilde Gölge'den süzüldü. Yaratığa bakarken keskin nefesler ciğerlerimi boğuyor. Yarı saydam, vücudu dalgalanan siyah duman gibi, silueti ise bir kurt köpeğine benziyor. Gölgelerin çoğu, çok uzun uzuvları ve özelliksiz yüzleriyle, kenarları sürekli dalgalanan ve değişen, belirsiz insansı şekillerde ortaya çıkar. Ancak bazıları, bunun gibi canavarlar olarak görünür. “Sıcaktı.”

"Sıcakkanlı olup olmadığını bilmiyorum ama güzel," diyor ikinci bir ses, baştan çıkarıcı, melodik tonuyla tanıdık. Koridorda konuşan diğer Gölgelerden biri. Duyabiliyor olmama rağmen, varlığının hiçbir işaretini göremiyorum.

"Yüzü olan her şeyin güzel olduğunu mu düşünüyorsun?" diye mırıldandı Gölge Katili kendi kendine.

"Esmer kız da çok güzel."

"O daha çocuk, Lust. On sekiz yaşına bile gelmedi."

Şehvet. Gölgenin adı bu mu? Yoksa... kökeni mi? Herkes canavarların yedi insan günahından doğduğunu biliyor. İnsanlığın kötülüğünden Yüz Günlük Karanlık sırasında bir araya geldiler ve karanlık gecelerde veya gölgeli yerlerde daha fazlası doğmaya devam ediyor. Her Gölgenin tek bir günahı temsil edebileceği hiç aklıma gelmemişti. Bir Gölgenin konuşabileceği de hiç aklıma gelmemişti, ama işte buradayız.

"Onunla yatmak istediğimi söylemedim, seni lanet olası sapık. Sadece güzel olduğunu söyledim. Büyük olanla da yatmazdım... ama belki onun benimle yatmasına izin verirdim."

Shadowbane homurdanarak nefes verdi. "Eminim öyle yapardın."

"Tek bir özür bile dilemeden aramıza katılmasına nasıl izin verdiğinizde inanamıyorum." Tanıdığım bir başka ses daha, en sert olanı. "Gösterdiği saygısızlık için diz çökmeli ve af dilemeliydi."

"Diz çökmüş hallerinden hoşlandığını bilmiyordum." Yine şehvetin sesi duyuldu. "Ben de hoşlanıyorum."

"Elbette ki öyle düşünüyorum. Bu, en içten saygı göstergesidir."

Hafif bir kıkırdama. "Bunu sevmemin sebebi hiç de bu değil."

"Tanrım, yeter artık," diyor Gölge Katili.

"Yeni efendimizin kendi kendine konuşmasını benim kadar garip buluyor musun?" Harlot'un fısıltısı o kadar beklenmedikti ki, neredeyse yerimden sıçradım. Bakışlarımı sürücü koltuğunda olup bitenlerden uzaklaştırdığımda, genç kadının uyanık olduğunu ve bana daha da yaklaştığını fark ettim.

Sesimi alçak tutarak, "Karşılık veren sesler kadar garip neredeyse," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Diğer sesler." Daha da şaşkın görüldüğünde ekliyorum: "Onları duyamıyor musun? En azından görüyorsun, değil mi? Onun gölgelerini?"

Harlot vagonun ön tarafına doğru baktı. Gölge Katili'nin duruşu sertleşmişti. Uyanık olduğumuzu biliyordu ve muhtemelen konuşmamızı duyabiliyordu. Dikkatlice başını salladı. "Onları görebiliyorum. Ya da... en azından birini."

"Gölge canavarları anormal gölgeler oluşturur." Bu sefer konuşan Bard oldu. Başı hâlâ eğikti, ama bacaklarını uzattı ve mandolinini fıçı gibi göğsüne daha sıkıca bastırdı. "İşte böyle birinin varlığında olduğunuzu anlayabilirsiniz."

"Gerçek gölgelerden bahsetmiyorum," diyorum. "Onun kontrol ettiği Gölge Varlıklarından bahsediyorum." Bard hiçbir şey söylemiyor ve Harlot sadece omuz silkiyor. Neden benim kadar rahatsız görünmüyorlar? "İkiniz de bu düzenlemeden memnun musunuz? Nasıl oldu da bu işe bulaştınız? Dikkatleri istemeden üzerinize çeken siz değilsiniz."

Harlot başını geriye çekti. "Ne demek istiyorsunuz, biz nasıl bu işe bulaştık? Önce biz seçildik. Gösteriler arasında Bard ve benimle konuştu ve sözleşmelerimizi feshetmemiz için bize bir teklif yaptı. Altı aylık hizmetten sonra özgürlük mü? Bu, Rockefeller'ın şartlarından daha iyi."

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Öylece kabul ettin mi? Kendini tehdit altında hissetmedin mi?"

"Her zamankinden farklı değil. Aramızda olay çıkaran tek kişi sensin."

"Evet, beni yere serip kaçarsam peşimden geleceğine dair söz verene kadar hizmetten veya özgürlükten hiç bahsetmedi."

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Ve ondan daha fazlasını istemedin mi? Dürüst olmak gerekirse, terzi hanım, övünmek isteseydin, bunu söyleyebilirdin."

Ona dik dik baktım. "Sizin ikiniz gibi, gösteriler arasında bana medeni bir teklif gelmedi."

"Muhtemelen seni ikna etmenin en zor olacağını bildiği için."

"Bunu neden söylüyorsunuz?"

Alaycı bir kahkaha attı. “Biz senin gibi değiliz, Terzi Hanım. Senin hikâyeni bilmiyorum ama hepimizin kaçak olduğunu varsaymak güvenli. Seçeneklerimiz sınırlı. Dilenci, hizmetçi veya ölü olabiliriz. Bard ve benim için kime hizmet ettiğimizin veya bunu nasıl yaptığımızın önemi yok. Sanatla ilgilenmiyorum, sadece bana Lanetli Yuva'da ve şimdi de Çağırıcı olarak çalışma fırsatı verdiği için. Sen ve Bard zanaatınıza benzer bir tutkuyla bağlı olabilirsiniz, ama o kendisi için çalarken sen seyircin için çalışıyorsun. Görülmekten zevk alıyorsun.”

Performanslar sırasında taktığımız maskelerin aksini söylediğini iddia ederdim, ama onun kastettiği bu değil. Ve haklı. İlgiye ve sanatımın başkaları üzerindeki etkisine tanık olmaya can atıyorum. Başka türlü olsaydı, ilk seferinde asla yakalanmazdım. Sırlarımı yatak çarşafı arasında paylaşmak yerine, hikaye anlatımımı özel tutardım; sevdiğim adamın göğsüne yaslanmış başımı yaslayıp, ihaneti bir ninni gibi söylerdim.

Hala...

“Onun bize neler yaptıracığından hiç endişelenmiyor musun?” diye soruyorum. “Bir Çağırıcı hangi görevleri yerine getirir? Avladığı Gölgeyi çekmek için sanatımızı kullanacağımız açık, ama ne ölçüde? Ya sadece yemsek?”

Harlot, ifadesiz bir ses tonuyla, "Bütün hayatım boyunca yem oldum," diyor. "Şimdi hangi tada sahip olduğum umurunda değil."

“Dilini düzelt, Mary.” Bard’ın keskin sesi sessiz gecede yankılandı.

Harlot’ın gözleri ona dikildi, ifadesi şaşkınlık ve eğlence arasında gidip geldi. Sonra yumuşadı. Konuştuğunda, sözleri acıma duygusuyla doluydu. "Benim adım Mary değil, Bard."

Yavaşça başını kaldırıp etrafına sanki ilk defa görüyormuş gibi baktı. Yaralı elini yüzüne sürerek gözlerindeki sersemliği dağıttı ve yerine kederli bir bakış yerleştirdi. "Özür dilerim," diye homurdandı, sesi avucuna yaslanmış boğuk bir şekilde. "Mary..."

Bitirmiyor ve bitirmesine de gerek yok. Mary onun için değerli biri olmalıydı. Belki Harlot’un yaşıtlarında. Belki de o yaraları aldığı gün kaybettiği biriydi. Geçmişe ne sıklıkla takıldığını, hangi kâbustan geldiğini ne sıklıkla yeniden yaşadığını merak ediyorum. Ben de daha önce böyle

sersemlemiş hallerde bulundum, kanın peşimi bırakmadığı, henüz tam olarak hatırlayamadığım kırık anı parçalarını bir araya getirmeye çalıştığım anlar yaşadım—

“İsimlerden bahsetmişken,” dedi Gölge Katili, sesi rahatsız edici bir müdahale gibiydi. Ses tonunun derin yankısı omurgamı gerdi. “Yeni Çağırıcılarım olarak ilk eğitim egzersizinizin zamanı geldi. Gerçek isimlerinizi paylaşın. Bundan sonra Gölgelelerin yaşadığı yerleri sık sık ziyaret edeceğiz ve birbirimize ne kadar az yalan söylersek o kadar iyi.”

Alaycı bir şekilde, "Gerçek adlarımızla anılmamızı istiyorsunuz. Geçmişteki eylemlerimizle, suçlarımızla ilişkilendirilen adlarla..." dedim. Bunu sesli söylemeye cesaret edemedim. Geçmişteki suçlarımızla ilişkilendirilen adlarla.

“Artık bunun için endişelenmenize gerek yok,” diyor. “Gölge Katilleri istedikleri kişiyi Çağırıcıları olarak atayabilirler ve onlara hizmet edenler kusursuzdur. Bana sadık kaldığınız sürece, zulümden korkmanıza gerek yok. Ayrıca, soyadlarınızı paylaşmanızı veya kimliklerinizi dışarıdakilerin önünde sergilemenizi istemiyorum. Sadece bu gerçeği birbirinizle paylaşın.”

Sinirleniyorum ve sinirlenen tek ben değilim. Bard, Harlot ve ben tedirgin bakışlarla birbirimize bakıyoruz. Bard mandolinini daha sıkı tutarken Harlot'un dudakları kıvrılıyor. "Ya ben Lanetli Yuva'da kullandığım ismi tercih edersem?" diyor alaycı bir şekilde.

"Ekibimdeki hiç kimseye fahişe demeyeceğim."

Gölge avcısının sırtına dik dik baktım. "Belki de önce sen gitmelisin, Gölge Katili. Güven ve gerçek karşılıklı olmalı. Zaten isimlerimizi biliyorsun ve bize özgürlük hayali vaat ettin. Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyor, özellikle de senin hakkında veya senin ekibinin bir parçası olmanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir şey bilmediğimiz zaman."

İstemsizce içini çekti. Sonra, omzunun üzerinden bakmak için hareket ederek, "Dominic," dedi. Gözleri teker teker üzerimizde gezindi, sonra da çok uzun süre bana baktı. Ay ışığı yüzüne vurdu ve o anda, geceye karşı üç karanlık gölge belirgin bir şekilde göze çarptı: bir tarafında kümelenmiş iki

insansı Gölge, diğer tarafında ise kurt köpeği gölgesi. Üçü de göz görevi gören derin, karanlık çukurlarla bana bakıyordu. Bunlar sadece özelliiksiz yüzlere sahip belirsiz taklitler değildi. Ağızları, burunları, saçları vardı. Kurt köpeğinin burnu ve ağzından sarkan bir dili vardı. Ancak en rahatsız edici olan, insansı Gölge Katili'nin olan çarpıcı benzerliğiydi. Kemik yapıları, dudakları, saçları ona benziyordu.

Kanım donuyor. Herkes bilir ki, eğer yüzünüzü taşıyan bir Gölge görürseniz, kaçmanızın zamanı gelmiştir. Çünkü o Gölge sizin kanınızın peşindedir. Ve eğer kurbanını tüketirse...

Bu, en kötü türden bir gölge haline geliyor.

Bir Enkarnasyon.

Böyle bir canavarı hiç görmedim ama hikayelerini duydum. Taklit ettikleri insanları tüketen gölgeler, cismani hale geliyorlar. Kurbanlarının bedenlerini ellerinden geldiğince kopyalıyorlar ve avlarını özümstedikten sonra et ve kemikten birer varlığa dönüşüyorlar. Güneş ışığına karşı daha az hassaslar. Ne kadar iyi aydınlatılmış olursa olsun evlere girebiliyorlar ve öldürülene kadar her zaman bir katliam izi bırakıyorlar; bunu sadece bir Gölge Katili yapabilir.

Bu avcının, neredeyse Enkarnasyon haline gelmiş Gölge Katili nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum, etkilenmeli miyim yoksa korkmalı mıyım da bilmiyorum. Tek bildiğim, bana bakış şekillerinden hoşlanmadığım. Neyse ki, ince ay ışığı ağaçların arkasına çekiliyor ve onları tekrar gölgeye bürüyor.

Dilimin ucunda duran soruyu sormalı mıyım diye tereddüt ederek yutkunuyorum. Direnmeye çalışmama rağmen, soru dudaklarımdan dökülüyor: "Peki ya... arkadaşların? Onların isimleri var mı?"

Gölge Katili—Dominic—kasılır. Üç Gölge fısıltılara boğulur, sesleri birbirinin üzerine biner.

"İsimlerimizi öğrenmek istiyor."

"Sanırım benden hoşlanıyor."

"Ona tek kelime bile söyleme."

Dominic'in çenesi seğiriyor ve öne doğru bakıyor. Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki, cevap vermeyeceğini varsayıyorum. Sonunda "Tembellik,

Şehvet ve Gurur" dediğinde şaşıyorum.

Demek haklıymışım; Gölgele, doğdukları insan günahlarının adlarıyla adlandırılmış. Şehvetin melodik ses olduğunu zaten biliyorum ve sert olanın da Gurur olduğunu varsayıyorum. Geriye Tembellik kalıyor, o da kurt köpeği. Daha çok şey öğrenmek istiyorum. Onları nasıl kontrol ediyor? Bize bir tehdit mi oluşturuyorlar? Herhangi bir Gölgeyi mi kontrol edebiliyor, yoksa sadece belirli olanları mı? Onları kendi türlerini avlamaya mı zorluyor?

Dominic, "Sıra sende," diyerek, sözde eğitim tatbikatını henüz tamamlamadığımız şu anda ona soru sormanın zamanı olmadığını hatırlattı.

Üçümüz de birbirimize şüpheyile bakmaya devam ettik, hiçbirimiz gönüllü olmaya istekli değildik, ta ki Bard konuşana kadar. "Rykar." Elleri titriyordu ve aceleyle ekledi, "Ama bana öyle seslenmeyin. Bard yeterli, eğer bu yalan gibi geliyorsa, bana hiç isimle hitap etmeyin."

Hiç kimse buna itiraz etmiyor, Dominic bile.

Harlot derin bir nefes verdi. "Harlow," diye mırıldandı.

Ona sert bir bakış attım. "Gerçekten mi? Sahne adını gerçek adına bu kadar yakın mı seçtin?"

Omuz silkerek, "Ben yaratıcı bir tip değilim," dedi.

Katılmıyorum. Sanatla ilgilenmediğini iddia edebilir, ama çizimlerini gördüm. Müstehcen ve harikalar.

"Pekala, bizi merakta bırakmayın," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Harlow.

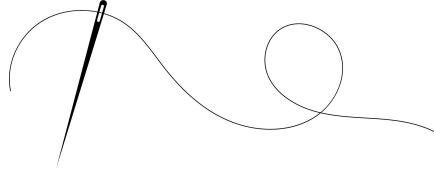
Evet. Gerçeğimi ortaya koyma sırası bende. Kalbim hızla çarpıyor, hem de sadece korkudan değil. İçinde bir nebze isyankar heyecan da var. Saklanmak zorunda kalmamanın verdiği heyecan. Tıpkı o sefil ininde hikâyemi her anlattığımda hissettiğim heyecan gibi, içine ne kadar çok gerçek kattığımı biliyordum. Hem endişe hem de coşkuyla, memleketimden kaçtığımdan beri ilk kez adımlı yüksek sesle söylüyorum: "İnana."

"Harika," diyor Dominic ifadesiz bir ses tonuyla. "Şimdi şafak sökene kadar daha fazla konuşma yok, yoksa büyücülük görevlerine ceset olarak başlamak zorundasın."

Arkasından alaycı bir şekilde baktım, ancak tehdidinin kişisel bir tehdit olmayabileceğini geç de olsa fark ettim. Aksine, gecenin karanlığında özgürce dolaşan Gölgelemleri hatırlatıyordu bize. Yol kenarındaki ağaçların arasından bizi izleyen, simsiyah gözlerini neredeyse hissedebildiğim Gölgelemler.

ALTINCI BÖLÜM

İnanmak

Dominic bizi susturmanın bir yolunu arıyorsa, kesinlikle buldu. Vahşi Gölgeler hakkındaki hatırlatmasından sonra, Bard, Harlow ve ben tek kelime etmedik, uyumadık da. Bunun yerine, vagonun dışına korkulu bakışlar attık. Her ince harekette, her dal kırılma sesinde veya giderek sıklaşan ormanda yaprakların hışırtısında irkilmeden edemiyorum. Ay bulutların arasından görüldüğünde ve çevremizi Gölgelelerin korkmadığı tek ışık türüyle aydınlattığında, canavarları ara sıra görüyorum. Titrek silüetleri ağaçların arasında belirgin bir şekilde göze çarpıyor. Çoğunlukla insansı, ancak uzun uzuvlar, göz yerine koyu çukurlar ve kafa yerine titrek ovaler dışında çok az belirgin özelliği var. İnce parmak uçları, vagonumuzun geçişini izlerken ağaç gövdelerine yapışmış durumda. Bir noktada, vahşi bir Gölge arkamızdan yoldan geçiyor, şekli bir dağ aslanına benziyor, koyu gözleri bizi uzaktan izleyene kadar bize bakıyor.

Kahretsin, gece gökyüzü güzel olabilir ama dışarıda olmak korkunç bir şey. Bir yıldır Kutsal Şehrin koruması dışında yaşamıyorum; gün batımından sonra zamanımı nasıl geçirdiğimi neredeyse unutmuştum—sessizce ya da uyuyarak, bolca lamba ve mumla aydınlatılmış odalarımdayla güvenle saklanırdım, ışığı güçlendirmek için tavan kirişlerinden bronz diskler sarkıyordu. Ben veya başka hiçbir köylü gece evlerimizin güvenliğinden ayrılmazdı ve kesinlikle seyahat etmezdik.

Dominic'in sırtına öfkeyle bakıyorum, bizi böyle bir tehlikeye attığı için çok kızgıyım. Bu da onun eğitim tatbikatlarından biri mi? Bunu, isimlerimizi paylaşmak gibi, olmazsa olmaz bir giriş töreni olarak mı görüyor?

Gölge yaratıkların kışkırtılmadıkça nadiren saldırdığını biliyorum. Yine de Dominic'in şansımızı zorlamaya çalışması ve bizi gecenin bir yarısı doğrudan gölge canavarlarının bölgesinden geçirmesi hiç hoşuma gitmedi.

Güneşin ufuktan yükselip gökyüzünü pembe, altın ve mavinin ilk tonlarıyla boyaması büyük bir rahatlama. Şafak tamamen söküp orman yolu aydınlandığında ise, zar zor gizlediğim öfkemle sessizliği bozuyorum.

"Gece vakti neden yolculuk yaptık ki, Gölge Katili?"

Arkasına bile bakmıyor. "Adımı biliyorsun, İnana. Kullan onu."

Adımın dudaklarından dökülmesiyle sinirim daha da alevlendi. Özellikle de konuşanın ben olduğumu anlamak için bana bakmasına bile gerek yoktu. Dişlerimin arasından zorla cevap verdim, talebine boyun eğmeyi reddettim. "Neden gece yolculuk yaptık?"

Harlow, neredeyse benimki kadar karanlık bir bakışla, "Ben de bilmek istiyorum," diyor. "Bizi hemen öldürmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Dikkatli olun," diye fısıldadı Bard. Şimdi bize daha yakın oturuyor ve sesi sadece bize yönelik. "O bizim efendimiz ve Rockefeller'dan çok daha yüksek bir rütbede."

Haklı. Yine de Dominic'te alçakgönüllülüğü seçmeyi imkansız kılan bir şey var. Belki de beni yere devirmesi ve gölge köpeğinin yüzümü yalamasına izin vermesi. Neyse ki, güneş doğduktan sonra gölgelerinden eser kalmadı.

Dominic, "Gölge Katilleri gece çalışır," diyor. "Köyleri korumakla görevlendirildiğimizde, en önemli işimiz gün batımından sonra başlar. Bu nedenle, gündüzleri uyurum ve geceleri ya çalışırım ya da seyahat ederim. Tamamen güvendeydik. Gölgeler sessiz yolcuları ilginç bulmaz. Bundan sonra gün batımından önce dinlenmeye alışmanız gerekecek, çünkü benim Çağırıcılarım ben çalışırken çalışıyorlar."

Söylediklerinin mantıklı olması beni rahatsız ediyor. Tanrım, elbette gece çalışmak zorunda kalacağız. Gölge Avcıları suçluları takip edip ödülleri

istedikleri zaman alabilirler, ancak Gölgeleeri avlamak yalnızca karanlığın örtüsü altında yapılabilecek bir şeydir. Bu yüzden bir Gölge Avcısıyla karşılaşmak nadirdir. Köyümde, özellikle saldırgan Gölgeleerle ilgilenmek üzere yıllar içinde birkaçına görev verilmiş olmasına rağmen, hiçbir zaman bir Gölge Avcısıyla yüz yüze gelmedim.

Harlow kaşlarını çatarak, "Sizin Çağırıcılarınız olarak tam olarak ne yapacağımızı bize ne zaman söyleyeceksiniz?" diye soruyor. "Dün gece sevgili Terzimizin önerdiği gibi sadece yem miyiz, yoksa size hizmet ederek altı ay hayatta kalma şansımız var mı?"

"Hayatta kalmanız size bağlı," diyor. "Beni dinleyin, itaat edin ve sakın bana ihanet etmeyin, o zaman hayatta kalırsınız. Thornfal köyündeki ilk görevimize birlikte başlamadan önce sizi elimden geldiğince eğiteceğim. Önce, ekibimizin son üyesini almamız gerekiyor."

Çok geçmeden Dominic, arabamızı ana yoldan çıkarıp dar bir orman yoluna soktu. Hızla akan bir derenin kenarında geniş, güneşli bir açıklığa ulaştık. Açıklığın ortasında, bir zamanlar taş bir kulübe olması gereken yapının kalıntıları vardı. Geriye kalan tek şey bir temel, üç yıkık dış duvar ve kısmen çökmüş bir sazdan çatıydı. Mimari tarzı kırsal köylerdekilere benzese de, yüzyıllar öncesine ait olmalı. Yüz Günlük Karanlık'tan sonra kimse ormanın bu kadar derinliklerinde yaşamaya cesaret edemezdi. O zamandan beri orman, Gölgeleer için bir üreme alanı olmuştur.

Yıkık kulübeden bir erkek figürü fırladı, arabayı görünce rahat bir nefes aldı. Dominic atları durdurmak için dizginleri çekerken, "Tanrılara şükür," dedi. Kahverengi pantolon, bej bir tunik ve düğmeleri açık, muhtemelen ters giyilmiş bir yelek giymişti. Harlow'un yaşına yakın, belki birkaç yaş büyük, soluk sarı saçlı, mavi gözlü ve hafif bir zayıflığına rağmen yumuşak hatlara sahip görünüyordu. Soluk kıyafetleriyle bile, Nalheim'ın genelevlerinde çalışan oğlanlar kadar sevimliydi. Yani güzel ama biraz zayıf.

“Ne oldu?” Dominic, locadan inerken sesinde bir endişe tonu vardı. Vagonun arkasındaki üçümüz de dışarı çıkmak için hiçbir hareket yapmadık, bunun yerine iki adama dikkatimizi vermeden önce birbirimize temkinli bir bakış attık.

Genç adam Dominic'in önünde durdu, titreyen ellerini ovuşturdu; ellerinden biri bandajlıydı. Şimdi daha yakından baktığımda, alnında ter tabakası ve teninde yeşilimsi bir renk tonu fark ettim. "Mahvettim."

“Sakin bana söyleme...” Dominic’in endişesi, yüzünü eliyle ovuştururken yerini sinirliliğe bırakıyor gibi görünüyor. “Sana dolu bir şişe bıraktım. Üç gün için fazlasıyla yeterli olmalıydı.”

“Öyle olmalıydı ama lanet olası bir Gölgeydi, Dom. Kalbimi neredeyse durduracaktı. Sadece bir yudum aldım ve birdenbire uzun, ince parmaklarıyla köşeden sinsice yaklaşıyordu. Beni o kadar korkuttu ki şişeyi düşürdüm ve her şey paramparça oldu. Sonra tabii ki camla kendimi kestim. Daha kötü olamazdı.”

"Kahretsin, Calvin."

“Lanet olsun, biliyorum,” diyor gözleri yalvarırcasına. “Kanınızı boşa harcadım ve bundan benden daha çok pişman olan kimse yok. Gördüğünüz gibi”—titreyen ellerini kaldırıyor—“akıl sağlığımı zar zor koruyorum. Çok üşüyorum. Çok sıcaklıyorum. Beş dakika önce kafama bir örümcek düştü ve gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum.”

Damarlarıma bir ürperti sızıyor. Bunun ne olduğunu biliyorum. O, günahsızların kanına bağımlı... ve şu anda yoksunluk çekiyor. Bunu sadece bir kez gördüm; o da Lanetli Yuva'nın yarı zamanlı performans sanatçılarından biri titreyerek, terleyerek ve lavtasını zar zor tutabilecek halde ortaya çıktığında. Bir önceki hafta sonu bir günahsızın kan kaynağı olarak seçilmişti ve o da ona kendi kanını vermiş, ancak haftanın sonunda onu bir kenara atmıştı. Dün geceki arpçıdan daha şanslı bir kaderdi, ama yoksunluk çekmesinin ne kadar sürdüğüne dair hiçbir fikrim yok. Onu bir daha hiç görmedim.

Ancak en endişe verici olan şey, Calvin adlı adamın "kanınız" demesiydi; bu da Dominic'in bu adamı kendi kölesi haline getirdiği anlamına geliyor.

"Şişeyi ne zaman düşürdün?" diye soruyor Dominic.

"Sen gittikten yaklaşık bir saat sonra. Sana söylüyorum dostum, bu üç gün tam bir kabus oldu."

"Kahretsin." Dominic pelerininden koyu renkli bir şişe çıkardı. Şişeyi elinden alır almaz diğer adam kapağını açıp bir yudum aldı.

"Aman tanrım," diyor Calvin inleyerek, gözleri kapalı başını geriye doğru eğiyor. Titremeleri duruyor ve yeşilimsi solgunluğu yerini pembe bir kızarıklığa bırakıyor. "Beni yanlamasına ve tersine çevirerek becer, işte böyle iyi olur."

Dominic vagonun arkasına bir göz attı. Yüzünde bir özür ifadesi vardı ama sesi ifadesizdi, "Ekip, Calvin ile tanışın," dedi.

Calvin şişesinin kapağını kapatırken, ilk kez dikkatini bize çevirdiğinde gözleri irileşti. Göz bebekleri kocaman açılmış, ifadesi aşırı neşeliydi. Utangaç bir sırtıtışla, bandajsız elinin tersiyle ağzını sildi ve bir damla kanı alt dudağına bulaştırdı. "Kahretsin, özür dilerim. Vermek istediğim ilk izlenim bu değildi."

Onun tatlı ama kan lekeli gülümsemesi, içimde büyüyen dehşetle o kadar zıt ki. Parmak boğumlarım bembeyaz olana kadar vagonun kenarına tutunuyorum, bakışlarım Dominic ve Calvin arasında gidip geliyor. Tanrım, Gölge Katillerinin de Günahsızlar gibi güçlü bir kana sahip olabileceği aklıma hiç gelmemişti, sonuçta onlar sadece yarı ruhlar. Bu demek oluyor ki...

"Ekibinizin tamamını köleleştiriyor musunuz?" diye soruyor Harlow, boğazımda düğümlenen soruyu dile getirerek. Sesi sakın olsa da, duruşu benimki kadar gergin.

Bard, bezle sarılı mandolinini daha da sıkıca kavradı, gözlerinde öldürücü bir bakış vardı. Onu hiç bu kadar hareketli görmemiştim ve Tanrım, bu çok korkutucu.

"Hayır," diyor Dominic.

"Aslında öyle değil." Calvin yatıştırıcı bir el hareketi yapar. "Size temin ederim ki ben özel bir durumum ve esir değilim. Aramızda eşitler arasında bir anlaşma var. Beslenmeye ihtiyacı olduğunda ona kanımı veriyorum—"

Gözlerim hemen Dominic'e takıldı. "Sen de diğer Günahsızlar gibi kanla besleniyorsun."

Gözlerime bakıyor ama cevap vermiyor.

"O kadar sık değil," diyor Calvin. "Kutsal Şehirlerdeki o aşırı açgözlü herifler gibi zevk için asla değil. İhtiyaç duyduğunda besleniyor ve karşılığında benim yaşamama izin veriyor."

"Sana yaşamana izin veriyor," diye tekrarlıyorum.

Dominic gözlerini kapatıp dişlerinin arasından konuştu: "Daha da kötü gösteriyorsun, Cal."

"Özür dilerim," diyor hafifçe gülerek. "Demek istediğim, şey..." Sargıyı açmaya başlıyor ve arabaya yaklaşıyor. Avucunun üzerindeki bez kıpkırmızıya boyanmış, ama elini bize uzattığında, başparmağının dibinde sadece minicik bir kesik var. "Kanımın düzgün pıhtılaşmasını engelleyen nadir bir hastalığım var. Günahsız kan iyileşmeye yardımcı oluyor. Gördünüz mü? Bu yüzden bana kanını veriyor. Böylece bir kağıt kesiginden ya da bu durumda minicik bir cam parçasından ölmem."

Kaslarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifliyor. Günahsız kanın iyileştirici gücünü duymuştum; mucizevi ama tehlikeli bir madde. Üstelik çok nadir bulunuyor. Elde edilmesi, sıradan vatandaşları pek umursamayan kutsanmış kişilerin cömertliğine bağlı olduğundan, bağımlılık bedelini ödemeye razı olanlar için bile elde edilmesi zor.

Calvin, "Bu aksi herifin kanına bağımlı olabilirim," diyor, "ama o olmasaydı ölmüş olurdum."

Efendisine huysuz bir herif dediğim için en azından sözlü bir azar bekliyordum, ama Dominic sadece başını salladı ve vagonun arkasına yaklaştı. "Harika bir başlangıç yaptık, değil mi?" diye mırıldandı arka kapının kilitlerini açarken. Kapıyı indirdi ve şüpheli bakışlarımızdan etkilenmeden bizi öne doğru işaret etti. "Bu gece tekrar yola çıkacağız. Bacaklarınızı uzatın. Yiyin. Dinlenin."

Bard vagondan ilk çıkan kişi oluyor, ardından Harlow geliyor.

Calvin, başını harabelere doğru eğerek, "Yemek yaptım," diyor. "Neredeyse eminim ki yenilebilir."

Ben aşağı inmeye hazırlanırken Dominic vagonun dibinde duruyor. Kollarımı kavuşturmuş, ona bakarak tereddüt ediyorum. "Ondan beslendiğin gibi bizden de beslenecek misin?"

Gözlerimi hiç tereddüt etmeden yakalıyor. "Calvin benim tek ve güvenilir kaynağım, başka kimseden beslenmeyi düşünmüyorum."

"Ya ona bir şey olursa?"

"O zaman evet," diyor çenesi sıkılı bir şekilde, "yeni bir kaynağa ihtiyacım olacak."

Midem bulanıyor, ama yalan söylemediği için şükretmeliyim sanırım. Yine de yalan söyleyip söyleyemeyeceğini bilmiyorum.

Kaşını kaldırarak elini uzattı.

Ne kadar da centilmen bir adam. Alaycı bir şekilde güldüm ve yardımı olmadan vagondan indim. Ama ayaklarım yere değdiği anda, göğsü neredeyse benimkine değecek şekilde yaklaştı, kalçam da alçaltılmış arka kapiya çarptı. "Dikkatli ol, Terzi Hanım. Öfkeni bu kadar açıkça gösterirsen, bana kin beslediğini düşünmeye başlayabilirim. Önümüzdeki altı ayı atlatmanın anahtarlarının ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Ona dik dik bakıyorum, bir kez olsun birinin gözlerine bakmak için başımı eğmek zorunda kaldığım için sinirliyim. Elbette söylediklerini hatırlıyorum. Dinle, itaat et ve ona ihanet etme. Tam da bunları söylemek üzereydim ki, dudaklarımdan dökülecek her şey dilimde kurudu, zihnim durdu ve gözlerim yüzüne kilitlendi. Gölge Katili'ne gün ışığında bu kadar yakın olduğum ilk seferdi. Gözlerinin benimkine bu kadar yakın olması, kalın siyah kirpiklerinin her birinin görünür olması şok ediciydi. İlk başta gözlerinin koyu kahverengi olduğunu fark etmiştim, şimdi ise yeşil beneklerle dolu olduklarını görüyorum. Bronzlaşmış teni ince yara izleriyle süslü, bunlardan biri elmacık kemiğinin altından sakallı çenesinin çizgisi boyunca uzanıyor. O kadar ince ki, sadece bu kadar yakından görebiliyorum. Bakışlarım alnına kayıyor, bronz teller güneş ışığının tam doğru açıyla vurduğu yerde koyu saçlarını vurguluyor—

Kaşları sorgulayıcı bir ifadeyle çatıldı, bu da ona uzun uzun baktığımı hatırlattı.

Sanki hayatında hiç yakışıklı bir yüz görmemiş genç bir kız gibi dik dik bakıyor. Evet, yakışıklı. Aksini iddia etmek aptallık olurdu, her ne kadar bu beni azımsanmayacak bir öfkeyle doldursa da. Beni yere yatırıp tehdit eden bir adamı çekici bulamıyorum. Günahsız birini, hatta onun gibi yarı ruhlu birini bile çekici bulamıyorum. Çünkü böyle haince bir düşünceyi asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsam da, Günahsızlardan nefret ediyorum. Hepsinden. İnsanlığın koruyucuları olsun ya da olmasın, onlardan nefret ediyorum ve o da onlardan biri.

Bu adama karşı asla duygular besleyemezdin. En azından iyi duygular besleyemezdin.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı, tıpkı Lanetli Sığınak'ın dışındaki salonda bizi ekibine kabul ederkenki o alaycı gülümsemesi gibi. İlk defa köpek dişlerinin parıltısını yakaladım. Safkan bir Günahsız'ınkiler kadar uzun görünmüyorlardı, ama yine de keskinlerdi. "Gözlerimde kaybolmayı mı amaçladın?" dedi, sesinde alaycı bir ton vardı.

"Pek sayılmaz," diye tersledim geri çekilerek. "Saatlerce sadece sırtını gördükten sonra yüzünün olduğunu görünce şaşırdım, hepsi bu."

"Yüzümü özlediğini mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Senin kışından neredeyse ayırt edilemez."

"İkisi de çok hoş görüldüğü için mi?"

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Bu herif ne yapmaya çalışıyor? Benimle flört mü ediyor? Bu herif tanıştığımızdan beri hep kaba ve soğuk davrandı. Az ifadeli, daha da az konuşan bir adam. Anlamlı bir cevap verebilmeden ağzım açık kaldı. "İkisi de hoş görünmüyor."

"Dikkatli ol," diyor, alaycı gülümsemesi sakalının hemen üzerinde bir gamze belirene kadar derinleşiyor. "Gündüz onları göremeyebilirsin ama oradalar. Ve bana yalan söylediğini hala söyleyebilirler, günahkâr."

Hayalet bir dokunuşun fısıltısı çeneme değdi ama onu savuşturmaya çalışmadan önce kayboldu. Bunun üzerine Dominic arkasını döndü ve kulübeye doğru ağır adımlarla yürüdü.

Kalbim itiraf etmek istemediğim kadar hızlı çarparken, onu takip ediyorum, bir yandan da az önce aramızda geçen sözler yüzünden öfkem sel gibi akıyor. Bu sözler zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor, ta ki gözlerim

kalçalarına kayana kadar; gerçekten de yüzü kadar güzel olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Hemen bakışlarımı başka yöne çevirdim ve merakım yüzünden kendimi azarladım.

Çünkü, aman Tanrım, gerçekten de harika bir kalça.

YEDİNCİ BÖLÜM

Dominic

Inana Westwood baş belası olacak. Wretched Lair'da karnıma dirseğiyle vurup benden kaçtığında da bunu tahmin etmiştim. Şimdi ise, aramızda az önce yaşananlar sayesinde, bundan eminim.

"Sen miydin, Şehvet?" diye fısıldadım kulübeye doğru yürürken, kalbim hızla çarpıyordu. Bu, bir Gölge Katili için anormal bir durumdu. Kalbim yavaş ve düzenli atmalı, ara sıra atması neredeyse hiç dikkatimi çekmemeliydi. "Beni bir şekilde ele mi geçirdin?"

"Bunların hepsi senindi, sevgilim," diyor Şehvet zihnimde. "Gerçi itiraf etmeliyim ki ben de neredeyse senin kadar zevk aldım."

Bundan zevk aldım mı? Yüzündeki o huysuz ifadeyi gördüğümde hissettiğim o yakıcı sıcaklık sevinç miydi? Daha çok sinirlenme olduğunu düşünürdüm ve eminim ki ilk başta öyleydi. Ama bana yakından baktığında, öfkesi yüzümü incelerken silindiğinde, göğsümde bir şey alevlendi. Onun nefretini tekrar görmek istedim ve bunun sebebi ben olmak istedim. Ben. Başka hiçbir şey değil. Ne durumumuz, ne ön yargılarımız, ne de genel şüphelerimiz. Sadece ben. Benim sesim. Benim sözlerim. Onun ateşini tutuşturacak kıvılcım olmak istedim ve o an gerçekten iyi hissettirdi.

Ama bu bir anormallik. Bir anlığına bile olsa böyle hissetmemeliydim. Çünkü neredeyse eskisi gibi hissetmeme neden oldu.

Altı yıl önce kısmi günah bağışlama törenimden beri duygularım köreldi. Bu, insanın ruhundan ay enerjisini—insanlığın en karanlık yönlerini—

sıyıran astrolojik ritüelin beklenen bir sonucu. Tam bir günah bağışlama töreni olsaydı, çok daha az duygu hissederdim.

Mantıksal olarak, her şeyi uç noktalarda hissetmenin, acımasız sivri uçlar veya boş vadiler gibi yükselip alçalmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Öfke, korku, sevinç, çekim. Flört etmeyi, sevişmeyi ve zevkin doruklarında kaybolmayı hatırlıyorum. Birinin arzusunu uyandırmanın veya onun benimkini uyandırmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Odanın karşısında güzel bulduğum biriyle göz göze gelmeyi, kelimelerle, bakışlarla ve küçük dokunuşlarla bir baştan çıkarma dansına başlamayı ve bunun, ister bir saat ister bir ay sonra, ter içinde kalmış bedenler ve nefes nefese birbirlerinin adlarını haykıran seslerle sonuçlanmasını hatırlıyorum. Seks ve flört oyunlarını hatırlıyorum. İkincisine ciddi olarak katılmadığımı da söylemeliyim, çünkü asla koca olamayacağımı, sadece geçici bir sevgili olabileceğimi biliyordum. Kaderim doğumdan beri mühürlenmişti ve yetiştirilme tarzım bunu asla unutmamamı sağladı, her günümü çalışmalarına adadım. Dövüş. Kılıç teknikleri. Tarih. Kutsal Kitap. Hepsi beni bir Gölge Katili olma şansım için hazırlamak içindi.

İnana bana yetişip yanımdan sıyrılıp düşüncelerimden beni uzaklaştırdı. Omuzları kaskatıydı, tüm varlığı öfkeyle ışıldıyordu. Gözlerim karışık kızıl-sarı saçlarına takıldı, rüzgarda savrulan bir tutam saç, benden önce kulübeye girerken yanağıma çarptı. Elma ve bal kokusunu içime çektim. O tutamı parmaklarımın arasına alıp çekme isteğiyle dolup taşım—

Olduğum yerde donakaldım, elim saçına uzanmak üzereydi. Parmaklarımı kıvrıp, tırnaklarım avuç içlerime saplanana kadar elimi yumruk yaptım. Bana ne oluyor böyle?

Bu yıkık dökük kulübede Inana'dan olabildiğince uzak durarak duvara yaslandım ve onun eski bir sobanın etrafında diğer üçüne katıldığını izledim. Tanrıya şükür Calvin sobayı yakmayı ve bütün yeri yakmadan eksiksiz bir yemek pişirmeyi başardı, ancak yemeğinin insan tüketimine uygun olup olmadığı bilinmiyor. En iyi zamanlarında bile berbat bir aşçı, hele ki benim kanıma susamış veya kan kaybından bayılmak üzere olmadığı zamanlarda.

Yeni yol arkadaşlarının isimlerini öğrenirken tencereyi karıştırıyor, sonra da güveci bakır kaselere dolduruyor. Rahat olan tek kişi o, ama şu anda fena halde kafası güzel ve bu rutine çok alışmış durumda. İki yıl boyunca kan kaynağı olarak hizmet ettikten sonra, yeni Çağırıcıların her zaman böyle olduğunu biliyor: gergin, bir ayağı vaat ettiğim özgürlüğe özlem duyarken diğer ayağı da kaçmak için ilk fırsatı kolluyor.

Calvin, Harlow'a, Bard'a ve ardından Inana'ya birer kase uzatarak, "Üçünüzü birden beklemiyordum," diyor. "Normalde sadece iki kişiyle çalışıyoruz."

Inana alaycı bir şekilde güldü, bakışları benimkine dikildi. Dün gece Harlow ile yaptığı konuşmadan, Harlow ve Bard'a ilk benim yaklaştığımı biliyordu. "Acaba sonradan mı akla geldi?"

Kollarımı kavuşturup sırtımı duvara daha sıkıca yasladım. "Sen bir yük oldun," dedim sakın bir ses tonuyla. Normal. Çok şükür. "Neredeyse bir Günahsız'ın evcil hayvanı olacaktın, belki daha da kötüsü. Marcus benden müdahale etmemi istedi."

"Marcus mu?" diye tekrarladı Harlow.

"Ah, Rockefeller," diyor Calvin. "Adam nasıl?"

İnana'nın şüpheleri daha da derinleşiyor. "Rockefeller'la zaten tanışıyordunuz, değil mi?"

Çenemi sıktım. Elbette Marcus Rockefeller ile olan iş ortaklığım ona bir ihanet gibi gelecekti. Performans sanatçılarıyla dışarıdan mesafeli bir ilişki içinde olsa da, Rockefeller onlara az sayıda kanun kaçağının sahip olduğu türden bir umut veriyor. Ve her zaman sözünü tutuyor. Tabii ki, yeni Çağırıcılar arayışında olmadığım sürece. "Onunla bir anlaşmamız var. İstese bile reddedemeyeceği bir anlaşma. Seni Çağırıcım olarak seçtiğimde ona ve sana bir iyilik yaptım."

"Bana hizmet etmekten başka pek bir seçeneğim kalmadığına göre, size teşekkür etmemi mi bekliyorsunuz?"

"Gerçekten de öyleyim. Lord Wheaton'ın seni tamamen sömürmesine mi izin vereyim? Seni evcil hayvanı yapıp, akli başında olmayan bir köle gibi emirlerini yerine getirmeye mi zorlayayım?"

Yüzü bembeyaz oldu ama geri adım atmadı. "Onun benimle istediğini yapmasına izin vermeyi tercih edeceğini itiraf ettin. Müdahale etmedin çünkü istedin."

"Rica ederim," diyorum alaycı bir göz kırpmasıyla. İçimde bir sinirlilik kıvranıyor, hissetmemem gereken bir başka duygu daha. Hiçbir şey yapmak zorunda olmadığımı anlamıyor mu? Rockefeller'ın ona yardım etme ricasını reddedebilirdim. Reddetmeliydim. Herkesi kurtaramam ve dikkat dağıtıcı şeylere param yetmez. Onu en başından beri istemememin bir sebebi var. Onu Zavallı Yuva'da gördüğüm an, gölgelerim ona doğru karşı konulmaz bir çekimle kıpırdandığında, onun bela olduğunu anladım. Her sözü onları büyüledi, onları ilgiyle canlandırdı. İlk performansını odanın öbür ucundan izledim. Sözleri duyulamayacak kadar uzaktaydı, ama hareketlerini gördüm. İşlenmiş kalplerini. İkinci performansını yakından izlemeye çalıştım, ama gölgelerimin ona uzanmasını engellemek için uzaklaşmak zorunda kaldım—onu boğmak mı yoksa kucaklamak mı, bilmiyorum.

Çağırıcılarımın vahşi Gölgeleleri çekebilecek kadar etkili olmaları şart olsa da, kendi Çağırıcılarımın kontrolden çıkmasına neden olacak kadar yetenekli olmamaları gerekiyor.

"Önceki Çağırıcılarınıza ne oldu?" diye soruyor Bard, benimle doğrudan konuştuğu nadir anlardan birinde. Sesi yavaş, derin ve monoton; yara izleriyle dolu yüzü ise Inana'dan hoş bir dikkat dağıtıcı unsur oluşturuyor. Ancak sorusuna cevap vermek pek de hoş değil.

Tereddütümü fark eden Harlow, "Bize söz verdiğin gibi onları gemiyle denizin ötesine gönderdin mi?" diye ekledi.

"Bazıları," diyorum.

"Ya diğerleri?"

Derin bir iç çekişle, gümüş kılıcım aniden sırtıma ağırlaştı. "Ölü."

Üç Çağırıcı, gözlerini kısarak beni inceliyor.

"Bakın, yaptığımız şey Nalheim'da yaptığınızdan daha tehlikeli değil. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Lanetli Yuva'da tehlikeyle flört ettiğinizi? İnana bunun kanıtı. Çağırıcılar olarak işiniz de tehlikeli olacak, ama sizi korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Güvensizlik ifadeleri giderek daha da derinleşiyor.

Bunu pek de umursamıyorum. Şüpheleri sağlıklı; bu, onları doğru seçtiğimi kanıtıyor, çünkü kanlarında ateş, kalplerinde karanlık olan Çağırıcılar'a ihtiyacım var. Aşırı itaatkâr olanlar, onları içine sokacağım tehlikeden sağ çıkacak güce sahip değiller. Gölge Katilleri'ne çok fazla hayranlık duyan ateşli olanlar, beklentilerinden farklı olduğumu kanıtladığımda bana sırt çevirecekler. Ve çok zeki, benden ve benim türümden çok nefret edenler...

Bu tür ilişkiler genellikle kan dökülmesiyle sonuçlanır.

Gözlerim tekrar İnana'ya kayıyor ve kaderinin nerede olduğunu merak ediyorum.

Calvin, ağzı güveç dolu bir şekilde, "Şey," diyor, "çok çabuk arkadaş oluyoruz, değil mi? Çekinme. Afiyet olsun."

Bu, diğerlerine ellerindeki kaseleri hatırlatır. Harlow kaşıkla bir lokma almadan önce temkinli bakışlar atarlar. Kaşığı ağzına alır almaz dudakları buruşur.

"Nasıl?" diye soruyor Calvin, gözleri parıldayarak onu inceliyor.

Boğazı seğiriyor ve cevap vermesi birkaç saniye sürüyor. "Ağzımda kesinlikle daha kötülerini de yaşadım. Ve daha iyilerini de. Çok daha iyilerini."

Calvin kıkırdadı. "Ben sadece yenilebilir olacağına söz verdim."

İştahım kaçmış bir şekilde harabelerden çıkıp ateş çukuruna doğru yol alıyorum. Güneş batmasına daha birkaç saat var ama ormanın bu derinliklerinde hava çok soğuk. Kısmi günah bağışlamamdan beri vücut sıcaklığım normal bir insanınkinden daha yüksek seyrediyor, ama kışın tenimde ne kadar rahatsız edici olduğunu hatırlıyorum. Bu yüzden şehirden ayrılmadan önce Çağırıcılarımın uyuyan bedenlerini pelerinleriyle örtmüştüm.

Ateşin közlerini harlarken ayak sesleri yaklaşıyor ve sadece Calvin olduğunu görünce rahatlıyorum. İnana'nın yanına tekrar yaklaşmadan önce kafamı kontrol altına almam lazım.

Yanımda çömelmiş, sesinin diğer üçünün kaldığı kulübeye ulaşmaması için alçak sesle konuşuyor: "Şişenin dökülmesinden iyi bir şey çıktı. Beni korkutan Gölge... Senin kanına çekilmişti."

Gözlerim aniden onun gözlerine kenetlendi ve o da bana anlamlı bir bakış attı.

Aradığım son gölgelerden biri burada. Belimdeki deri kılıfın üzerinde elimi gezdiriyorum; içinde bir düzine cam şişe var, bazıları boş, bazıları kanla dolu, diğerleri ise gölgelerle dolu.

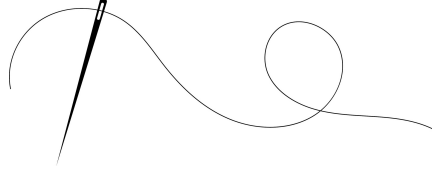
“Bu gece,” diyorum. “Gün batımından sonra izleyeceğiz, ama onların önünde değil. Henüz buna hazır değiller.”

Calvin sert bir şekilde başını salladı.

Sonunda, gerçekten iyi bir haber. Avladığım en önemli Gölge olmasa da, son birkaç haftanın felaketinden sonra bu çok ihtiyaç duyulan bir zafer. Hâlâ bulmam gereken iki hayati Gölge var, bir türlü bulamadığım Gölgeler ve onları bulmak için sadece altı ayım var. Tam teşekküllü bir Günahsız olmak için değerlendirilmeye alınmama altı ay kaldı. Kral Kaelum'un huzuruna çıkma şansım olmasına altı ay kaldı. Tüm hayatım boyunca eğitim aldığım her şey ya meyve verecek ya da küle dönüşecek.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Anlaşılan Gölge Katili gündüzleri de uyuyor, ama beklediğim gibi değil. Harabelerde yatak yapmak yerine, derenin kenarına uzanmış, başının altında rulo yapılmış bir pelerin var. Kılıcı yanındaki bir kayaya yaslanmış, ama şişe ve bıçaklardan oluşan kemeri belinde duruyor. Öğleden sonraki güneş ışığını engellemek için kolunu gözlerinin üzerine koymuş, ama bu, koyu renk kıyafetleri dışında, elementlere karşı ana savunması. Gölge Katilleri ölümlülerden daha sıcak olmalı, çünkü güneşin altında bile hava belirgin bir şekilde yakıcı. Ve kollarını hiç soğuk değilmiş gibi açıkta bırakma cesaretini nasıl gösteriyor, siyah keten kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Bu arada, biz diğerleri pelerinlerimizi sıkıca üzerimize sarmış, elimizde sulandırılmış kahve kupalarıyla ateşin etrafında toplanmışız.

Bakışlarımı Dominic'ten ayırıp içeceğimden bir yudum aldım. Yüzümü buruşturdum, çünkü bir yandan acı, bir yandan da tatsızdı. Meğer Calvin, güveç yapmakta olduğu kadar kahve demlemekte de beceriksizmiş. En azından kendisi, yaptığı yemeklerden çok daha katlanılabilir biri olduğunu kanıtladı. Hiçbirimiz gardımızı indirmeye hevesli değiliz – bu duruma sürüklenmemizin üzerinden henüz yarım gün geçti – ama Calvin, rahat tavrı ve bol gülümsemeleriyle onu sevmemeyi imkansız kılıyor. Dost canlısı kişiliğinin ne kadarının Dominic'in kanından kaynaklandığından emin değilim. Doğru, Calvin o cansız arpçıya hiç benzemiyor ve kanın tıbbi

durumunun semptomlarını hafifletmesi, eşitler arasında bir alışveriş gibi geliyor. Ama yine de...

Ateşin karşısında duran Calvin'e göz ucuyla bakıyorum, şişeden küçük bir yudum kan alıyor. Dominic'in ona vermesinden beri bu şişeden ikinci kez içiyor.

Calvin, şişenin mantarını yerine takarken gözlerime bakıyor, sonra yeni kızarmış yanaklarına elini sürüyor. "Ne? Yüzümde bir şey mi var?"

Onun bana baktığını fark ettiğim için biraz utandım ama aklımdan geçenleri sormanın da bir sakıncası yok. "Gerçekten de büyülenmedin mi?"

Harlow, sorudan etkilenmiş bir şekilde gözlerini kupasından kaldırdı. Bard ise, ateşin içine dalgın gözlerle bakarken hiçbir ilgi göstermedi.

Calvin şişesini yeleğine sokup kahve fincanıyla değiştirdi. Doyasıya içtikten sonra, "Kahretsin, bu iğrenç. Ve hayır, esir alınmadım. Gölge Katili kanı bağımlılık yapıyor, ama Günahsız kan gibi beni kontrol etme veya özgür irademi elimden alma yeteneğine sahip değil." dedi.

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor Harlow. "Ya onun kölesi olmadığını düşünmenin tek nedeni, seni aksine ikna etmiş olmasıysa?"

Hüzünlü bir gülümsemeyle gözlerine baktı. "Altı yıl boyunca günahsız birinin kölesiydim. Aradaki farkı bilirim sanırım."

Ses tonunda hiçbir sitem yoktu, ancak Harlow'un yüzünde şaşkınlık ve acıma karışımı bir ifade belirdi.

"Size bu kirli hikâyemi anlatsam iyi olur," diyor. Tanrıya şükür, çünkü şimdi merakım alev alev yanıyor. "Bildiğiniz gibi, nadir görülen bir kan hastalığım var. Kanım düzgün pıhtılaşmıyor, bu yüzden en ufak bir yaralanma bile tehlikeli. Aşırı kan kaybı, anemi, enfeksiyon. Herhangi bir yaralanmadan korkacak çok şeyim vardı, ama düşüşümün bu kadar güzel olacağını hiç beklemiyordum. Adı Leydi Gertrude'du. Günahsız biriydi ve Tarun şehrinin en saygın aristokratlarından biriydi. On iki yaşındayken pazar meydanında ailemle birlikte bana rastlamıştı."

"Tarun'da mı yaşadınız?" diyorum. Tarun, sekiz Kutsal Şehirden biridir. Birinde yaşamak için ya orada doğmuş olmanız ya da dindarlığınızın ödülü olarak davet edilmeniz gerekir. Benim, Harlow ve Bard gibi kişilerin Nalheim'da sadece hizmetçi olarak ve sadece Bay Rockefeller'ın isteği

üzerine yaşamalarına izin verilirdi. Biz gerçek sakinler değildik. Görev sürelerini tamamlayıp özgürlüklerini kazananlar bile hizmetçi rütbesini korurlar ve her an şehri terk etmeye zorlanabilirler. Ya da günahsızlara kan kaynağı olarak hizmet etmeye zorlanabilirler.

“Orada doğdum,” diyor Calvin. “Ailem orta sınıftandı, soylu sınıfına yükselmek için can atıyorlardı. Eğer bu fırsatın dizimdeki sıyrık sayesinde geleceğini bilselerdi, sanırım bir gazete satıcısının kazara yapmasını beklemek yerine beni kendileri kaldırırma iterlerdi. Çünkü kanımın amansız akışı Leydi Gertrude'un dikkatini çekti. Yarama müdahale etmek, ortalığı karıştırdığım için beni azarlamak ve korkunç halimle gününü mahvettiğim için Leydi Gertrude'dan özür dilemek arasında, kadının üzgün olmadığını, aksine büyülenmiş olduğunu fark etmeleri biraz zaman aldı. Bir finansal işlemten sonra, onun oldum.”

“Gertrude beni malikanesine götürdü, diğer sadık kan kaynaklarıyla – hepsi genç erkek çocuklardı– tanıştırdı ve o andan itibaren ona Anne dememi söyledi. Altı yıl boyunca benden beslendi, sonra yaralarımı bir yudum kanıyla iyileştirdi. O benim bağımlılığım, efendim ve annemdi. Benimkilerden çok daha sevgi dolu bir ebeveyndi. Ta ki reşit olana kadar.”

Calvin'in gözleri dalgınlaştı. "Leydi Gertrude, kaynaklarının yaşlanmasından hoşlanmazdı ve ben zaten benden önce gelenlerin çoğundan daha uzun yaşamıştım. Beni evine aldığı kadar çabuk, altı yıl boyunca anne dediğim kadın, on sekiz yaşıma girdiğim gün beni Tarun sokaklarına attı."

Öfkemden midem bulanıyor. Kim kötü muamele görmüş küçük bir çocuğu yanına alır, ona bakar, sonra da yaşlanmak gibi önemsiz bir sebepten dolayı onu terk eder? İşte size mükemmel günahsızlar. Erdem timsali. Günah işlemeye incapable. Eğer bu tür bir zulüm günah değilse, o zaman günah nedir ki? Calvin konuşmaya devam ederken parmaklarım yumruk haline geliyor.

“Annem ve babam beni geri istemediler. Gertrude'un cömert tazminatı sayesinde şımartılmış bir hayat yaşıyorlardı. Eğer onun gözünden düşmüşsem, bu benim hatamdı ve benimle hiçbir ilgileri olmasını istemiyorlardı, herhangi bir ilişki kurmanın onları orta sınıfa geri

döndüreceğinden korkuyorlardı. Kalbimin kırıldığını söyleyebilmeyi çok isterdim, ama annemin kanına duyduğum özlemle daha çok meşguldüm. Konağına döndüm, kapıda ağladım. Avucumu kestim ve ondan benden kan içmesini yalvardım. Gerisi aklımda bulanık, çünkü o zamana kadar aklım başımda değildi. Bildiğim tek şey, sonunda şehrin kenarlarına doğru yol aldım ve genelevlerde şansımı denedim. Kimse terk edilmiş bir köleyi, özellikle de yoksunluk sancıları çeken birini istemiyordu ve beni reddeden son kişi beni fiziksel olarak mekandan dışarı attı.

“İç organlarımda ciddi bir yaralanma geçirdim, bu küçük bir kesikten veya normal yöntemlerle tedavi edilebilecek herhangi bir şeyden çok daha ciddiydi. Ameliyat bile çok büyük bir risk olurdu ve yoldan geçenlerden hiçbiri bir şifacı çağırmak istemiyordu. Sonra Dominic beni buldu. Kanı hayatımı kurtardı ve beni Ana'nın kanının çağrısından kurtardı. Her terk edilmiş köle bu kadar şanslı olmuyor. Benim gibi ciddi tıbbi sorunları olmayanlar bile yoksunluktan ölüyor. Dom hayatımı kurtardı ve o zamandan beri, yaklaşık iki yıldır, onun yanıdayım.”

Gözlerim Dominic'in uyuyan bedenine kaydı, göğsümde bir şeyler yumuşadı. Ona ve verdiği söze hâlâ tam olarak güvenmiyorum, ama Calvin ile olan anlaşması sonuçta gerçek gibi görünüyor. Bu onun kim olduğunu değiştirmiyor. Bir Gölge Katili'nin tek amacı, Gölgeleeri avlamak ve ödülleri almak dışında, tamamen Günahtsız olmaya layık olduğunu kanıtlamaktır. Yaptığı iyilik ne olursa olsun, onlardan biri olmayı arar. Her kötü eylemi günahlarından arındırılıp yaşayan tanrılara dönüştürülerek haklı çıkarılan acımasız ölümsüzlerin saflarında yer almayı arar.

“Peki ya siz?” diyor Calvin, bakışlarını sırayla her birimize çevirerek. “Siz nasıl oldu da o sefil ininde sahne almaya başladınız? Dom'un iş ortaklıklarının inceliklerini bilmiyorum ama Rockefeller'ın ne tür insanları işe aldığını biliyorum.”

"Yani hapishanelerden yapılan satın alımları mı kastediyorsunuz?" diye ciddi bir ifadeyle karşılık verdim.

Calvin omuz silkerek, "Tabii. Peki siz nasıl oldunuz, biliyorsunuz... kanun kaçağı?" diye sordu. Son kısmı söylerken gözlerinde bir heyecan belirdi.

Harlow'un tereddüt etmeden "Cinayet" diye cevap vermesi beni şaşırttı.

"Cinayet," diye tekrarlıyor Bard.

Calvin, sanki en sevdiğimiz renkleri konuşuyormuşuz gibi başını salladıktan sonra, beklentili bir bakışla bana döndü.

Sonunda "İhanet" diyorum.

"Güzel, güzel," diyor Calvin, başını daha da sallayarak. Tekrar her birimize bakıyor, sonra elini savuruyor. "Ve...?"

"Peki, ne olmuş yani?" diyorum.

"Cinayet, cinayet ve vatana ihanet hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Ne ile suçlandığınızı sormadım. Nasıl kanun kaçağı olduğunuzu sordum."

Harlow alaycı bir şekilde, "Neden size söyleyelim ki?" dedi.

"İçimi döktüm işte," diyor abartılı bir şekilde elini kalbinin üzerine koyarak. "Karşılığında aynısını beklemeyeceğim ama gerçeği söyleyip birinin sizi dinlemesi, hikayenize inanacak birinin olması güzel olmaz mıydı?"

Harlow, "Benim tarafımın diğerinden daha iyi olduğunu nereden biliyorsunuz?" diyor.

"Hayır." Calvin'in dudakları çarpık bir sırıtışla kıvrıldı. "Ve öyle olmasa da sorun değil, sevgilim."

Bir an birbirlerinin gözlerine bakıyorlar. Harlow'un ifadesi soğukken, Calvin'in ifadesi neredeyse flörtöz. Neredeyse kendimi mazur görüp bu konuşmayı kendi başlarına bitirmelerine izin vermem gerektiğini hissediyorum, ama ateşten uzaklaşma düşüncesi bu fikri ortadan kaldırıyor.

"Pekala." Harlow kuru ve küçümseyici bir tonla konuştu. "Köyümde saygın bir lordla evlendirildim. Birkaç yıl daha dindarlığını kanıtladıktan sonra günahsız ilan edilecekti. Daha da iyisi, yakın zamanda dul kalmıştı, bu da onu bağlantı arayan her aile için en uygun aday haline getiriyordu. On beş yaşındaydım ve evlilik için çok gençtim, ama ailem umursamadı. İyi niyetinden dolayı, reşit olana kadar bana dokunmayacağına söz verdi. Ancak söz vermediği şey, oğullarının da bana dokunmayacağı veya dokunsalar bile umursayacağıydı. Bu yılın başlarında, artık yeter dediğime karar verdim ve her yemeğe, her içeceğe sakinleştirici kattım. Sonra

hizmetkarları malikaneden kovdum ve her kapı girişini yağla ıslattım. Bir kibrit çaktım ve malikanenin şafak sökene kadar yanmasını izledim.”

Calvin'in çenesi gevşemiş, gözleri ise hayranlıkla parıldıyor.

Masum bir gülümsemeye başını yana eğdi. "Ne zaman kızarmış et kokusu alsam, o geceyi büyük bir sevgiyle hatırlıyorum."

Calvin'in gözlerini Harlow'dan ayırıp Bard'a dönmesi epey çaba gerektirmiş gibi görünüyor. "Peki ya sen?"

Bard ateşten başını kaldırmadı ve tek kelime etmedi. Başını yavaşça sallaması ve kasvetli ifadesi her şeyi anlatıyordu. Ne yaşamış olursa olsun, bunun hakkında konuşmak istemiyordu. Calvin ima edileni anladı ve anlayışla başını salladı.

Bu da maalesef sıranın bana geldiği anlamına geliyor.

"İnana," diyor Calvin. "Yüksek ihanetin hanımı, o korkunç yara izini nasıl edinmiş olabilirsin?"

Elim refleks olarak göğsüme gidiyor, pelerinin aralanmasıyla göğüs kısmımın üzerindeki buruşuk ten çizgisi ortaya çıkıyor. Ağzımı açıyorum ama Harlow benden önce konuşuyor.

"Tanrım, sonsuza kadar konuşacak. Biliyorsunuz, o harika bir hikaye anlatıcısı, değil mi? Bu tür şeylerden çok hoşlanıyor."

Ona sert bir bakış attım ama dudaklarındaki alaycı gülümsemeye ve duruşundaki rahatlığa şaşırdım. Belki de Calvin'i eğlendirmek için onunla birlikte oynuyordu. Ya da belki de hikayesini anlatmak ona bir özgürlük hissi vermişti. Her neyse, itiraf etmeliyim ki, bir kez olsun rahat bir sohbet etmek iyi hissettiriyor. Üstelik, kınanma korkusu olmadan karanlık gerçekleri paylaştığımız bir sohbet.

"En azından sahne malzemelerini bırakın," diyor.

“Onları kullanmayı planlamıyordum.” Gözlerimi deviriyorum ama parmaklarımın onlara uzanmaya ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum; iki kumaş kalbim göğüs kısmımda saklı. Başka bir sebep yok, sadece rahatlık için. Ellerim meşgulken hikaye anlatırken kendimi her zaman en rahat hissediyorum, bu yüzden bir keresinde çalıntı ipekleri süslerken kendimi zor durumda bulmuştum. Ama bu sefer kurgu anlatmayacağım; Harlow ve Calvin'in itiraflarından sonra samimiyetsiz olurdu. Ve gündüz

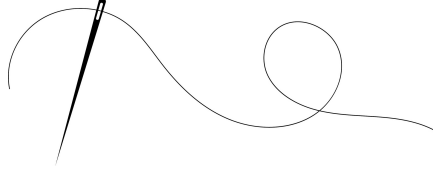
vakti olsa da, yine de ormandayız. Gölgeleler açıklığın ötesindeki gölgelere hapsedilmiş olabilir, ama sanat ve yalanlarla kendime bir gölge çizmek istemem.

Bu, biraz süsleme ekleyemeyeceğim anlamına gelmiyor.

Harlow homurdanarak başını geriye atarken, ben de sırıtarak, "Benim hikayem kalbini kaybetmiş bir kadının hikayesi," diyorum. "Benim hikayem aşkın ihanetinin öyküsü."

DOKUZUNCU BÖLÜM

İnanmak

“**D**unway köylüleri, yakında Kutsal Ateş Ocağı alacağımızı öğrendikleri gün kutlama günüydü,” diyorum. “Herkes Gölgelerden korunmayı beklerken, ben farklı bir nedenle kutlama yapıyordum. Ateş ocağımızı aldığımız gün, nişanım eve dönecekti.”

Calvin'in gözleri ellerime kayıyor, belki de bir alyans arıyor. Bulamıyor. Parmağımda artık kayıp bir yüzüğün izi bile yok, çünkü nişanımız hiçbir zaman yüzük alışverişiyle sonuçlanmadı. Bizimki gizli bir ilişkiydi, sevgilim başkentteki askerlik hizmetini bitirene kadar bunu kendimize saklamakta ısrar etmişti.

“Dört yıldır yoktu,” diyorum. “Kral Kaelum’a dört yıl hizmet etti ve aramızda neredeyse hiç konuşma olmadı. İlk yıl birkaç mektup aldım, ama ondan sonra daha seyrek hale geldi. Verdiği sözlere sıkıca tutundum, bunu bizim için yaptığını kendime hatırlattım. Görüyorsunuz, nişanımızı kamuoyuna açıklamadan önce adını duyurmak istiyordu. Bu, her zaman ona güvendiğim anlamına gelmiyor. Bazen, en yalnız anlarımda, benden utanıp utanmadığını merak ettim. Belki de baştan beri benden utanıyordu ve bu yüzden önce adını duyurmak istiyordu, böylece kimse onun gelin seçimini sorgulamaya cesaret edemezdi.”

Harlow, önceki alaycı tavrını bir kenara bırakarak, "Sence neden senden utanıyordu?" diye soruyor.

“Köyün terzisiydim, sanatla olan bağları nedeniyle zaten şüpheli bir meslekti bu. Ama bildiğiniz gibi, zanaatkarlar zamana meydan okuyan kalıplara bağlı kaldıkları ve yaratıcılığa sapmadıkları sürece, Gölgele çekmeyiz.” Bunun beni ne kadar boğduğunu söylemiyorum. Aynı desenleri, aynı tatsız tonlarda, her gün dikmek çok sıkıcıydı. Sadece Kutsal Şehirler, geniş bir moda ve mimari yelpazesine sahip; bunu Nalheim'e ilk ayak basana kadar bilmiyordum. O gümüş duvarların dışında, yüzlerce yıl önce inşa edilmiş olanlara tıpatıp benzeyen basit evlerde yaşıyoruz. Yaratıcı işler, en masum türü bile, sadece gün ışığında ve sıkı kurallar altında yapılıyor.

Calvin yüzünü buruşturarak, "Terziymişsin," diyor. "Komşuların için cadı olmakla aynı şeymiş, değil mi?"

Abartıyor ama tamamen de haksız değil. Büyü, sanatla aynı şemsiye altında yer alıyor, ancak belki de daha da tabu. Yüz Günlük Karanlık'tan önce astroteurji yaygınken, şimdi en yüksek rütbeli Günahsızlar ve kilise dışında herkese yasaklanmış durumda. Büyü hakkında çok fazla bilgi kamuoyuna açıklanmıyor, ancak bir zamanlar tanrılarla uyum içinde kullanıldığını öğrendim. Uygulayıcılar, astroteurjik diyagramlar, element şekilleri ve tanrıların gezegen sembolleriyle karmaşık bir şekilde süslenmiş ritüel çemberler çizerek ilahi enerjileri çağırırlardı. Yüz Günlük Karanlık'tan sonra, kutsal olmayan ellerdeki büyü günah olarak ilan edildi.

Çocukken bir şemaya göz atmayı çok isterdim, nasıl görüldüğünü öğrenmek için can atardım. İki yıl önce bir tane gördüm. Hikayemin geçtiği gün.

“Köyüm beni gerçekten bir cadı olarak görüyordu,” diyorum. “Evli olmamama rağmen, ailemden ayrı, yalnız yaşıyordum. Kirli sayılan bir alanda çalışıyordum. Ama Dunway'in Kutsal Ateş Ocağı ile ödüllendirilecek kadar dindar olduğuna dair haberi aldığımızda, komşularımın benim de diğerleri kadar dindar olduğumu, Kral Kaelum'un bize bahsettiği bu iyi talihi hak ettiğimi göreceklelerinden emindim. Sevgilimi dört yıldır özlememin sonu, en muhteşem şekilde geliyordu. Yeni atanan dükümüz, askere giden adamlarımızı eve geri getirecekti. Nişanlım sonunda geri dönecekti ve aşkımızın önünde hiçbir engel kalmayacaktı.”

Bakışlarımı şöminede çitirdayan alevlere indiriyorum. Bir sonraki kısmı açıklarken sesim buruk bir tona bürünüyor.

“Yeni dükümüzü karşılamak için düzenlenen kutlama alayına giderken muhafızlar bana pusu kurdu. Tanımadığım adamlardı, üniformaları sıradan vatandaşlar için fazla şıktı. Beni kasabanın içinden, alayın yapılacağı ana yoldan uzaklaştırıp, harap haldeki hapishanemize doğru götürdüler. Komşularıma, hayatım boyunca tanıdığım köylülere seslendim ama bana bakmayı reddettiler. Bir hücreye kilitlendim, bileklerim iple bağlanıp arkamdaki duvara sabitlendi. Muhafızlar hiçbir açıklama yapmadan beni içeri kapattılar. Saatler geçti ve hatta anne babam bile beni aramaya gelmedi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Güneş hala parlakken—nihayet—nişanım geldi.”

Calvin ve Harlow beni hevesli ifadelerle izliyorlar. Hatta Bard bile başını kaldırıp alnından sarkan dağınık siyah-gümüş saçlarının arasından beni inceliyor.

Bu kez dinleyicilerimi büyülemenin verdiği neşeye kapılmıyorum. Kalbimde bir nebze mutluluk var, ama geçmişimin gölgeleri o kadar kalın ki büyümesine izin vermiyor. Hikâyemi böyle anlatmak, gerçeği ortaya dökmek, Zavallı Yuva'da anlattığım hikâyeden çok farklı. Bu, acı tatlı bir kalp kırıklığı ve umut hikâyesi değil. Sadece öfke. Pişmanlık. Nefret.

Devam ediyorum. “Sevgilim hücreme girdiğinde sevinçten ağladım. Beni kurtarmaya gelmişti ve bir sonraki nefesimden önce beni kollarına saracaktı. Ama nefes aldım ve o kolların beni sardığını hiç hissetmedim. Gözlerimi temizleyebilmek için gözyaşlarımı dindirmeye zorladım. Belki de sadece varlığını hayal etmiştim, görmek istediğimi görmüştüm. Ama işte oradaydı, dört yıl önce bana tutkulu bir öpücük ve birlikte göz kamaştırıcı bir gelecek vaadiyle ayrılan aynı adam. Beyaz ve altın rengi şık bir takım elbise giymişti. Askeri üniforması olduğunu tahmin ettim. Peki neden aramızdaki mesafeyi kapatmadı? Neden eldivenli ellerinde altın bir kaseyle ve yüzünde soğuk bir ifadeyle öylece durdu? Neden bana uzanmadı?”

Anıyı hatırladıkça boğazım düğümleniyor. Onu yeni gözlerle incelerken içime çöken dehşeti hatırlıyorum. Geniş, sığ kaseyi yere koydu ve ne olduğunu anladım. İçine kazınmış astroterapi şemasını gördüm. Hayal

edebileceğimden bile daha güzel ve karmaşıktı ve bundan en ufak bir sevinç duyamadım.

“Bana uzanmadı,” diyorum, sesim sert bir titremeyle, “çünkü beni kurtarmaya gelmemiştir. O,…”

Sesimi kontrol altında tutmak için, bir yandan da kelimelerimi dikkatlice seçmek için yutkunuyorum. Kutsal Ateşleri yakmanın bedeli gibi bazı gerçekleri itiraf etmek ihanet sayılır. Herkes, her rütbeden Günahsızların insan kanı tükettiğini bilir, ancak bilmedikleri şey, dükleri ve kraliyet ailesini Günahsız soylulardan ayıran şeydir. Bu, sadece birincilerin güneş astroterapiyi yapabilmesinden daha fazlasıdır; bu sihre nasıl eriştikleridir.

“Bir zamanlar sevdiğim adam artık gölge bile düşürmüyordu,” dedim, “ve köpek dişleri bıçak gibi keskindi. Yeni dükümüz için kurban olarak seçildim.”

Harlow'un gözleri birden faltaşı gibi açıldı. "Nişanlınız günahsız birine mi dönüştü?"

“Yeni dükünüz... Henry Berkham'dı.” Calvin bu ismi kendi kendine fısıldadı.

Kasıldım, öfke omurgamda kabardı. Demek Dunway Dükü'nü tanıyor. Kaçtığımın beri memleketim hakkında tek bir kelime bile duymadım ve duymak da istemedim. Eski nişanlının ne kadar iyi durumda olduğunu duymaktan tiksineceğimi sanmıyorum. Ama köyümle ilgili tüm haberlerden kaçınmamın başka bir nedeni daha var...

Henry'nin Dunway Dükü olarak atanmasını resmileştirmesinin tek yolu, bir kurban almayı başarmasıydı. Kaçışım sırasında onun ilk girişimini engelledim. Hayatta kalmam, yerime başka birinin ölmesi anlamına geliyor.

Bu konuda suçluluk duymayı göze alamam.

"Onun kan kaynağı olarak mı seçildiniz?" diye soruyor Harlow.

“Daha da kötü.” Gümüş bir bıçağı kınından çıkardığı anki dehşetimi hatırlayarak yaramı ovuyorum. Bana hâlâ tek kelime etmemişti, gözyaşlarıma, açıklama yalvarışlarıma cevap vermemişti. “Göğüs kemiğime bir hançer dayadı ve dört yıl sonra ilk kez benimle konuştu, sesi yumuşak ve soğuktu, ama en ufak bir titremeyle boğulmuştu. ‘Kıpırdama, her şey yakında bitecek.’ Aptal gibi itaat ettim, bunun bir yanlış anlama

olması gerektiğini düşündüm. Belki bunu yapmak zorundaydı. Beslenmek için. Belki de kan için bir çılgınlık içindeydi ve sevgilisinden başkasından kan içmeye dayanamıyordu.” Alay ediyorum. “Bir sevgili için, bize acı çektirirken bile, uydurduğumuz bahaneler ne kadar komik.”

"Bıçağın ucunu derime bastırırken olabildiğince hareketsiz kaldım. Çılgılık attım ve elleri titremeye başladı. Bıçak eldivenli ellerinden kaydı ve onunla birlikte soğukkanlılığı da düştü. Küfürler savurarak eldivenlerini çıkardı ve bıçağı daha sıkı tuttu. İşte o zaman yüzük parmağındaki altın yüzüğü gördüm."

“‘Henry,’ dedim. ‘Neden evlilik yüzüğü takıyorsun?’”

"O anda gözlerime baktı ve gözlerinde sevgi yoktu, sadece öfke vardı. Bu benim gözlerimi de alevlendirdi ve her şey netleşince nefrete dönüştü. Henry, askeri hizmeti sırasında kralı çok etkilemiş olmalı ki, sadece günahsız ilan edilmekle kalmadı, aynı zamanda ona bir de eş hediye edildi. Ben, onun gizli eski sevgilisi, utancını geçmişte bırakmak için kurban olarak seçildim."

“Bunu, tüm gücümle bağırarak söyledim. Hapishanenin dışındaki gardiyanlar duymasın diye ağzımı kapattı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. ‘Evet, senden utanıyorum,’ dedi. ‘Senin gibi bir günahkârı sevdiğim için utanıyorum. Ama senin fedakarlığın Dunway’i kurtaracak. Bunun olması gerekiyor. Ben...’ Sonra kekeleydi, kendi sözlerine boğuldu. ‘Bir insan kalbi yemem gerekiyor. Mangalı yakmanın tek yolu bu. Yanık tutmanın tek yolu bu. Ve ilk kurban sen olmalısın. Gölgelelerin geceleri kapıları tırmalamasının sebebi sensin. Onları buraya çeken günahkâr sensin.’

“‘Dikişimle mi?’ dedim eline karşı.

“‘Hikaye anlatımınızla.’”

“Bu sözler karşısında kalbim yerinden fırladı. Tüm bu ihanetin şokuyla bedenim titredi. ‘Bu hikayeler senin içindi,’ dedim. ‘Sadece senin için.’”

Dudaklarımı kapatıyorum, sonraki sözlerini hafızamın sınırları içinde tutuyorum. Bana yalan söyleme. Seni gördüm. Onlarla konuştuğunu gördüm. Karanlıkta hareket eden şeylere fısıldayarak hikayeler anlattığını gördüm. Onlardan asla korkmadın. Her zaman bir günahkardın.

Şimdi de aynı şekilde ürperiyorum, o zaman da ürpermiştim. Gölgelere hikayeler anlattığımı gördüğünü bilmiyordum. Asla tehlikeli olanlara, asla geceleyin anlatmazdım. Sadece birkaç kez, gölge havuzlarında kapana kısılmış çaresiz canavarlara hikayeler anlatmaya cesaret etmiştim. Neden yaptığımı bile söyleyemem, sadece kendimi tutamadığımı söyleyebilirim. Kızken ilk hikayemi anlattığımda hissettiğim aynı dürtüyle, aynı onaylanma açlığıyla boğulmuştum. Hikayelerimin gerçekten kötü olup olmadığını, sanatın gerçekten bir günah olup olmadığını görmek istiyordum. Öyleyse neden, isteseler bile peşimden gelemeyecek olan Gölgeler üzerinde denemeyeyim ki? Gündüzleri, gölgenin incecik parçalarına hapsolmuşlardı. Akşamları ise köylüler ve ben, fener ışığıyla çevrili güvenli bir şekilde evlerimizin içinde olurduk.

Harlow başını sallayarak homurdandı, ama dudaklarında sinsi bir sırıtış vardı. "Kötü kadın. Anladığım kadarıyla tartışman sana hiç fayda sağlamadı."

"Hiçbir iyilik yapmadı, gerçekten de. Aksine, azmini daha da güçlendirdi. Beni duvara sertçe bastırdı. Günahların Bağışlanması'ndan öncekinden çok daha güçlüydü ve tüm çabalarımın rağmen beni yerime sabitledi ve göğsümü açmaya başladı. Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Bir hikaye anlatmaya başladım."

Harlow kahkaha atarak, "Sen tam bir delisin," dedi.

"Bu onu yeterince şaşırttı ve çabalarını durdurdu, bir kez daha elimi ağzıma kapattı. Bu yüzden konuşmak yerine mırıldandım. Avucuna doğru şarkı söyledim ve şakaklarının zonklamasını izledim. Derler ki, günah bağışlaması insanı yedi insan günahından arındırır, ama o zaman gözlerinde öfke vardı ve ben bunu onu dikkatini dağıtmak için yakıt olarak kullandım. Günahlarıma karşı dualar mırıldanmakla o kadar meşguldü ki elimdeki dikiş iğnesini fark etmedi."

Calvin kaşını kaldırdı. "Dikiş iğnesi mi? Tesadüfen mi elinizde vardı?"

"Her zaman yedek iğnelerim olurdu. Bilerek değil, ama işlerimin ortasında dikkatim dağıldığında sık sık onları kıyafetlerimin içine saklardım ve saatler ya da günler sonra etek uçlarımdan çıkana kadar nereye koyduğumu unuturdum. Ama bu sefer hatırladım. İki tanesi manşetimdeydi.

İlkini bileklerimden birini kurtarana kadar ipi çekmek için kullandım. İkincisini ise boynunu kesmek için kullandım.”

"Böyle mi kaçtınız?" diye soruyor Calvin.

Sezgisini doğrulamak için ağzımı açıyorum ama zihnim takılıyor. Birkaç kez göz kırpyorum, gözlerimin önünde kısa anılar beliriyor. Sonrasında olanlar her zaman bulanık olmuştur. Kan kaybı ve yaşadığım travma birleşince, zihnimin bazı anılarımı bastırması şaşırtıcı değil. Yine de, arkadaşlarıma hikayemin bir sonunu borçluyum, bu yüzden net kalanlara odaklanıyorum.

İğnemin ucuyla Henry'nin boynunu kestiğimi hayal ettim ve zihnimdeki belirsiz imgelere kelimelerle ifade ettim. "Yara gözlerimin önünde kapanmadan önce sadece bir saniyeliğine kan fışkırdı. Dişleri dudaklarından geri çekildi ve sonra..."

Gözlerimi kırıştıtarak anılarımın silinmesini diledim. “Keskin ve delici bir acı. Ve kan. Çok fazla kan. Onu tekrar bıçakladım...”

"Daha fazla kan."

"Ve..."

"Ve hücremin köşesinde kıvranan gölgeler..."

"Elbisem kan içinde kalmış, yere damlıyordu, başım dönüyordu. Sonra... çığlıklar duyuldu. Bağırışlar..."

“İnana.” Dominic’in sesi düşüncelerimi paramparça etti, keskin, yamalı anılarımı uyarıcı bir tonla yaraladı. Ağzımı sıkıca kapattım ve bakışlarımı kaldırdım. Ancak o zaman ellerime baktığımı fark ettim, ikisi de titriyordu. Harlow, Bard ve Calvin gözlerini kırpmadan bana bakıyorlardı. Ama Dominic yanıma geldiğinde, çenesi sıkı, bakışları açıklığı çevreleyen ağaçlara sabitlenmişti, yüz ifadeleri dehşete dönüştü.

Dominic'in bakışlarını takip ediyorum.

Etrafımızda her yerde gölgeler var.

ONUNCU BÖLÜM

Dominic

Hiç de böyle uyanmak istememiştim. Gölgelerimin beni kaba bir şekilde uykudan çekip alması zaten yeterince kötüydü; bu fiziksel rahatsızlık, çok fazla uzamaya çalıştıklarında acı verici hale geliyordu. Elbette onları çeken İnana'nın sesiydi. Zihnim uykunun kalıntılarından arınırken, onun hikayesi beni bile meraklandırmıştı. Sonra ikinci bir kesinti geldi. Astroterapik bir ışık parlamasıyla gözlerimin önünde bir mektup belirdi, parşömen havada asılı kaldıktan sonra yüzüme düştü.

Onları görmeden önce o lanet şeyi okumak için sadece üç saniyem vardı. Açıklığın her tarafında gölgeler vardı.

Şimdiye kadar binlercesini gördüm, ama bu kadar çoğunun tek bir yerde toplanmış olması kemiklerime kadar ürperti veriyor. Onlarcası ağaçların arasındaki boşlukları dolduruyor, ince, yarı saydam bedenleri boş gözlerle bizi izliyor. Biri o kadar yaklaştı ki, arabanın altına çömelmiş, tekerleklerden birinin arkasından bakıyor. Daha da rahatsız edici olan şey, gün ışığında bu kadar cesur davranmaları. Doğru, gün öğleden sonraya dönerken gökyüzü bulutlandı, ancak açıklığın aydınlığı ile ağaçların altındaki karanlık arasında hala bir ayrım var. Ve bu Gölgeler, koruyucu gölgenin kenarına olabildiğince yakın kümelenmişler.

"Bu ideal bir durum değil," diyor Pride. "İnsan en az bir saatliğine düzgün davranacak kadar akıllı olacağını düşünürdü."

Onu görmezden gelip, alçak ve sakın bir sesle Çağırıcılarıma sesleniyorum: "Çağırıcı olmanın ilk dersi: Sakın kal. Tepki verme. Nefes al."

Kimse tek kelime etmiyor, ama bence bu itaatkarlıktan çok şoktan kaynaklanıyor. Yine de, yeni ekibimin hakkını vermek gerekirse, panik yapmıyorlar. Başka Gölgelerin nerede olabileceğini değerlendirmek için yavaşça bir daire çizerek dönüyorum. Gerçekten de, derenin karşısındaki ağaçların arkasında da birkaç tane var. Neyse ki, Gölgeleler akan suları geçemez, bu yüzden bunlar bir tehdit oluşturmuyor. Parmaklarım seğiriyor, uyuduğum kayanın yanında bıraktığım kılıcımı çekmek için can atıyorum, ama silahımı kınından çıkarmak faydadan çok zarar verir. Herhangi bir tehditkar davranış sergilemek onları çılgına çevirebilir. Yapabileceğimiz en iyi şey sessiz kalmak ve ilgilerini kaybedene kadar beklemek.

"İkinci ders," diyorum, "şu lanet olası kaputlarınızı kaldırın."

Calvin'in kapüşonu elbette çoktan kalkmış durumda, çünkü buna alışkın. Diğer üçü de gecikmeli olarak onu takip ediyor, gözlerinde bir anlayış belirliyor. Nadir olsa da, belirli bir kişiye, genellikle sanatları nedeniyle, çok fazla ilgi duyan Gölgeleler, bedenlenmeyi isteyebilirler. Bu, bir Gölgenin hedefinin görünümünü taklit etmesiyle başlar; önceden özelliiksiz olan yüzü, insanın yüzünü yansıtacak şekilde değişir. Gölge kurbanını tüketip etini özümseyerek yeni formu katılaşına kadar süreç ilerler. Sonunda, alevden bir bıçak bedenlenenin boynunu keser. Bedenlenen birini öldürmenin başka bir yolu yoktur ve ne orijinal Gölge ne de tükettiği kişi hayatta kalabilir.

"Ya sen?" diye sordu İnana, gözleri kapüşonunun altından kısaca benimkine kayarak. "Sen pelerin giymiyorsun."

"Benim için endişelenmeyin. Ben bir sanatçı değilim ve Shades benim tarzımı taklit etmekle ilgilenmiyor."

Göğsümde kalbim hızla çarpıyor, işte o zaman İnana'ya çok yakın durduğumu fark ediyorum. Bir kez daha, ona yakın olmak duygularımı alt üst etti; bu sefer korku. Üç adım uzaklaşıyorum, ta ki tanıdık kayıtsızlık geri dönene kadar. Değişmeyen şey ise durumumuz. Korkum azalmış olabilir, ama Gölgeleler her zamanki gibi meraklı kalıyor, ilgilerini kaybetme belirtisi göstermiyorlar. Hatta İnana'nın hikayesini bitirmeye çalışırkenki

halini yansıtacak şekilde huzursuzlaşıyorlar. Gölgelerim bile huzursuzlukla vızıldıyor, etrafımda toplanırken tenime karşı dalgalanıyorlar.

“Dom,” diyor Calvin ve göz göze geldiğimizde, başını vagonun altındaki Gölge'ye doğru eğiyor. Gölge, tekerleğin arkasından daha da dışarıya bakmış, incecik parmakları örümcek bacakları gibi yapışmış durumda. Ancak yüzü benim yüzümün bir yansıması.

Kahretsin.

Bu, ben yokken Calvin'in istemeden dikkatini çeken gölge.

Onu yakalamak için geceyi beklemek istiyordum, ama aldığım mektuptan sonra artık zaman lüksüm yok. Gölgeyi yakalayacaksam, şimdi olmalı.

“Planlar değişti,” diye iç çekerek söylüyorum. “İlk aktif eğitimimize geçiyoruz. Huzursuz Shades'i nasıl sakinleştireceğiz?”

"Ne?" diye öfkeyle fısıldadı Inana. "Çağırıcı görevlerini mi yerine getireceğiz? Şimdi mi? Nasıl yapılacağını bilmeden mi?"

“Çok yakında öğreneceksin. Bana güven.”

"Sana mı güveneyim?" Harlow başını kaldırıp kapüşonunun altından bana dik dik baktı.

"Harika iş çıkaracaksın, sevgilim," diyor Calvin göz kırparak. Kadın ise kaşlarını çatarak ona bakıyor.

"Gözlerinizi aşağı indirin." Ses tonumdaki emir, dördünün de başını aşağı indirmesine neden oldu. "Şimdi, Inana, bir hikaye anlat. Ama az önce anlattığın hikayeyi değil."

"Bu bir hikaye değildi," diyor sesinde hafif bir panik tonuyla. "Yalan söylemiyordum."

“Seni suçlamıyorum,” diyorum, ama eğer doğru söylüyorsa bu kadar çok Gölgeyi nasıl kendine çektiğini başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanki sesi bile onlar için bir sanat eseri. “Demek istediğim, sözlerin onları huzursuz ve tedirgin etti. Bir Çağırıcının görevi, sanatının Gölgeleleri nasıl etkilediğini bilmek ve bunu onları istediğini yapmaya yönlendirmek için kullanmaktır. Bu durumda, performansından sonra uzaklaşmaları için onları sakinleştirmemiz gerekiyor. Yalan ama sıradan bir şey söyle.”

“Yanlış ama sıradan,” diye mırıldanıyor. Birkaç saniye daha süren sessizliğin ardından başlıyor. “Bir zamanlar... bir sincap vardı.”

"Ah, bu şimdiden sıkıcı olmaya başladı," diyor Lust.

Ancak tembel hayvan ona doğru eğiliyor. "Sincapları severim."

İnana bana şöyle bir baktı, kaşları çatılmıştı. Bir an için onları duyup duymadığını merak ettim. Ama... hayır, bu mümkün olamaz.

Ona devam etmesi için başımı salladım ve sert bir şekilde "Gözlerini aşağı indir" dedim.

Başını tekrar eğmeden önce çenesini sıktı. "Bir zamanlar bir sincap vardı... bir ağaç kovuğunda yaşırdı. Küçük ve... sevimliydi. Meşe palamudu toplardı."

Bu durum bu kadar vahim olmasaydı, çok eğlenirdim. Görünüşe göre İnana, doğaçlama hikaye anlatmakta pek başarılı değil. Yine de Gölge Varlıklar ona tüm dikkatlerini veriyorlar. Kimseye veya hiçbir şeye ilgi göstermeyi reddeden Gurur bile, yavaşça vagona doğru ilerlerken beni takip etmekte isteksiz davranıyor.

"Her türlü meşe palamudunu severdi," diyor İnana, "ama en sevdikleri mavi olanlardı. Evet, bu büyümlü ormanda her şekil, renk ve boyutta meşe palamudu vardı." Artık temposu daha iyi, adımları daha düzenli.

Gözümün ucuyla, Gölge'nin vagonun altında kıpırdandığını, kamp ateşini görüş alanımda tutmak için benden uzaklaştığını görüyorum. Acele etmeden, vagonun kasasına uzanıp Bard'ın mandolinini ve Harlow'un çizim malzemelerini alıyorum. Sonra, aynı dikkatle, ekibimin yanına dönüyorum.

İnana, “Her renkteki meşe palamudunun farklı bir anlamı vardı,” diyor. “Pembe olanlar insanı aşka götürebilirdi.”

Bard'ın yanına durup bezle sarılı aleti ona uzattım, dokunduğum için bana kızacağını bekliyordum. Ama o, çok hafif bir homurdanmayla aleti benden aldı, sonra da dikkatlice açtı. "Yumuşak bir şey çal. Sessiz. Zaten sahip olduğumuzdan daha fazla Gölge çekmek istemiyoruz, ama bu dikkati aranızda bölecek, böylece İnana tüm yükü omuzlamak zorunda kalmayacak. Gölge Katillerinin birden fazla Çağırıcı ile çalışmasının bir nedeni var."

Bard, basit ama neşeli bir melodi çalmaya başlar.

Ardından Harlow'a çizim defterini ve mürekkep ve tüy kalemlerinin bulunduğu çantasını uzattım. "Hoş resimler çiz."

"Bulundukları yerden ne çizdiğimi göremiyorlar. Ya bu onları bana daha da yaklaştırmaya iterse?" Sesindeki endişe, onu şimdiye kadar sergilediği alaycı, dünyadan bıkmış kişiliğinden çok daha genç, on yedi yaşına yakın gösteriyor.

"Çizdiğiniz şeyi görememeleri önemli değil. Önemli olan yaratma eylemi. Ve eğer çalışmanıza sakinlik katarsanız, bunu hissedeceklerdir. Size güven duygusu veren bir şey çizin."

Titreyen elleriyle eskiz defterini açıyor, ardından mürekkep hokkasını ve tüy kalemini çıkarıyor. Mürekkep çizimlerini ilk gördüğümde çok etkilenmişim ve şimdi de boş sayfanın ortasından başlayarak ince çizgiler çizmeye başladığında aynı derecede etkileniyorum.

Vagona doğru geri adım atıyorum.

"İzlememe izin vermeyecek misin?" diyor Lust. "Ya yine o seksi pozları çizerse?"

"Yapmamız gereken bir iş var," diye mırıldanıyorum kendi kendime, vagonun diğer tarafına geçince duruyorum. Vagonun yatağı artık benimle kamp ateşi arasında, ama yine de İnana'nın hikayesini duyabiliyorum, sözleri Bard'ın ezgisine kusursuz bir şekilde karışıyor. Yüzümü taşıyan Gölge, vagonun altında, Çağırıcılarımın büyüsüne kapılmış bir şekilde duruyor.

Bıçaklarımdan birini kınından çıkarıp çömeliyorum. Nefesimi düzenli tutarak, ucunu yere bastırıp bir daire çiziyorum. Oradan, yatay bir çizgiyle ikiye bölüyorum. Yeri temsil etmek için yüz seksen derece. Sonra ucunu dairenin dibine bastırıp çapraz bir çizgi çiziyorum. Bunu diğer tarafta da tekrarlıyorum. Ardından çizgileri birleştirip belirli noktalarda kesişmelerini sağlıyorum.

Her çizgi hassas ama bir o kadar da doğal; Gölge Katili olduktan beri birçok ritüel çemberi çizdim. Bize sadece tek bir astroteürjik şema öğretiliyor olabilir, ama bu çoğu Günahsız'ın bildiğinden çok daha fazlası. Günahsız soyluların astroteürji hakkında en temel bilgilere bile sahip olmalarına izin verilmiyor. Prensler ve dükler güneş büyüsü kullanıyorlar—

şu anda çizdiğim şemaya neredeyse tamamen benzeyen bir şema ile—ama kendi çemberlerini çizmiyorlar. Bunun yerine, Kutsal Ocaklara kazınmış önceden çizilmiş bir şema kullanarak bir ritüel gerçekleştiriyorlar. Astroteürjinin tüm kapsamını bilen tek kişiler rahiplerdir, çünkü kilise doğrudan Kral Kaelum'un emrinde hizmet eder. Bilgileri onları kıtadaki en güçlü insanlar yapar ve bunu canları pahasına korurlar.

Şemam her çizgiyle daha da karmaşıklaşıyor, ancak dağınık değil. Düzenli. Simetrik. Göklerden ilahi enerjileri çağırarak ve bu enerjilerin ölümlü dünyaya belirli sonuçlar olarak yansımalarını sağlamak amacıyla oluşturulmuş, elementlerin, açıların ve gezegen sembollerinin matematiksel bir denklemi.

Şemayı, Güneş Tanrısı Bastien'in sembolünü çizerek tamamlıyorum. Ardından kılıfımdan bir şişe çıkarıyorum. Neredeyse boş, içinde tek bir damla kan dışında. Benim kanım.

İnana hikayesine devam ederek, "...mor meşe palamutları ise en lezzetli olanlardır," diyor, "büyülü ormandaki herkes bunu bilir."

Vagonun altındaki gölge tamamen hareketsiz kalıyor.

"Canlılar kilometrelerce uzaktan menekşe ağacına gelirler..."

Şişeyi dairenin merkezine yerleştiriyorum.

Şişeyi açın.

"...gün batımından önce mor meşe palamutlarını toplamak için."

Gölge yana doğru hızla kayıyor, sonra da hızla dönüyor.

Yavaşça birkaç adım uzaklaşıyorum. Bu sırada gölgelerim önümde uzanıyor, arabadan meydanın bulunduğu yere kadar uzanan yolu karartmak için toprak zemine siyah su birikintileri halinde yayılıyor.

Gölge bir kez, iki kez koklar. Sonra sürünmeye başlar.

Kılıfımdan bir başka şişe daha çıkarıyorum, bu sefer Calvin'in kanı. Şişenin kapağını açıp bir yudum alıyorum. Kan, dilimi mide bulandırıcı derecede tatlı, hafif demirimsi bir lezzetle kaplıyor ve bu tadın ne kadar hoş olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Tadına tepki olarak vücudumda bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Kan, günahsız yarımım için bir adak, günahtan arındırılmış ve Bastien'in ilahi ışığıyla doldurulmuş yarımım için bir armağan. Ruhum coşkuyla titriyor, çünkü bu anda bir tanrı parçasıyım.

Gölge, vagonun altından önce bir elini, sonra bir diğerini uzatıyor. Santim santim, diyagramımın merkezindeki şişeye doğru sürünüyor; yüzümün aynısı olan canavar, kanımın kokusuyla kamp ateşi gösterisinden uzaklaşıyor.

Baş parmağımı şişenin üzerine bastırıyorum. Calvin'in kanından bir damla parmak ucuma bulaşana kadar şişeyi eğiyorum.

Gölge şimdi çemberin merkezine doğru yavaşça ilerliyor, vücudu kenarlarda titriyor, insansı görünümünü kaybederek koyu bir duman yığınınına dönüşüyor.

Şişeyi tıkaçla kapatıyorum. Kılıfıma geri koyuyorum.

Gölge ince bir ışık hüzmesi haline gelir, sonra kabın içine doğru uzanır.

Çemberin kenarına doğru atılıyorum. Baş parmağımı Bastien'in sembolüne bastırıp Calvin'in kan damlasıyla boyadığım anda gölgelerim geri çekiliyor. Çembere sunduğum adak, dilimde hâlâ kalanla yankılanırken ruhumun uğultusu yoğunlaşıyor.

Bastien'in güneş büyüğü çemberi aydınlatarak dört ayak genişliğinde ve altı ayak yüksekliğinde bir ışık kubbesi oluşturuyor. Tam olarak diyagramımdaki özelliklere uygun. O kadar parlak ki, neredeyse göz kamaştırıyor. Sadece yarı günahsız doğam, ona doğrudan bakmamı sağlıyor.

Kubbenin içinden doğaüstü bir çılgılık geliyor, Gölge, şişenin içinde hapsolmuş durumda ve gidecek başka yeri yok.

Bir saniye bekliyorum. İki.

Sonra kubbenin içine elimi uzatıp mantarı sertçe kapatıyorum ve elimi dairenin üzerinden geçiriyorum. Işık kubbesi anında sönüyor, ruhumdaki hoş uğultu da kayboluyor. Bu kadar güçlü bir astroterapinin ardından elim titriyor. İçerideki şişe dolu, Gölge yakalanmış. Onu kılıfıma koyuyorum, nefesimi tutuyorum ve botumla diyagramın kalan tüm izlerini siliyorum. Sonra arabayı dönüp kamp ateşine doğru gidiyorum.

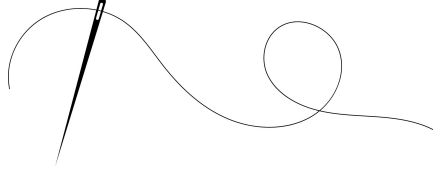
Tek bir Gölge bile kalmadı, hepsi ışığın patlamasıyla birlikte kaçtı.

Dört çift göz bana dik dik bakıyor. Calvin'in yüzünde bir buruşma var, diğerleri ise endişe saçıyor. Bard'ın elleri tellerinin üzerinde donmuş. Harlow'un tüy kalemi kağıdının üzerinde donmuş. Ve Inana, göğsü kabarıp

inip kalkarken, bana öfkeli bir bakış fırlatıyor. Dişlerinin arasından konuşuyor: "Bu da neydi böyle?"

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Dominic, çenesi gergin bir şekilde gözlerime dik dik baktıktan sonra arabaya döndü. "Gitmemiz gerek. Hemen şimdi. Calvin, atları koş. Gidiyoruz."

Calvin itaat etti ve atların otlamak için bağlandığı açıklığa doğru hızla ilerledi. Geri kalanımız birbirimize baktık. Gölge yaratıklar tarafından kuşatıldıktan sonra ayrılma kararına itiraz etmek istemiyorduk, ama aceleciliğini tam olarak anlamıyordum. O ışık parlamasını görene kadar korkmuyordum. Dominic'in dediği gibi, sanatımız canavarları sakinleştirmişti. Duruşları gevşemişti. Bazıları uzaklaşmaya başlamıştı. Yaptığımız şey işe yarıyordu.

Bizi o ışıkla bölen oydu... Alev patlaması ya da doğal bir şey değildi. Güneş astroterapisiydi. Kutsal mangalları tutuşturmak için kullanılan türden bir ışık. Kalpten fedakarlık gerektiren bir tür sihir.

Bez bir çuvalla bize doğru yaklaşırken gözlerimi kısıyorum, ama içinden çıkardığı şey tüm dikkatimi dağıtıyor.

"Bunları bundan sonra yanında taşı," diyor ve Bard'a, Zavallı Yuva'da taktığı, kurt yüzünü andıran bronz maskeyi uzatıyor. Sonra Harlow'a kendi maskesini veriyor; güller ve dolanan yılanlarla süslenmiş zarif, oval bir maske. Son olarak da bana veriyor. Çiçek motifli telkari işlemelerine, tepesindeki güneş ışını şeklindeki sivri uçlara, sarkan boncuklara hayranlıkla bakıyorum.

"Bunları nereden aldınız?" diye soruyorum.

"Rockefeller. Nalheim'den ayrılmadan önce. Çağırıcıların maskeli çalışması şart. Gölgeleceği çekebilecek bir şey yapmadığınız sürece maskelerinizi pelerinlerinizin altında saklayın. Yani bir dahaki sefere hikaye anlatımına katıldığınızda, lanet olası yüzlerinizi koruduğunuzdan emin olun."

"Neden bunları en başından bize vermediniz?" diyorum, maskemi pelerinimin içindeki dolgu ceplerden birine yerleştirirken.

"Daha antrenmanlara başlamadan böyle pervasızca bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim."

Alaycı bir şekilde, "Gündüz vakti konuşuyorduk. Yalan söylemediğimi zaten söylemiştim. Ayrıca, bize kapüşonlarımızı kaldırmamızı söylemek yerine neden bunları vermediniz?" diye soruyorum.

"Üzerinizde pelerinleriniz vardı."

Bard, normalde duygusuz olan ses tonuna bir suçlama sezgisi katarak, "Eşyalarımızı bize verdiğinizde, onları bize teslim edebilirdiniz," diyor.

Dominic, sakallı çenesinin keskin çizgisini eliyle okşadı, kaşları çatık, sanki bize bir şey söyleyip söylememeyi düşünüyor gibiydi. Sonra fikrini değiştirdi ve kılıcına ve derenin kenarına bıraktığı diğer eşyalarına doğru yürüdü.

Adımlarını takip ediyorum. "Acaba başlarımızı öne eğdiğimizde o küçük gösterinizi görmeyeceğimizi mi umuyordunuz?"

"Ne demek istiyorsun?" Sesi ifadesiz, sorudan yoksun. Kılıcını kuşanıyor, uyurken yastık olarak kullandığı pelerinini topluyor, sonra da Calvin'in hâlâ atları koştuğu arabaya doğru yavaşça yürüyor.

Adımlarımı Dominic'in adımlarına uyduruyorum. "Şu Shade ile ne yapıyordun? Vagonun altındakiyle?"

"Shadowbane işi." Sürücü koltuğuna oturuyor ve Calvin ona dizginleri uzatıyor.

Bu konuşmanın burada biteceğini düşünüyorsa, hayal görüyor demektir. Dişlerimi sıkarak eteğimi yukarı çekip tam yanına oturdum.

Koltuğa oturduğumda, kollarımız birbirine kenetlenmiş haldeyken gözleri faltaşı gibi açıldı. Dizginleri elinden kaçırdı ve tekrar eline aldığı anda

sert bir bakışla beni süzdü. "Ne yapıyorsun?"

"Yere bir astroterapi şeması kazıdınız," diyorum ona doğru eğilerek. "Tıpkı dükler ve kraliyet mensuplarının yaptığı gibi bir ışık kubbesi oluşturdunuz."

"Ben de gördüm," diyor Harlow. Arabanın kasasına tırmanıp kollarını kavuşturarak arkamızda duruyor. Bard da mandolinini kucağına alarak yanına tırmanıyor. Harlow'un gözleri benimkine takılıyor. "Bize geçmişinizden, bir kalp kurbanı olmaktan bahsettiğinizde..."

Başımı salladım, sonra bakışlarımı tekrar Dominic'e çevirdim. "Şerefsiz eski sevgilim kalbimi tüketmesi gerektiğini söyledi. Mangalı yakmanın tek yolunun bu olduğunu söyledi. Senin için de aynı şey geçerli mi?"

Dominic çenesini tekrar ovuşturdu ve savunma duvarları yıkılırken derin bir iç çekti. "Güneş büyüsünü tam anlamıyla günahsız olanlar kadar yoğun kullanmıyorum," dedi. "Kan kurbanı kullanıyorum, ama bu benim hakkımda zaten bildiklerinizden daha kötü değil. Calvin'in kanını, bu özel amaç için stokladığımız şişelerden kullanıyorum. Kan içmek güneş büyüsü kullanma yeteneğimi etkinleştiriyor, ama sadece kısa bir süreliğine. Kutsal Ateş Ocağı, güçlü ve sürekli güneş büyüsü kullanımı nedeniyle daha büyük bir kurban gerektiriyor. Bu yüzden dükler ve kraliyet ailesi kalp kurbanına ihtiyaç duyuyor ve bunu düzenli aralıklarla yapıyorlar."

Calvin parmaklarını şıklattı, gözleri bendeydi. "İşte bu yüzden vatana ihanetten suçlusun. Kraliyet sırlarını biliyorsun. Her şey şimdi ortaya çıkıyor." Başının yanına dokundu, dudakları hafifçe kıvrılmıştı, sonra atları koşmaya geri döndü.

"Işık ne içindi?" diye soruyor Harlow. "Gölgeyi mi öldürüyordun? Gümüş kılıcının bunun için olduğunu sanıyordum."

"Gölgeler, genel halleriyle öldürülemezler, sadece sakinleştirilip köylerden uzaklaştırılabilirler," diyor Dominic. "Kılıcım birini geçici olarak dağıtabilir, çünkü Gölgeler tıpkı güneş ışığına duyarlı oldukları gibi gümüşün parlaklığına da duyarlıdırlar, ancak hızla yeniden oluşurlar ve onlara karşı herhangi bir şiddet eylemi onları daha büyük bir öfkeye sürükler. Öldürülebilecek tek Gölge türü, Enkarnasyon'dur ve kılıcımın en çok önem taşıdığı yer burasıdır. Kılıcım, toprağa çizdiğim şemaya benzer

bir diyagramla işlenmiştir.” Omzunun üzerinden uzanıp kılıcının kabzasını kavrar. Kılıcını kınından kaldırarak, kabzanın hemen altında, iki yıl önce Kutsal Ateş Ocağı'nın dibinde gördüğüm şemaya neredeyse tıpatıp benzeyen bir astro-teürjik şema ortaya çıkarır. “Dilimde bir damla kan, dairenin üzerinde de bir damla kan damlatıyorum. Bu, kılıcıma ateş katıyor; gümüş ve alevin birleşimi, bir Enkarnasyon'u öldürmemi sağlıyor.”

"Hâlâ ne yaptığınızı söylemediniz," dedim. "Gölgelerden biriyle bir şey yaptınız. Çılgılık attığınızı duydum."

Dominic kaşlarını çattı. "Çılgılığını duydun mu?"

Bard ve Harlow'a baktım, onların da o ölümcül çılgılığı duyduklarını söyleyeceklerini bekliyordum. Ama bunun yerine, Dominic'inkine benzer bir şekilde kaşlarını çattılar.

Bana bakış şekillerinden rahatsız olup sinirleniyorum. "Soruyu cevaplayabilir misiniz lütfen?"

Çenesi sağa sola hareket ediyor. "Bir gölgeyi yakalıyordum."

"Çünkü senin yüzünü mü taşıyordu?"

"Evet."

Omuzlarımdaki gerginlik azaldı, cevabı kaygımı yatıştırdı. Gölgeler öldürülemiyorsa, en azından Enkarnasyona bir adım daha yaklaşanları yakalaması mantıklı. Kendinizi onların kan susuzluğuna açık bırakmaktan daha iyidir. Ama Gölgelerin Gölge Katillerini taklit etmekle ilgilenmediklerini söylememiş miydi? Bu... bir yalan mıydı? Belki de yalan söyleyebilmesine şaşırmamalıyım; sonuçta o hala yarı insan.

"Gidebilir miyiz?" diye sordu, sesinde bir hırıltı vardı.

Calvin, atların her birine sevgiyle dokunup okşadıktan sonra, "Atlar hazır," diyerek vagonun etrafından dolaşıp arkaya bindi.

Dominic'e göz kırptım. "O kadar da zor değildi, değil mi? Belki bir dahaki sefere senden bir şey açıklamayı istediğimizde, sadece cevap verirsin."

Gözleri karardı ve daha da yaklaştı. "Güven sorunları yaşayan tek kişi sen değilsin. Ya da önemli bir şey için mücadele eden tek kişi de sen değilsin."

“Yani tamamen günahsız olmak mı demek istiyorsunuz? Ne kadar asil.”

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Acaba bunun sebebi ne?"

Daha da yaklaştı, dişlerini gösterdi. Gözlerim, bir insanınkinden biraz daha sivri olan sivri köpek dişlerine kaydı. Hayalet bir dokunuş boğazımı sardı, baskı değil ama yine de bir tehdit. Hava hala çok aydınlık olduğu için Gölgelerinin hiçbir belirtisini göremiyorum, ama elbette onlardan biri sorumlu. Vahşi Gölgelelerin aksine, Şehvet, Tembellik ve Gurur güneş ışığına dayanabiliyor gibi görünüyor; sadece onları görünmez kılıyor. Dominic'in gözleri benimkiler arasında gidip geldi. "Güvenimi istiyorsan, kazan, günahkar."

Göğsümde öfke kıvılcımları yükseldi. İlk içgüdüm geri çekilmek, gölge canavarının görünmez kavrayışından kurtulmaktı, ama daha cesur bir şey devreye girdi. Geri çekilmek yerine, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzaklıkta olana kadar dokunuşa doğru eğildim. Dizginsiz bir öfkeyle konuşurken göz bebekleri iğne ucu kadar küçüldü. "Sana da aynısı."

"Tanrı aşkına!" diye seslendi Harlow. Yere sertçe oturdu. "Eğer sevişecekseniz, artık yapın şunu."

"Dilinize dikkat edin, Anne—" Bard sözünü yarıda keser, gözlerini kırıştırır ve ardından başını şiddetle sallar. Harlow'un karşısına oturur.

Yanaklarım kızarıyor, ne yaptığımı tekrar değerlendiriyorum. Yüzümün Dominic'in yüzüne ne kadar yakın olduğunu, ellerimin ne kadar sıkı yumruk olduğunu fark ediyorum.

Harlow, Bard'a özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verir, ardından yapmacık bir sesle, "Zina edeceksen, artık yap şunu," der.

"Ah, fikrini beğendim," diye fısıldıyor Lust'ın sesi olduğunu tanıdığım bir ses. Boğazımdaki kavrama okşamaya dönüşüyor.

"Gidebilir miyiz?" diye homurdanarak sordu Pride. "Bu çekişme artık sıkıcı olmaya başladı."

"Yerimi geri istiyorum," diyor Tembel Hayvan. Tam o sırada bacağıma kocaman bir pençe indiğini hissediyorum. "En azından kucağına oturabilir miyim?"

Aceleyle ayağa kalktım, hayalet dokunuş da aynı hızla beni bıraktı. Dominic'e ikinci bir bakış bile atmadan koltuğun arkasından tırmanıp

vagonun kasasına indim. Oturur oturmaz Dominic dizginleri çekti ve vagon birden hareketlendi. Harlow'un gözleri yüzümün yan tarafına dikildi, dudaklarında sinir bozucu bir sırıtış vardı. Bakışlarımı ona çevirdim ve kendimden Gölge Katili'ne doğru işaret ettim. "Burada olan bu değil."

Omuz silkerek, "Öyle diyorsan," dedi.

Calvin şişesinden bir yudum aldıktan sonra, "Normalde böyle değildir," dedi.

"Ooo," diyor Harlow. "Yani o sadece İnana ile nefret dolu bir ilişki yaşamak istiyor?"

"O yapmaz—" Sözlerini tekrarlamamak için yanağımın içini ısırdım. Cinsellik konusunda utangaç olduğumdan değil. Sadece sözleri gülünçtü. Konuyu kendimden uzaklaştırdım ve sesimi fısıltıya indirdim. "Gölge Avcıları bekâr değil mi? Yemin ediyorlar, değil mi?"

"Bekâr değilim." Cevap veren ses Dominic'e ait ve beni tekrar tedirgin ediyor. "Gölge böceği, çıplak bedenlerinin tamamen görünmemesi için yemin eder."

Gülmekten boğazım düğümlendi. "Peki, sevgililerinizle perde arkasından mı sevişiyorsunuz?"

"Hayır." Başımı omzunun üzerinden yana eğerek gözlerime baktı. Gülümsemesinde bir karanlık, gözlerinde ise sinsi bir parıltı vardı. "Sevgililerimi gözleri bağlıyken beceriyorum."

Bu, nefesimi kesiyor. Dudaklarının acımasız kıvrımı, hayal etmeye hakkım olmayan şeyleri gözümde canlandırıyor. Gözleri bağlı bir kadın, Dominic'in iğrenç diliyle tenini okşarken kendinden geçerek çığlık atıyor. Arkadan ona sertçe girerken kalçalarını kavırıyor. Ya da belki kadın onun üzerine oturur ve elleri göğüslerinde dolaşır. Belki de o koyu saçları terden sıırılsıklam olur. Belki de boşalırken o keskin köpek dişleriyle dudağını ısırır

"İnana." Dominic'in sesi boğuktu. Beni hayal dünyamdan çıkardı ve yanaklarım kızardı. Ne düşündüğümü bilmesinin imkanı yoktu, değil mi? Artık bana bakmıyordu, yüzü öne dönük, duruşu kaskatıydı. Büyük bir ağacın altından geçerken üzerimizden bir gölge geçti ve üç Gölgesini de

gördüm, hepsi de o karanlık çukur gözleriyle bana bakıyordu. “Vagonun arkasına geç.”

"Affedersin?"

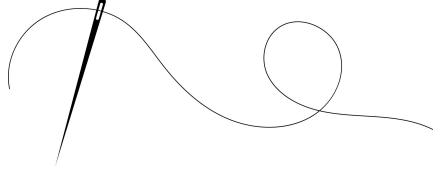
"Çok yakınsınız. Arkaya geçin."

Neredeyse tartışmaya girecektim, çünkü kim oluyor da benim nerede oturacağıma hükmediyor ki? Ama yüzümdeki kızarıklık, aramızdaki mesafeyi genişletme fikriyle rahatladı. Bu yüzden, arabanın hareketine bağlayarak, titrek bacaklarımla ayağa kalktım ve yatağın arkasına oturdum. Dominic'e bir daha bakmamaya karar verdim. Kendime böyle bayağı hayallere geri dönmek için hiçbir sebep vermedim.

İşte o zaman, ne zamandır cinsel olarak uyarılmadığımı fark ediyorum. Nişanlımın ihanetinden sonra, romantizme olan tüm ilgimi kaybettim ve kaçak hayatı, duygusuz seksi bile önceliksiz hale getirdi. Yine de, hayal gücümün devreye girmesiyle hissettiğim o kıvılcım, karnımın derinliklerinde biriken o şehvetli sıcaklık... Bundan nefret ettiğimi söyleyemem. Neredeyse sanat kadar cezbediciydi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Ana yola geri döndüğümüzde, acelemizin gerçek nedenini keşfediyoruz. Calvin, pelerinini vücuduna sıkıca sararken Dominic'e, "Gün batımına kadar Thornfal'a varmayı mı hedefliyoruz?" diye seslendi.

Öğleden sonra geç saatler ve hızlanmaya başladığımızdan beri hava buz gibi bir akımla üzerimizden geçiyor. Kendi pelerinimi daha sıkıca üzerime çekip maskemin bulunduğu cebe elimi sokuyorum. Parmaklarımı pürüzsüz işlemelerin üzerinde gezdiriyorum. Thornfal adını, ilk görev yerimizi alacağımız köy olarak tanıyorum. Dominic oraya gitmeden önce bizi olabildiğince eğiteceğini söylememiş miydi? Az önce yaptığımız doğaçlama tatbikatı kapsamlı bir eğitim olarak adlandırmazdım. Eminim ki bize bundan daha fazlasını öğretmeyi amaçlamıştı.

"Gün batımına kadar varamayacağız," diyor Gölge Katili, "ama umarım gün doğmadan önce varırız."

Harlow, sorusunu Dominic'ten ziyade Calvin'e yönelterek, "Bu kadar acele ne?" diye sordu. "Shades yüzünden o bölgeden ayrıldığımızı sanıyordum."

"Ona mutlaka bir mektup gelmiştir," diyor Calvin.

Kaşlarımı çattım. "Bir mektup. Ama ne zaman? Ve kimden? Mesaj taşıyan bir atlı görmedim."

"Thornfal'a en yakın kilise göndermiş olmalı." Şaşkın bakışlarımız üzerine Calvin açıklamaya devam etti: "Sadece rahipler, yolculuk

halindeyken Gölge Katilleri ile hızlıca iletişim kurabilirler, çünkü onların ortak astrolojiye erişimleri vardır.”

Bu konu ilgimi çekti. Kilisenin astroloji bilgisini tamamen sakladığını biliyorum. Günahsızlar bile sadece tek bir dalına, güneş astrolojisine vakıftır ve bu da Kutsal Ateşleri yakan dükler ve kraliyet ailesi üyeleri için ayrılmıştır. Dominic'in sihir kullanımı hakkında söylediklerinden sonra, Gölge Katilleri de öyle sanırım. Astrolojinin bir zamanlar yaygın olarak kullanıldığına dair söylentiler duydum; şifalı özelliklere sahip tonikler hazırlamaktan, herhangi bir mesafeye anında mektup göndermeye kadar. İstenilen sonucu elde etmek için gereken tek şey, açılar, sayılar ve tanrıları temsil eden sembollerle oluşturulmuş kesin şemayı bilmektir. Kilise hala bu bilgiye sahipse, gerektiğinde kullanmaları mantıklı. Sonuçta, Günahsızlar üzerinde Bağışlama ritüelini gerçekleştirenler onlar.

Calvin, "Üç gün önce Thornfal'da olmamız gerekiyordu," diyor, "ama sizin için biraz dolanmak zorunda kaldık"—üçümüzü işaret ederek—".

Harlow kaşını kaldırdı. "Çünkü birdenbire yeterli sayıda Çağırıcı bulamadınız mı?"

"Kesinlikle," diyor, bunun ne kadar tehditkar bir ifade olduğunun farkında olmadan. "Dolayısıyla durum tırmanmışsa belediye başkanının bizi aramasının mantıklı olduğu açık."

Dominic, "Evet, öyle," diye doğruluyor. "Mektupta durumun ne kadar kötü olduğu belirtilmemiş, sadece köye saldıran Gölge'nin daha da saldırganlaştığı söylenmiş. Dahası, yirmi dört saat içinde gelmezsem, görevim başka bir Gölge Katili'ne verilecek."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" diye soruyorum.

Belki de hayal ediyorum ama sesimi duyunca sırtı gerildi sanki. Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Kendi hırsım için asla bir köyü tehlikeye atmazdım, ama Gölge Katilleri görevlerini savundukları için övgü kazanırlar. Aktif bir Gölge saldırısını ne kadar hızlı yatıştırırlarsa -ister devam eden bir gece tehdidine son vererek ister bir Enkarnasyonu ortadan kaldırarak- o kadar çok görev verilir. Ne kadar çok görevi savunurlarsa, o kadar çok övgü kazanırlar ve Bağışlanmalarını tamamlamak için seçilme şansları o kadar artar."

Bu sözler midemi bulandırdı. Onun neye dönüşmek istediğinin bir başka hatırlatıcısı.

“Ancak en önemli övgüler,” diyor, “Bastien Yılı'ndaki yaz gündönümü kutlamasına kadar geçen aylarda kazanılanlardır.”

“O gelecek yıl,” diyor Harlow. Haklı ve zaten on ikinci ay olmuşken, Bastien Yılı sadece birkaç hafta içinde başlayacak.

Yine de bunun ne önemi olduğunu anlamıyorum. Başkentte her on yıldan dokuzunda yılın tanrısının bayramı için yıllık bir kutlama yapılır. Gelecek yıl Güneş Tanrısı'na ait olduğu için, bu yaz gündönümü demektir.

Her on yılda bir yıl dokuz tanrıdan birine, onuncu yıl ise kefarete adanmıştır. Her yıllık kutlama sırasında Kral Kaelum, hüküm giymiş suçluların ruhlarını kurban ederek bir ritüel gerçekleştirir. Suçluların insanlığın küçük bir bölümünü oluşturduğunu ve insanlığı temsil etmediğini göstermek için ruhlarını yılın koruyucu tanrısına sunar. Ardından susuzluğunu test eder. Eğer kurbanları serbest bırakırsa, susuzluğunun sona erdiği, tanrıların bizi affettiği ve Gölgelelerin artık olmadığı anlamına gelir. Ancak onlardan içerse, henüz affedilmeyi hak etmediğimiz anlamına gelir. Beş yüz yıldır ritüel aynı şekilde sona eriyor: kurbanlar kralın ayaklarının dibinde ölü ve kanları çekilmiş halde yatıyor.

En azından ben öyle duydum. Yıllık ayinlerden birine şahit olmadım. Başkent, diğer Kutsal Şehirlerden bile daha çok sakinlerine ve ziyaretçilerine özel bir yer.

Dominic tekrar konuşuyor: “Gölge Katilleri, genellikle otuz yıllık hizmetin ardından emekli olduklarında tamamen Günahsız hale getirilme garantisine sahiptirler. Nadiren daha erken emekli olmalarına ve Bağışlanmalarını tamamlamalarına izin verilir. Ancak, Bastien Yılı boyunca, ne kadar süre hizmet etmiş olursa olsun, yaz gündönümünde dönüştürülmek üzere adaylar arasından bir Gölge Katili seçilir. Bu adaylar, koruyucu prensleri tarafından seçilir.”

“Her prens yalnızca bir Gölge Avcısı aday gösterebilir,” diye ekliyor Calvin. “Dom’un hamisi Prens Leeran, yaklaşık bir düzine gölge avcısı çalıştırıyor. Bu yüzden rekabet çok çetin. Göreve geç kalmamız zaten

yeterince kötü görünüyor, bir de görevi başka bir ekibe devretmek zorunda kalmak..." Hafifçe ıslık çalıyor.

"Günahlarından arınma törenini bu kadar çok mu tamamlamak istiyorsun?" diye sordum, Dominic'in arkasına dik dik bakarak.

Başını yana çevirip, göz ucuyla beni süzdü. Konuşurken çenesi gergindi. "Başladığım işi her zaman bitiririm."

İki yıldır kendime ait gerçek bir evim olmadığı için uyku düzeninden şikayet edecek biri değilim, ama hareket halindeki bir vagonda üç kişiyle birlikte uyumak gerçekten berbat. Sanki bir gölge canavarı alanımı işgal ederek uyanmak kadar kötü. Hem de yine.

İlk başta Harlow olduğunu düşündüm, çünkü göğsüme sokulmuş beden benden biraz daha küçüktü, ama çok da değil. Sonra kıpırdandım, kızı birkaç santim yana itip arkamdaki kapıyla aramda biraz mesafe kazanmaya hazırlanıyordum, ama elimde sert bir beden yerine, hafif, yumuşak ve biraz da lifli bir şey vardı. Kürk gibi.

Gözlerimi karanlığa doğru kırpıştırarak açıyorum. Şekli seçmem birkaç saniye sürüyor, ama gerçekten de gölge köpek Sloth yanımda yatıyor, sırtı karnıma yaslanmış. Bir çılgılık atmamak için kendimi zor tutarak geriye doğru atılıyorum, ama son kapı bana gidecek başka bir yer bırakmıyor. Ve geçen sefer alarmım yarattığı uyandırmışken, şimdi sadece yana kayıyor, geriniyor ve yüzünü kocaman pençelerine yaslıyor.

Bu görüntü göğsümde tuhaf bir his uyandırıyor. Bir an için onun bir Gölge olduğunu unutuyorum. Her şeyin gölgeye büründüğü gece karanlığında, gerçek bir kurt köpeğine çok benziyor. Aynı uzun bacaklar, devasa patiler, kocaman kafa. Aynı sert tüyler, aynı küçük kulaklar.

Çocukken, kısa bir süre için bir köpeğim vardı. Ona aşık oldum, adını Butterscotch koydum, ama annem geceleri dışarıda dolaşan Gölge yaratıkları haber vermek için havlamasına dayanamıyordu. Bu sadece uykumuzu bölmekle kalmıyor, annem canavarları saldırıya kışkırtacağından da korkuyordu. Ben havlamasına aldırış etmiyordum ve bir hayvanın

kışkırtması yüzünden bir Gölge yaratığın saldırdığını hiç duymamıştım. Ancak bir gün annem için pazardan bir iş için eve döndüğümde Butterscotch yoktu. Annem kaçtığını söyledi. Bu doğru olabilir, ya da onu bilerek dışarı salmış veya çiftliklerden birine satmış olabilir. Her ne olursa olsun, kayıp duygusu çok derindi. Bir daha asla evcil hayvan arkadaşlığı aramadım, terzilik mesleğini edindikten ve kendi evime taşındıktan sonra bile.

Şimdi Sloth'a bakmak, Butterscotch'u yediğim zamanki o hassas duyguyu geri getiriyor ve kalbimde derin bir özlem ve nostalji kuyusu açıyor.

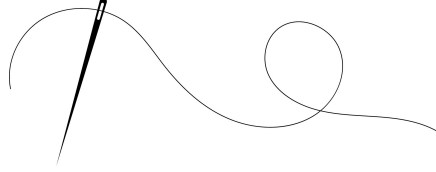
Elimi tereddütle uzattım, yaratığın içinden geçip gideceğini yarı yarıya bekliyordum. Onu Harlow sandığım için itmeye çalıştığım da katıydı ve Gölge'nin dokunuşunun baskısını hissettiğim birçok an olmuştu. Ama dokunuşu itmek için uzandığımda parmaklarımın havayı yakaladığı zamanlar da olmuştu. Bu yüzden avucumun tekrar kürke yayılması beni şaşırttı. Tembellik kıpırdamadı veya ürkmedi, bu yüzden sadece merakımdan onu okşadım. Garip bir his. Kürk gibi ama daha hafif. Sanki dokusu sadece bir kürk rüyasıymış gibi. Ve en azından biraz da olsa sıcaktı, karnı nefes alıp verme taklidiyle inip kalkıyor, vücudu yavaş ama istikrarlı bir kalp atışıyla titreşiyordu.

Belki de düşüncesiz davranıyorum. Belki de son birkaç gündür yaşadığım yetersiz uyku ve fazla değişiklik yüzünden kendimden geçmiş durumdayım. Ama sonunda Tembellik'i uzaklaştırmamaya karar veriyorum. Bunun yerine gözlerimi kapatıp gölge canavarının tüylerini okşamaya devam ediyorum.

Bir sonraki uyanışında çığlık sesleriyle karşılaştım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İnanmak

Thornfal'ın ana caddesinde ilerlerken, Dominic'in dudaklarından tek bir kelime dökülüyor; tek bir heceyi kendi başına bağımsız bir cümleye dönüştürmenin etkileyici bir örneği: "Siktir git."

"Gerçekten de kahretsin," dedim maskemin arkasından, uyandığımda duyduğum çığlıkların sebebini ancak şimdi anlıyorum. Dominic bizi uykudan uyandırıp işe koyulmak için maskelerimizi takmamızı istediğinde, köye henüz biraz uzaktaydık.

Harlow, eliyle maskesinin ağız kısmını kapatarak, "Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı.

Yüzünü yalnızca pelerininin kapüşonuyla gizleyen Calvin, kapüşonun altından bakarak, "Bu..." diye sordu.

"Ejderha," diyor Bard.

Hiçbirimizin onun az önce söylediklerini sorgulamaması, hiçbirimizin doğru bir şekilde yetiştirilmediğini gösteriyor. Çünkü ejderhalar, kimsenin anlatmaması gereken yüzyıllar öncesine ait masallarda kaybolmuş, kurgusal bir şeydir. Yine de, günah kavramına hiç aşina olmayan ve hayranlık ve hayal gücüne bu kadar kapılmış çocukların fantastik hikayeler anlatmasını veya mitleri paylaşmasını engellemek zordur.

Ve işte şimdi karşımızda duruyor, efsane kabusa dönüşmüş. Şehrin ortasında çığlık atan lanetli bir gölge ejderhası.

Vücudu, siyah gölgeden oluşmasına rağmen, açıkça sürünge bir yapıya sahip. Boynu yılan gibi kıvrımlı, ancak başı, uzuvları ve kuyruğu, yazın dere kenarındaki kayalarda güneşlenirken bulduğum küçük altın kertenkeleleri anımsatıyor. Gördüğüm hiçbir sürüngen benzemeyen, sırtından çıkan devasa zarımsı kanatları var. Sürekli değişen ve dalgalanan hatları, gerçekçi görünmesini engelliyor. Sanki neye benzemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi. Muhtemelen çünkü ejderhalar tamamen kurgu.

Ancak en ürkütücü yanı, büyüklüğü; caddenin kenarındaki evlerden daha yüksek ve en az bizim vagonumuzun iki katı uzunluğunda. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük gölgelik.

Dominic, arabayı durdurmak için dizginleri çekti. Atlar, öndeki canavardan tedirgin olarak hafifçe geriye doğru sıçradılar. Gölgeler açıklığı kuşattığında bile hiç tereddüt etmemişlerdi; bu da gördüklerimizin sıradan olmadığını bir kez daha kanıtlıyor.

Dominic, her zamanki soğukluğundan eser kalmamış bir sesle, "Bu, birden fazla Gölge'nin bir arada olması olmalı," diyor. Ses tonunda gerçek bir endişe var. "Bunu daha önce hiç görmedim, bu büyüklükte bir Gölge'yi hiç görmedim. Mümkün olmamalı."

"Bir ejderha mümkün olmamalı," diyor Calvin. "Gölgeler insansı biçimler alırlar veya bazen doğada bulunan yaratıklara dönüşürler. Birinin mitolojik bir görünüm alacağı tek zaman..."

Dominic onun sözünü tamamlayarak, "Sanki sanatı taklit ediyordu," diyor.

"Bunu bir sanatçı mı yaptı?" Sinirlerimi yatıştırmak için koltuğunun arkasına tutunarak ayağa kalktım. Köylüler, pazar meydanına benzeyen yerin etrafına ateşten bir barikat kurmuşlar. Burası korumasız bir köy olduğu için – gümüş duvarlar veya Kutsal Ateş ocağı yok – Gölgeler Thornfal'a istedikleri zaman girebiliyorlar. Benim memleketim de aynıydı, ama bu büyüklükte bir Gölge asla saldırmadı. Kendimizi korumak için asla geçici ateş duvarları oluşturmaya çalışmadık. Bu savunmaya rağmen, alevler sadece Gölgenin boynunun dibine kadar ulaşıyor. Canavar alevleri geçmiyor, ama meydana toplanmış düzinelerce figüre doğru hırlıyor ve

çığlık atıyor. Köylüler de canavarın her diş gıcırdatmasına, devasa vücudunun her hareketine karşılık bağıryorlar. Orada korunmak için mi yoksa Gölgeyi gün doğana kadar meşgul etmek için mi olduklarından emin değilim. Vagonumuz durduktan sonra, etrafımıza bakıyorum. Çatılar yer yer çökmüş, pencereler kırılmış.

Ve kan. Binalardan birinin yan tarafını korkunç bir kırmızı leke kaplıyor ve bitişikteki ara sokakta yarım bir bedene benzeyen karanlık bir silüet var.

Ejderha, pazar meydanında sadece dolaşmakla kalmadı, öldürdü de.

Midem bulanıyor. Bu işin tehlikeli olacağını biliyordum. Ama şimdi bunun gerçekliğini hissetmeye başlıyorum.

Dominic, yüzünü eliyle silerek, "Keşke evlerinde kalsalardı," diyor.

Etrafımızı işaret ederek, "Evler de daha güvenli değil," dedim.

"Muhtemelen koşup bağırdıkları için. Gölgeleer sebepsiz yere çılgına dönmezler. Bir Gölge saldırısı sırasında yapılabilecek en iyi şey içeride kalmaktır. Lambaları yanık tutun. Sakın paniklemeyin ve o lanet olası pencerelerden dışarı bakmayın."

"Söylemesi kolay, yapması zor," diyorum, köyümdeki bu tür Gölge saldırılarını hatırlayarak. Sokakta bir canavar gördüklerinde mutlaka pencerelerinin önünde durup çığlık atan biri olurdu. O kişi nadiren sabaha kadar hayatta kalırdı.

Onların gizlice bakma dürtüsünü anlıyorum. Bazı insanlar tehlikenin neye benzediğini ve ne zaman geleceğini bilmenin kendilerini daha güvende hissettirdiğini düşünüyor. Özellikle çocukken, birçok gece aynı içgüdüyü hissettim. Ancak pencereden dışarı bakma ihtiyacım, korkuya bir yüz vermek ihtiyacından ziyade, hastalıklı bir meraktan kaynaklanıyordu. Ve canavarları gördüğümde asla ses çıkarmadım.

"Çalışma zamanı." Dominic, huzursuz atlarımızı arabayı ejderhaya bakacak şekilde çevirmeye teşvik ediyor.

Kalbim boğazıma kadar fırladı. Gölge henüz bizi fark etmemiş olsa da, Dominic ve atların bizimle ejderha arasında durması bir rahatlık hissi vermişti. "Ne yapacağız?"

Dominic, bize dönerek, "Öncelikle onu köyden uzaklaştırmamız gerekiyor. Bard, bu konuda sen önderlik edeceksin. Köylülerden daha cazip

bir yiyecek sunmalıyız, bu da onun mevcut enerjisine uymamız gerektiği anlamına geliyor. Çılgın bir halde, bu yüzden o duruma uygun bir şey çalmalısın. Karanlık bir şey. Hızlı ve kaotik bir tempo. Dikkatini çektiğimiz anda dizginleri kıracağım.” dedi.

“Yani...” Harlow’un boğazı maskesinin altında kıpır kıpır ediyor. “Bizi kovalayacak mı?”

“Öyle. Ve bu gerçekleştiğinde, sen ve İnana kendi rollerinizi üstlenmelisiniz. Ormanın derinliklerine indiğimizde duracağız. İşte o zaman, tıpkı açıklıkta yaptığınız gibi, Gölge'nin enerjik durumunu değiştirmeye çalışacağız. Ejderha birçok Gölge'nin birleşimi olsa da, süreç o zamankiyle aynı. Onu sanatınızla sakinleştireceksiniz. Tek ek hedefiniz, onu yeni bir form almaya ikna etmek olacak. Daha küçük, daha az tehlikeli bir şey.”

"Bunu nasıl yapacağız?" diye soruyorum.

“Buradaki yaratıcı zihinler sizsiniz,” diyor ama ses tonunda bir teşvik var. “Harlow onun alacağı yeni bir form çizecek. Ben bir hayvan, küçük bir şey öneriyorum. İnana da ayrıntıları aktaran bir hikaye anlatacak. Onu cezbedici sözlerle yeni formu benimsemeye teşvik edin.”

Sorumluluğun ağırlığı omuzlarıma çöküyor, midem bulanıyor. "Peki siz ne yapacaksınız?" Sesimdeki histeriyi gizleyemiyorum. "Bütün işi biz yapıyorsak, Gölge Katili ne işe yarar ki?"

"Seni koruyacağım," diyor, maskemdeki açıklıklardan gözbebeklerimi göremese de gözleri gözlerime kilitlenmiş bir şekilde. "Gümüş bir bıçak onu öldüremeyebilir, ama çok yaklaşmasını engelleyebilirim. Tüm çabalarımız başarısız olursa, onu kesip şeklini dağıtabilirim. Tabii ki sadece geçici olarak. Yarın gece yeniden şekillenecek ve köye geri dönecek, bu yüzden her şeyi baştan denemek zorunda kalacağız."

Canavarı geçici olarak etkisiz hale getirebileceğini bilmek rahatlatıcı, ama bu şeyle birden fazla kez savaşmak konusunda hiç hevesli değilim. Daha başlamadık bile ve dikkatini bize çevireceği anı şimdiden korkuyla bekliyorum.

Meğerse o da tam şu anmış.

Gölge ejderhası uzun boynunda başını çeviriyor ve simsiyah gözleri bizi buluyor.

Dominic başını sertçe sallayarak "Bard" diyor ve müzisyen mandolininde uyumsuz bir ses çıkarıyor.

Ejderhanın boş bakışları altında bacaklarım titreyerek yere çömeldim ve vagonun kenarına tutundum. Harlow da aynısını yaptı. Bu sırada Bard, olabildiğince arka kapıya yaklaştı ve sert bir akor daha çaldı.

Gölge tamamen bize doğru dönüyor.

“Çal.” Dominic dizginleri çekiştirir ve atlar koşmaya başlar. Bard, arabamızın temposuna uyumlu bir melodi çalmaya başlar, parmakları tellerin üzerinde güzel ama ürkütücü bir şekilde uçuşur. Ejderha oltaya takılır, gölgeli ağzını şaklatır ve peşimizden atılır.

Gölge bize yaklaşırken gözümü kırpmaya bile cesaret edemiyorum. Sanırım aradaki mesafeyi bir anda kapatabilir. Fizik yasalarıyla sınırlı olmayan, cisimsiz bir varlık olduğu için sürünge bacaklarıyla koşmasına gerek yok herhalde. Belki de kovalamacayı seviyordur. Ya da... müziği.

Bard tereddüt etmiyor, şarkısı canavarı peşimizden, birkaç dakika önce geldiğimiz yoldan yukarı doğru çekerken, ay ışığıyla aydınlanmış yolda daha önce hiç sürmediğimiz kadar hızlı ilerlerken hata yapmıyor. Ancak o zaman hikayemi kurgulamam, Gölge'yi şekil değiştirmeye ikna edecek bir şey bulmam gerektiğini hatırlıyorum. Kendimi Harlow'a doğru çeviriyorum. "Hangi yaratık olmalı?"

"Ben... ben yaratıcı değilim," diyor sesi titreyerek. "Bunu sana söylemişim."

“Birlikte çalışmalıyız. Benim hikayem senin çizdiklerinle örtüşmeli.”

“Öyleyse sen önderlik et. Ben senin tarif ettiğini çizeceğim, tek iyi olduğum şey bu. Lütfen.” Ses tonundaki yalvarış göğsüme bir acı veriyor, sık sık sergilediği cesarete rağmen, tacizcilerini öldürdükten sonra hayatta kalmak için sanatla uğraşan on yedi yaşında bir kız olduğunu hatırlatıyor. Ve açıklıkta çizerken yaratıcılığının kanıtlarını görmüş olsam da, çiziminden hatırladıklarım bu sempati duygusunu daha da derinleştiriyor. Dominic ona kendini güvende hissettiren bir şey çizmesini söylediğinde, bu

tarlada yalnız bir kızdı. Ev yok, insan yok. Sadece bir tarla ve yüzü saçlarının altında gizlenmiş bir kız.

“Kahretsin, ben...” Derin bir iç çekerek, “Önden ben geçeceğim.” dedim.

“Tutunun,” diye seslendi Dominic, tam da araba yolun çatallandığı yerde yana doğru savrulurken. Yol, arabamız için tam yetecek genişlikteydi ama ana yoldan çok daha engebeliydi. Gölge, ağaç dallarının altından kayarak, ardında dallar kırarak bizi takip ediyordu. “Neredeyse zamanı geldi.”

Kalbim boğazıma kadar geldi. Hâlâ ne diyeceğimi, Gölge'yi sakinleştirmek için hangi hikâyeyi anlatacağımı bilmiyorum. Kenara sıkıca tutunarak, nereye gittiğimizi görmek için başımı çevirdim. Gördüğüm tek şey karanlık, sürücü koltuğunun iki yanındaki fenerler dar yolun sadece küçük bir bölümünü aydınlatıyordu.

“Calvin,” diyor Dominic ve genç adam hemen harekete geçerek ön koltuğa tırmanıyor ve Shadowbane'in dizginlerini alıyor. Dominic, dengesini korumak için ayaklarını açarak vagonun kasasına iniyor, sonra kemerinden bir şişe çıkarıyor. Bakışlarını sürekli yaklaşan ejderhaya dikmişken, şişenin kapağını açıyor ve içindekilerden bir yudum alıyor. “Hazırlan,” diyor, bir eliyle kılıcını kınından çıkarırken diğer eliyle şişeyi çeviriyor, başparmağını açıklığa bastırıyor. Ay ışığı gümüş kılıçtan yansıyor. “Şimdi.”

Calvin arabayı durdurur, atlar kaçmaya can atarcasına toprağı tepinerek kişnerler.

“İnana. Harlow.” Dominic, vagonun arkasına doğru ilerlerken bakışlarımızla karşılaşmadı. Başparmağını kılıcının kabzasının dibine, yakınına bastırdı ve daha önce bize gösterdiği astroterapi şemasına şişedeki kanı akıttı. Aynı parmağını kılıcın uzunluğu boyunca gezdirdiğinde, kılıç alevle parladı. Tam o sırada, Gölge vagonumuza ulaştı, yanan kılıcı görünce başını hızla geriye attı. “Hikaye zamanı, günahkarlar.”

“Kahretsin.” Kendime hazırlanmaya başlamam gerektiğini söylediğimden bile daha hazırlıksızım. Bard ayağa kalkar, telaşlı melodisi biraz yavaşlar. Dominic, kılıcını Gölge'ye doğru sabit tutarak dövüş pozisyonunu korur, ancak saldırmak için hiçbir hamle yapmaz, sadece onun

atılmasını engeller. Ejderha geri çekilir, sonra yana doğru tereddütlü bir adım atar, çenesi sinirle şakırdar. Dominic onunla birlikte, çok yavaş bir şekilde hareket eder. Dikkatlice.

“Konuş, İnana,” diyor Harlow, sesi tizleşmiş bir şekilde. Çizim defteri önünde duruyor, Dominic’in kılıcından yansıyan ışıkla aydınlanmış. Kalem elinde titriyor, mürekkep damlıyor. “Ne çizeceğimi söyle.”

Bard ve Dominic'in arasına giriyorum, parmaklarım yanlarımda yumruk şeklinde sıkılı. Parmaklarımı meşgul etmek için göğüs kısmımdaki kumaş kalpleri çıkarmaya neredeyse niyetleniyorum ama bu halde bir şey tutabileceğime emin değilim. Zorlukla yutkunuyorum ve tereddütlü bir şekilde ilk cümleyi söylüyorum: "En karanlık, en sessiz ormanda..."

Sesim zayıf ve Bard'ın melodisinin temposuyla hiç uyumlu değil, ama ejderha bakışlarını bana çeviriyor.

Boğazımı temizleyip tekrar denedim. "En karanlık, en sessiz ormanda, Vanna'nın soluk ay ışığı altında... bir sincap yaşardı."

"Gerçekten mi?" diye sordu Harlow arkamdan.

Gölge, ön pençesiyle saldırarak vagonun yan tarafında derin bir yarık açtıktan sonra Dominic, ejderhayı geri püskürtmek için kılıcını eğdi. Saldırının etkisiyle vagon sallandı.

Dominic, sakın ve garip bir şekilde yatıştırıcı bir sesle, "Sanırım sincap olmak istemiyor," diyor.

"Bu ne olmak istiyor acaba?" diye mırıldanıyorum ve Gölge yana doğru atılıyor. Dominic de onun hareketlerini taklit ederek, bize tekrar saldırmasını engelliyor.

Bacaklarıma sert ve ağır bir şey bastırıyor. Ne olduğunu hemen anlıyorum, bir köpek bedeninin belirgin hissi. Bu sefer Tembellik'in varlığı beni alarma geçirmiyor. Aksine, rahatlıyorum. Dominic'in Gölge'leri'nin özellikle faydalı bir şey yaptığı kanıtlanmamış olsa da, şu anda Şehvet ve Gurur, Gölge Katili'nin ayaklarının dibinde iki karanlık havuzdan başka bir şey değil.

Tamam, tamam. Bunu yapabilirim. Küçülmeye ikna edebilmem için önce mevcut durumuna ulaşmam gerekiyor.

Ben kendime gelirken Bard aynı ezgiyi tekrarlıyor.

“Vanna’nın solgun ay ışığı altında, en karanlık, en sessiz ormanda, görkemli bir semender yaşırdı. Bir dağ kadar uzun, kan kırmızısı mücevherlerden yapılmış etiyle, etraftaki en güzel yaratıktı.”

Ejderhanın şekli dalgalanıyor, silueti şarkıyla birlikte titriyor. Sanırım hayranlıktan başını yana eğiyor. Dudaklarımdan daha fazla kelime çıkarıyorum, büyülü orman ve orada yaşayan diğer yaratıklar hakkındaki sıradan ayrıntılarla ilgisini çekiyorum. Her gece dünyayı keşfederken, yavaş yavaş ilerleyen semenderi karşılayan duyarlı ağaçlardan bahsediyorum. Yavaş yavaş, hem hikayem hem de ozanın melodisi yavaşlıyor. Yumuşuyor. Kendi enerjim de öyle. Sesim artık titremiyor, uzuvlarım da. Canavarın ilgisi, sanatımın izleyicilerimi büyülediği Sefil Yuva’da hissettiğim aynı gururu bir anlığına da olsa uyandırıyor. Bunun ortak bir çaba olduğunu biliyorum, ancak Gölge’nin saldırganlıktan büyülenmeye doğru ince geçişine tanık olmak, sanatçı özlemimi besliyor.

Harlow titreyen ellerle yaklaşır ve çizim defterini uzatır. Defterin üzerinde hikâyeden sahneleri temsil eden birkaç çizim vardır. Dominic, Gölge’nin daha yakından bakmasına izin vermek için yavaşça bir adım geri çekilir. Ama çok da yaklaşmaz.

Dominic fısıldayarak, "Onu sakinleştirdin," dedi. "Şimdi ona farklı bir şekil vermeyi dene. Yavaşça. Onu öyküne doku."

Ses tonuma, şimdi hissettiğim aynı özlemi, her zaman hissettiğim, yasak olana duyduğum aynı özlemi katıyorum. Güzel. Günahkar. Kendimi hikâyeme bırakıyorum, artık doğru kelimeleri bulmak için endişelenmiyorum. “Semender bir çağ boyunca dolaştı, ormanının sunduğu her güzel şeyi gördü. Hayvanların kralı ve en görkemli yaratıktı. Yine de sahip olmadığı bir şeye özlem duyuyordu.”

Ejderha başını yüzümle aynı hizaya indiriyor. Yaklaşırken hayali bir dil dışarı fırlıyor. Duruşunda hiçbir tehdit yok. Hiçbir çılgınlık yok. Ve siyah gözleri benimkine kilitlendiğinde, sınırlarım daha da yatışıyor. Ya da belki de yatışan Gölge’dir. Her ne olursa olsun, kurgusal semenderimin özlemi önümdeki canavarda yankılanıyor. Daha fazlasını öğrenme, neyi özlediğini öğrenme konusundaki çaresizliğini neredeyse hissedebiliyorum.

“Semenderin istediği şey...” Sesim kısılıyor, kendimi canavarın gözlerinde daha da kaybediyorum. Bard’ın içten gelen melodisinde daha da derine. Harlow’un kalemin kağıt üzerindeki ritmik tıkırtısında daha da derine. Gerçekten ne istiyorsun? Neye özlem duyuyorsun? Merak ediyorum.

Ejderhanın başı tekrar yaklaşıyor ve ben de karşılık olarak elimi kaldırıyorum.

Dominic hırıltılı bir sesle "İnana," diye fısıldadı ve yanan kılıcıyla canavarı uzaklaştırmaya hazırlanarak yaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

“Bekle,” diye fısıldıyorum karşılık olarak, ama Gölge'ye neden uzandığımı ben bile bilmiyorum. Sadece... doğal hissettiriyor. Ejderhanın formu, Bard'ın tellerinin her tınısıyla dalgalanmaya devam ediyor ve kemiklerimde, aynı ezgiye göre atan kalbimin nabzında, üç sanatçının tamamen kontrol altında olduğunu biliyorum. Gölge'yi, günahsız birinin kanına esir olmuş bir köle gibi, etkimiz altına almış durumdayız. Keşke onu biraz daha anlayabilseydim. Ona arzuladığı şeyden biraz daha verebilseydim.

Elimi uzatılmış halde tutuyorum ve yavaşça tekrar yaklaşmama izin veriyorum.

Ne olmak istiyorsun?

Gözlerim karanlık bedenine, ince boynuna, fıçı göğsüne ve tehlikeli derecede uzun pençelerine takılıyor. Sonra sırtına katlanmış kanatlarına. Kullanmayı denemediği kanatlar. Tam olarak kavrayamadığı kanatlar.

Göğsümü, kanımı, ruhumu bir sıcaklık kaplıyor. Hikâyemin şekli zihnimde o kadar hızlı oluşuyor ki neredeyse başım dönüyor. “Uzun zamandır semender bekledi ve neyi kaçırdığını merak etti. Düşüncelere o kadar dalmıştı ki neredeyse bir uçuşunun kenarından aşağıya, cam gibi bir göle düşecekti. Tam zamanında durdu, kendi yansıması onu ürküttü. İşte o zaman, yukarıdaki gökyüzünde parlayan hilal ayın taçlandığı gölün yüzeyinde kendi yüzüyle karşılaştığında, aslında bir semender olmadığını anladı.”

Gölge hareketsiz kalır, şekli donar. Hayır, donmaz, ama daha hızlı ve neredeyse görülemeyecek kadar ince bir şekilde ışınlar yayar. Şekli

değişimin eşiğindedir.

“Bilmiyor muydun,” diye fısıldıyorum, “kanatlarının uçmak için yaratıldığını?”

Tekrar yaklaşıyor, burnu elimden sadece birkaç santim uzakta. Bard'ın şarkısı umut dolu bir ezgiye bürünüyor, öylesine acı verici derecede tatlı ki gözlerimden yaşlar akıyor. Ses tonumu ona uyduruyorum, kelimelerimi tellerinin dansına dokuyorum. "Biliyor muydun... en karanlık ve en sessiz ormanın en uzun ağacının tepesinde bir sincap kolonisi yaşırdı? Uçan sincaplar, ayın en kutsal iblisleri, Tanrıça Vanna'nın sevgilileri."

Harlow'un tüy kalemi kağıdın üzerinde çizmeyi bırakır. "Uçan sincap da neyin nesi?"

Dunway dışındaki ormanda, gece bu canlıları görebilecek kadar gün batımına yakın saatlerde dışarı çıktığım günlerde gördüğüm birkaç tanesini hatırladıkça dudaklarım kıvrılıyor.

“Yumruğum kadar küçük,” diyorum ejderhaya—ve Harlow’un hatırına—uzattığım elimi önünde kıvrarak, “uzun, kabarık bir kuyruğu ve burunlarını çerçeveleyen bıyıkları vardı. Gözleri gecenin mücevherleri gibi parılıyordu ve kulakları küçük ve yuvarlaktı. Ön ve arka patilerinden etli, yumuşak bir zar uzanıyordu, eşsiz bir kanat. Karanlığa hükmediyor, gölge meşe palamutları topluyor ve hazinelerini çayırlara saklıyorlardı. En uzun ağacın tepesine tırmanıp Vanna’ya cıvıldaayan seslerle şarkılar söylüyorlardı. Sonra uzuvlarını açıp yıldızlara uzanıyorlardı...”

Avucumu tekrar açıyorum ve Gölge burnunu tenime değdiriyor. Ejderha dokunuşumla bir düzine minik gölgeye, alınlarında hilal şeklinde ay işaretleri olan uçan sincaplara parçalanıyor.

“...ve yıldız takımlarına doğru uçun.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dominic

Büyülenmemin nerede bittiğini ve üç gölgeimin nerede başladığını bilmiyorum. İnana bana beklememi söylediğinde neden itaat ettiğimi, bir Gölge çok yaklaştığında normalde yaptığım gibi kılıcımı indirmek yerine neden onun bir Gölgeye dokunmasına izin verdiğimi bilmiyorum. Çağırma sanatımın ardından gözümünden neden tek bir damla yaş süzüldüğünü bilmiyorum. Tek bildiğim, tekrar hissediyor olmam. Korku ve hayranlık ve... uçan sincapların ağaçtan ağaca süzülüşünü, yeni uçuş yöntemlerini elle tutulur bir neşeyle denemelerini izlerken ciğerlerimi sıkıştıran bu garip, çırpınan umut.

Calvin, sürücü koltuğundan yatağa inerken, "Lanet olsun, başardılar!" diyor.

“Yaptılar,” diye mırıldandım kendi kendime. Onlardan şüphe etmedim, çünkü açıklıkta iyi performans göstermişler ve tehdide uyum sağlamışlardı. Ama bu... bu bambaşka bir şeydi. Daha önce hiç birçok gölgeden oluşan bir Gölge ile, üstelik de lanet olası bir mitolojik yaratıkla karşılaşmamıştım. İlk denememizi kılıcımın bir darbesiyle bitirmeye ve ertesi gece gerçek bir planla tekrar yüzleşmeye hazırdım.

Çağırıcılarımın etkinliğinden gurur duymalı mıyım yoksa korkmalı mıyım bilmiyorum. Ya da belki de sadece yeteneklerine hayran kalmalıyım —beş yüzyıl önce dünyayı büyüleyecek yetenekler, şimdi günah olarak

damgalanıyor ve onları kendilerini yalnızca en karanlık ve en tehlikeli yollarda ifade etmeye zorluyor—

Duygularımın beni yine ele geçirdiğini fark edince nefesimi tutuyorum. Gözlerim Inana'ya kayıyor. Ona fiziksel olarak yakın olmanın bende yarattığı bu duygu neydi acaba? Gölgelerimin itirazlarına rağmen bir adım, sonra bir adım daha uzaklaşıyorum. Gurur bile kayıtsızlığını bırakıp, onları uzaklaştırırken homurdanıyor. Tembellik ise yerinden kıpırdamayı reddediyor, Inana'ya köpekçe bir hayranlıkla bakıyor. "Topuğum," diye fısıldıyorum ve isteksizce itaat ediyor. Üçü de tekrar bana doğru geldiğinde, o ezici duygu selinden biraz olsun rahatlıyorum.

Yavaşça nefesimi vererek, baş parmağımı bıçağımın dibindeki kazınmış şemanın üzerinden geçirip, alev sönene kadar kanı yayıyorum. Belki de yakınlarda başka saldırgan Gölgeler varsa diye yanmaya devam etmesi daha akıllıca olurdu, ama bir tanrının gücünü tutmak çok enerji gerektiriyor. Eğer daha uzun süre yanmasına izin verirsem, daha fazla kana ihtiyacım olacak. Ve ben Calvin'in cömertçe sağladığı şeyi asla israf eden biri olmadım.

Yorgunluk kemiklerime kadar işlemiş. Kılıcımı kınına sokup, kollarımı dizlerime dayayarak vagonun kenarına oturuyorum. Bard'ın ezgisi, Harlow'un hızlı mürekkepleme sesi veya Inana'nın melodik sesi olmadan neredeyse çok sessiz geliyor.

Calvin yanıma çömeldi ve bileğini uzattı. "Taze bir şeyler ister misin?"

"Cevabı biliyorsun." Ona sert bir bakış fırlattım. Başka seçeneğim kalmadıkça taze kan almayacağımı biliyor. Küçük miktarları şişelerde saklamak, olduğum şeyin laneti gibi değil, daha çok tıbbi bir prosedür gibi geliyor. Çok fazla olmayabilir, ama beni kaynaklarından sınırsızca içen Günahsızlardan ayırıyor.

"Sen bilirsin." Bileğini geri çekti ve yanımda duvara yaslandı. Vagonun karşı ucunda toplanmış üç Çağırıcıyı izledik. Harlow, gece oynayan gölge sincaplarını incelerken gergin bir duruşla eskiz defterini göğsüne bastırdı. Bard, maskeli yüzünü gökyüzüne çevirdi, ancak Gölgeleleri mi izlediğini yoksa taşıdığı karanlık anılara mı daldığını anlamak zordu. Sonra Inana vardı. Vagonun duvarına yaslanmış, maskesinden sarkan boncuklar her

hareketinde sallanırken, bir daldan diğerine zarif bir yay çizerek uçan bir sincabı işaret ediyordu.

"Bu durum neredeyse Shades'i sevimli gösteriyor, değil mi?" diyor Calvin.

"Neredeyse," diyorum. "Ta ki onların gerçekte ne olduklarını hatırlayana kadar."

Thornfal'a döndüğümüzde ufukta şafak sökmüştü. Ejderhayı yendiğimiz haberi kutlamayla karşılanmadı. Ciddi bir tehdidi ortadan kaldırdığımda asla böyle olmaz. Çünkü ciddi bir tehdit, yas tutulacak bir ölüm demektir. Dahası, bir sakinin onu çekmekten sorumlu olduğu durumlarda, tehdidin geri dönme ihtimali her zaman vardır. Bir Gölge saldırısının yatışmasını takip eden üç gece en önemlisidir, çünkü bir Gölge'nin çılgın haline geri dönüp, onu çeken kişiye, ya günahının tekrarı ya da sorumlu olmaktan duyduğu suçluluk duygusuyla geri dönme olasılığı en yüksek zaman dilimidir. Ancak, sakinin bunun nedeni olduğunun farkında olması ve bundan dolayı suçluluk duyması gerekir.

Her halükarda, fail yakalanmış olsa bile, tekrarlanan bir saldırı köy için asla iyiye işaret etmez. Bir kasaba Kutsal Ateş Ocağı'nı alacak sıradaki yer olsa bile, aralarında bilinen bir günahkarın bulunması, Kral Kaelum'un gözünde onları sıfıra indirebilir. Yağ, fitil ve lambalar gibi malzemeler aniden bu köyler için kullanılamaz hale gelir. En yakın kiliseler, Gölge Düşmanlarından yardım isteme konusunda desteklerini geri çekerler.

Korku, itaat sağlamada güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Ve bir köyün tamamının Gölgeler tarafından yerle bir edilmesinden daha korkunç bir şey yoktur.

Sabah güneşinin Thornfal'da meydana gelen hasarı daha da aydınlatmasıyla, pazar meydanında toplanan cesetler, temizlikle meşgul olanların ya da yas tutanların kasvetli yüzleri arasında, tanrılara bunun görecekları en kötü şey olmasını dilemekten kendimi alamıyorum. Bunun köyün yararına mı yoksa benim yararına mı olduğunu –görevime geç

kaldığım için duyduğum suçluluk duygusunu hafifletmek için mi-bilmiyorum. Ama suçlanmayı mı yoksa merhameti mi hak ettiğimi öğrenmek üzereyim.

“Ejderha ilk ne zaman ortaya çıktı?” diye soruyorum Thornfal belediye başkanına. Ekibim, gelişimiz için önceden hazırlanmış odaların bulunduğu hana götürüldü. Vücudum dinlenmemi istese de, görevlerim henüz bitmedi.

Belediye başkanı alnını ovuşturdu. Orta yaşlı, telli çerçeveli gözlük takan, gecelik gömleği is ve kan lekeleriyle kaplı bir adamdı. "Dün gece."

Cevabı beni şaşırttı. "Dün gece derken... on iki saat önce akşam karanlığı mı?"

"Yaklaşık olarak," diyor dengesiz bir baş hareketiyle.

Kaşlarımı çatıyorum. Mektubu daha önce almıştım. Mektupta sadece görev yerimdeki durumun rutin bir hizmetten acil durum statüsüne yükseldiği ve eğer zamanında gelmezsem görev yerimin başka bir Gölge Katili'ne verileceği belirtiliyordu. Rutin görevler, gece Gölge aktivitesi olup olmamasına bakılmaksızın köylere düzenli olarak atanırken, acil durum görevleri evlere veya insanlara aktif saldırılar olduğunda atanır. Thornfal'daki görevim rutin bir görevlendirme olacaktı, bu yüzden varmadan önce dinlenmek ve eğitim almak için zamanımız olduğunu düşünmüştüm. Peki, tehdit seviyesinin benim gecikmem sırasında yükselmesi sadece bir tesadüf müydü? Yoksa görev yerim baştan yanlış mı etiketlenmişti?

“Kiliseden tehdit seviyesini değiştirmesini istemenizin sebebi neydi?” diye soruyorum. “Dün gecedan önce durum nasıldı?”

"Ortalama sayıda Gölge görmüştük," diyor sesi yorgun, "ama endişelenecek bir şey yoktu. Sonra, üç gün önce, ziyaretleri daha aktif hale geldi; bazıları kapıları tırmalıyor, hatta evlerin karanlık odalarına giriyordu. Vatandaşlarımdan biri lambası söndüğünde saldırıya uğradı, bu yüzden kiliseye yalvarışımı ilettim. Durumumuzun bu kadar çabuk kötüleşeceğini hiç tahmin etmemiştik."

“Birinden şüpheleniyor musunuz?” Bu sorudan nefret ediyorum. Suçu birilerinin üzerine atmak ve suçlayana kutsal bir ışık altında göstermek için

ilham verebileceği cadı avlarından nefret ediyorum. Ama belediye başkanı dürüst bir adama benziyor.

“Hayır, Thornfal sakinleri dindardır. Günah işlediğimizde merhamet diler ve tövbe etmeyenleri kovarız.”

Bu durum karşısında gözüm seğiriyor. Belki de fazla dürüst.

"Yine de, biz de birçok turisti ağırlıyoruz. Ancak kendi vatandaşlarımız dışındakiler için kefil olamayız."

"İlk ölümcül saldırı gerçekleştiğinde kimse şüpheli bir faaliyet bildirmedi mi?"

"Hayır, hiçbir şey yoktu."

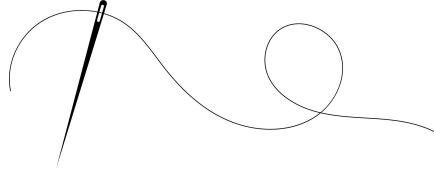
Başımı salladım, bununla yetindim. O, köylülere pazar meydanını temizlemede yardım etmeye, is ve döküntüleri süpürmeye ve kaldırım taşlarından kan lekelerini temizlemeye geri döndü. Gözlerim taş evlerden birine oyulmuş derin bir yarığa takıldı. Gölge sakinleştirilmiş ve zararsız uçan sincaplara dönüşmeye teşvik edilmiş olabilir, ama ne olduğunu unutmak mümkün değil. Ne yaptığını. Verdiği zararı. Öldürdüğü insanları.

Ve on iki Gölge'nin o eşsiz şekli kendi başlarına aldığını iddia etmek mümkün değil. Sadece bir sanatçı onları ejderhaya dönüşmeye teşvik edebilirdi.

Önümüzdeki üç gece, söz konusu sanatçının hâlâ aramızda olup olmadığını gösterecek.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Thornfal bana memleketimi o kadar çok hatırlatıyor ki, içim acıyor. Dunway'deki hayatım da imrenilecek bir hayat değildi elbette, orada yaşananlardan sonra mutlu anılarım bile gölgelendi. Yine de, başka bir yerde kendinize ait bir yer bulamadığınız sürece, yetersiz bir ev de yine de bir evdir.

Gün ışığında Thornfal, Dunway'e neredeyse tıpatıp benziyor. Aynı taş evler, aynı sazdan veya kiremitli çatılar, aynı gösterişsiz dükkanlar ve aynı sıradan ürünler. Ağaç veya çalı yok, bu da Gölgelelerin oyalanması için mümkün olduğunca az yer sunuyor. Hatta benimkine tıpatıp benzeyen bir elbise dükkanı bile var: vitrini askeri görünümlü mankenlerle dolu, sade bir tuğla bina; beş yıl boyunca terzi olarak çalıştığım süre boyunca her gün çizip diktığım aynı kalıplardan yapılmış en gösterişsiz etek ve korseleri sergiliyor.

Bütün bunları handaki çatı katı odamızın penceresinden izliyorum. Dün şafak vakti buraya çekildiğimizden beri çatı katından çıkmadık; yiyecek ve içecek getiren hizmetçiler her ihtiyacımızı karşıladı. Hatta belediye başkanından hediyeler bile aldık: yaklaşan kışı atlatmamız için kürk astarlı yeni pelerinler ve botlar, çeşitli yünlü giysiler, Dominic ve Calvin için temiz su şişeleri.

Oda başlı başına bir hediye, Nalheim'da kaldığım kışlaya kıyasla muhteşem bir süit ve muhtemelen bu kasabanın sunabileceği en iyi

konaklama yeri. Eğimli tavanlı, ahşap panelli duvarlı, dört yataklı ve bol miktarda yağ lambası, mum ve gece çöktüğünde bizi korumak için tavan kirişlerinden sarkan yansıtıcı disklerle dolu geniş bir alan. Saldırı gecesi gördüğümüz geçici alev barikatından sonra, kasabanın yakacak bir şeyinin kalmış olmasına şaşırdım.

Ürperiyorum.

O gece bir rüya gibiydi. Daha doğrusu bir kâbus, ama uyanışım dehşetten değil, zaferden kaynaklanmıştı. Kayıpları önleyemediğimiz gerçeğinden kaynaklanan hüznle karışık, tuhaf, dünyevi olmayan bir zaferdi bu. Yine de bu, korumasız her kasabada olur; canavarların musallat olduğu yerlerde ölümler kaçınılmazdır. Bu, kalbimdeki çatışmayı durdurmuyor. Ejderha Gölge korkunçtu. Ölümcül. Ardında o kadar çok yıkım bıraktı ki, pencereden pazar meydanının az bir kısmını görebildiğim kadarıyla köylüler hâlâ dışarıda temizlik yapıyorlar.

Ve yine de...

Sanatımızla gölgeyi büyüledik ve onu uçan sincaplara bölünmeye ikna ettik...

Bunun büyüleyici olmadığını iddia edemem, çünkü öyleydi. Ama bir Gölge ile herhangi bir etkileşimi büyüleyici bulan ne tür bir insan olabilir ki?

Sanırım, kimsenin bakmadığını düşündüğünde onlara fısıldayarak hikayeler anlatan türden biriydi. Ya da geçen gece Sloth'u arabada itmek yerine onun gölgeli tüylerini okşayan türden biriydi.

Tembellikten bahsetmişken...

"Shadowbane nerede kayboldu acaba?" diye sordum pencereden dönerek.

Calvin, yeni gelen kıyafetleri yatağının üzerinde farklı yığılara ayırırken, "Muhtemelen uyuyorlardır," diyor. Ben de seçtiklerimi çoktan belirledim: yeşil ekose yün bir etek, kalın bir gömlek, kahverengi deri bir korse ve kürklü bir pelerin.

"O bizim şirketimiz için fazla mı iyi?" diyor Harlow, kremalı çöreklerinden bir lokma alırken. Aldığımız her yemeği, sanki hayatında yiyeceği son yemekmiş gibi hızla silip süpürüyor. Aferin ona. Calvin'in

yemekleriyle tekrar beslenmek zorunda kalmadan önce karnımızı doyuralım bari.

"Onun odası yan odada," diyor Calvin. "Her zaman yalnız uyuyor."

"Her zaman mı?" Harlow sırtıttı. "Ne kadar sıradan. Peki ya o göz bağları hakkındaki konuşmalar—"

Onun ne demek istediğini anladığımda nefesim kesildi. Gözlerim Calvin'e kaydı, ama cevap vermesini mi yoksa vermemesini mi daha çok istediğimden emin değildim.

"Ah, o mu?" diyor. "Onun bir geceliğine bir sevgili edindiğini görmedim diyemem ama eğer o tür eğlencelerin sunulduğu bir yere gidiyorsak, yatağa ilk giren ben olurum..." Ağzını hızla kapatıyor, gözleri Harlow'a kayıyor.

Gözlerini hafifçe aralayarak ona bakıyor.

Calvin inandırıcı olmayan bir masumiyet ifadesi takınıyor. "Ben... melek gibi davranan biriyle yatakta yatıyorum."

Harlow alaycı bir şekilde güldü, ben bile buna güldüm. Eminim Calvin nereye giderse gitsin, sevgililerinin sayısı hiç eksik olmaz. Benim tipim değil ve benden altı yaş küçük, ama güzel yüzünün, dağınık sarı saçlarının ve hatta incecik vücudunun çekiciliğini görebiliyorum. Flörtöz tavrından bahsetmiyorum bile. Kolayca kırılacak ama bir sevgilinin bedenini iyi tanıyan bir çocuk gibi görünüyor. Böylesine kırılgan bir şey tarafından cinsel olarak yok edilmenin büyük bir tatmini vardır herhalde. Ya da hiç yok edilmemenin...

Cinsel ilişki düşünmek gibi bir niyetim yok. En azından Calvin'le değil.

Bu da elbette şu soruyu akla getiriyor: Kiminle seks yapmayı düşünüyorum? Dominic'in yüzü hemen aklıma geliyor. Uçan sincaplar için yazdığım öyküyü bitirdikten sonra bakışlarının ağırlığını hatırlıyorum. Gözlerimiz kilitlendiğinde, bakışlarını kaçırmadı. Hayranlığını ya da yüzündeki açık kırılganlığı gizlemeye çalışmadı. Bakışlarımız sonsuz gibi gelen bir an boyunca birbirine dolandı. Başardığımız şeyin hayranlığıyla, sanatçı olarak sahip olduğumuz gücün farkındalığıyla hâlâ meşguldüm ve Dominic'in ifadesi bunu on kat artırdı. Kendimi güçlü hissettim. Güzel. Kontrol altında. Ve bunun anısı şimdi içime bir sıcaklık dalgası, bacaklarımın arasında cızırtılı bir ateş gönderiyor—

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. "Ne kadar süre burada kalacağız?" diye soruyorum konuyu değiştirerek.

Harlow'un ifadesi hevesli bir hal alıyor. Son iki günün çoğunu uyuyarak veya sessizce geçiren Bard bile bakışlarını kaldırıyor. İkisi de rahat bir şekilde dinlenme fırsatı buldukları için şikayet etmeseler de, boş zamanın onları da benim kadar kötü etkilediğini tahmin ediyorum. İki yıldır günlerimi önce tekstil fabrikasında, sonra da Rockefeller için çalışarak beden emeğiyle geçiriyorum. Aniden gelen bu durgunluk rahatsız edici. Yine de burada yapacak hiçbir şeyimiz yok. Küçük kasabalarda boş zaman diye bir şey yoktur. Günler, ister evde, ister bir işveren için, ister belirli bir meslek için olsun, çalışmaya ayrılmıştır. Özel dükkanlar yok, kutsal metinler dışında okunacak kitap yok, gezilecek bahçeler yok. Nalheim'da yaşayana kadar böyle şeylerin var olduğunu bile bilmiyordum ve o zaman bile bu tür eğlencelerle hiç ilgilenmedim, çünkü bunlar hizmetkarlar için değil, seçkinler için ayrılmıştı.

Calvin, "Bir Gölge Katili görevi için en az iki hafta gerekiyor," diyor. "Burada sadece minimum süre kadar kalıp kalmayacağımız, önümüzdeki birkaç geceye bağlı. Eğer ejderha yeniden oluşursa veya gece gölge aktivitesi ortalamanın üzerinde olursa, durum sakinleşene kadar tehdidi uzaklaştırmak için çalışacağız. Dominic dün gecenin sakin geçtiğini söyledi, bu yüzden bu gece ve yarın da aynı şekilde geçerse, önümüzdeki haftanın sonunda bir sonraki görevimize geçeceğiz."

"Geceleri nöbet mi tutuyor?" diye soruyorum. "Bir saldırı olursa bizim de yanında olmamıza gerek yok mu?"

"Eğer bir şey olursa bizi uyandıracak," diyor Calvin.

Dudaklarım hafifçe aşağı kıvrılırken pencereye geri döndüm. Dominic'in bizsiz nöbet tuttuğunu duymaktan neden bu kadar rahatsız olduğumu bilmiyorum ama öyleyim. Geçen gece kendimi güçlü hissetmiş olabilirim ama sadece birer araç olduğumuzu hatırlıyorum. Onun için başka ne olabiliriz ki? Bize ekibi diyor ama ayrı bir odada kalıyor ve iki gündür bizimle tek kelime etmedi. Kimsenin Çağırıcılar'dan bahsetmemesinin, sadece Gölge Katilleri'nden bahsetmesinin nedenini anlamaya başlıyorum. Biz sadece onların kirli küçük sırrıyız—yasaklanmış zanaatlarını halktan

gizlice kullanan, gerektiğinde çıkarıp işi bittiğinde geri koyan sanatçılarız. Gölgeleleri uzaklaştırmak için tüm o lanet olası işi biz yapıyoruz, ama zaferi Gölge Katilleri alıyor.

Bu sırrı henüz kimsenin ifşa etmemiş olması şaşırtıcı.

Sonra hatırlıyorum. Biz kanun kaçaklarıyız. Gerçeği ortaya çıkarmak için ne gibi bir sebebimiz olabilir ki? Sadece kendimizi, suçlarımızı ifşa etmiş oluruz. Bu kıtadan güvenli bir şekilde ayrılma şansımızı da kaybederiz.

Dudaklarım soğuk, mizahsız bir sırıtışla kıvrıldı. Ne kusursuz bir sistem!

Akşam karanlığı çöktükten sonra uyku bana gelmiyor. Belki de vücudum dinlenmekten yeterince yoruldu, çünkü bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum, lambalardan ve mumlardan gelen ışık göz kapaklarımın arkasına vuruyor. Gölgelelerin içeri girmesini engellemek için odaları yeterince aydınlık tutmaktan yanayım, ama zaten uyumakta zorlanırken bu çok can sıkıcı.

Sırt üstü dönüp arkadaşlarımı inceledim. Üçü de yataklarında rahatça uyuyor, düzenli nefesleri odayı dolduruyor, göğüsleri hafif bir ritimle inip kalkıyordu.

Yukarıdan bir gürültü duyuldu. Bakışlarımı tavana kaldırdım ve ses tekrar geldi. Sonra tekrar. Yumuşak ve düzenli bir ses, tavanın bir ucundan diğer ucuna doğru ilerliyordu. Kimse kıpırdamadı, çünkü kimsenin uykusunu bölecek kadar yüksek değildi. Sadece ben uyanık olduğum için fark ettim. Yine de, ritmi bir hayvanın ayak sesine değil, ayak seslerine çok benziyordu.

Ses odanın en uzak ucunda kesiliyor.

Çatıda biri var.

Ve bu saatte uyanık olmasını beklediğim bir kişi var.

Merakım uyandı, yataktan kalktım, botlarımı giydim ve yeni pelerinimi gömleğimin üzerine sardım. Sonra, sessiz adımlarla, çatı katını geçip pencereye doğru yürüdüm ve pencereyi araladım. Soğuk hava yanaklarımı

ısırdı ve Harlow'un uykusunda bir yakınma mırıltısı duydum. Kimseyi uyandırmadığımı kontrol etmek için odaya bir göz attım, sonra kendimi pencere pervazına çektim. Eğimli çatının ortasında yer alan bir çatı penceresiydi. Pervazdan çatıya doğru kayarak, ayaklarımı kiremitlere sağlamca bastım ve pencereyi arkamdan kapattım. Sonra, pencerenin üzerindeki pervaza tutunarak olabildiğince sessizce durdum.

Gece muhteşem bir şekilde karanlık, gökyüzü berrak ve yıldızlarla dolu. Ay ışığıyla aydınlanmış Dominic'in silüetini daha ileride görüyorum. Bana yarı dönük, ama elindeki açık şişeyi, bir adak gibi uzattığını fark ediyorum. Sonra kokusunu alıyorum. Kanın bayıcı tatlı kokusu.

Kokuda beni rahatsız eden bir şey var. Daha önce kan kokusu almamış değilim, Calvin'in şişelerinden ne sıklıkla içtiğini düşünürsek buna alışmış olmam gerekirdi ama o çürük koku boğazımın arkasına vuruyor ve midemi bulandırıyor. Aniden içimde bir öfke dalgası yükseliyor ve ellerimi yumruk yapıyorum—

Dominic hızla arkasını dönüp şişesinin kapağını kapatıyor.

Koku kayboluyor ve kaslarım gevşiyor. Öfkem hafifliyor, ama geriye kalanlar Dominic'in ne olduğunu hatırlatıyor. Paylaşmayı reddettiği sırları olan yarı günahsız biri. Eh, beni bir araç gibi kullanıp işi bittiğinde bir kenara atmasına izin vermeyeceğim.

"Burada ne yapıyorsun?" Dominic'in sesi keskin ve soğuktu.

Öfkemle karışık olsa da, her adımımı dikkatlice atarak çatıya tırmanıp ona doğru ilerledim. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim." Gözlerim şişeyi tutan eline indi. "Onunla ne yapıyordun?"

"Burada dışarısı tehlikeli."

"Başka bir Shade yakalamaya mı çalışıyordun?"

"Gözetimdeyim," diyor dışlarının arasından. "Odanıza geri dönün."

Alaycı bir şekilde, "Neden? Bir şey mi saklıyorsun?" diye sordum.

Tehlikeli araziye rağmen dengesini zahmetsizce koruyarak bana doğru adımlarla geliyor. "Ne yaptığım seni ilgilendirmez. Burada olamazsın."

"Görünüşe göre burada her şey yolunda."

Kolumu tutmaya çalıştı ama temas etmeden önce kolumu kaldırdım. Tekrar kolumu tutmaya çalıştı ve bu sefer parmakları bileğimi kavradı. Beni

bir adım daha yaklaştırdı, yüzü karanlıktı. "Kendin geri dön yoksa seni kendi ellerimle içeri sürüklerim."

Gözlerimi dik dik bakarak irkildim ve tehditkar çekimine karşılık verdim. "Denemeni görmek isterdim."

"Ah, ben de isterdim, sevgilim," diye yankılandı Şehvet'in derin ve baştan çıkarıcı sesi. Karanlık silueti Gölge Katili'nin yanında belirdi, yüzü Dominic'in bir taklidiydi. "Ben de isterdim."

Dominic gözlerini kapattı, dişlerini sinirle sıktı. Eli hemen açıldı ve ben kolumu indirdim. Bir adım geri çekilirken ayağım kiremitlerden birine takıldı. Dominic bana doğru uzandı, ama aynı anda bacağıma ağır bir ağırlık bastırdı. Tembellik sayesinde dengemi yeniden sağladım, o şimdi benimle çatının eğimi arasında duruyordu. Dominic bana dokunmadan önce kendini durdurdu ve şimdi parmaklarını yumruk yaptı. "Gördün mü? İşte bu yüzden seni burada istemiyordum. Çok tehlikeli."

"Sen elleşmeye başlayana kadar her şey yolundaydı."

"Elleriyle çok dokunuyor," diye tekrarlıyor.

Lust, "Elle dokunmaktan hoşlanıyorum," diyor.

"Biliyoruz lan, seni pislik," diyor Gurur. Gölge Katili'nin diğer tarafında bedeni titriyor. O da Dominic'in yüzünü taşıyor, ancak Şehvet'in umursamazlığına karşılık onun ifadesi kibirli. "Şehvet düşkünlüğüne ne kadar çok övünürsen, o kadar acınası görünürsün."

Şehvet alaycı bir şekilde, "Utanç duygumu uyandırmaya çalışma, Gurur. Biliyorsun ki bende hiç utanç yok," dedi.

"Açıkça belli."

"Tanrım, sürekli herkese yukarıdan bakmak senin için çok yorucu olmalı. Ben ise tam tersine, aşağıya inmeyi tercih ederim. Bir ara sen de denemelisin."

Pride, "Çaba göstermeme gerek yok," diyor. "Ya bir şey yaparım ve ilk seferde doğru yaparım, ya da yapmam."

Şehvet gözlerini devirdi. "Söyle artık, Gurur. Klitorisin nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Söyle artık, Şehvet. Üç saniyeden fazla dayanamadın hiç, değil mi?"

"Bu erken boşalma şakası mıydı? Alınmam mı gerekiyor? Bana çok hoş geldi."

Tembel Hayvan'ın gözleri, şakalaşan Gölgeler arasında gidip geliyor. "Herkes güvenli bir yere oturabilir mi?"

Dominic ellerini beline koyup uzun ve acı dolu bir iç çekişle nefes verdi. Bu sırada ben şaşkına dönmüştüm. Bir gün iki Gölge'nin mecazi anlamda bir "erkeklik gösterisi" yarışmasında sözlü olarak atışmasına şahit olacağımı asla hayal edemezdim. Gölgelelerin gerçekten erkeklikleri var mı ki? Şehvet ve Gurur, Dominic'in yüzünü taşıyor olabilirler, ama boyunlarının altında bedenleri siyah incecik kumaşlarla ve sadece bir parça giysiyle dalgalanıyor. Şehvet için açık bir gömlek ve gevşek bir kravat. Gurur için ütülü bir ceket ve ütülü bir yaka.

Dominic başını sallayarak dikkatimi tekrar ona çekti. Gölgelerinden rahatsız olmuş gibi görünüyordu, ama her kelimesini duyduğumu bilseydi ne kadar daha rahatsız olurdu acaba? Tepkisini görmek için neredeyse itiraf edecektim. Ama Gölgelelerinin kendi başlarına hareket etmeye karar verdikleri sırada yaşadığımız tartışmayı hatırlayınca bu düşünceden vazgeçtim. Çatıya birkaç adım yukarı çıkarken, tekrar içeri girmemi söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Sonra, gözlerime bakmadan durdu ve elini bana doğru uzattı. "Hadi ama," dedi isteksiz bir tonda. "Eğer yanımda bir diken gibi kalacaksan, en azından boynunu kırmayacağın bir yerde yap bunu."

Dudaklarımı büzdüm ama uzattığı elini tuttum, Sloth arkamdan yakın takip ederken o da tırmanışında bana yardım etti. Çatının tepesindeki geniş sırtın üzerine yerleştim, Sloth ayaklarımın dibinde uzanırken Dominic de çok uzakta olmayan bir yerde oturuyordu. Gurur ve Şehvet ise Gölge Katili'nin hemen arkasında birbirlerine sessiz muamele uyguluyorlardı.

Başımı geriye doğru eğerek, etrafımızı değerlendirmeden önce sessiz geceyi, yıldızların gökyüzünü, ayın gümüş parıltısını hayranlıkla izliyorum. Sokaklar sessiz, boş, pencereler lamba ışığıyla aydınlanmış. Tek bir Gölge bile görünmüyor. İsteksizce dikkatimi huysuz arkadaşşıma çeviriyorum. "Neden bizi bu kadar uzakta tutmakta ısrarcısın? Sorulara asla açıkça cevap vermiyorsun. Her zaman karşı çıkıyorsun."

"Sizin için de aynısını söyleyebilirim," diyor duygusuz bir şekilde.

"İşte yine başladı," diye fısıldadım Tembel Hayvan'ın başını okşamak için uzanırken, "bir sorudan daha kaçtı."

Dominic gözlerini devirdi. "Bu konuşmayı gece yapamayız. Gölgeler..."

"Sadece yalanlara ilgi duyarlar," diyorum.

"Ancak içimizden biri, yalan söylemediği zamanlarda bile Gölge'nin dikkatini çekiyor gibi görünüyor."

"Bu, ormanda olanlarla ilgili mi? Kahrolası tanrılar. Yine mi yapıyorsunuz? O kadar sinir bozucusunuz ki..."

"Ne yapabilirsin?" Aramızda şehvet beliriyor, Dominic'in yüz hatlarını daha öncekinden daha belirgin bir şekilde taklit ediyor. Gölge Katili kuru tonundan başka bir şekilde konuşsaydı, sesinin bile Dominic'inkine benzediğini hayal ediyorum. "Bana ne yapmak istediğini söyle ve bunu kirli bir şekilde yap."

Dominic fısıltıyla, "Onu rahat bırak, Lust," diyor.

Şehvet surat asar ama Gölge Katili'nin içine çekilir, Gurur ise zaferle çenesini yukarı kaldırarak sırtır.

"Bazı soruları neden yanıtlamakta isteksiz olduğumu öğrenmek mi istiyorsunuz?" diyor. "Öyleyse size şunu sorayım. Kutsal Ateş Ocakları hakkındaki gerçeği öğrenmek nasıl bir duyguydu?"

Soruyu düşünürken kaşlarımı çattım. "Kendimi... ihanete uğramış hissettim. Hem nişanlım tarafından, hem de tüm Sinless'ler tarafından."

"Peki neden karşılaştığınız herkese doğruyu söylemiyorsunuz?"

"Bazıları bana inanmaz," diyorum. "Diğerleri beni vatana ihanetten tutuklar. Geri kalanlar ise histeri krizine girebilir." Herkesin birdenbire Günahsızların mangalları yakmak için insan kalpleriyle beslendiğini öğrenmesi durumunda neler olacağını hayal ediyorum. Günahsızların insanlardan beslendiğini bilmek ayrı bir şey. Ortalama bir vatandaşın inandığı kadarıyla, bir Günahsızın kan kaynağı canlı tutuluyor. Ve ölürlerse ne fark eder ki? Onlar sadece suçlu. Ya da Calvin'in durumunda olduğu gibi, seçilen kan kaynağının ailesi, onurlu bir konum gibi görünen şey karşılığında adil bir şekilde tazmin edilmiş oluyor.

Günahsızların, uyarı vermeden, yargılamadan kurbanlar talep ederek öldürmesi ise bambaşka bir şey.

“Öyleyse, senden ne kadar daha fazla şey bildiğimi bir düşün,” diyor Dominic. Sesi yumuşak, neredeyse yalvarır bir tona bürünüyor. “Ne kadar daha fazla sır saklıyorum. Bildiklerini paylaşırsan neler olabileceği konusunda sadece varsayımlarda bulunuyorsun. Ben ise birinci elden deneyime sahibim. Bir Gölge Katili'nin işi bizi halktan gizlenen kraliyet sırlarına yaklaştırıyor ve çoğu bu gerçekleri Çağırıcılarına aktarmıyor. Değerli bilgiler paylaşmayı düşünüyorum, ancak bunu ancak güveni sağladıktan sonra yapacağım. Bu arada, emekli mürettebatımın çoğunu denizin ötesine, sağ salım gönderdiğimi söylediğimde ciddi olduğumu bil. Bunu senin için de gerçekten istiyorum. Beni ve benim gibileri istediğin kadar nefret et, ama ben senin düşmanın değilim.”

Son kısımdan tam olarak ikna olmadım, ancak beni en çok endişelendiren şey belirgin bir eksiklik. "Denizin ötesine göndermediğiniz Çağırıcılar ne olacak? Daha önce bazılarının öldüğünü söylemiştiniz, ama nasıl? Bizi koruyacağınıza söz vermiştiniz. Önceki Çağırıcılarınız bu söz verilen koruma altında mı öldüler? Yoksa kasıtlı bir koruma eksikliği yüzünden mi?"

Gözlerimi hiç tereddüt etmeden diyor. "Yüklerim çok ağır, Terzi Hanım."

Konuyu orada bırakmasına izin verdim, çünkü daha fazla kurcalasam detaylandıracağından şüpheliyim. Ekibi tarafından ihanete uğradığı aşık —bana ilk ultimatomeni verdiğinde ben de aynısını yapmayı düşünmüştüm —ve bu yola girersek bizi öldürmekten çekinmeyeceğini açıkça belirtti. Tamamen günahsız olmaya kararlı bir Gölge Katili ve her yönüyle bir pislik olmasının yanı sıra, beni bu seçeneği tekrar ciddi olarak düşünmeye sevk edecek hiçbir şey yapmadı. Özellikle de vaadi doğru çıkarsa. Eğer önümüzdeki altı ayı atlatabilirsek ve bizi bu kıtadan kurtarabilirse, ondan nefret ettiğim her şeye katlanabilirim. Özgürlük vaadi, kim olduğumu veya ne yaptığımı saklamak zorunda kalmamak, günahkar veya kanun kaçağı olarak etiketlenmemek... bunlar beni onun yanında tutmaya yeter.

Elbette, denizin ötesindeki toprakların buradan daha iyi olup olmadığını kimse bilmiyor.

Gözlerimi karanlık ufka ve yakındaki dağların heybetli silüetlerine indiriyorum.

"Orada ne olduğunu biliyor musun?" diye fısıldıyorum. "Denizin ötesinde? Diğer medeniyetler de anlatıldığı kadar lanetlenmiş mi?"

Tarih kitapları, Kutsal Kıta'nın Bastien tarafından kutsanmış tek toprak olduğunu söylüyor. Başka hiçbir kıtanın kralı günahsız hale getirilmedi veya günah bağışlama ritüeli öğretilmedi. Diğer topraklar Gölgelelerin insafına kalmış bir şekilde yaşar ve ölür, hayatta kalanlar ise beş yüzyıl önce tanrıları kızdıran ve dünyayı Yüz Günlük Karanlığa sürükleyen aynı iğrenç eylemleri sürdüren savaşçı şeytanlardır. Diğer kıtalarla çok az etkileşimimiz olduğu için, bunun doğru olduğuna inanmaktan başka çaremiz yok. Aksi takdirde, birden fazla açık limanımız olmaz mıydı? Daha fazla ticaret olmaz mıydı? Belki de ticareti sınırlamak, yabancıları bu sahte cennetten uzak tutmak için bir güvenlik önlemidir.

Belki de ayrılmamızı zorlaştırmak içindir.

Dominic başını salladı. "Kimse bunun nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilmiyor, sadece günahsızların olmadığını, gölge katillerinin olmadığını biliyorlar."

Gölgelelerden hiçbir koruma yok, demek istediği bu. Onların sahip olduğu tek şey doğal araçlar. Gümüş ve ışık. Buradakinden bin kat daha kötü olabilirdi, ama bu beni hedefime bağlı kalmaktan caydırmıyor. Alternatif, ölene kadar kaçmak ve kanun kaçakları Kutsal Kıta'da uzun süre yaşamazlar.

Tembellik yan tarafına yuvarlandı, başı ayağımın üzerindeydi. Onu tekrar okşadım, bu sefer yumuşak kulaklarını okşadım. "Onları ne için kullanıyorsun?" diye sordum. "Yakaladığın Gölgeleler için. Tembellik, Gurur ve Şehvet ejderhayla mücadelemizde bize yardımcı olmadılar. Peki yeni ejderha nerede?"

"Yenisi şişede kalacak," diyor Dominic. "Ve gölgelerimi diğer Gölgelelerle savaşmak için kullanmıyorum. Kendi türlerine karşı yapabilecekleri en fazla şey, gölgemi karartmak veya yerini değiştirmek,

böylece avladığım Gölge'leri yakalayacak kadar yakına çekebilmemi sağlamak. Ama diğer insanlarla olan ilişkilerimde bana yardımcı oluyorlar.”

Gölge'lerinin bana dokunduğu birkaç anı hatırladıkça midem bulanıyor. Tembelliğe ısınmış olabilirim, ama yere yapışmışken yüzümü yaladığında hissettiğim o rahatsız edici duyguyu ya da gölgelerinden birinin elini boğazımın dibine koyduğunda hissettiğim dehşeti asla unutmayacağım.

Bu hatırlatma, gölge köpeği okşama fikrimi yeniden gözden geçirmeme neden oluyor, ama kendimi ondan uzaklaştıramıyorum. Tüylerinin ne kadar gerçek hissettirdiği, karnının elimde ne kadar sıcak ve ağır olduğu düşünüldüğünde... Şu anda, o kadar köpek gibi ki. Kulaklarının altını kaşıyorum.

Dominic garip, neredeyse inilti gibi bir ses çıkarıyor ve gözlerim ona kayıyor. Sesi yumruğunun arkasına sakladığı bir öksürüğe dönüştürüyor.

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve Gölge'yi okşamaya devam ettim. "Tembel Hayvan neden diğerleri gibi senin yüzünü takmıyor?"

Alaycı bir sırıtışla canavara şöyle bir baktı. "Yüzüm aynı olmasa da, yine de benim bir yansıyam."

"Nasıl yani?"

“Bence hepimizin içinde ilkel, hayvansı bir yanı var. Sizce de öyle değil mi?”

Şaşırdım. Bu benzetmeyi bir iki kez duymuştum, ama genellikle kurt veya aslan gibi gururlu ve güçlü hayvanlar için kullanılırdı. "İçinizdeki hayvan... bir köpektir."

Dudakları öyle geniş ve beklenmedik bir sırıtışla kıvrıldı ki kalbim durdu. Duruşu şimdi daha rahattı, bir eli aramızdaki sırtın üzerinde, hafifçe yana doğru eğilmişti. O gülümsemeyle gözlerime baktı ve ne kadar genç görüldüğüne hayran kaldım. Gözlerinin köşeleri ne kadar da zarifçe kırışmıştı. "Tembel, işe yaramaz bir köpek," dedi, "sadece yemek yemek, uyumak ve becerikli eller tarafından okşanmak isteyen biri. Bana iyi çocuk de, sonsuza dek mutlu olurum."

Ağzım açık kaldı. Bu muhtemelen bana söylediği en kaygısız şeydi ve... bundan ne kadar hoşlandığıma şaşırdım. Karnımı nasıl ısıttığına, kalbimin

nasıl hızlandığına şaşırdım. Ve belki de bu, bundan sonra yapacaklarımı yapmam için bana cesaret veriyor.

Elimi kaldırıp ona doğru uzandım ve saçlarına dokundum. Koyu renk saç telleri, rüzgarla dağılmış olmalarına rağmen, tahmin ettiğimden daha yumuşaktı. "Aferin oğlum," dedim, alaycı bir hareketle başını okşayarak.

Yine de... alaycı gelmiyor. Sesimde de niyet ettiğim alaycılığın zerresi yok. Aksine, sözlerim yumuşak, neredeyse nefessiz. Göz bebeklerinin kocaman açılması, göğsünün nefes nefese yükselmesi, bana hiç de aşağılanmış hissetmediğini gösteriyor.

Öylece donakaldık, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti, elim hâlâ saçlarının üzerindeydi. Yanaklarım kızardı ve kendimi toparlayamadan zihnim başka bir yola girdi. Eğer efendi ve mürettebat olmasaydık nasıl olurdu diye düşündüm. Eğer o nefret ettiğim biri olmasaydı. Eğer bu çatı katında canavarları gözetlemek yerine, sadece sonbaharın son günlerinin tadını çıkaran bir kadın ve bir erkek olsaydık. Eğer sadece bu olsaydık, onu... katlanılabilir bulurdum. Katlanılabilirinden de öte. Yakışıklı. Hatta arzu edilebilir.

Dominic neredeyse fark edilmeyecek bir mesafeye kadar yaklaşıyor. Aynı anda gözleri dudaklarıma kayıyor. Buna karşılık dudaklarım aralanıyor ve ben de kendimi ona doğru yaklaşıırken buluyorum—

Dominic'in yüz ifadesi donuklaştı ve geri çekildi. Sert hareketlerle ayağa kalktı. "Gitmelisin," dedi, neşeli halinin tüm izleri kaybolmuştu. Aramıza yerleştirilmiş olan eli yan tarafında açılıp kapanıyordu.

"Evet... gitmeliyim," diyorum, neredeyse olanlardan o kadar şaşkınlım ki itiraz edemiyorum. Yine de kalbimin hızla çarpmasını görmezden gelemiyorum. Bu hain bir ritim, çalmaya hakkı olmayan bir ritim. Dominic için değil. Bir Gölge Katili. Bir gün tamamen Günahsız olacak bir adam. Belki de kalpleri tüketecek bir dük bile olacak.

Çatıdan inerken ve tekrar pencereden içeri girerken arkama bakmıyorum. Battaniyelerime yerleşirken, hiç yaşanmamış bir öpücüğün ardından dudaklarımda oluşan karıncalanmayı, zonklamayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Ya da Dominic'in çatıda yürüyen ve tam yatağımın üzerinde duran adımlarının sesini.

ON ALTINCI BÖLÜM

Dominic

Üç gece ve sadece en hafif Gölge karşılaşmalarından sonra, nihayet nefes alabiliyorum. Özellikle de üçüncü gece İnana'dan hiçbir müdahale olmadan geçtiğinden beri. Tanrım, o bir sorun. Çok meraklı. Çok inatçı. Ve sinirlerimi bozmakta çok etkili. Sürekli hissettiğim duygu dalgalanmalarından bahsetmiyorum bile. Neredeyse onu öpüyordum, kahretsin. Ne kadar istemiş olsam da ve saçımı okşayıp bana iyi çocuk dediğinde kanım ne kadar kaynamış olsa da, aramızda böyle bir şeyin olmasına izin veremem. O benim Çağırıcım ve ben onun efendisiyim. Daha fazlası, göze alamayacağım bir dikkat dağıtıcı unsur. Ayrıca, romantik ilişkiler benim türüm için, özellikle de astımla, tabu. Bir Gölge Katili'nin görevi kralına, koruyucu prensine ve kiliseye karşıdır. Tamamen affedilene kadar her şey ikinci planda kalır.

Hiçbir dindar Gölge Katili, günahkâr biriyle romantik bir ilişki yaşamazdı.

Yani İnana ile yalnız kalmak kötü bir fikir. Ama onu sert sözlerle ve soğuk bir tavırla uzak tutmaya çalışmak işe yaramıyor. Sadece onu daha da sinirlendiriyor. Daha da meraklandırıyor. Daha da sözlü olarak saldırganlaştırıyor. Daha da çekici hale getiriyor. Çenesini kaldırması, dudaklarını yalaması ve...

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum.

İnana, hanın yemek salonundaki kaba işlenmiş masanın karşısında gözlerime bakıyor. Bana şaşkın bir bakış atıyor, bu da ona uzun süre baktığımı fark etmemi sağlıyor. Aptal gibi, bakışlarımı kaçırıp etrafı tarıyormuş gibi yapıyorum. Yemek salonu, her masada lambalar ve tavan kirişlerinden sarkan ahşap avizelerle ışıltı ışıltı aydınlatılmış. Et, taze ekmek ve sulandırılmış bira kokularıyla birlikte, sessiz sohbetlerin uğultusu havayı dolduruyor.

Ejderhayı alt ettikten sonra mürettebatımla ilk kez bir aradayım. Şimdiye kadar saatlerimi dinlenerek, Gölge'den sorumlu sanatçı hakkında potansiyel ipuçları için köylülerle görüşerek veya gün batımından şafağa kadar nöbet tutarak geçirdim. Tehdit resmen ortadan kalktığına göre, mürettebatımı handaki tavernaya yemeğe davet ettim. Belediye başkanı cömert bir ödeme yapmıştı ve Prens Leeran'a ve kiliseye olan paydan sonra bile hala bol miktarda param kaldı. Bunu, en önemli işi yaparak kazananları ödüllendirerek harcamaktan daha iyi bir yol olabilir mi?

Ekibim ödülleri tadını çıkarıyor gibi görünüyor. Bard, gördüğüm en büyük kase güveci afiyetle yerken, Harlow ikinci tabak domuz göbeği ve yumurtasını yiyor. Calvin'in iştahı her zaman zayıftır, ama o bile otlu kuzu pizolalarına bir ziyafet çekti. Gözlerim tekrar Inana'ya kayıyor, o da tereyağlı bir ekmeği hızla yiyor. Ekmeğe düşkünlüğü var gibi görünüyor, bu da nedense biriktirdiği ekmeklere imrenmeme neden oluyor. Gözlerim, tereyağıyla parıltıyan dudaklarından kıyafetine kayıyor. Belediye başkanının diğer hediyeleri sayesinde bugün farklı. Korsesi kahverengi deriden, önü bağcıklı, kesimi yarasının ucunu gösterecek kadar alçak. Narin çilli teninden dışarı çıkıyor, mütevazı şişkinliğinin üzerinden çapraz bir şekilde geçiyor—

Gözlerimi tekrar kaçırdım. Neden onun yara izine bakıyordum ki?

“Böyle mi diyoruz buna?” diye fısıldadı Şehvet. O kadar aydınlık ki, sandalyemde bir gölge yığınının başka bir şey olamıyor. Masanın altına saklanan ve Calvin'i okşamak için dürtten Tembellik'in aksine. Aynısını İnana'ya da yapmaya çalıştı ama onu uzaklaştırdım. “Kesinlikle onun göğüslerine baktığımı düşündüm. Seni suçlamıyorum. Güzel göğüsler.”

İnana ekmek lokmasını yutarken boğulur, sonra bir yudum birayla boğazını temizler. Acaba... Şehvet'i duydu mu? Gölgelemlerimi duyup duymadığını sorguladığım ilk sefer değil bu. Çatıda, tartışmalarını duyamayan biri için fazla büyük bir hayranlıkla Şehvet ve Gurur'u izlemişti.

O halde neden teorimi test etmeyeyim?

Sandalyeme arkama yaslandım, duruşum sıkılmış bir ifadeydi. "Gördüğüm diğerlerinden daha kibar olamazlar herhalde," diye mırıldandım.

"Ha?" diyor Calvin, kaşlarını çatarak.

Harlow da sorgulayıcı bir bakış atarken, Bard da yemeğine dalmışken kısa bir an için başını kaldırdı.

İnana, mantıksız görünen bu durumdan hiç de şaşırmamış gibi görünen tek kişi. Kızarmış yanaklarından öfkeli bakışlarına kadar, başka bir açıklama aklıma gelmiyor. Onu duydu. Gölgelemlerimi herkes görebilirken (gündüzleri çoğunlukla görünmezler, sadece karanlık havuzları oluştururlar), seslerini benden başka kimse duyamaz.

Yarı yediği ekmeği yere bırakıyor ve benim duruşumu taklit ederek sandalyesine yaslanıp kollarını kavuşturuyor. Ancak kollarını göğsünün üzerinde çaprazlamak yerine, göğsünün altına doğru katlıyor. Bu şekilde, göğüs bölgesinin bazı kısımlarını belirgin bir şekilde yukarı kaldırarak, göğüslerinin üzerinde kabarık bir görünüm oluşturuyor. Aman Tanrım.

"Yemek yiyecek misin yoksa sapık herif, göğüslerime bakmaya devam mı edeceksin?"

İlk içgüdüm soğuk ve küçümseyici bir şey söylemek. Sonra çatıda bunun benim için ne kadar iyi sonuç verdiğini hatırlıyorum. Sadece tartışacak ya da beni tartışmaya kışkırtacak. Onu sözsüz bıraktığım tek zamanlar, istemeden onunla flört ettiğim zamanlardır. Sınırlarını zorladığım zamanlar. Normalde bunu yapma isteğine direnmeye çalışırım, ama ya kendi iyiliğim için teslim olursam? Onu neredeyse tekrar öpecek kadar değil. Hayır, bu farklı bir teslimiyet türüydü. Bu daha çok gardımı indirmektir. Onun çok yaklaşmasına izin vermektir. Bu sefer onu şaşırtacak kadar teslim olacağım. Onu utandıracağım. O baştan çıkarıcı ağzını kapatmasını ve gözlerinin benimkine kaymasını engellemesini isteyeceğim.

Öne doğru eğildim, dudaklarımın bir köşesi hafifçe yukarı kıvrılmıştı, bakışlarım yüzünden göğsüne kaydı. "Neden seçim yapmak zorunda kalayım ki? Hem yiyebilir hem de bakabilirim. Bari bundan bir ziyafet çıkarayım, değil mi günahkâr?" Hâlâ göğsüne bakarken, çatalımla bir parça geyik eti aldım ve dudaklarıma götürdüm, çiğnerken derin bir memnuniyet sesi çıkardım.

Planlandığı gibi, dikkatim tekrar yüzüne döndüğünde, ağzı sıkıca büzülmüş, yanakları kızarmıştı.

Zafer beni baş döndürücü bir coşkuyla sarıyor. Gerçekten de yapmam gereken tek şey bu mu?

"Aman Tanrım," diyor Harlow, sesi kahkahadan boğulmuş bir halde. Bana ve Inana'ya bakıyor, ağzını kapatıyor. İşte o zaman kanlı bir izleyici kitlemiz olduğunu hatırlıyorum. "İkiniz hâlâ sevişmediniz mi?"

"Hayır," diyor İnana, ama sesi soruyu yanıtlamaktan çok yaramaz bir yavru köpeği azarlıyormuş gibi geliyor. "Öyle değil. Aramızda hiçbir şey yok."

"Bundan emin misin?" diyorum, daha iyi düşünmeden önce. Artık kendimi teslim ettiğime göre, duramıyorum. Kanım hem garip hem de tanıdık bir hisle zonkluyor. Şu anda, altı yıl önceki, duygularım ve günahlarımın yarısı yok olmadan önceki adamım. Bu mümkün olmamalı. Günahsız veya yarı ruhlu birinin Bağışlanmada tersine dönüş yaşamasının tek bir yolu var – sakladığım en derin, en karanlık sırlardan biri – ve bu o yol değil.

Ve yine de...

Tanrım, bu inanılmaz derecede iyi hissettiriyor.

"Eminim," diyor dişlerinin arasından.

Gölgelerime yalan söylediğimle ilgili esprili bir karşılık vermek üzereydim ki, omurgamın alt kısmında rahatsız edici bir his belirdi. "Kıçtan bahsetmiyorum Cal. Bunun tuhaf olduğunu biliyorsun."

Bu da elbette üç Çağırıcımın hala aktif olmasını sağlıyor.

"Affedersiniz?" Harlow'un eğlencesi on kat arttı. "Calvin, onun kıçına ne yapıyordun?"

Calvin ellerini kaldırdı, yüzünde masum bir sırıtış vardı. "Sadece Tembel Hayvan'ı okşuyordum. Poposunun kaşınmasından hoşlanıyor."

"Evet, bilmiyorum. Senden değil." Sanki bu hissi bastıracaktı gibi bir yudum bira içiyorum.

Sandalye ayaklarının kaldırım taşlarına sürtünmesinden çıkan gıcırta neredeyse içeceğimi tükürmeme neden oluyordu. Çünkü ayağa kalkan İnana'ydı. Gözlerinden fırlattığı hançerler ise hatamı anlamamı sağladı.

"Yani," diyor, alçak sesle konuşmaya çalışırken sesi titreyerek, "Gözlüklerinize dokunduğumuzda bunu hissedebildiğinizi mi ima ediyorsunuz?"

Tekrar sandalyeme yaslandım ve derin bir nefes verdim. "Onların hissettiklerini bir dereceye kadar hissedebiliyorum," dedim. "Şimdi barmen bizi buradan kovmadan önce oturabilir misiniz?"

Yemek salonuna şöyle bir göz gezdirdi. Gerçekten de, birkaç çift göz bize doğru bakıyordu. Öfke veya ciddiyetsizlik gibi kamuya açık davranışlar hoş karşılanmazdı, çünkü kimse, gündüz vakti bile olsa, bir Gölge'nin dikkatini çekebilecek bir şey yapmakla suçlanmak istemezdi.

Etraftakilere yapmacık bir gülümsemeyle sandalyesine yaslandı ve masaya doğru eğildi. "Neden bundan bahsetmediniz? Ve bu nasıl mümkün? Onlar... size mi bağlılar? Normal Gölgeler gölgelerin dışına adım atamazken, onlar gün boyunca bu şekilde mi hareket edebiliyorlar?"

"Kısmen bana bağlılar," diyorum, "ve bunu dile getirmedim..."

Bu cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilmiyorum. Bunu belirtmeliydim ama belirtmedim çünkü...

Şey, çünkü Sloth'a ısınmaya başladığı zamanı sevmiştim. Elleriyle onun tüylerini okşadığı anı sevmiştim. Çatıda, kulaklarının hemen altını kaşındığı anı neredeyse fazla sevmiştim.

"Bahsetmedi çünkü çok tuhaf bir şey," diyor Calvin imdadıma yetişerek. "Kısacası, Lust'a el ile tatmin etme."

"Kimsenin bu uyarıya ihtiyacı yok," diyor Harlow, sonra dudakları sinsi bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ama... İnana, neden bu kadar telaşlısın? Sonuçta Şehvet'le mi oynadın? Ah, dur. Onun köpeğini mi sevdin? Aman Tanrım, evet sevdin."

"Evet, yaptı," diyor Tembel Hayvan, masanın altında heyecanla dönerek. "Çok iyi kalpli ve elleri çok nazik."

"Sen en kötüsüsün," diye tısladı Inana, Harlow'un kıkırdamasına eşlik ederek. Bard bile tek bir neşeli homurtuyla güldü.

"Bu konuda garip hissetmenize gerek yok," diyor Calvin. "Tembel hayvanı okşamak harika. Sen de onu okşamalısın Har. Herkes onu okşamalı."

"Herkes onu okşamamalı," diyorum.

Harlow beni görmezden geliyor, sadece Cal'e cevap veriyor. "İğrenç, bana Har deme." Sonra bacaklarına dokunan Sloth'u okşamaya başlıyor. Ardından Bard'a çarpıyor ve Bard da kayıtsızca başını okşuyor.

Tembellik aracılığıyla bana ulaşan hafif baskıdan irkiliyorum, oysa o pislik köpek ilgiden zevk alıyor. Yine de Çağırıcılarımı azarlamıyorum, çünkü içimde onun kadar bundan hoşlanan bir yanım var.

İnana, dudaklarında zafer dolu bir sırıtişla, "En azından artık seni nasıl rahatsız edeceğimi biliyorum," diyor.

"Senden böyle bir şey duymanın rahatsız edici olacağını hiç söylemedim," diye karşılık verdim göz kırparak.

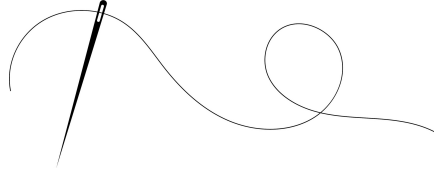
Verdiği tek yanıt mırıldandığı "Şerefsiz" oluyor.

Masamıza biri yaklaşıncaya keyfim birdenbire kaçtı. Barmen olup, çok konuştuğumuz veya çok rahat davrandığımız için bizi azarlayacağını tahmin ediyordum. Bir Gölge Katili'ni, tartışılmaz otoritesi göz önüne alındığında, normalde azarlamazdım, ama kılıcımı takmadığım için barmen kim olduğumu bilmiyor olabilirdi. Ama figürle göz göze geldiğimde tanıdık bir erkek yüzüyle karşılaştım. Bu yüz midemi bulandırdı ve son birkaç dakikadır hissettiğim tüm güzel duyguları gölgeledi.

"Dominic Graves," diyor neredeyse on yıldır bana bela olan bir adam. "Seni bulmayı umuyordum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Dominic'in soyadını ilk kez duyduğumda yüzündeki ifade değişikliği olmasaydı şok olurdum. O kadar hızlı bir şekilde değişti ki, bir saniye önce sırttığına inanmak zor. Çatıda gördüğüm o yumuşak, açık gülümsemeden ziyade alaycı bir sırıtış olabilir, ama şimdiki karanlık bakışıyla, kaşları çatık, çenesi sıkı, elleri yumruk halinde, hiç alakası yoktu. Bu yabancı kim olursa olsun, Dominic onu gördüğüne hiç de memnun değil.

"Henderson," diye hırçın bir şekilde sordu. "Neden buradasın?"

"Sadece geçiyordum." Henderson adındaki adam kırk yaşlarında, Dominic'ten en az on yaş büyük, geriye taranmış kızıl saçları ve ince bir bıyığı var. Arkasında, gri-kahverengi saçları ensesinde sade bir topuz yapılmış, ondan bir iki on yaş büyük bir kadın duruyor. İkisi de koyu renk kıyafetler giymiş: ince deri yelekler ve yün paltolar. Sonra Henderson'ın sırtındaki gümüş kılıcın kabzasını fark ediyorum, Dominic'inkiyle aynı. Demek ki o bir Gölge Katili. Dominic'e yukarıdan bakıyor. "Neredeyse seni kurtarmak zorunda kalacaktım."

"Ne saçmalıyorsun sen?" Dominic'in parmakları çatalını daha da sıkı kavradı.

"Belediye başkanı, eğer gelmezseniz sizin yerinize geçmem için bana yalvardı."

"Yani, köy saldırıya uğradığı süre boyunca burada olup da yardıma gelmediniz mi demek istiyorsunuz?"

Henderson alaycı bir gülümsemeyle, "Sizin görevinizi almak başka bir şey, ama başkasının yerine birini transfer etmek mi? Sizin başarısızlıklarınızı telafi etmek için itibarımı lekelemem, Graves. Belediye başkanı çaresiz olsaydı, daha aşırı bir önlem alabilirdi. Müdahale etmemi sağlayacak bir yol vardı." dedi.

Dominic'in ifadesi buz kesiyor ve ben de bir adamdan diğerine bakıyorum. Henderson ne demek istiyor?

"Sence bir köylüyü kurban etmeli miydi?" Dominic başını sallayıp kendi kendine, "Elbette bunu bir çözüm olarak görürsün," diye ekledi.

Henderson, "Bir köylünün kaybı, verdikleri zararın yanında hiçbir şey ifade etmiyor," diyor. "Eğer bir Enkarnasyon ortaya çıksaydı, onu ortadan kaldırmaktan başka seçeneğim kalmazdı."

Sözleri üzerinde kafa yoruyorum, ta ki anlam kazanmaya başlayana kadar. "Sence Gölge'yi bedenlenmeye teşvik etmek için bir köylüyü kurban etmeleri mi gerekirdi? Böylece Gölge öldürülebilirdi?"

Henderson bakışlarını bana çevirdi ama hiçbir şey söylemedi.

Dominic, "Yok ettiğimiz Gölge tam bir ejderhaydı," diyor. "Bir düzineden fazla ayrı Gölgeden oluşuyordu. Onu yok etmek için o kadar çok insan kurban etmemiz gerekirdi."

"Öyle mi?" Henderson'ın sesinde ejderhaya ya da onun birden fazla Gölge'den yaratılmış olmasına dair en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Acaba bunun nedeni, parmağını bile kıpırdatmadan katliama tanık olduğunda zaten bunu tahmin etmiş olması mıydı? Yoksa...

Bakışlarımı arkasındaki kadına çevirdim. Eğer Henderson bir Gölge Katili ise, sanırım o da onun Çağırıcısı. Bildiğim kadarıyla Dominic, ejderhayı kimin yarattığına dair hiçbir ipucu bulamadı. Bildiğimiz tek şey, bunu sadece bir sanatçının yapabileceği. Şüphe omurgamda yukarı doğru tırmandı, özellikle de kadının bakışları benimkilerle kesiştiğinde, gözlerinde kibirli bir parıltı belirdiğinde.

"İlginç yeni üyeler," diyor. Sesi beklediğimden daha kalın ve ilgisiz tonuna rağmen rahatsız edici değil. Şarkı söylemenin onun yeteneği olup

olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Henderson'ın gözleri Calvin hariç hepimizi süzdü; bu da Calvin'in yüzündeki somurtkan ifadeyle birlikte, zaten tanıştırıyor olduklarını gösteriyor. "Gerçekten ilginç," diyor Henderson. "Bana ait bir şey almış olamazsınız, değil mi? Geçmişte bunu alışkanlık haline getirmişsiniz."

Dominic ayağa kalktı. "Çağırıcılarımın hiçbirisi sana ait değil."

"Eğer verdikleri ödüller yeterince büyükse, anlaşılabiliriz."

İçimde bir panik dalgası belirdi. Dominic, ona hizmet ettiğimiz süre boyunca işlediğimiz geçmiş suçlardan dolayı yargılanmayacağımıza dair bize güvence vermişti. Bu bir yalan mıydı?

Parmaklarım yara izimi örtmek için irkildi, ama böylesine ani bir hareket sadece dikkatleri üzerine çekti. Bunun yerine, pelerinin omuzlarımın üzerinden kapanmasını sağlamak için hafifçe öne eğildim, ama işe yarayıp yaramadığını görmek için aşağıya bakmaya cesaret edemedim.

Dominic, Henderson'a bir adım daha yaklaşırken, "İstediğimiz kadar anlaşmazlığa düşebiliriz," diyor, sesi uyarıcı bir tonda, "ama haksız olan sen olursun. Benim Çağırıcılarım üzerinde hiçbir hak iddia edemezsin."

Henderson hafifçe güldü, sonra masayı taradı. Gözleri Bard'ın üzerinde oyalandı, keskin bir incelemeyle kısıldı. Bard'ın ne kadar hareketsiz kaldığını ancak şimdi fark ediyorum. Normalde uzaklara dalmış olan bakışları masanın ortasına kilitlenmiş, omuzları çökmüş, dudakları sıkıca büzülmüş.

Bard yavaşça başını kaldırıp, Henderson'a şimdiye kadar gördüğüm en nefret dolu ifadeyle baktı. Henderson'ın gözlerine tereddütsüzce dikildi. "Sana tanıdık geliyor muyum?"

Henderson'ın karşılık olarak verdiği sırtış kanımı dondurdu. "Gerçekten de ilginç," diye fısıldadı. Sonra tekrar Dominic'e döndü ve bir kağıt parçası uzattı. "İkimizden birine ait olan şeylerden bahsetmişken, bu senin."

Dominic, kağıdı elinden almadan önce Henderson'ı şüpheyle süzdü. Çenesi yana doğru kıpırdadı. "Bunu neden sende bulunduruyorsun?"

"Bir sonraki görev atamanız kiliseden bir haberci tarafından gönderildi," diyor Henderson. "Ah, bana öyle bakmayın. Mektubu kendiniz kiliseyle doğrulayın. Bir sonraki göreviniz beni ne ilgilendiriyor? Mektup bendeydi

Çünkü o aptal haberci onu sadece Thornfal'daki Gölge Katili'ne teslim etmeyi biliyordu. Gölge Katili olarak görevlerinizi yerine getirmek yerine kendi yarattığınız karmaşayı temizlemekle bu kadar çok zaman harcadığınızda neler olduğunu görüyor musunuz? Görevlerinizin ikisini de alabilirdim ama ikisini de size bıraktım. Bastien Yılı'na bu kadar yakın olduğumuzu düşünürsek, oldukça cömert davrandım, değil mi?"

"Cömert mi? Ben senin daha çok ödöl toplamakla ilgilendiğini sanıyordum."

"Ah, öyleyim. Umarım şu anki şirket tercihiniz benim hedeflerimle çelişmez, yoksa çıkmazda kalırız."

Dominic, Henderson'a doğru ilerleyip paltosunun yakasından tutarak, "Çağırıcılarımı tehdit edersen, kendini başsız bulursun," dedi.

Dominic onu kendine doğru çekerken Henderson sadece sırtıttı. "Yarı ruhlu birinden ne kadar günahkâr sözler. Belki de kiliseye bir endişe mektubu göndermeliyim. Ama böylesine önemli bir zamanda bir soruşturmanın içinde kalman yazık olurdu."

Dominic dişlerini gösterir ama diğer adamı bırakır. "Defol git."

Henderson, sinir bozucu bir sakinlikle ceketinin önünü silkeledi. "Şimdilik," dedi. Masamıza son bir bakış attıktan sonra, arkasından gelen Çağırıcısı ile birlikte ağır adımlarla uzaklaştı. Onların ardından etrafımızdaki sessizlik kulakları sağır ediciydi. Döndüm ve diğer misafirlerin, hatta mutfak kapısının önünde ellerini ovuşturan barmenin bile gözlerinin üzerimizde olduğunu gördüm. Ortalığı karıştırdık ve şimdi insanlar Gölge Varlıkların dikkatini çekebileceğimizden endişeleniyorlar.

Dominic de bunu fark etmiş olmalı, çünkü odadakilere özür dilercesine başını eğiyor, sonra da bize fısıldıyor: "Gitmeliyiz. Fazla kaldık burada."

Onun tepkisine şaşırdım. Bir Gölge Katili, diğer Günahsızlar gibi, istediğini istediği zaman yapma yetkisine sahiptir. Yine de, ortalığı karıştırdığı için duyduğu suçluluk kaşlarının çatılmasına yansıyor. Ya da belki de ilgiden hoşlanmıyor. Gölge Katilleri nadiren halk arasında görülür ve görüldüklerinde de genel hava gergindir. Kimse ödöl avcılarının veya Gölge saldırılarının kaynağını tespit eden kişinin dikkatini çekmek istemez.

Komşuları kendilerini kurtarmak ve günah keçisi ilan etmek için çaresiz kalırlarsa, masumlar bile adaletin yanlış tarafında kalabilirler.

Hiçbir şey söylemeden masadan kalktık. Dominic, hana çıkan merdivenlere doğru yöneldi ve biz de onu takip ettik. Ben en arkadan geldim, ancak geride bıraktığım ekmekleri düşündüm. Geri döndüm ve mayalı lezzet sepetine uzandım. Hepsini bitirmemek suç olurdu. Belki tereyağını da—

"Hepsi öldü. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Henderson'ın Çağırıcısı'nın masamıza doğru yürüdüğünü görünce donakaldım. Efendisi ortalıkta yoktu ama bu pek de teselli edici değildi. Hakkında pek bir şey bilmesem bile bu kadından kesinlikle hoşlanmıyordum. Onu görmezden gelerek ekmek ve tereyağı tabağını topladım ve arkamı döndüm.

"Önceki tüm Çağırıcıları," diyor, "hepsi öldü. Sence başka neden sana ihtiyacı vardı?"

Arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda kaslarım gerildi ama merdivenlere doğru ilerlerken ona hiç aldırış etmedim. Yukarı çıkarken arkadaşlarımdan hiçbir izine rastlamadım.

Çağırıcının sesi beni takip ediyor. "Efendin sandığın kişi değil."

Merdiven boşluğunun ortasında duruyorum, onu daha fazla götürmek istemiyorum. Çatı katı üçüncü katta bulunuyor, ama nerede uyuduğumuzu bilmesine gerek yok.

Birkaç adım daha yaklaşıyor. "Prens Leeran'ın emrindeki diğer tüm Gölge Katillerinden daha fazla Çağırıcıyla karşılaştı."

Gözlerimi devirip kadına döndüm. "Tahmin edeyim. Efendiniz de Prens Leeran'ın yanında çalışıyor. Günahsızlaştırılmak için Dominic ile yarışıyor."

"Onun çalışma biçiminde bir sorun var," diye devam ediyor, sanki ben konuşmamışım gibi. "Kiliseden düzgün Çağırıcılar yerine kanun kaçaklarını atıyor. Size bu kadar cazip gelen ne teklif ediyor?"

"Bunun sizi nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Hatta günah bağışlaması bile sunmuyor, değil mi?"

Bunun üzerine başımı geriye çektim.

Gözleri, aradığı cevabı vermişim gibi parladı. Bir basamak daha çıktı. "Sana bunun bir seçenek olduğunu bile söylemedi mi? Günahlarından Arındırılmak için seçilmiş bir Gölge Katili, tüm mürettebatının kendisiyle birlikte Günahsız hale getirilmesini talep edebilir."

Midem düğüm düğüm oldu. Dominic... bizim de günahsız olmamızı isteyebilir miydi? Hiçbirimiz bunu istemezdik, ama en azından teklif etmeli değil miydi? Onun gibilerin istediği şey bu değil miydi zaten—günahsızlardan oluşan bir dünya? Bunun yerine, bize kıtadan kaçış teklif etti.

Dudakları, hiç de inandırıcı olmayan bir büzüşmeye büründü. "Çağırıcılarına neden bu kadar soğuk davranıyor? Neden bu kadar acımasız?"

Başımı salladım ve birkaç adım daha ilerledim. "Burada işimiz bitti."

"Belki de hiçbirinizin sırlarını ifşa edecek kadar uzun yaşamamasını sağlamak istiyordur," diyor, beni yine oyalayarak. "Gerçekten de Gölge Varlıklarını yakalayıp şişelerde saklıyor mu?"

Dudaklarımı sıkıca bastırıyorum. Dominic'e güvenmiyorum olabilirim, ama bu Çağırıcı'ya daha da az güveniyorum. Gölge Katilleri için yaygın bir uygulama olduğunu -sadece kamuoyunun bilgisi dışında- varsayıyordum, ancak onun bunu söyleme şekli, efendisinin aynı şeyi yapmadığını düşündürüyor. Ama neden?

Anladığım kadarıyla Dominic sadece kendi görünümünü taklit eden Gölge Katilleri yakalıyor. Herkes biliyor ki, bir Gölge bir kere yüzünüzü ele geçirdiğinde, vücudunuzu tüketene kadar sizi amansızca avlayacaktır. Onun bedenlenmesini engellemek için başka ne yapabilir ki?

Sonra Henderson'ın ejderha hakkında söylediklerini hatırladım. Belediye başkanının, Gölge'yi bedenlenmeye teşvik etmek için köylüleri kurban etmesi gerektiğini, böylece canavarın öldürülebileceğini düşünmüştü. Gölge düşmanlarının çoğu Gölge tehditleriyle böyle mi başa çıkıyor? Hedef haline getirdikleri Gölge Katillerinden kurtulmak için, onlara kopyalayacak başka birini mi veriyorlar? Gölge Katilleri sadece sakinleştirilebilir veya geçici olarak dağıtılabiliyorken, bedenlenmişler kalıcı olarak öldürülebiliyorsa...

Evet, elbette diğer Gölge Katilleri de aynısını yapardı.

Bu, Dominic'in Shades'i merhamet duygusuyla yakaladığı anlamına mı geliyor?

Öyleyse bu iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi?

İçimde tuhaf bir his kıvranıyor. Gölgelerden nefret etmem gerektiğini biliyorum. İnsanları öldürüyorlar. Etimize açlar. Yine de onlardan, Günahsızlardan nefret ettiğim gibi nefret edemedim. Ve Dominic'in hem Gölgelere hem de insanlara özenle davranması, daha hızlı bir öldürme için fedakarlık yapmak yerine masum hayatlara değer vermesi düşüncesi... beni huzursuz ediyor. Ve ne şekilde olduğunu bilmiyorum.

"Burada çıkarmaya çalıştığınız her neyse, benimle ilgilenmiyor," diye arkamdan söylüyorum.

"Rykar Bodin," diyor yüzünde heyecanlı bir ifadeyle. "Grubunuzdaki yaşlı erkeğin adı Rykar Bodin mi?"

Kalp atışlarım hızlanıyor. Bard bize adını sadece bir kez söylemiş olsa da, Rykar olduğunu söylemişti. Sonrasında da bize ona böyle seslenmememiz için yalvarmıştı. Yalanımı kolaylıkla söylüyorum: "Kimden bahsettiğinizi hiç bilmiyorum."

Yüzü kararıyor. "Yalan söylemek günahdır."

"Ben bir sanatçıyım. Zaten günahkarım."

"Çağırıcı işi kutsal bir yoldur." Sesi coşkuyla titriyor. "Bir kefaret yolu. Eğer Bağışlanma arıyorsanız, yani. Dominic Graves'in Çağırıcıları ne arıyor?"

Hayatta kalmak, demek istiyorum ama dürüst cevabımı hak etmiyor. Bu yüzden sepetten bir ekmek alıp, yırtarak yemeye başladım ve merdivenlerden yukarı çıkmadan önce boğuk bir sesle "ekmek" diye mırıldandım. Tanrıya şükür ki bir daha peşimden gelmedi.

Konuşmamızın ardından öfkem giderek artıyor ve ısırığımı büyük bir hırsıyla çiğniyorum. Merdivenlerin tepesine vardığımda neredeyse yerimden fırlıyorum.

Dominic, merdiven boşluğunun dışındaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, rahat bir duruş sergiliyor.

Sandviçimin diğer yarısını sepete geri attım. "Ne? Seni ele vermediğimden emin olmak mı istedin?"

Duvara yaslanıp çatı katına çıkan merdivenlere yöneldi. "Endişelendiğim tek kişi ben değildim."

Onu takip ediyorum. "Diğerlerine ihanet edeceğimi mi sandın?"

"İlgisinin senden kaynaklandığından endişeleniyordum, İnana." Adımın dudaklarından dökülmesiyle midem alt üst oldu. Hele ki omzunun üzerinden gözlerime baktığında daha da fazla. "Ondan ve diğer Çağırıcılarından uzak dursan iyi olur, Henderson."

Ona sert bir bakış attım. "Arkadaş edinmeye çalışmıyordum. Sence onlar mı yaptı? Ejderhayı onun ekibi mi yarattı?"

"Onun olmaması beni daha çok şaşırtırdı," diyor. Merdivenleri yavaşça, birer birer çıkıyoruz. "Henderson ile... aramızda gergin bir geçmiş var. Beni sabote etmeye çalıştığı ilk sefer değil bu, ama bunu yapmak için bu kadar çok masumu tehlikeye attığı ilk sefer."

"Onu kiliseye şikayet edemez misin?"

"Ona karşı kullanabileceğim hiçbir kanıtım yok. Sahip olduğum tek kanıt beni suçlu duruma düşürür ve ona kendi iddialarını ortaya atma fırsatı verir."

Bu bana Çağırıcı'nın Dominic hakkında söylediklerini hatırlattı. Onun çalışma biçiminde bir sorun olduğunu düşündüğünü. "Bu arada ne demek istedi?" diye sordum, ses tonumdaki endişeyi gizleyemeden. "Shadowbanes'in mürettebatını kendileriyle birlikte Günahsızlaştırılmak üzere aday göstermeleri hakkında mı?"

Dominic başını salladı. "Hiçbirinizi aday göstermeyeceğim. Özellikle günahsız olma hırsı olmayan Çağırıcıları seçiyorum."

"Neden?"

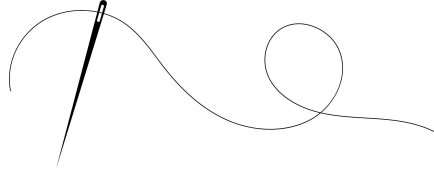
"Geçmişte hırslı bir ekip bana hiç fayda sağlamadı. Ekibimde sadece günahlarının affını arayan tek kişi olmayı tercih ederim."

"Ama... bu senin doğana, ideallerine aykırı değil mi? Herkesin günahsız olmaya çalışması gerektiğine inanmıyor musun?" Gerçek cevabı tahmin edebiliyorum. Hayatımın büyük bir bölümünde bundan şüphelendim. Elbette günahsızlar, kıtanın geri kalanının kendilerini sevmesini umursamıyorlar. Çünkü günahkarlar olmasaydı, günahsızlar kimden beslenirdi ki?

Çatı katının kapısının önünde duruyoruz. Tereddüt ediyor, parmakları kapı kolunda. Bana dönüyor ve neredeyse duyulmayacak kadar kısık sesle cevap veriyor. Beklemediğim son sözler bunlar. "Neden kendimi başkasına dileyeyim ki?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Thornfal'deki iki haftalık konaklamamızın sonunda kar yağdı. Kış gündönümünün sadece birkaç gün uzakta olduğunu ve dağlara yakınlığımızı göz önünde bulundurursak bu çok da şaşırtıcı değil. Ve agresif Shades'in geri dönüşünü görmediğimiz için, görevimiz resmen tamamlandı.

Dominic, Henderson'ın getirdiği mektuba güvenmekte tereddüt etti, ancak en yakın kiliseyle birkaç kez karşılıklı yazışmadan sonra mektubun gerçek olduğunu doğruladı. Başka çaremiz yok, ona güvenmeli ve bir sonraki ihtiyaç duyulan yere gitmeliyiz. Bu da, dağ geçidinin diğer tarafında, kuzeye doğru altı günlük bir yolculuk mesafesindeki Eldeen köyü. Daha bir gündür yolculuk yapıyoruz ve şimdiden huzursuzum.

Vagonun arkasında oturuyorum, bolca battaniyeye, vagonun istikrarlı hareketine ve tek bir fenerin aydınlattığı huzurlu yarı karanlığa rağmen uyuyamıyorum. Thornfal'dan ayrılmadan önce, kış koşullarından korunmak için vagonumuza bir örtü hediye edilmişti. Dominic'e neden daha önce bir tane olmadığını sorduğumda, varmış ama Gölgeler tarafından parçalanmış dedi. Duymak rahatlatıcı bir şey değil, ama neyse. Ne olursa olsun, bu tür seyahat konforlarına rağmen gözlerimi kapatamıyorum. Ve sanırım tek ben böyleyim.

Bard, Harlow ve Calvin yanımda mışıl mışıl uyuyorlar, yumuşak horlamaları ve ritmik nefesleri küçük odamızı dolduruyor. Belki de bu

yüzden uyuyamıyorum. Thornfal, bize bu kadar büyük bir oda ve ayrı yataklar vererek beni şımartmış olabilir.

En son uyuyamadığım gece, Dominic'i çatıda bulduğum geceydi. Tıpkı o zaman olduğu gibi, battaniyelerimden kalktım, pelerinimi üzerime sardım ve gece gökyüzünün altında ona katıldım.

Kanvas örtünün altından geçip sürücü koltuğuna tırmanırken gözlerine bakmıyorum. Beni görünce şaşırmış gibi görünmüyor. Belki de uyanık olduğumu hissetmişti. Tembellik beni hemen karşılıyor, başını uyluklarıma koyarken kucağında rahatlatıcı bir ağırlık oluşturuyor. Havadaki soğukluğun ortasında gölgeli sıcaklığı için minnettarım. Neden buraya geldim ki? Ellerime sıcak nefes üflüyorum, sonra pelerinimi üzerime sıkıca sarıyorum. Orman yolu sessiz, geceyi aydınlatan ince bir kar tabakasıyla kaplı. En azından aktif olarak kar yağmıyor, yıldızlı gökyüzü sadece kısmen bulutlarla örtülmüş. Yolun kenarındaki ağaçların arasından bize bakan veya sinsice yaklaşan birkaç Gölge görüyorum. İlk yolculuğumuzdaki kadar rahatsız edici değil, ama yine de ilgilerini çekmek istemiyorum.

"Artık geceleri uyanık kalmaya alıştın mı?" diye soruyor Dominic, diğerlerine ya da Gölge Varlıklarına duyulmaması için sesini alçaltarak.

"Belki de sebebi budur," diyorum, nefesimin havada beyaz buhar bulutları oluşturmasını izlerken. Thornfal'daki son haftamızda her akşam Dominic bizi gece nöbetlerine katılmaya çağırıyordu. Sonunda, sadece bir tehdide uyum sağlamak değil, gerçekten eğitim gibi hissettiren bir şekilde eğitim alma fırsatı bulduk. Gölgeyi köyden uzaklaştırmayı, sanatımızla onları büyülemeyi, ancak saldırganlıklarını tetiklememeyi denedik. Gölgeyi yalnızca kışkırtıldıklarında, yani onlara karşı şiddet uygulandığında veya çığlık atmak ya da kaçmak gibi korku dolu hareketlerle çılgına döndükleri doğru gibi görünüyor. Sakin kaldığımız, aceleci hareketler yapmadığımız ve sanatımızda dinginlik ifade ettiğimiz sürece, zararsız kaldılar.

Başını yana eğerek bana baktı. "Burada dışarıda olman için çok soğuk."

Gözlerimi devirdim. Daha bir dakika bile geçmedi ve beni yanından uzaklaştırmaya çalışıyor. "Evet, canım sıkılıyor. Orada kalırsam, dönüp durmamla onları uyandıracağım."

Verdiği tek yanıt homurdanma oluyor.

Bu sefer onu dikkatlice inceliyorum ve pelerinini ya da binicilik eldivenlerini bile takmadığını fark ediyorum. Saçlarının yarısı arkaya doğru toplanmış, koyu renkli kolları kollarının bir kısmına kadar sıyrılmış. "Bekle, peki ya sen?"

"Vücut sıcaklığım seninkinden daha yüksek."

"Gerçekten mi?" İki hafta önce onu battaniyesiz bir şekilde açıklıkta uyuklarken gördüğümde de aynı şeyi varsaymışım. Ayrıca, Lord Wheaton'ın sefil ininde beni tuttuğu sırada elinin ne kadar rahatsız edici derecede sıcak olduğunu da hatırlıyorum.

Dominic, "Bastien'in etkisi," diyor.

Şaşırdım. Söylediklerine değil, çünkü ilk günahsızları dönüştürenin güneş tanrısı olduğunu biliyorum. Kral Kaelum'a günah bağışlama ritüelini öğretti ve seçtiği şehirleri korumak için güneş astrolojisini nasıl kullanacağını gösterdi. Beni şaşırtan şey, Dominic'in bunu benden zorla öğrenmeden bu kadar kolay bir şekilde açıklaması oldu.

Bu bana, handa merdivenlerde söylediklerini hatırlattı.

Kendime sahip olduğum özellikleri neden başkasına dileyeceğim ki?

Bununla ne demek istediğini açıklamadı ve ben de sormak için doğru anı henüz bulamadım. Söyleyiş biçimi, sesindeki acı tonu, aslında bunu hiç söylemek istemediğini gösterdi. Şimdilik, bu Dominic Graves gizeminin bir parçası. Henderson'ın Çağırıcısı benimle yüzleşene kadar onun bir gizem olduğunu bile fark etmemişim. Sanırım haklıydı—Dominic'in işleyiş biçiminde tuhaf bir şey var. Gölgeleleri, onları öldürebilmek için kurban vererek bedenlenmeye teşvik etmek yerine topluyor. Çağırıcılarına Bağışlanma değil, özgürlük sunuyor. Yine de Çağırıcıları tarafından ihanete uğradı. Ve sözde kendi yaptıklarını kimseye dilemeyecek olsa da, Bağışlanmasını tamamlamaya çalışıyor.

Gerçekten de bir bilmece. Çözmek için çok dikkatli olmam gerekecek.

Gözlerim yüzünün yan tarafına, elmacık kemiğinin üzerinden geçen ve kısa sakalının arasında yarı gizlenmiş yara izine kayıyor.

Kaşlarını çatıyor ve ona ne kadar dikkatle baktığımı fark ediyorum. "Ne?" diyor.

Yanaklarım kızardı ve utancım şeytani bir dürtüye dönüştü. Daha iyisini düşünmeden, pelerininin altından elimi uzattım ve buz gibi parmak uçlarımı yanağına bastırdım. Geriye doğru irkileceğini, soğuk dokunuşuma tıslayacağını bekliyordum ama yapmadı. Donakaldı ve sonra...

Kirpikleri titreyerek kapanıyor.

Boğazının derinliklerinden yumuşak bir memnuniyet sesi yükseldi.

Kalbim hızla çarparken, elimi aynı hızla geri çektim.

Gözlerini açtığında dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Bana yan gözle baktı. "Ne? Ellerini ısıtıyorsun sanıyordum."

"Sizi rahatsız etmeye çalışıyordum."

"Bundan daha çok çaba göstermen gerekecek, günahkâr."

Sanırım bu utanç verici durumun tek faydası, birdenbire her yerimin kızarmaya başlaması oldu.

Başını yana eğerek boynunu açıkta bıraktı. "Hadi bakalım. Isınmaya başla."

Ne kadar da ayartıldığımı nefret ediyorum. Ona dokunduğum o kısa an gerçekten de sıcaktı. Bu yüzden, nazikçe parmaklarımı boynunun kıvrımına bastırdım, sıcaklığının tadını çıkardım. Ceketinin altındaki teninin ne kadar daha sıcak olabileceğini, avucumun altında kaslarının ne kadar sert olabileceğini, ellerimin gömleğinin altında, karnının üzerinde, kemerinin altında ne kadar dolaşmasına izin vereceğini merak etmeden duramıyorum.

Yanağımın içini ısırarak hayallerimi kovdum ve elimi geri çektim. Çok uzaklaşmadan Dominic bileğimi yakaladı. Ne yapacağını bilmiyordum. Muhtemelen bana dokunduğum için beni azarlayacaktı, oysa bana bunu söyleyen kendisiydi. Ama yapmadı. Bunun yerine, elim eski yerine, avuç içi boğazının kenarına yayılmış, parmak uçlarım ensesine değmiş haldeyken, beni nazikçe kendine doğru çekti. Birini öperken böyle tutardım. Sevgilimi öpüşmeyi derinleştirmek için böyle çekerdim.

Dominic gözlerime bakıyor, göz kapakları arzu dolu bir ifadeyle ağırlaşmış.

Çatıda bana bakış şekli gibi.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese fısıldadım.

"Kendimi serinletiyorum," diyor. "İkimiz de çok ısınmamdan hoşlanmayız."

Nefesim kesiliyor ve sözlerinin çift anlam taşıdığını hissediyorum. Sadece teninin sıcaklığı değil, aramızda tutuşan ateş de.

Tehlikeli bir yangın.

İkimizin de dokunmaması gereken bir şey.

Çünkü o tam bir Gölge Katili. Nefret ettiğim Günahsızlara sadık ve bir gün tamamen onlardan biri olacak. Ve ben sadece onun hizmetkarıyım.

Bunu kendime hatırlatsam bile, aramızdaki ateş sönmüyor. Aksine, kor halindeki kızgınlığım cesur cevabımı şekillendiriyor: "Öyle mi? Ya sen... çok fazla ısınırsan ne olur?"

Cevap verirken sesi boğuktu. "İkimiz de alev alırdık."

Nefeslerim sığılıyor. Başparmağımı boynunda hafifçe gezdiriyorum, dokunuşumun altında tüyleri diken diken oluyor. Boğazının hareketlerini memnuniyetle izliyorum ve onu yakasından tutup öpmeye, nefret ve arzu dolu bir öpücüğe çekmeye karşı keskin bir istek duyuyorum. İkimiz de onun dediği gibi alev alev yanacaktık. Yanmaya karşı çaresiz kalacak, yükselen alevlerin altında acı çekecektim, ta ki artık dayanamayacak hale gelene kadar. Ta ki daha fazlasına ihtiyaç duyana kadar. Sonra bir bacağımı kucağına atıp, üzerine oturacak, bacaklarımın arasındaki ihtiyaç nihayet tatmin olana kadar onu sürecektim.

Dudaklarımdan neredeyse bir ses kaçıyor. İç çekiş mi yoksa inleme mi olduğunu anlayamıyorum, bunun yerine öksürüğe dönüştürüyorum. Boğazımdaki şehveti ve zihnimdeki fantezileri temizliyorum. Elimle elimi çektiğimde, beni kendine çekmek için hiçbir hareket yapmıyor. "Haklısın," diyorum. "İkimiz de bunu istemezdik."

"İkimiz de değil," diye onayladı ve gözlerini tekrar yola çevirdi. Ne göreceğimden korktuğum için ona bakmaya cesaret edemedim; hayal kırıklığı ya da rahatlama aynı derecede istenmeyen şeyler olurdu.

Dominic'in teninin sıcaklığından sonra ellerim üşüdü, bu yüzden onları pelerinin altına sakladım.

"Seni sıcak tutacağım," diyor Tembel Hayvan, başını tekrar kucağıma koymuş, gölgeli kuyruğu ayak dayama yerinin kenarında sallıyor.

Kendimi toparlarken hoş bir dikkat dağıtıcı oluyor.

"Ben de yapabilirim, sevgilim," diyor Lust, hayalet bir kol omzuma dolanırken. Bedeni benimle Dominic arasında birleşiyor, dudaklarında baştan çıkarıcı bir sırıtış var. Gölge Katili'ne olan benzerliği o kadar inandırıcı ki, aklımı başıma toplama çabalarımın hepsini boşa çıkarıyor.

"Bulunduđum yerde iyiyim," diyor daha huysuz bir ses. Dominic'in diğer tarafında gurur belirliyor, yarı saydam göğsünün üzerinde kollarını kavuşturmuş. Ne kadar kibirli ve mesafeli olsa da, onun dengeleyici varlığına minnettarım. Her zaman mesafesini koruyacağına güvenebilirim. "Ama kibarca rica edersen sana eşlik etmeyi dūřünebilirim."

İçimden bir kahkaha attım, sonra Dominic'in gözleri bana dikilince hatamı fark ettim.

"Onları gerçekten duyabiliyorsunuz," diyor.

Dudaklarım buruşmuş bir ifadeyle hafifçe çöktüm. Bunu saklamak için elimden gelenin en iyisini yaptım, çünkü aramızda onun Gölgelelerinin sesini duyabilen tek kişinin ben olduğumu biliyordum. "Bu... nadir bir durum mu?"

"Öyle," diyor. "Kendi gölgelerimden başka hiçbir gölge duyamıyorum."

Tembel hayvan patilerini kucağıma dayadı, ben de parmaklarımı üşüten buz gibi havaya rağmen başının üstünü okşadım. En azından soğuk hava ve yumuşak tüyler, bir dakika önce elimde sıcak bir deri olduğunu dūřünmemi engelliyordu. Dominic'e bir bakış attım, güneş gözlükleri hakkında daha fazla soru sormaya hazırdım ama kaskatı kesilmişti. Tetikteydi. Gözleri yol kenarındaki bir řeye dikilmişti.

Bakışlarını onun yönüne çeviriyorum.

Sağ tarafta, ağaçların arasında küçük bir açıklık var; bizimkine benzer üç vagon park edilmiş. Kamp ateşinin izine rastlanmıyor, yakınlarda bağlı atlar da yok. Gölge saldırısından sonra harabeye dönmüş terk edilmiş vagonlara ilk kez rastlamıyoruz. Ama ikinci bakışta, bunlar eski ve yıpranmış ya da yosun ve sarmaşıkla kaplı değiller. Yaklařtıķça, ateş olmamasına rağmen, etrafında birkaç cesedin oturduğu bir çukur görüyorum. Hayır, oturmuş değiller.

Dūřüř.

Kütüklerin, ağaç gövdesinin, bir sedyenin üzerinde. Cesetlerden sadece biri ayakta duruyor, parlak kar sırtlarını aydınlatıyor, omuzlarının hafif hareketini gösteriyor.

"Kahretsin," diye fısıldadı Dominic.

"Bu nedir?" diye soruyorum, cevaptan korkarak.

"Diğerlerini uyandırın. Maskelerinizi takın."

"Bu mu..."

Başını sertçe sallıyor. "Vahşi varlık."

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Dominic

Çağırıcılarımı korumak istediğim tek şey varsa, o da bir Enkarnasyona tanık olmaktır. Bir Gölgenin yarattığı katliam bir şeydir, Enkarnasyonlar ise başka bir şey. Hiç kimse böyle bir yaratıkla yüzleşmek zorunda kalmamalı. Ve bunun bizi beklediğinden hiç şüphem yok. Hiçbir canlı insan, uygun bir ateş olmadan gecenin karanlığında oyalanmaya cesaret edemez. Tek hareket eden bedeni çevreleyen kan ve vahşeti de hesaba katarsak durum daha da vahim.

Arabamızı açıklığın hemen önünde durduruyorum, yaratığın oturduğu yerden bizi göremeyeceğinden emin oluyorum. Yaklaştığımızı yakında anlayacak, ama hızlı bir kaçış seçeneğimizin hemen görünür olmasını istemiyorum. "Calvin," diyorum.

"Hallediyorum." Ön koltuğa tırmanıp direksiyonu eline aldı. Başlığı çoktan kalkmış, gözlerinin üzerine kadar çekilmişti ve hareketleri hızlı ve tetikteydi. Uykusunun bu tür sürpriz kesintilerine alışmıştı.

Diğer üçünün maskeleri takılı, pelerinlerinin başlıkları yukarıda olacak şekilde çıktıkları yere doğru vagonu döndürdüm. "Öncelikle," diye fısıldadım, "size bir seçim sunuyorum. Benimle gelebilirsiniz ya da Calvin'le kalabilirsiniz. Dürüst olmak gerekirse, bir Çağırıcının bir Enkarnasyonu öldürmeye yardımcı olmak için yapabileceği çok az şey var. Onları sanatla sakinleştirmek o kadar kolay değil ve çoğu zaman onları öfkeliendirebilir. Ama gelecekte, yanımda durmaktan ve bir tanesiyle

yüzleşmekten başka seçeneğiniz kalmayacağı bir zaman gelebilir. Eğer o zamanın şimdi olmasını istiyorsanız, benimle gelin. Yoksa, burada kalın.”

İnana ilk cevap veren oldu. "Ben giderim." Sesi titriyordu ama kararlılık da vardı. Başka bir şey beklemiyordum zaten.

Harlow bir ayağından diğerine ağırlığını veriyor, bakışları maskesinin ardındaki karanlık kamp alanına doğru kayıyor. "Ben... ben Cal'ın yanında kalacağım."

Bard, kumaşa sarılı mandolinini göğsüne bastırdı, sonra sonunda başını salladı ve bronz kurt maskesini eğdi. "Gideceğim."

Harlow'a, "Cal'ın yanına otur," dedim. "Maskesi yok, bu yüzden çoğu zaman başını aşağıda tutmak zorunda kalacak. Sen onun gözü olabilirsin. Gözetlenin. Yakındaki Gölgelelerden herhangi biri huzursuzluk belirtisi gösterirse, sakınleştirici resimler çizin."

Başını sertçe salladıktan sonra vagonun önüne koştu ve Calvin'in yanına tırmandı.

İnana ve Bard'a şöyle diyorum: "Gölgeleler için kullandığımız kuralların çoğu, Enkarnasyonlar için de geçerlidir. Sakin olun. Korkuyla tepki vermeyin. Ani hareketler yapmayın. Fark şu ki, bir Enkarnasyon kendisinin insan olduğuna inanır. Tükettiği bedenin anılarına sahiptir. Kimliğinin sahte olduğunu hatırlatan her şey öfkesini tetikler ve saldırmasına neden olur. Ona yol arkadaşımıymış gibi yaklaşacağız ve onunla insanmış gibi konuşacağız. En son istediğimiz şey, yarattığın niyetimizden şüphelenip kaçmasıdır. Gölgeleler tarafından kovalanırken ormanda onu avlamayı göze alamayız. Saldırdığım anda Gölgeleler kendilerini tehdit altında hissedecek ve saldırganlaşacaklardır. İşte burada devreye siz gireceksiniz."

"Az önce geri kalabileceğimizi söylediniz," diyor Inana. "Bizsiz nasıl kurtulacaktınız?"

"Kılıcım alev alev yanacak," diyorum. "Gölgeleri uzaklaştırabileceğim. Bu, yardımınıza minnettar olmayacağım anlamına gelmiyor. Yine de fikrinizi değiştirebilirsiniz. Benimle gelmek zorunda değilsiniz."

İkisinin de tercihlerini yeniden gözden geçirmekle ilgilendiği görünmüyor.

“Hadi bakalım. Beni takip edin. Derin nefes alın.” Yavaşça vagondan açıklığa doğru ilerliyoruz. Adımlarım kasıtlı olarak düzgün, diğer ikisi de benim tempoma ayak uyduruyor. Karlı yolda ayak tabanlarımız gıcırıyor, bu ses, varlığın yaklaşımımızı fark etmesini sağlayacak kadar yüksek ama tehdit oluşturacak kadar da yüksek değil. Sonuçta bu şey kendini insan sanıyor ve gezginlerin karanlık gecelerde kamp alanlarını başkalarıyla paylaştığı biliniyor.

Yaklaştıkça, vagonlardan birinin arkasında kürkler, diğerinde ise kasalar olduğunu fark ettim. Kamp kuranlar avcı veya tüccar olmalıydı. Sonunda kamp alanı daha da netleşti: ateş çukurunun etrafına yığılmış cesetler, bir kütüğün üzerinde kamburlaşmış, elinde bir şey tutan Enkarnasyon. Parmaklarımı oynattım, kılıcımın kabzasını özledim ama şimdi zamanı olmadığını biliyordum. Yukarıdaki ay dışında açıklıkta hiçbir ışık kaynağı olmadığı için, kılıcımı arkadan ateşlemek yaratığın dikkatini hemen çekecek ve ona tehdidi bildirecekti.

Enkarnasyonlara karşı yalnızca sakın ve hesaplı saldırılar işe yarar. Tek bir şans. Kılıcımın tek bir darbesi.

Karanlıkta gölgeler hareket ediyor, gölgeler sakın bir ilgiyle ağaçların yakınında dolaşıp duruyor. Varlık, elinde tuttuğu şeye odaklanmaya devam ederken ne onlara ne de bize bakıyor. Yaratığın hareketleriyle eş zamanlı olarak havayı bir kazıma sesi dolduruyor. "Ziyaretçilerimiz var, Norm," diye yavaş, kadınsı bir ses geliyor. Seste doğallıktan uzak bir şey var, ortasında bir ton değişikliği. Sonunda boş bir hırıltı.

Vücut bulmuş varlık hareketlerini durdurur ve yana, cesetlerden birine doğru bakar. Ayrıntıları seçmek için çok karanlık, ama apaçık ölü olduğu belli.

“Norm, beni duydun mu? Onları selamlayacak mısın?”

Yalnızca sessizlik cevap verir, ancak yaratık ölümler cevap vermiş gibi kıkırdar.

Burnuma çürüme kokusu doluyor, taze kanın nefis kokusuyla uzaktan yakından alakası yok. Bu kamp alanı en az bir gündür aynı durumda olmalı, soğuk cesetleri bir nebze korumuş. Durumun daha da kötüleşmemesi bir

mucize, gerçi bu yol kışın pek trafiğe açık değil ve biri geçse bile kimse duracak kadar aptal olmaz.

Shadowbane'den başkası değil.

Çağırıcılarıma şöyle bir göz attım, onları cesaretlendiren bir şekilde başımı salladım ve kalabalığın arasına girdim. "Bu gece ateşinizi paylaşmamızda sakınca var mı?" diye sordum, sesime olabildiğince kayıtsızlık katarak.

Vücut bulmuş varlık hemen cevap vermiyor, bunun yerine elleriyle yaptığı işe devam ediyor. Deri giysiler içinde, yüzü gölgede kalmış, belirsiz bir kadın figüründen başka bir şey görmek mümkün değil. Kazıma sesi geri dönüyor. "Onlara aldırmayın," diyor yaratık. Sesi çatlıyor, tekrar ton değiştiriyor. "Yabancılardan çekiniyorlar. Oturun. Çorba bitti, ama etrafımızda bolca misafirimiz var."

"Teşekkür ederim," diyor Inana, sesi sakın. Bir şey söyleme cesaretini gösterdiğine şaşırdım. O ve Bard tek boş kütüğü kaparken, ben de aralarına ve Enkarnasyon'un yanına çömeldim.

"Yangın söndü," diyorum. "Bırakın ben halledeyim."

"Çok teşekkür ederim," diyor Enkarnasyon.

Yan tarafa, cesetlerden birinin yanına yığılmış kütüklerin olduğu yere doğru kayıyorum; muhtemelen ateşi besleyen kişinin cesediydi. Kütükleri ve tutuşturma malzemelerini çukura yerleştirirken, kalbim, Enkarnasyonun kazıma sesleriyle aynı ritimde göğsümde gümbür gümbür atıyor. Sonra, dikkatli hareketlerle, tutuşturma kutumu çıkarıp çakmak taşı ve çeliği kıvılcımlar çıkana kadar çakıyorum.

Çömelmiş halde kalırken, bakışlarımı Enkarnasyona çevirdim. Alevler büyüdükçe, çevremiz yavaş yavaş aydınlanıyor, yerdeki kardan yansıyor. Santim santim, Enkarnasyonun şekli ortaya çıkıyordu. Tükettiği kişi muhtemelen kırklı yaşlarında, kahverengi saçları deri bir kayışla arkaya bağlanmış ve omuzlarına bir tilki postu atmış bir kadındı. Enkarnasyon kıyafetleri kusursuz bir şekilde taklit etmeyi başarmıştı, ancak taklit ettiği yer yüzüydü. Teni soluk, ağzı çok genişti. Gözleri madeni para kadar yuvarlak, uyumsuz bir şekilde kırışıyordu. Uzunları olması gerekenden uzun, bilekleri çok dik açıydı.

Gözlerim ellerine kaydı ve sonunda kazıma sesinin kaynağını keşfettim. Elinde çelik bir oyma aleti tutuyordu ve onu uzun bir şeye sürtüyordu... Yutkundum. Bir kemikti. Uzunluğuna bakılırsa belki de kaval kemiği idi ve hala et ve sinirlerle kaplıydı. Ama en rahatsız edici şey bu değildi. Daha da kötüsü yaratığın parmaklarıydı. Kemik tutan ele doğru oyma yapıyordu ve oyma aletinin her çok agresif kazıma hareketinde, kavisli metal uç çok hızlı kayarak yaratığın parmaklarını deliyordu. Parmaklarının uçları artık yoktu, sadece parçalanmış, kanayan ve damlayan çıkıntılar kalmıştı.

Damla.

Damla.

Yaratığın ayaklarının dibindeki kıpkırmızı karlara kadar. Yine de, yaralarına veya acısına aldırmadan oymaya devam ediyor. Kurbanının bedenini, anısını kopyalamış olabilir, ancak yaratık kadının çevik hareketlerini veya bir zamanlar yaptığı zanaatı taklit edemez.

Boğazımda safra yükseliyor ve nabzım hızlanıyor—

Korkumun aniden yükselmesinin kaynağını fark edince nefesimi tuttum. En uygunsuz zamanda duygularımı uyandıran şey, İnana'ya olan yakınlığımdı. Gözümün ucuyla baktığımda gözlerindeki dehşeti, vücudunu sarsan titremeleri gördüm. Bard bir şekilde sakinliğini korumayı başarıyordu, ama belki de yaratığa bakmıyordu. Her neyse, korkum İnana'nınla birleşince çok dikkat dağıtıcı oldu. Yine de ondan uzaklaşmaya cesaret edemedim.

"Tembellik," diye fısıldıyorum ve o tam olarak ne istediğimi biliyor. Altımdaki gölgelerden çıkıp İnana'nın önüne yerleşiyor ve başını kucağına yaslayarak hafifçe inliyor.

İnana maskeli yüzünü Tembellik'e doğru indirir ve titreyen elleriyle başını okşar. Köpekle olan bağım sayesinde, onun dokunuşu bana da bir nebze okşama gibi gelir ve ikimiz de, az da olsa, rahatlarız.

Etrafımızdaki cesetlere şöyle bir göz attım. Hepsi ölmüş, ancak bazılarının durumu diğerlerinden daha iyi. Bana en yakın olan kadın, boğazında bir yara var. Büyüyen ateşin diğer tarafında ise bir erkek var, karnı derisinden yarılmış. Sonra da Tanrı'nın Norm diye adlandırdığı kişi var; bir bacağı, bir kolu ve bir başı eksik.

"Güzel köpek," diyor Enkarnasyon İnana'ya. "Hangi cins?"

Ağzımı açıyorum ama İnana cevap vermeyi başarıyor. "Bir kurt köpeği."
Yaratık kemiği yontuyor.

Kazı.

Damla.

Kazı.

Damla.

"Eskiden bir av köpeğim vardı. Avlanmak için çok iyiydi." Son sözleri korkunç bir hırıltıya dönüşüyor, ama Enkarnasyon bunu fark etmiyor gibi görünüyor. "Gördün mü, Norm? Sana bir tane daha almamız gerektiğini söylemişim."

"Kışa hazır mısınız?" diye soruyorum, yavaşça belimdeki şişelere uzanırken. Parmaklarım iki farklı şişe arasında oyalanıyor. İlki Calvin'inki. Kılıcımdaki alevi yakmak için ihtiyacım olan kan. Diğer...

İkinci kan şişesini Enkarnasyon üzerinde test etmenin hiçbir faydası olmazdı. Bu Gölge'nin aradığım iki Gölge'den biri olduğunu keşfetsem bile, hiçbir şey değişmezdi. Enkarnasyonlar temel formlarına geri dönemezler; öldürülmeleri gerekir. Bildiğim kadarıyla, yıllardır avladığım diğer Gölgeler çoktan Enkarnasyon olmuş ve diğer Gölge Katilleri tarafından öldürülmüş olabilirler. Kesin olarak bilmek imkansız ve sonuna kadar aramaya devam etmeliyim. Umutsuz olsa bile.

Ayrıca, yapılacak herhangi bir yanlış hareket, Enkarnasyonun saldırmasına neden olabilir. Hiçbir şeyi değiştirmeyen bir soruya cevap vermek için Çağırıcılarımın hayatlarını riske atamam.

Parmaklarımı tekrar Calvin'in şişesine götürüyorum.

"Hazırlığımız fazlasıyla yeterli," diyor Enkarnasyon. Sesi oktavlar arasında, pürüzsüz ve uğursuz arasında gidip geliyor. "Önümüzdeki birkaç ay avlanma kısıtlı olabilir, ama son avımızdan satacak bol miktarda postumuz var. Ayrıca, bunları yapıp satıyorum."

Kemik parçasını bize doğru uzatırken geri çekilmemek için tüm irademi kullanıyorum, ancak hiçbirimiz daha yakından bakmaya cesaret edemiyoruz. Yaratığın fazla yuvarlak gözleri aramızda gidip geliyor, göz

kapakları teker teker kırılıyor. Dudakları dişlerinden geri çekiliyor ve çok kısa bir an için her şeyi mahvettiğimden korkuyorum.

Ama sonra bir gülümseme takınıyor. Rahatlık için fazla dişli ve fazla geniş, ama yine de bir gülümseme. "Ah, doğru. Bu henüz bitmedi. Görecek pek bir şey yok." Kemiği kucağına koyuyor ve ayaklarının dibindeki bir şeye uzanıyor. Yeni parçayı uzatırken, incelikle oyulmuş saplı bir balta olduğunu görüyorum. "Korkma. Bu bir sanat değil, sadece bir alet. Alet yapmanın bir sakıncası yok."

Anlayışım ilerledikçe midem bulanıyor. Kamp alanına saldırının sebebi buydu. Gölge tarafından kopyalanıp yutulmadan önce bu kadın kim olursa olsun, yaratıcılığa çok fazla yaklaşmıştı. Alet yapımının temel bir meslek olarak kabul edildiği ve bir Gölgenin ilgisini çekecek kadar sanata yakın olmadığı doğru olsa da, oyduğu karmaşık kıvrımlar ve desenler bunları yepyeni bir şeye dönüştürmüştü. Güzel. Hayal gücü dolu. Öyle etkileyici bir şey ki, bir Gölge çok fazla ilgi gösterdi ve onun gibi olmak istedi.

Enkarnasyon daha da öteye uzanıyor. "İşte, bir bakın."

Bard aleti kabul eder ve kan lekeli sapını kucağında çevirir.

"Bunu bir altın karşılığında satarım." Canavarın sırtışı daha da genişlerken kemiği tekrar eline aldı ve oymaya devam etti.

Calvin'in kanının bulunduğu şişeyi tabanca kılıfımdan çıkarıyorum.

Kapağını açın.

Başparmağıma biraz sürüyorum.

"Bu çalışmayı birkaç saat içinde bitireceğim, ancak özel bir tasarım tercih ederseniz ne dersiniz? Bu nasıl olsun istersiniz?"

Başparmağımı dudaklarımın arasına götürüyorum ve demir tadı dilimde erirken içimden geçen enerji akışını hissediyorum.

"Hadi ama, söyle bana," diyor Enkarnasyon, sesinde bir talep tonuyla. Bakışlarını Bard'a kaldırıyor. "Yüzün gibi bir kurt mu istiyorsun?"

"Pekala," diyor Bard. "Öyleyse bir kurt."

Yaratığın yuvarlak gözleri büyüyerek Bard'ın maskesine, ardından da İnana'nın maskesine odaklandı. "Tuhaf yüzleriniz var."

Kalp atışlarım yeniden hızlanıyor. Reenkarnasyonlar genellikle insan yüzleri ile maskeleri ayırt edemezler. Harekete geçme zamanı. Dikkatlice.

Hızlıca.

Başparmağıma biraz daha kan sürüyorum.

Enkarnasyon gözlerini tekrar kemiğe indirir ve yeniden oymaya başlar.

Kazı.

Damla.

Kazı.

Damla.

Diğer elimle arkama uzanıp kılıcımın kabzasını kavradım.

Kazı.

Damla.

Kazı.

Damla.

Duraksıyor, körelmiş, kanayan parmak uçlarından gölgeler akıyor. "Bu, şuna pek benzemiyor." Sesi alçalıyor, ürpertici bir tona bürünüyor, sonra bir çılgılığa dönüşüyor. "Bu, şuna hiç benzemiyor."

Ayağa kalkıp kılıcımı kınından çıkarıyorum, ama Tanrı'nın vücut bulmuş hali hareketlerimi taklit ediyor, öfkeyle tıslıyor. Ağaçlardan bir hareketlilik dalgası yükseliyor, gölgeler bu patlamaya doğru çekiliyor.

"Ozan," dedim ve kan lekeli başparmağımı kılıcımdaki şemaya bastırıp parmağımı boyunca aşağı doğru sürükledim. Anında alev aldı. Gölgeler geri çekilerek ilerlemelerini durdurdular, ancak Enkarnasyon ışıktan korkmuyordu. Tekrar tısladı ve bana doğru fırladı.

Bard, tam ben alev alev yanan kılıcımı savururken, muhteşem bir akor çalıyor.

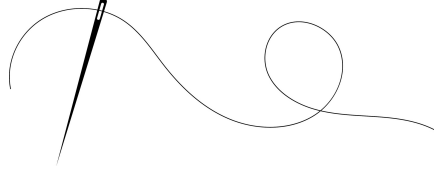
Tıpkı Tanrı'nın elini uzatıp parmaklarından bir gölge mızrağı fırlatması gibi.

Tıpkı acının etimi delip geçmesi, köprücük kemiğimin altına saplanması gibi.

Tam o sırada yaratığın kafasını çalınmış bedeninden koparıyorum.

YİRMİİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Ceset, birkaç saniye boyunca başsız ve dik durduktan sonra cansız bir şekilde yere yığıldı, yarasından kan ve gölgeler akıyordu. Ne zaman ayağa kalktığımı bilmiyorum. Belki Dominic kalktığında kalkmıştım. Belki de dakikalarca ayakta durmuştum. Tek bildiğim, içimden geçen dehşet ve tiksinti. Şimdiye kadar soğukkanlılığımı korumayı başardım, açıklıkta yangının ortaya çıkardığı korkunç manzaraya rağmen sinirlerim sakindi.

Tanrı'nın bedenlenmesine rağmen.

Canlı bir varlığın inanılmaz taklidi.

Taklit edemediği tüm yönlerdeki rahatsız edici yanlışlık.

Şimdi, yaratığın ölümünü izlerken, derisinin kendi gölgesinin altında kömürleşmesini ve kemiklerinden erimesini seyrederken, koruduğum tüm soğukkanlılığım yok oluyor. Vücudum titremelerle sarsılıyor, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyor ve midem bulanıyor—

Midem bulanıyor ve ateşin yanında kusmamak için kendimi zor tutuyorum. Eğer kussaydım, maskeli halimle kendimi rezil ederdim. Artık kendimi tutamadığım için çömeliyorum. Tembellik sızlanıyor ve yanağımı dürtüyor, bu sırada kaba bir el beni ayağa kaldırıyor.

“Gitmeliyiz, İnana.” Bunun Dominic’in sesi olduğunu geç de olsa fark ediyorum. Sesi endişe dolu ama aynı zamanda nazik. Utanç duygusu beni sarıyor. Tanrım, böyle tepki verdiğim için ne kadar acınasıyım. “Hayır,” diyor ve bu sözleri yüksek sesle mırıldandığımı fark ediyorum. Omzumu

güçlü ve kararlı bir şekilde avucuyla destekliyor. “Bir Tanrı'nın bedenlenmiş halini ilk kez gördükten sonra herkes senin gibi hissedirdi. Ben de öyle hissetmişim.”

Gözlerimi kaldırıp Dominic'in yüzüne baktım. Yüzü kan içindeydi, bu da midemi tekrar alt üst etti ama karanlık bakışları beni sakinleştirdi. Zihnim biraz berraklaştı ve burada tek Çağırıcı olmadığımı hatırladım. Arkamdan bir melodi geldi ve dönüp baktığımda Bard'ı gördüm, elleri titreyerek mandolinini çalıyordu. Her akorda bir sertlik vardı, sanki o da az önce şahit olduğumuz dehşetle boğuşuyordu. Ya da belki de ateş ışığının dışında bizi takip eden Gölgeler yüzündendi. Biri dört uzuv üzerinde ileri geri yürüyordu, kolları bacaklarından daha uzundu. Diğerleri yan yana sallanarak, boş gözleriyle bizi izliyorlardı. Bir diğeri ise ışığın kenarında sürünerek, karnının üzerinde karda ilerliyordu.

Dominic, "Shades'i kışkırttık," diyor. "Yeterince sakinleşmiyorlar. Gitmemiz gerekiyor."

“Peki ya cesetler? Yüzleri de görünmeyecek şekilde onları ters çevirmemiz gerekmez mi?”

“Vaktimiz yok. Gölgeler huzursuz olduğu sürece vaktimiz yok. Üstelik onlar sadece yaşayanlarla ilgileniyorlar. Ölüler ne taklit edecekler ne de tüketecekler.”

İçim rahatladı. Bu insanların başına gelenler için ne kadar üzülsem de, onları bir daha görmek, hele ki onlara dokunmak istemem.

Dominic, sakinleştiğime güvenmiş olmalı ki omzumu bıraktı ve bir adım geri çekildi. Diğer eli hâlâ alev alev yanan kılıcının kabzasını sıkıca kavramıştı. "Hadi gidelim. Yavaşça. Sakince."

Kamp ateşinin ışığından ayrılma düşüncesiyle içimde bir korku dalgası daha esiyor. Yine de, Dominic'in yol göstermesiyle ayaklarım itaat ediyor; ateşten birer birer uzaklaşıyoruz. Sonra ateşin kenarına. Sonra da ateşin dışına. Üçümüz birbirimize sokuluyoruz, Bard ve Dominic etrafımı sarıyor, Bard şarkısıyla, Dominic kılıcıyla. Çenemi sıkıyorum, şu an kendimi bu kadar işe yaramaz hissetmekten nefret ediyorum. Onlara yardım etmeliyim. Ben bir Büyücü'yüm. Bu benim işim. Ama dilimden sakinleştirici bir hikaye anlatmaya ne kadar çalışırsam çalışayım, hiçbir ses çıkmıyor. Hiçbir şey.

Bu, en hafif tabirle, insanı alçakgönüllü kılan bir durum.

Kamp ateşinin ışığından ne kadar uzaklaşırsak, Gölgeler o kadar yaklaşıyor. Neyse ki, Dominic'in alevli kılıcı kamp ateşi kadar parlak, hatta daha da parlak. Sadece ışık alanı daha küçük.

"Onları kesip atamaz mısınız?" diye soruyorum dişlerim titreyerek.

"İlk şiddet eylemiyle onları zaten kızdırdık ve bu da bir Enkarnasyona karşıydı. Gölgeler artık Enkarnasyonları kendi türlerinden biri olarak görmüyorlar, insanlara gösterdikleri ilgiyi onlara da göstermiyorlar. Ancak kendi türlerinden birine saldırırsak, çılgına dönecekler."

"Bu bir çılgınlık değil mi?" diye soruyorum ama cevabı biliyorum. Ejderha bir çılgınlıktı. Bu... bu sadece saldırgan bir ilgi.

İlerleyişimiz acı verici derecede yavaş geliyor, özellikle de vagonumuz görüş alanımıza girdiğinde. Muhtemelen bacaklarım koşmak istiyor ama izin vermiyorum. Bunun yerine, sakinliğin tek taklidi olan nefesime odaklanıyorum. Dominic keskin bir ses çıkarıyor ve bakışlarımı ona çeviriyorum. Kılıç tutan kolu zayıflamış ve boşta kalan eli belinde yokluyor. Kılıfından bir şişe çıkarıyor, başparmağıyla kapağını açıyor ve içindekileri bir çırpıda içiyor. Kılıç tutan kolu güçleniyor, alevin ışığı da öyle.

Sonra kılıcın kabzasını kavrayan eli fark ediyorum.

Parmakları kanla kaplıydı.

Ceketinin kolundan damlayan sürekli su damlası.

Nefesim kesildi. Dominic'in kılıcını savurduğu anı hatırladım. Kan sıçramasına, Enkarnasyonun kafasının omuzlarından uçup gitmesine o kadar odaklanmışım ki, gördüğüm diğer şeye neredeyse hiç dikkat etmemiştim: yaratığın elinden fırlayan ve Dominic'e saplanan bir gölge mızrağı.

"Yaralandın," diye fısıldadım, sesimdeki paniği gizleyemeyerek.

"İyiyim," diyor Dominic.

Arabaya şöyle bir göz attım. Tanrım, çok yaklaştık ama Gölgelelerin çoğu kamptan bizi takip etmiş. Birkaçı uzaklaşmış, ama en çok ilgi gösterenler bizi kolay kolay bırakacak gibi görünmüyor. Hatta daha da agresifleşiyorlar. Dört ayak üzerindeki Gölge etrafımızda daire çizerek dolanıyor, ama

Dominic kılıcını ona doğrulttuğunda, ifadesiz yüzünden tıslayarak geri çekiliyor. En azından ileride Gölge yok, hiçbir arabaya göz dikmiyor veya yolda pusu kurmuyor.

Dominic, "Adımlarını hızlandır," diyor, "ama derin nefes al. Neredeyse vardık."

Dediğini yapıyorum, artık daha hızlı yürüyorum. Calvin ve Harlow, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde vagonun önünden bize bakıyorlar.

Calvin'in ağzından duyamadığım ama tam olarak anlayabildiğim bir kelime çıktı: "Siktir." Bir saniye sonra, vagon hareket etmeye başladı. İçimde bir panik dalgası yükseldi, ama bizi geride bırakmıyordu. Sadece önden gidiyordu ki biz bindiğimizde zaten hareket halinde olalım.

Dominic, "Bard öne geçsin," diyor. "Onları kaybedene kadar oynayalım. Harlow'a sakın kalabilirse topu çekmesini söyle. Inana arkada. Ve şimdi... koşalım."

Hızla koşmaya başladık ve hareket halindeki vagonla aramızdaki kısa mesafeyi saniyeler içinde kapattık. Dominic boşta kalan elini sırtıma dayadı ve ben vagonun arkasına tutunurken tırmanmama yardımcı oldu.

Dominic yanıma geldi, ayaklarını basamağa bastı ve tente çerçevesine tutunmam için beni bıraktı. Hızlanmaya başlamıştık ve kendimi tenteden geçirmek için ivmeye karşı mücadele ettim. Vagonun örtüsünün yarısına geldiğimde bir şey eteğimi çekti ve beni geriye doğru sürükledi. O kadar hızlı oldu ki, çığlık atmaya bile vaktim olmadı.

Önce eteğimi çekiştiriyor. Sonra hayalet eli bacağımı kavrayıp beni arabanın altına çekiyor, pençeleri etime saplanıyor. Geriye doğru yuvarlanıyorum, yere doğru hızla düşüyorum—

"İnana!" diye bağılıyor Dominic adımı ve düşüşüm tüy kadar hafif bir yüzey tarafından yumuşatılıyor. Eller. Birden fazla el.

"İyisin, sevgilim." Şehvet. Bu Şehvet'in sesi.

"Kendinizi toparlayın artık." İşte bu da Onur Yürüyüşü'nün anlamı.

Vagonun altından bir hırıltı duyuldu, ardından bir havlama sesi geldi. Sonra acı veren dokunuş bacağımı bıraktı ve üçüncü bir varlık beni kaldırdı. Gölge eller beni yukarı çekti ve Dominic'in kılıcını salladığını, gözlerinin karanlık, dişlerinin öfkeyle açıkta olduğunu gördüm. Vagona yuvarlandım

ve tam zamanında dışarı baktım; bir Gölge'nin ikiye bölünmüş, bedeninin duman olup dağıldığını gördüm. Beş tanesi daha peşimden koştu, hızla yaklaşıyorlardı. Dominic birini, sonra bir diğerini dağıttı.

"Şimdi tam bir çılgınlık mı oldu?" diye bağıyorum, kalbimin hızla çarpması ve araba tekerleklerinin yolda hızla dönmesinin sesi arasında.

"Bu tam bir çılgınlık," diyor ve üçüncü bir Gölge'yi de parçalara ayırıyor. Kılıcının ışığı yüzüne sert öfke çizgileri yansıtıyor. Belki de ölümden dönme deneyimi ve Gölgelerinin beni yola savrulmaktan kurtarmış olması yüzünden, ama çenesinin gerginliğine, gözlerindeki kararlılığa, yarısını bağladığı yerden savrulan koyu saç tellerine, kolundan damlayan kana rağmen kılıcını ustaca sallayışına bakarken kalbim garip şeyler yapıyor.

Önce dördüncü Gölge'yi, sonra da nihayet beşinciye yarıp geçiyor.

Bakışlarım yüzünden ayrılıp arkamızdaki yola çevrildi. Daha fazla Gölgenin peşimizden koşmasını ya da beni yakalayan gibi vagonun altından sürünerek çıkmasını bekliyordum. Ama aradan uzun anlar geçtikten ve ağaçların arasından sadece ara sıra bize kayıtsızca bakan bir Gölge kaldıktan sonra, kalp atışım yavaşladı. Dominic de tehdidin ortadan kalktığını düşünmüş olmalı, çünkü bıçağı uyluğuna, kazınmış şemanın bulunduğu kabzanın hemen üstüne sürttü ve alev söndü.

Uzuvları ağırlaşmış, kılıç tutan kolu titriyordu. Gözlerimi bana dikti, sanki onu izlediğimi beklemiyormuş gibi gözleri irileşti, sonra derin bir iç çekip kılıcını kınına soktu. Yüzünün nasıl bir buruşmaya dönüştüğünü ve kılıcı kınından çıkardığı anda kolunun nasıl cansızca yanına düştüğünü fark etmeden edemedim.

Ona, kapaktan geçip vagonun içine tırmanabilmesi için yer açıyorum. İçeriye sendeleyerek girerken, "İyi misin?" diye soruyorum.

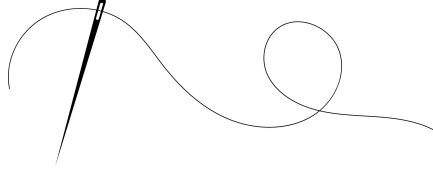
Cevap vermiyor ama ben kendi gözlerimle görebiliyorum. Enkarnasyonla yüzleşmeye giderken feneri açık bırakmıştık ve ışık yüzündeki, kolundan ve elinden aşağı damlayan kanı aydınlatıyor. Köprücük kemiğinin altındaki yeleğinde bir yırtık var.

Dizlerinin üzerine çöktü, omuzları düştü.

Ellerimi uzatıyorum... Ne için bilmiyorum. Ona yardım etmek için mi?
Dengesini sağlamak için mi?
Tam üzerime düşüyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

İnanmak

A ğırlığı altında ezilmiş ve vücudunun sıcaklığıyla şok olmuş bir halde hareketsiz yatıyorum. Ve sadece... şoktayım. Bir erkeğin üzerimde olmasının üzerinden yıllar geçti ve bu tam olarak o tür bir durum olmasa da, yine de utanç verici derecede uzun bir süre zihnimi boşaltıyor.

"Ben de çok keyif alıyorum, merak etmeyin."

Yan tarafa baktığımda, yanımda, yüzü bana dönük, yanağını yumruğuna yaslamış, rahat bir şekilde uzanmış olan Şehvet'i gördüm. Fener ışığı yüzünden kısmen görünüyordu ama Dominic'in yüz taklidi rahatsız edici derecede doğruydü. Hatta gerçek halinde de giderek daha çok görmeye başladığım o baştan çıkarıcı sırtış bile. Tembellik ise diğer tarafımızda durmuş, efendisinin saçlarını koklarken hafifçe inliyordu.

"Acınası," diyor Pride, kibirli bir sırtışla bize yukarıdan bakarak.

Dominic tarafından ezilmenin şoku, özellikle ne kadar ağır yaralandığını hatırladığımda azalıyor. Maskemi çıkarıyorum, güneş ışınlarından oluşan sivri uçlarıyla Dominic'i bıçaklamamaya dikkat ediyorum. İlk tanıştığımızda tam olarak bunu hayal ettiğimi düşünün. Şimdi, böylesine savunmasız bir halde bile, en ufak bir şekilde bile aklım almıyor. Hâlâ onun ne olduğu ve ne olmak istediği konusunda nefret duyuyorum ve altı ay sonra yollarımız ayrıldığında sevineceğim, ama... ondan nefret etmiyorum. Tamamen değil. Ona tamamen güvenmiyorum da. Ama onun hakkında bildiğimden daha fazlası var ve bunu keşfetmek istiyorum.

Olabildiğince nazikçe, altından çekilip onu yerde bıraktım. Elbisemin önündeki kan lekeleri, hâlâ çok kan kaybettiğini gösteriyordu ve sırtını incelediğimde yaranın omzuna kadar uzandığını gördüm.

Bok.

Orada öylece durup baygın bedenine bakarken, bundan sonra ne yapacağımı bilemediğimi fark ediyorum.

Harlow vagonun önünden tente altına tırmandı. "Calvin beni kontrol etmeye gönderdi—Ne oluyor lan? Öldü mü?"

“Hayır, ama...” Ona doğru koştum, sonra da gölgeğin aralığını açtım.

Calvin'in gözleri anında benimkine takıldı, kirpikleri titredi. Ağzını kapattı ve dizginleri Bard'a verdi. "Aman tanrım, o koku!" Sesi neredeyse coşkulu.

Kaşlarımı çattım, sonra Dominic'in kanının kokusuna tepki verdiğini fark ettim. Sonuçta ona bağımlıydı. Ve her tarafım kan içindeydi. Sadece başım açıklıktan görünecek şekilde biraz geri çekildim. "Dominic yaralı ve baygın, ne yapacağımı bilmiyorum. Bu gibi durumlarda normalde ne yaparsınız?"

Calvin koltuğuna iyice çöktü ama sanki Dominic'in kanının cazibesine karşı koymaya çalışıyormuş gibi elini yüzüne götürdü. "Hım. Neresinden yaralandı? Ve neyle?"

“Köprücük kemiğinin altındaydı. Ve bu... Tanrı'nın vücut bulmuş haliydi. Ona... bir tür gölge mızrağı sapladı, bilmiyorum. Ama iyileşir, değil mi? Zaten bir nevi ölümsüz değil mi?"

Calvin yüzünü tekrar ovuşturdu. "Lanet olsun. Normalde çabuk iyileşir ama Gölge yaralarından değil. Eğer hayati organları deldiyse, iyileşmesi önce oraya odaklanacak, ama çok fazla kan kaybederse, susuzluğu iyileşmesinden daha hızlı artacak ve... kısacası hiçbirimiz bunu istemeyiz."

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Tam da tehdidin gece için sona erdiğini sandığım anda...

“Yapabileceğimiz en iyi şey yarasını temizlemek ve dikiş atmak. İyileşmesi gerisini halleder. Ama bunu ben yapamam. Oraya geri dönersem... bacağına falan tecavüz ederim. Başka biri olmalı.”

Harlow'un sesi tente altında boğuk çıkıyor. "Terzi Hanım, bu iş tam sana göre gibi görünüyor."

Dişlerimi sıkıyorum ama sanırım haklı.

Calvin, "Yanınızdaki sandıkta sert içkiler, iplik ve iğneler var," diyor.

Kendimi tekrar tente altına çekip Calvin'in bahsettiği sandığı karıştırıyorum. Bir dikiş seti ve alkol buluyorum. Harlow, olabildiğince çok ışığa ihtiyacım olacağını bildiği için iki fener daha yakıyor. Fenerleri kemerli tenteye asıyor, sonra Dominic'in kınını çıkarmama yardım ediyor. Ceketine bakıyorum, onu kesip atmayı mı yoksa tamamen parçalamadan çıkarmayı mı denemeliyim diye düşünüyorum. Bıçaklarından birine uzanıp, parçalamayı seçiyorum. Onu yerinden oynatmanın yarasını daha da kötüleştireceğinden çok endişeliyim. Ayrıca, zaten kıyafetinde lanet olası bir delik var.

Dikkatlice, koyu renkli deriyi, sonra da gömleğini kesiyorum. Yarayı, yırtık pırtık eti, serbestçe sızan kanı görünce midem bulanıyor. Ben bir cerrah değilim, bu yüzden neyin delindiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama ciğerleri olsa şaşırmam. Ellerim titriyor, içki şişesinin kapağını açıp yaraya döküyorum. Dominic tek bir ses çıkarmıyor, Gölge Katili'ne kaybolmuş olan Gölgeleleri de. Harlow bana kavisli bir iğne, sonra da kedi bağırsağı veriyor. Bağırsakları iğnenin deliğinden geçirip işe koyuluyorum.

İlk başta, iğne etine her battığında irkiliyorum, ama birkaç dikişten sonra tanıdık rutine alışıyorum. Malzemeler farklı olabilir, ama yaraları dikmek, dikiş dikmeye o kadar benziyor ki, sanki bunu daha önce yapmışım gibi hissediyorum. Ya da belki de bu, Zavallı Yuva'da anlattığım hikayemden kaynaklanıyor. Eti dikmeyi o kadar çok hayal ettim ki. Göğüs yarayı gerçekten kendim diktiğime neredeyse kendimi ikna edebiliyorum. Doğrusu, hayati organları delemek kadar derin olmadığı için kendiliğinden iyileşti. Henry'nin kalbimi bu kadar sığ bir kesikle nasıl çıkarmayı planladığını defalarca merak ettim. Sözlerimin onu o kadar tedirgin ettiğini ve gerçekten elinden gelenin en iyisini yapamadığını düşünmeyi seviyorum. En cömert hayallerimde, yaptığı şeye karşı savaşıyor bir yanı olup olmadığını düşünüyorum. Sonuçta kurtuldum. Beni bıraktı mı? Yoksa iğneyle onu kestikten sonra mı kaçtı?

Dominic'in yarasını kapatmak için son dikiş atıyorum, ama aklım başka yerlerde, sonrasında ne olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Her zaman olduğu gibi, anılarım bulanık. Kan kaybı o kadar fazlaydı ki, kendimde değildim ve yaşadığım travma aylarca sürdü. Dürüst olmak gerekirse, Nalheim'e varana kadar kendime geledim.

Harlow, beni düşüncelerimden çekerek fısıldadı: "Inana." Ellerimin hareket etmeyi bıraktığını fark ettim. "Ön tarafını da dikebilmek için iyice bağla. Yakında şiddetli bir susuzlukla uyanmasını istemiyorum."

Haklı. Tedbiri elden bırakmanın zamanı değil. Dikkatli çalışmalıyım, evet, ama yavaş değil.

Dikiş sırasını bağladıktan sonra, birlikte onu sırt üstü çeviriyoruz. Yeleğinin kopmuş parçalarını çekip çıkarıyoruz ve gömleğini aşağı çekerek yarayı ortaya çıkarıyoruz. Gömleğinin geri kalanı arkasında sıkışmış olduğu için tamamen çıkarmıyorum. Aynı işlemi tekrarlayarak yarayı temizliyor ve dikiyorum.

"Kutunun içinde bandaj olup olmadığına bakar mısın?"

Harlow itaat eder ve birkaç bez parçasıyla geri döner. Temiz olduklarına güvenmek zorundayım, çünkü şimdi onları kaynatıp kurutmanın bir yolu yok. Bandajı omzunun etrafına sarmama yardım eder, her iki tarafın da tamamen kaplandığından emin olur. İşimiz bittiğinde, derin bir nefes verip arkamıza yaslanırsınız, bir süre hiçbir şey söylemeyiz. Yaptığımız işin ardından, acı verici bir sessizlik hakimdir, kulaklarımda artık kan uğultusu yoktur. Sadece Dominic'in zorlu nefes alışverişi ve araba tekerleklerinin ritmik melodisi vardır.

"Calvin'e bakmaya gidiyorum," diyor Harlow. O gittikten sonra Dominic'e daha da yaklaşıyorum, onu inceliyor ve daha rahat etmesi için başka neler yapabileceğimi değerlendiriyorum. Bıçak kemerini ve şişelerini çıkarıyorum. Sonra hâlâ yırtık gömleğiyle yarı örtülü olan gövdesine bakıyorum. Sanırım kalan kanı silmek için onu kullanabilirim. Dikkatlice, arkasında sıkışmış olan kısmı kesip göğsünden kaldırıyorum.

Gözlerim kocaman açıldı.

Sadece onu ilk kez üstsüz gördüğüm için değil, kaslarının genişliği, belinin altından kaybolan derin V yakası yüzünden de değil. Yan tarafına

bulaşmış kan lekeleri bile değil.

Hayır, göğsündeki iz.

İlk başta dövme sandım ama çizgiler çok silik. Çok soluk.

Bu bir yara izi.

Göğsünün ön kısmında, üst karın bölgesinden yaranın birkaç santim altına kadar uzanan, sayısız çizgiden oluşan karmaşık bir yara izi.

Bir astroterapi şeması.

Henry'nin kalbimi almaya geldiği gün Kutsal Ateş Ocağı'nın dibinde gördüğümle ne kadar benzer olduğunu düşününce ürperiyorum. Dominic'in kılıcına kazınmış olanla da çok benziyor. Bir ritüel çemberinin ete kazınmış olduğunu asla hayal etmemiştim. İğrenç, ama bir şekilde... güzel, ya da belki de sadece Dominic'in derisinde olduğu için öyle.

Nefesimi tutarak, tereddütle elimi uzattım ve parmak ucumla çizgilerden birine dokundum. Kabarık deriyi takip ettim, göğüs kemiğinden göğüs kasının üstüne kadar olan açığı izlerken kanıma bir ürperti yayıldı. Tıpkı göğsümdeki kesik gibi—

Elime bir şey düşünce elim donup kaldı. Dominic'in parmakları benimkileri kavradı, hareketlerimi durdurdu. Elimizi çekmeye çalıştım ama son birkaç dakikadır baygın olan biri için olması gerekenden daha güçlü bir şekilde tutuyordu. Gerçi yaralanmamış tarafındaki eliydi, belki de bu piç hâlâ biraz güçlüydü.

“Bunu görmemen gerekiyordu.” Sesi derin ve boğuk çıkıyor, gözleri kapalı kalıyor. “Kimsenin görmemesi gerekiyor.”

Anlayış beliriyor. Astroteurjik bir şema. Kilise tarafından gizli tutulan, halkın gözlerinden saklanması yasaklanmış semboller ve glifler. "Bu yüzden mi gözlerini bağladığını söyledin..." diyecekken, kelime dudaklarımın arasında düğümleniyor. Bana ne oluyor? Pek de seksi bir kelime değil. Belki de beni kızdıran göz bağlama kısmı. "Bu yüzden mi kimsenin seni çıplak görmesine izin vermeyeceğine yemin ettin?"

Başını hafifçe salladı.

“Peki ya o yemini bozarsan ne olur?”

Ağzını aralıyor ve dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Bunu itiraf etmek istemediğimden çok daha büyük bir hayranlıkla izliyorum. "Kan,"

diyor. "Şişelerimi ver."

İstedığı gibi yapıyorum. Normalde böyle sert bir talebe karşı çıkardım, ama şu anki keskin tavrı için onu suçlayamam. Ayrıca, kana ihtiyacı varsa, onu ondan saklayacak durumda değilim. Dominic yaralıyken yeterince kan almazsa Calvin'in neler olabileceğini söylediğine şahit olmak istemediğim sürece tabii.

Ona şişelerle dolu kılıfını uzattım ve birini seçti. Vagonun zaten kan kokusu o kadar yoğundu ki, açık şişeden gelen kokuyu bile anlayamadım. Kamptan kaçtığımızda yaptığı gibi, şişeyi geriye doğru eğdi ve içindekilerin tamamını içti.

Sonunda kirpikleri aralandı. Gözleri hemen gözlerimi buldu. "Üzerimi ört. Başka kimse görmesin."

Gömleğinin parçasını göğsüne geri koydum. Sonra pelerinimi de çözüp, sağlam olsun diye onu da üzerine örttüm. "Sorumu cevaplayacak mısın? Zaten gördüm. Şimdi ne olacak?"

"Yaramı kimseye göstermeyeceğime veya kimsenin görmesine izin vermeyeceğime yemin ettim. Yaptıklarınız tamamen sizin kendi yaptıklarınızdı ve sizi durduracak durumda değildim. Bu yüzden kilise, yeminlerime sadık kalıp kalmadığımı görmek için beni Gölgeler ile sınarsa, bunu kabul etmeyeceğim."

Kilisenin Gölge Gölge Düşmanlarını test etmek için kullandığını duymak beni şaşırttı, ama sanırım mantıklı. Ceza davalarının da benzer şekilde yürütüldüğünü duydum; sadece doğru olup olmadığını hiç bilmiyordum. Yetkililer gerçekten de adalet adına Gölge Gölge kullanıyor mu? Nasıl? Edindiğim bilgilere göre, Dominic'in Gölge Gölge yakalaması bile yeterince tabu bir konu. Kilise ve engizisyoncular için de aynı şey geçerli değil mi?

Sormak istiyorum ama aklımda daha acil sorular var. Özellikle de hâlâ yalnızken. "Bu nedir? Yara izi mi?"

İçini çekerek gözlerini tekrar kapattı. "Bazı yeminlerden dönmek daha zordur."

"Bu, günahlarınızın affedilmesiyle ilgili, değil mi?"

"Akıllı kadın."

Onun övgülerine midemin bulanmasından nefret ediyorum. Ama mantıklı olan tek sonuç bu. Günahlardan arınma, insanın ruhunu günden arındıran, onu saf ve Gölgele çekemez hale getiren astrolojik bir ritüeldir. İnsanların günahsız hale gelmesinin yolu budur. Günahlardan arınma süreci, beş yüz yıl önce günahsız hale getirilen ilk insan olan Kral Kaelum'a uygulandığından beri kilise tarafından gizli tutulmuştur. Elbette bir ritüel çemberi kullanılacaktır. Sadece bunun kişinin göğsüne kazındığını hiç hayal etmemiştim. Kimseye çıplak bedenini göstermemeye yemin etmesi şaşırtıcı değil. Vücudunun ta kendisi, sıradan insanlara yasaklanmış sırlar ile oyulmuş.

Ama Dominic'in neden bir yara izi var ki? Daha önce başka Günahsızları da üstsüz gördüm ve onlarda böyle bir iz yoktu. Vücutlarını, sanki güzelliğin zirvesiymiş gibi, Sefil Yuvası'nda sergilediler. Ve belki de bazıları için öyledirler.

Dominic'in örtülü göğsüne bakıyorum, kaslı vücudunun her kıvrımını ve yükselişini hatırlıyorum. O, pürüzsüz ve göz kamaştırıcı değil. Kaba. Geniş. Sert. Ve nedense, gördüğüm diğer tüm erkek vücutlarından çok daha çekici buluyorum bunu.

Günahlarından arındıktan sonra hala aynı mı görünecek? Yoksa tüm o pürüzler giderilip, nefret ettiğim o fazla mükemmel heriflerden biri gibi mi kalacak?

Kalbimdeki sertliği bastırıp güzellik ve çekicilikle ilgili tüm düşünceleri zihnimin derinliklerine itiyorum, sanki yokmuş gibi davranıyorum. Onlar olmadan, mantığa odaklanabiliyorum. Aklıma başka bir cevap geliyor.

"Yarı günahsız olduğunuz için mi yaralarınız oluşuyor? Yoksa iyileşme gücünüz saf bir günahsızınki kadar güçlü olmadığı için mi?"

Bana çok hafif bir baş sallaması verdi. Tanrım, acaba bizden bu kadar çok şey saklamasının sebeplerinden biri de, ettiği yeminler yüzünden bize söyleyemeyeceği birçok şey olması mı diye merak ediyorum.

"Soğuk ellerini üzerime koy." Bunu söylediğine göre sayıklıyor olmalı ve bu bana bu akşamın başlarında, birlikte araba kullanırken ona dokunduğum anı hatırlatıyor.

"Şu anda ellerim soğuk değil."

"Yeterince soğuklar," diyor. "Lütfen. Yara iyileşene kadar yanacağım. En azından alnıma dokunun."

Yüzümü buruşturuyorum, itaat edip etmemem konusunda kararsızım. Bu kesinlikle iş tanımımın bir parçası değil, bu yüzden reddedebilirim. Yine de, bu kadar savunmasız olmasında bir çekicilik var. Tamamen aklı başında olduğundan şüpheliyim, bu da onu her zamankinden biraz daha az çekilmez kılıyor. Belki bunu daha sonra onu utandırmak için kullanabilirim.

Dayanamayarak parmak uçlarımı Dominic'in alnına bastırdım. Cildi sıcaktı, bu da ellerimin aslında soğuk olduğunu fark etmemi sağladı. Yara izinin çizgilerini takip ederken fark etmemiştim, o zaman başka düşüncelerle meşguldüm. Şimdi tek fark ettiğim şey Dominic'in sıcaklığının parmaklarıma işlemesi. Ya da belki de soğukluğum ona doğru eriyordur. Elimle ters çevirip, avuç içimin tersiyle onu soğuttum. Sonra aynı işlemi yanağına, ardından boynuna tekrarladım.

Göğsü inip kalkıyor, nefesleri düzenli ve acaba uyuyakaldı mı diye merak ediyorum. Ona dokunmaya devam ediyorum, aklım başka yerlere gidiyor.

Zihnim kampa, Enkarnasyona geri dönüyor. Kurbanlarından birinin arkadaşından, belki de kocasından alınan bir kemikle sanat yaratma girişiminin kanlı dünyasına. Midem bulanıyor ve Dominic'in boynunun kıvrımındaki parmaklarım hareketsiz kalıyor; zihnimde tekrar tekrar oynayan korkunç görüntüler arasında bir teselli kaynağı oluyor bu.

O kadının öncesinde kim olduğunu merak etmeden edemiyorum. Masum bir işçilikle güzel baltalar yapıyordu. Yaptığı şeyle gölgeleri kendine çektiğinin farkında mıydı? Arkadaşları bunun farkında mıydı? Riske rağmen üretmeye devam etti mi?

Bu soruların bana karşı kullanılmasıyla kalbim suçluluk duygusuyla burkuluyor.

Günahımın her zaman farkındaydım. Tehlikelerini bilmeme rağmen hikaye anlatmaya duyduğum o yoğun özlemin de farkındaydım.

Sanatın gerçekten bir günah olmadığını kanıtlamak için hep kendimle tartıştım. Hiçbir zaman öyle hissetmedim. Kurgu, kasıtlı aldatmacalar gibi bir yalan gibi gelmedi bana. Yine de bunun kanıtını birçok kez gördüm.

Gölgeler şüphesiz sanata çekiliyor. İki kez yakalandıktan sonra, kendimden mi yoksa dünyadan mı nefret etmeliyim diye kararsız ve hayal kırıklığına uğramış bir halde kaldım. Sonuçta, tek günahkar ben değildim.

Gün ışığında insanların yalan söylediğini duydum. Komşularımın, eşleri eve dönmelerini beklerken sevgililerinin evlerinden ayrıldıklarını gördüm. Masumların kilise rahipleri tarafından tutuklandığını ve zalim günahsızların tanrı gibi konumlandırıldığını gördüm. Dünyanın durumu hakkında çok fazla düşünürsem, içim umutsuzluğa düşüyor.

İşte bu yüzden kendimi tekrar tekrar günah işlemeye bırakıyorum. Çünkü sanat, kutsal metinler ne derse desin, çoğu zaman saf hissettiren tek şeydir.

Ama bugün gördüklerim...

Gözlerim yaşlarla doldu.

“İyi bir insan değilim,” diye fısıldıyorum. Kimseye değil, sadece kendime. Dominic’in uykunun sersemliği içinde beni duyabileceğinden şüpheliyim. “Günah işliyorum ve tekrar tekrar günah işliyorum. Gölgeler günahlarımızdan doğuyor, yani o yaratıkları ben yarattım. Onları öldüreni ben yaratmış olabilirim.” Son kısımda sesim titriyor.

Yankılanan sessizlik, bir suçlama kadar ağırlaşıyor.

Sonra Dominic’in nefes alışverişlerinin artık eskisi kadar zorlanmadığını fark ediyorum.

Ona doğru bakıyorum ve gözlerinin açık olduğunu görüyorum.

Elini kaldırıp sıcak parmaklarıyla yanağımı, çenemi okşadı, farkında olmadan akmış olan gözyaşlarımı sildi. "Hayır, İnana. Gölgeler yaratacak kadar ağır günah işleyen tek kişi... benim."

Kaşlarımı çatıyorum. O... o bunu kastediyor olamaz.

“Ama kutsal metinler... gölgelerin insan günahından doğduğunu söylüyor.” Onunla neden tartıştığımı bilmiyorum. Böyle bir şey söylemiş olması, aklının başında olamayacağı anlamına geliyor. Yine de ağzımdan dökülen kelimeleri durduramıyorum. “Derler ki, her gece günahkar eylemlerimizden yenileri doğar. Günahların daha ağır veya daha hafif olması gerektiğinden bahsetmiyorlar, sadece tüm insan günahlarının gölgeler yarattığını ve çektiğini söylüyorlar. Gölgeler, tanrılar, Yüz Günlük

Karanlık hakkında bildiğimiz her şey... Hepsi orada. Yalan söyleyemeyen günahsız Kral Kaelum tarafından söylenmiş ve yazılmış. Sözleri kilise tarafından onaylanmış. Yani ne demek istiyorsun?"

"Devam et," diyor.

Keşke bana söylese, ama zihnim kontrol edemeyeceğimden daha hızlı dönüyor ve bir sonraki düşüncayı ortaya çıkarıyor. "Eğer metinlerde eksiklikler veya yanlışlıklar varsa, o zaman... o zaman ya Kral Kaelum tarafından yazılmamışlardır, ya da..."

Zorlukla yutkunuyorum ve bunu düpedüz ihanet olarak nitelendiriyorum.

"Ya da günahsızlar yalan söyleyebilir."

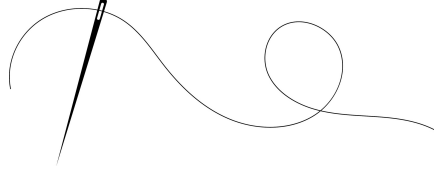
"Ya durum böyleyse?" diyor Dominic.

Parmaklarımı yumruk yapıyorum. "O halde kutsal metinlerdeki her şey, her şey, lanet olası bir yalan olabilir."

"Aferin kızım," diye fısıldadı, eli yanağımdan çekilirken tekrar uykuya daldı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Dominic'le olan konuşmamı aklımdan çıkaramıyorum ama sabah olduğunda ve o uyandığında, etrafta başkaları varken bunu sormaya cesaret edemiyorum. Bana anlattığı şey özeldi. Gerçekten de özeldi. Çünkü yaralarını gören tek kişi benim.

En azından onun Çağırıcılarından sadece biri. Calvin'in görüp görmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Birlikte ne kadar zamandır seyahat ettiklerine bakılırsa, Dominic'i en az bir kere üstsüz görmüş olmalı.

Şafaktan beri kamp kurduğumuz küçük açıklıkta ikisini izliyorum. Ateşin yanında oturmuşlar, bilerek uzak durduğum bir işle meşguller. Dominic kalan tüm kan şişelerini tükettiğinden beri, Calvin yenilerini dolduruyor. Calvin'in ön kolundaki ince kırmızı çizgiye veya şişeyi dolduran kan akıntısına bakmaktan kesinlikle kaçınıyorum. Dün gecedен sonra kana karşı duyarsızlaşmış olmam gerekirdi diye düşünebilirsiniz, ama yaptıkları şey beni özellikle tiksindiriyor. Dominic arkasını dönmüş, bu yüzden kanını göremiyorum, ama Calvin için de bir şişe doldurduğunu biliyorum. Görünüşe göre iyileşmesi stabilize olmuş ve büyük ölçüde normale dönmüş, ancak bu sabah bandajlarını değiştirdiğimde yarası dün geceki kadar açık ve tahriş olmuş görünüyordu.

Gölge yaraları onu normal yaralardan çok daha kötü etkiliyor olmalı.

Ancak her türlü kesik iz bırakır.

"Yardım edecek misin, yoksa bakmaya devam edip 'hayır' numarası mı yapacaksın?"

Harlow'un sesi yanaklarımı kızartıyor. Yol boyunca akan nehirden topladığımız taze arıtılmış suyu tulumlara dolduruyoruz. Kaynatılıp soğutulduktan sonra, azalan su kaynaklarımızı yenileyebiliriz. Bu sırada Bard, Calvin'i uyuşturucusunun kokusuna maruz kaldığında yaşadığı kontrol edilemez dürtülerden kurtarmak için Dominic'in kanını vagondan temizledikten sonra vagonu yeniden düzenliyor.

"Bakmıyordum," diye mırıldanıp işime yeniden odaklandım. En azından açıklığın karşı ucundayız, bu yüzden Dominic muhtemelen bizi duyamaz.

"Yani rol yapmaya devam edeceksin. Tamam," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Harlow.

"Sadece... düşünüyorum." Dominic'in ne dediğini paylaşmak için ne kadar istekli olsam da, düşüncelerimi sesli olarak dile getirmemek için dudaklarımı büzüyorum.

"Şey, düşünmeyi bırak. Güneş batmaya başladı bile. Bir saat içinde yola koyulacağız, eminim."

Harlow muhtemelen haklı. Bütün gün uyuyup dinlendik ve dün gecenin dehşetinden kurtulduk. Hiçbirimiz yolculuğumuzun geri kalanında uyuyacak kadar rahatlayamadık, bu yüzden güneş ışığının güvenliği altında uyumayı bekledik. Sanırım hepimiz Dominic'in seyahat ederken bile neden gececi bir program uyguladığını anladık. Geceleyin bir Enkarnasyonla karşılaşmak veya Gölge istilasına uğramış bölgelerden en aktif oldukları saatlerde geçmek ne kadar korkutucu olsa da, bu kadar tehlikeli saatlerde hareket etmemeyi düşünmek çok daha rahatsız edici.

Elimden geldiğince işime odaklanmaya ve Dominic'in dün gece söylediklerine takılıp kalmamaya çalışıyorum, ama bu sadece parmaklarımın ne kadar soğuk olduğunu fark etmeme neden oluyor. Su tulumunu soğumuş, neredeyse donmuş olan su dolu kaba daldırdığımda cildim adeta çılgılık atıyor. Kar yağışında bir artış görmedik, ama hava hâlâ çok soğuk. Belki de tüm mevsimleri sevdiğim hakkındaki sözlerimi geri almalıyım. Kışı yolda geçirmek, Dunway'deki şömine başında geçirilen rahat günlerden çok farklı.

Henüz resmen kış gelmedi sanırım. Kış gündönümü ise...

Bugünün tarihini anlamaya çalışırken burnumu kırıstırıyorum. Rockefeller'a hizmet ettiğim zamanki gibi haftayı takip etmek artık eskisi kadar önemli değil.

Harlow'a başımı eğerek sordum: "Yaz gündönümüne kaç gün kaldı?"

Omuz silkerek, "İki mi? Yoksa yarın mı?" dedi.

"Hım. O zaman doğum gününe bir iki gün kaldı."

"Kış gündönümünde mi doğdunuz?"

"Annemin hiç hoşuna gitmese de," diyorum.

"Sanırım bir yılı daha günahkâr olarak atlattığınız için tebrikler," diyor Harlow, en ufak bir coşku belirtisi bile göstermeden.

İçimden bir kahkaha attım ama sözleri bana Dominic'inkileri hatırlattı.

Gölge varlıklarını yaratacak kadar ağır bir günah işleyen tek kişi benim.

Onun bu sözleriyle ne demek istediğini sormak için çok istekliyim. Dün gece daha çok onun sözleri ile kutsal metinler arasındaki çelişkiye odaklanmışım, ama eğer haklıysa...

Bahsettiği ağır günah neydi? Gölgeler'i yaratan o kadar korkunç ne yapmıştı? "Sadece birimiz" derken, sadece beni mi kastediyordu? Yoksa tüm ekibimizi mi? Bizden daha kötü günahlar işlemiş olabileceğini hayal edemiyorum. Bizler, cinayetten vatana ihanete kadar uzanan suçlardan kaçan kanun kaçaklarıyız. Bizler, kutsal metinlerin en kötü günahkâr türü olarak adlandırdığı sanatçılarız.

Zihnim tökezliyor. Kekeliyor. Oyalanıyor.

Kutsal metinlerde bir şey yalan ise, geri kalan her şey yalan olabilir.

Farzedelim...

Ya sanat günah değilse?

Bir an için göğsümü umut, haklılık ve bir tutam öfke kaplıyor. Sonra gördüğüm tüm kanıtları, şahit olduğum tüm dehşetleri hatırlıyorum. İnanmak istesem de, bazı şeylerin doğru olduğunu biliyorum.

Gölgeler yalanlara çekilir.

Gölgeler de sanata ilgi duyar.

Gölgeler şiddete çekilir.

Gölgeler suça çekilir.

Gölgelerin de doğuma ilgi duyduğunu kendime hatırlatıyorum. Ancak kutsal metinler bunu mantıksız bir şekilde açıklıyor; üremenin, yaratıcılarımızla alay ettiği için günah olduğunu belirtiyorlar. Ne olursa olsun, kutsal yazılarla açıklandığında her şey günah şemsiyesi altında kusursuz bir şekilde yer alıyor.

Çenemi sıkıyorum. Kutsal metinleri hiç sevmedim. Beni kirli diye nitelendirirken günahsızları mükemmelliğin zirvesi olarak konumlandıran bir şeyi nasıl sevebilirim ki? Ama bir şeyi sevmemem, onun yanlış olduğu anlamına gelmez. Gördüğüm tek şey metinleri destekleyen kanıtlar olduğunda, onlara inanmaktan başka çarem kalmadı, aynı zamanda onlardan nefret de ettim.

Bu yüzden...

Metinlerde sayısız yalan olması mümkün mü? Yoksa sadece tüm günahların gölgeler yarattığı kısmı mı yalan?

Bunu anlamlandırmak için zihnim karmakarışık. Metinlerdeki tek bir kasıtlı yalan bile olsa, çok büyük bir şey. Eğer sadece en karanlık günahlar Gölgeler yaratıyorsa, o zaman insanlık haksız yere suçlanmış demektir. Elbette, en sıradan günahlarımızın bile Gölgeleleri çektiği açık, ancak bunca zamandır aynı eylemlerle onları yarattığımız için suçlandık.

Tüm.

Bu.

Zaman.

Beş yüz yıldır.

Bu ne anlama geliyor ve neden?

"İnana, bu da ne demek?"

Harlow'un sesi beni tekrar sersemliğimden çıkarıyor ve mantarla uğraşırken fazla yana yatırdığım su tulumundan su kaybettiğimi fark ediyorum. Su tulumunu düzeltiyorum ama mantar donmuş parmaklarımdan kayıp karla kaplı açıklıkta yuvarlanıyor.

"Lanet olsun." Mantarı yakalamak için su tulumunu Harlow'a doğru uzattım. Çok uzağa yuvarlanmadı, bir sedir ağacının altında durdu. Ağacın geniş dalları karsız, gölgeli bir alan yaratmıştı ve mantarı almak için dalların altına eğildim. Parmaklarım mantarı kavramak üzereyken bir şey

dikkatimi çekti. Elimle hızla geri çekilip ağacın gölgelerine karşı belirginleşen karanlık şekle baktım. Bir sincaptı, ama...

Sıradan bir sincap değil.

Bu bir gölge.

Onun küçük, yarı saydam şeklini, simsiyah gözlerini, her iki tarafta ön bacağından arka bacağına uzanan deri kıvrımını, alnında duran hilal şeklindeki ayı inceliyorum.

Ağzım açık kaldı. Olamaz. Değil mi?

Tam mantarın yanında duruyor, başını bana doğru eğmiş, minik burnu seğiriyor. Bu Gölge'nin, ejderhayı dönüşmeye ikna ettiğimiz Gölgelerle tıpatıp aynı görünmesinin sadece bir tesadüf olduğunu düşünemiyorum. Ya aynı Gölgelerden biri, ya da onlardan birine dayanarak şekil alan başka bir Gölge. Her iki durumda da, ta burada.

İçimden bir ürperti geçti, ama bunun korkudan mı yoksa hayranlıktan mı olduğunu bilmiyorum.

Korku, diye kendime telkin etmeye çalışıyorum, özellikle dün şahit olduklarımdan sonra. Onlardan korkmalıyım. Onlardan nefret etmeliyim. Sincap yüzümü çalmaya ve bir Enkarnasyon olmaya kalkışmadan önce maskemi takıp takmalıyım.

Ama bunun en uygun tepki olduğunu anlasam da, itaat etmeye kendimi ikna edemiyorum. En azından mantık kısmen benim tarafımda. Maskemi çıkarmak için ani hareketler yapmama gerek yok; Gölgeler sadece onları günahla büyüleyenlerin yüzlerini çalmaya çalışırlar. Korkuya yenik düşmediğim için kendimi azarlamama da gerek yok. Çağırıcılar olarak görevimiz sakın kalmamıza ve tepki vermememize bağlı.

Bu yüzden uçan sincabın bana sanki iyi niyetli bir ilgiyle bakıyormuş gibi bakması için birkaç dakika hareketsiz kaldım. Sonra yavaşça elimi mantarın üzerine kapattım ve kalkmaya hazırlandım.

Gölge hareket ediyor, hızla yaklaşıyor. Donakaldım, geri çekilme içgüdümü kontrol etmek için yavaşça nefes aldım. Korkudan delirmiş olmasam da, bana çok hızlı yaklaşan herhangi bir yaratıktan irkilirdim. Gölge birkaç tereddütlü adım daha yaklaştı, geniş, karanlık gözleriyle beni izlerken bıyıkları seğirdi. Sonra arka ayakları üzerine oturdu ve minik

patilerini tombul karnına götürdü. Tıpkı Tembel Hayvan'ınki gibi, gölge parçacıklarından oluşmasına rağmen kürkü çok gerçekçi görünüyordu. Ve bana bakış şekli...

Aman Tanrım. Çok sevimli.

Sincabın yuvarlak kulağına pençesini götürüp kendini temizlemesini izlerken dudaklarım dizginsiz bir zevkle kıvrılıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum—

Ağacın altında devasa bir şey bize doğru hızla yaklaşıyor. Yanımdan sıyrılıp dengemi bozuyor ve bunun Tembel Hayvan olduğunu anlıyorum.

"Bana kalırsa tembelliktir," diyor Dominic, sesi arkamdan geliyor. Ne zamandır orada?

Gölge köpek efendisine hiç aldırış etmeden sincaba doğru atılır, ağzını havayı kapatacak şekilde kapatırken diğer Gölge ağaç gövdesine doğru hızla tırmanır. Tembel hayvan onu daire şeklinde kovalar, üzerine atlayıp ısırmaya çalışırken sincap daldan dala atlayarak, kurt köpeğinden kaçmaya çalışırken korkuyla ciyaklar.

"Hayır, Tembel Hayvan," diye sesleniyorum. "Bırak onu!"

Tembel hayvan da elbette beni dinlemiyor ve doğanın kanunlarını hiçe sayarak, lanet olası ağaç gövdesinden yukarı doğru —çünkü o bir gölge ve istediğini yapabilir— sincabın sığınak aradığı dala tırmanıyor. Çenesi dalın üzerinde kapanıyor, sincabı kıl payı ısıtıyor, sincap da tam zamanında atlıyor...

Lanet olası omzuma düşmek.

Gölgenin bana bu kadar yakın olması, üzerimde olması kaslarımı kasıyor. Belki de korku yavaş yavaş kendini göstermeye başladı, ama üzerime hangi vahşi yaratık atarsa atlasın, ne kadar sevimli ya da kötü olursa olsun aynı tepkiyi verirdim. Ve bu, olabilecek en kötü şey değil.

Tembel hayvan ağaçtan aşağı atlayıp bana doğru hızla gelirken, sincap tekrar korkuyla ciyakladı ve bu fırsatı değerlendirerek kolumun boyunca ve lanet olası kolumun içine doğru koştu.

Şimdi sıra bana geldi, kemirgenin gölgeli bedeni koluma, sırtıma ve... sürtünerek ciyaklamaya başlıyorum.

Şimdi nerede? Nerede bu Allah aşkına?

Panik içinde ayağa fırladım ve ağacın altından fırladım, şimdi de dönüp duruyorum, kıyafetlerime vurup o haylaz Gölge'yi üzerimden atmaya çalışıyorum. Bacağımdan aşağı doğru kaydığını hissettim sanırım, ama iç eteklerim de olabilirdi, bu yüzden pelerinimi çıkarırken eteklerimi daha da silkeliyorum, zıplıyorum. Paniğim geçince ve sincabın gittiğinden emin olunca, nefes nefese olduğum yerde duruyorum.

Bütün gözler üzerimde, Dominic birkaç metre öteden bana bakıyor, diğerleri ise işlerinin ortasında donakalmış durumda. Harlow hâlâ su tulumunu tutuyor, mantarını kesinlikle kaybettiğimi düşünüyorum.

"Bu da neydi?" diyor Dominic. Tembellik'ten eser yok, ama karlı zemine düşürdüğü üç gölgeden biri huzursuzca titriyor.

Eteğimi olabildiğince zarif bir şekilde düzeltiltim. "Bir sincap vardı."

"Sincap mı?" diye tekrarladı Dominic.

Harlow, yedek mantar tıpasını su tulumunun üzerine yerleştirirken gözlerini devirerek, "İnana ve sincapları," diyor. "Neden ben öyle yapmadım ki?"

Onurumu savunmak üzereyim ama olanları anlatmaya kendimi zorlayamıyorum. Sincabın sadece bir Gölge değil, sanatımızla şekillendirdiğimiz Gölgelerden biri olduğunu itiraf etsem ne düşünürlerdi? Bir Gölgenin kıyafetlerimin içine girdiğini söylesem Dominic ne derdi? Sanırım hâlâ orada olmadığından emin olmak için beni tamamen soyundururdu ve -tanrı aşkına- bu düşünce neden beni bu kadar heyecanlandırıyor?

Hayır, panik. Panik ve eteklerimin titremesi. Eğer Dominic gerçekten bilmek istiyorsa, Sloth ona söyleyebilir.

"İyiyim... sorun yok. Ben iyiyim," diye mırıldanıp Harlow'a doğru geri yürüdüm.

"Neden yememe izin vermedin?" diye sordu Tembel Hayvan'ın sesi, karda yürürken çıkardığım çıtırtıların arasında zar zor duyuluyordu. "Onu okşayacaktı! Onu benden daha çok sevecekti."

Dominic fısıldayarak, "Yeter artık," dedi. "Ciddi anlamda terk edilme korkun var."

"Bunlar senin terk edilme korkuların," diye karşılık verdi Tembel Hayvan. Su tulumumu değiştirme işini bitirip başka bir işe geçtikten sonra, bunun ne kadar garip bir şey olduğunu fark ettim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dominic

Tembellik bütün akşam surat astı, İnana'nın bir sincaba aşık olduğuna ikna olmuştu. Yaralarım yeterince iyileşmişti -ama hâlâ çok acıyordu-yola çıktığımızda tekrar dizginleri ele aldım. Ayaklarımın dibinde şekilsiz bir gölge yığınıydı, birkaç dakikada bir başını kaldırıp iç çekiyordu. Ona olan takıntısı gülünçtü. Ama ormanda söylediklerini düşününce...

Bunlar sizin terk edilme korkularınız.

Bu durumun söz konusu takıntı hakkında ima ettiği şeyden hoşlanmıyorum. Açıkçası bu benim takıntım değil.

Açıkça.

Kesinlikle.

Yine de, kolumu her hareket ettirdiğimde ve hâlâ iyileşmekte olan dokularımı yakan acıyla irkildiğimde, yanan etime değen o güzel soğuk parmaklarını, yaramı dikerken ve sararken gösterdiği şefkatli dokunuşlarını hatırlıyorum. Derimin, içimde diktiği iplikleri taşıdığını düşündüğümde midem garip bir şekilde kasılıyor.

Onun bir parçası gibi, benim içime işlemiş—

“Kahretsin,” diye mırıldandım, bu gece yalnız başıma araba kullandığım için minnettarım, ekibimin geri kalanı arkada. “Sen misin, Tembel? Yarama romantik bir gözle mi bakıyorsun?”

Bir iç çekerek cevap verdi, sonra başını kaldırdı. “Bizi özel görüyor, değil mi? Diğerlerinden daha mı özel? Sincabı diktiğini görmedim. Sadece

sevdiği şeyleri diyor, değil mi? Elbisesinin içine sakladığı kumaş kalp gibi?"

"Mm," diye fısıldıyor şehvet kulağıma, yanımda şekillenerek. "Yani o dik göğüslerine yaslanmış halde mi demek istiyorsun? Öyle söyleyince gerçekten özel hissettiriyor, değil mi?"

Rahatsızca kıpırdanıyorum, Tanrılara Inana'nın bu konuşmayı duymayacak kadar geride oturduğunu umuyorum. En azından yol boyunca akan nehir konuşmanın çoğunu örtbas edecektir.

Pride, "Bize hiç hikaye anlatmadı," diyor ve ben onun karamsar tonuna şaşıyorum. "Oysa sincaba bir hikaye anlattı."

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye soruyorum. "Onun hikayelerini defalarca dinledin zaten."

"Ama bunların hiçbirisi sadece bizim için değildi," diyor Pride. "Bu ise tamamen kendine özgü bir hikayeye sahip."

"Bu diğer Shade'e bir hikaye anlatmaya ne zaman vakit buldu ki?"

Pride alaycı bir şekilde, "Görmedin mi? Ejderha olayındaki uçan ay sincaplarından biriydi." dedi.

Hayır, bilmiyordum. Bunun bir Gölge olduğunu biliyordum, çünkü Tembellik bunu hissetmiş ve Inana'ya doğru fırlamıştı. Gölgelerimin Gölgelere karşı agresif tepki vermesi nadirdir, ama neyse ki sincap kışkırtılmamıştı, sadece ürkmüştü. Öyle ki, görünüşe göre elbisesinin içine girmişti.

"Eteklerinin altına hiç girmemize izin vermedi," diyor Lust ve onun benim düşünce akışımı çalıp, hiç niyetim olmayan bir yola sokmasından nefret ediyorum.

Ama şimdi bunu dile getirdiğine göre...

Bir Gölgenin onun eteklerinin altına ve çıplak tenine doğru süründüğünü düşündüğümde içimde mantıksız bir kıskançlık kıvılcımı beliriyor.

"Öyle değil mi?" diyor Tembel Hayvan, dizginleri ne kadar sıkı tuttuğumu görünce cesaretlenerek, somurtkan su birikintisinden kalkarak. "Biz olmalıyız. Sadece biz. Her zaman."

Yavaşça içimi çekip, duygularım yatışana kadar saçlarımı elimle düzelttim. Inana, bu şekilde hissetmem için gerçekten de çok yakınımda

oturuyor olmalı. Eğer onun yakınlığının bende neden böyle bir etki yarattığını öğrenip düzeltmezsem, altı aylık birlikteliğimiz bitmeden aklımı kaybedebilirim.

Tembellik, bir su birikintisine geri dönerken sızlanıyor, sanki o da bu düzenlemenin geçici olduğunu hatırlatan ince bir acı hissediyordu. Yaz gündönümünden önce İnana denizin ötesinde güvende olacak. Tüm Çağırıcılarım da güvende olacak. Calvin de, eğer onu kanımdan zamanında ayırabilir ve gitmeye ikna edebilirsem.

Görevimde başarılı olsam da olmasam da, hepsinin Kutsal Kıta'dan olabildiğince uzak olmasını istiyorum.

Akşam gece yarısına yaklaşırken, gölgelerimin garip davranan tek şey olmadığını fark ediyorum. Dağların bu kadar derinliklerinde, daha kalabalık yerlere kıyasla daha az gölge var; yani sorun az sayıda gölge fark etmem ya da geçişimize aldırmamaları değil. Daha çok gördüklerimin davranışları garip. Hepsi de bizim gittiğimiz yöne doğru, karanlık bulutları halinde hızla yanımızdan geçiyorlar.

İçimden bir boşluk hissi geliyor, bir şeylerin ters gittiğine dair içsel bir uyarı. "Neden bu konuda kötü bir hissim var?" diyorum ve gölgelerim somurtkanlıklarını bırakıp etrafımı tamamen sarıyor.

Pride, "Önümde bir şey hissediyorum," diyor. "Bir şey... dikkatimi çekiyor. Saldırgan bir şekilde değil. Sadece ilgimi çekiyor. Hoşuma gitmiyor."

Kendi kendime küfrediyorum. Bir başka tartışma gecesinden daha kaçınabilsek ideal olurdu, ama bu tür şeylere alışkın olmasaydım Gölge Katili olmazdım. Bir Gölge Katilinin yolculukları sadece bir karakoldan diğerine gitmekle ilgili değildir. Yol boyunca ortaya çıkan ciddi tehditlerle başa çıkmak, yolların yolcular için güvenli olmasını sağlamakla ilgilidir. Geceyi geçirmek istesem bile, dinlenme yerimize ulaşmamıza daha saatler var. Kar yağışı kötüleşmeden ve dağ geçidini tehlikeli hale getirmeden önce bir sonraki karakolumuza varmak istiyorsak, her akşam olabildiğince uzun

süre yolculuk etmeliyiz. Bu, her lanet gecede sorunlarla uğraşmak anlamına gelse bile.

Arkama yaslanarak, tentedeki açıklığa uzandım. Gözlerim hemen İnana'nınkilerle buluştu. Demek ki yakınımda, tentenin hemen diğer tarafında oturuyordu. Boğazımı temizleyerek, bakışlarımı ondan ayırdım ve "Maskeler takılı. Harlow, tetikte ol. Eğer seslenirsem veya en ufak bir sorun sezersen, hemen çizime başla. Gölgeyi çekmek istemiyoruz, sadece bize ilgi duyabilecek olanları sakınleştirmek istiyoruz. Ne olduğunu bilmiyorum ama önümüzde sorun olabilir. Calvin—" dedim.

Sözümü bitirmeme bile gerek yok. O zaten yanımda koltuğa tırmanıyor, gerekirse dizginleri ele almaya hazır. Çağırıcılarım da harekete geçiyor, maskelerini takıyorlar. Bard ve Harlow aletlerini hazırlıyor, Harlow eskiz defterini açıp tüy kalem ve mürekkebi yerleştirirken, İnana vagonun kenarına tünemek için açıklıktan yarıya kadar çıkıyor. Parmaklarını koltuğumun arkasına doluyor. Yakınlığıyla nabzım hızlanıyor. Tekrar öne dönüyorum ama Sloth arkasını dönüp yüzünü ellerinin arasına koyuyor. O da kayıtsızca kulaklarını okşuyor, bu da boynumda dolaylı bir zevk dalgası yaratıyor.

"Odaklan," diye kendime emrediyorum ve dikkatimi önümdeki yola çeviriyorum. Kar tekrar yağmaya başladı, ancak yerleri sadece birkaç santim örtüyor. Yine de, karanlığı aydınlatmaya yetiyor, ay ışığı parıldayan fildişi üzerinde dans ediyor. Başka bir Gölge hızla öne fırlıyor ve virajı dönerek gözden kayboluyor.

Nehrin gürültüsü giderek artıyor, bu da bana doğuya, dağ geçidine götürecek köprüye yaklaştığımızı gösteriyor.

Sonunda, en son Gölge'nin kaybolduğu yolun virajına ulaşıyoruz ve bizi neyin beklediğine dair ilk ipucunu yakalıyorum. Köprü hemen ileride, sadece tek bir vagonun geçebileceği genişlikte ahşap bir yapı. Yaz aylarında, ticari trafiğin en yoğun olduğu ve birçok aracın geçmek için sırasını beklediği zamanlarda bu yolun ne kadar kalabalık olduğunu görmüştüm ve şimdi de kesinlikle kalabalık. Ama daha önce hiç görmediğim bir şekilde.

Köprünün önünde, hepsi nehre dönük bir düzineden fazla Gölge kümelenmiş durumda. Hiçbiri köprüye adım atmıyor, çünkü Gölgele köprülerden çekiniyorlar. Akan sudan geçemezler ve teknik olarak bir köprü veya başka bir yaya yolu üzerinden geçebilseler bile, bu tür su kütlelerinden tamamen kaçınmayı tercih ederler. Sadece bir çılgınlık onları karşıya geçmeye itebilir, bu yüzden sakın davranışları bir teselli olmalı.

"Gerekli" kelimesi burada kilit nokta. Hiç de rahatlamış değilim.

Gölgele sakın olsun ya da olmasın tek bir yerde toplanmışsa, onları bir şey çekmiştir. Umarım bu, vahşi bir yaratık tarafından yanlışlıkla ortaya çıkarılmış eski bir sanat eseri—belki de küçük bir heykel—olmuştur. Ya da belki de önceki bir gezgin ilerideki yolu işaretlemek için bir taş yığını inşa etmiş ve Gölgelelerin hayranlığını önlemek için onu biraz fazla görsel olarak hoş hale getirmiştir. Her ikisi de daha önce yaşanmıştır.

"Harlow," diyorum.

"Hemen hallediyorum," diye karşılık verdi, sesi ağaçların gölgesinden boğuk çıkıyordu.

"Ne yapıyorlar?" İnana'nın ılık nefesi saçlarımin arkasını okşadı. Maskesinden sarkan boncuklar, nehrin giderek artan sesi arasında zar zor duyulabilen bir şekilde rüzgarda şıkırdadı.

"Bilmiyorum," diyorum. "İçeri geri dönün."

O, elbette, dinlemiyor. Bunu sadece hâlâ yakınlığını hissedebildiğim için biliyorum; Gölgele grubuna yaklaştıkça her santim içimde bir tedirginlik uyandırıyor. Eğer geçmemize izin vermezlerse dikkatli olmalıyız. Onların arasından araba sürmek bir tehdit olarak görülebilir, kılıcımı yakıp onları zorla yol vermeye zorlamak da öyle. Ama eğer Çağırıcılarımin onları sakinleştirebilirse, sorun yok. Onları tamamen öfkelen dirmedikçe köprüye kadar bizi takip etmeyecekler.

Neyse ki, grubun arkasına vardığımızda, dikkatlerini çeken şeye sanki sadece yarım yamalak ilgi duyuyorlarmış gibi yol açıp geçmemize izin verdiler. Belki de gerçekten önemsiz bir şeydir. Yine de, köprüye doğru ilerlerken, nehrin gürleyen ritmi etrafımızı sararken, tüylerim diken diken olmaktan kurtulamıyor.

"Şimdi iyiyiz, değil mi?" diyor İnana. "Önemli bir şey değildi."

"Bu önemsiz bir şey değil," diyorum. "Kaynak keşfedilene kadar değil."

Pride, "Hâlâ beni kendine çekiyor," diyor. "Bir anlığına durdu ama giderek güçleniyor."

Tembel hayvan köpek gibi bir inleme sesi çıkarıyor. "Nehir midemi bulandırıyor."

"Ben de aynı durumdayım," diyor Lust. "Şu an istesem bile ereksiyon sağlayamam."

"Lanet olsun, bunun zamanı değil," diye dişlerimin arasından söylüyorum. Nehrin üzerinde asılı kalmanın verdiği huzursuzluk bana da geçiyor. Gölgelerim, vahşi gölgelerin sahip olduğu kısıtlamalardan muaf olarak, akan suyu geçebilse de, bundan hoşlanmıyorlar. Belki de atların her adımında, bizi köprüünün ortasına doğru yaklaştırdıkça beni tedirgin eden şey bu—

İleriden, yolun kenarındaki ağaçların arasından bir hareket geliyor. Kar iyice yoğunlaşmış, önümüzde neyin geldiğini ayırt etmeyi zorlaştırıyor. Çok geçmeden bize doğru gelenin Shades olmadığını anlıyorum.

Bunlar insanlar.

Ay ışığı beş figürü aydınlatıyor; bunlardan dördü ifadesiz porselen maskeler takıyor. Beşincisinin maskesi çıkarılmış ve geriye doğru taranmış kızıl saçları ve ince bıyıklarıyla tanıdık bir yüz ortaya çıkıyor.

Henderson.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dominic

Diğer Gölge Katili'ni görünce dişlerimi sıktım, öfkemden köpürdüm. "Bu herif burada ne yapıyor?" diye sordu İnana, benim sözlerimi alarak.

"Arkaya geçin!" diye bağırdım ve atları durdurdum. "Lütfen, İnana." Lütfen kelimesi onu şaşırtmış olmalı, çünkü bu sefer itiraz etmeden itaat etti. "Calvin?"

"İşe yaramıyor," diyor, vagonun etrafına bakmak için yana doğru eğilerek. Sonra öne doğru dönüyor. "Hâlâ arkamızdalar, ama şimdi daha telaşlı görünüyorlar."

Kahretsin. Bu demek oluyor ki, Henderson'ın Çağırıcılarının başlattığı bir çılgınlığa yakalanma riskine girmeden vagonu geri geri süremem. Çünkü elbette bu bir tuzak.

Gözlerim Çağırıcılardan birinin ellerine takılıyor, bakışlarım tuttuklarına yöneliyor. Sanatsal aletler bekliyordum ama... ok takılmış bir yay. Gölgeleeri büyüleyen şey bu olamaz, ama şimdi onları kızdıran şey bu olabilir. Ancak içlerinden biri mutlaka bir sanat icra ediyor olmalı. Mırıldanıyor, şarkı söylüyor ya da belki de İnana gibi hikayeler anlatıyor. Maskelerinin ardında dudaklarının hareket ettiğini göremiyorum ama en mantıklısı bu. Nehrin sesi yüzünden duyamadığımız ama Gölgeleerin hissedebildiği bir şey. Onları durdurmak için kimi hedef alacağımızı bilmek için göremediğimiz bir şey.

Hırıltılı bir nefes veriyorum, her neyse bu halükarda katlanmaktan başka çarem yok. Henderson bunu açıkça iyi planlamış. Bana bir sonraki görevimle ilgili mektubu verdiğinde daha dikkatli olmalıydım, ama kiliseyle doğrulattım. Bir tuzak olduğundan şüphelensem bile, emirlerime uymaktan başka seçeneğim yoktu. Peki Henderson'ın bu geceki amacı ne? Gölge Katilleri birbirlerine doğrudan zarar vermemeye, patronlarının adaylığı için yarışan Gölge Katilleri arasında rekabeti önlemeye yemin ederler. Yeminini bozmayı, gelecek yılki adaylıktan diskalifiye edilmeyi göze almaya hazır mı? Benden bu kadar mı nefret ediyor?

Birkaç adım ötede duruyor. Silahlı Çağırıcısı okunu yayına takılı tutuyor ama yayını tam olarak germiyor. Silahlı bir Çağırıcı görmek nadirdir. Çoğu Gölge Katili mürettebatına yeterince güvenmez. İçimde öfke dalgalanıyor, ama bu öfke kendime yönelik. Mürettebatımı hiç silahlandırmadım. Kısmen güven eksikliğinden, ama sadakatini kanıtlamış olanlar bile... onları koruyamayacağım bir durumda kalacakları hiç aklıma gelmemişti. Tek düşmanımız Gölgeleler olduğunda ve normal silahlar onları dağıtmak için işe yaramadığında, daha önce hiç mantıklı gelmemişti.

Şimdi, kendi türümüzden gelen apaçık bir tehditle karşı karşıya olduğumuz şu günlerde, böyle bir olasılığı öngöremediğim için kendimden nefret ediyorum.

Henderson ellerini avuç içleri öne doğru olacak şekilde kaldırdı. Kar daha da şiddetlenmeye başlamış, aramızda uçuşan beyaz bir sis oluşturmuştu. "Buraya sadece konuşmak için geldim, Graves, hepsi bu."

"Göründüğü gibi değil," diye çıkıştım.

"İşbirliği yaparsanız hepsi bu kadar olacak. Ne istediğimi az çok anladığınızı düşünüyorum."

"Hiçbir fikrim yok."

"Aşağıya gel, biraz konuşalım, sana şartlarımı anlatayım."

Onun şartları. Sanki üstün olan oymuş gibi. Arabamla yüksek bir konumdayım. İstersem dizginleri çekip onları ezebilirim. Okçu önce beni veya atları vurabilir ve atların kenara sıçrayabileceği yer var. Yine de kaçabiliriz. Ama şiddet bir kargaşaya yol açabilir ve Henderson'ın

arabasının hiçbir izini göremediğime göre, muhtemelen ilerideki yolu kapatıyor. Belki de daha fazla Çağırıcı ile.

Kahretsin.

Belki de üstünlük onda.

"Neden taleplerinize boyun eğmeliyim?" diye soruyorum, artan huzursuzluğumu gizlemek için ses tonumu sakın tutarak. "Prens Leeran'ın adaylığından diskalifiye edilme riskini göze almadan bana doğrudan zarar veremezsiniz."

"Doğru," diyor Henderson. "Size şiddet uygulayamayabilirim ama onlara zarar verebilirim." Başını yana eğiyor ve ekibimi kastettiğini anlıyorum. "Bunu görüyor musun?" Ayakkabısının ucuyla bir şeye vuruyor ve cam bir şişe ay ışığında parlıyor. İşte o zaman karda çizilmiş şekilleri görüyorum. Hayır, sadece karda değil. Köprünün kendisinde.

Bir ritüel çemberi. Lanet olası köprüye bir astrolojik şema kazınmış. Bu küfürdür. Gölge düşmanlarının, sıradan insanların kutsal sembollere rastlamasını önlemek için herhangi bir yere kalıcı şema çizimleri yasaktır. Sadece kilise kutsal mangallara ve kılıçlarımıza çemberler çizebilir.

"Bana öyle bakmayın," diyor Henderson, yüzündeki o eğlenceli gülümsemeyi yüzünden kazımak istiyorum. "Ben kendimden sonra ortalığı temizlerim. En acil olan, bunun sizin için ne anlama geldiği. Eğer Çağırıcım okunu o Gölge kalabalığına fırlatırsa, çılgına dönecekler ve arabanıza saldıracaklar. Bu arada, ben de bu kan şişesini kırıp çemberi yakacağım ve bizi bu tarafta güvende tutacağım. Anlayın ki, ışığın içinden geçen herkesi vurmak zorunda kalacağız, çünkü bir Gölge olabilir."

Tehdidi dişlerimi gıcırdatıyor. Bizi köprüde, tehlikeli Gölge ve okçusunun okları arasında mahsur bırakmaya çalışıyor. Ekibi, aktif bir Gölge saldırısı sırasında yanlışlıkla zarar verdikleri kimseden sorumlu tutulamaz. Ve bu, Henderson'ın bana doğrudan zarar vermesi olarak da sayılmaz.

Henderson tekrar konuşuyor. "Kendinizi ve ekibinizi bu kadar çok Gölge'ye karşı savunabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Yoksa umurunuzda değil mi? Bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum, çünkü ben ikincisine inanmaya meyilliyim. Çağırıcılarınızın çoğu ölüyor.

Sonuncularından biriyle güzel bir sohbetim oldu. Sanırım Aelfred'di? Sizin hakkınızda bazı ilginç şeyler anlattı.”

Kanım donuyor. Aelfred'le ilgili her şeyi biliyorum. Hayatının yükünü kılıcımın ucunda taşıyorum.

"Kanun kaçaklarını Çağırıcı olarak aldığınızda işte böyle olur," diyor Henderson. "Aelfred, ona Kıta'dan özgürlük teklif ettiğinizi, ancak bunun yerine Bağışlanma teklif ettiğinizi söyledi. Ben ise, eğer bana önemli bilgiler verirse, bir sonraki karşılaşmamızda ona mürettebatımda yer teklif ettim. Ve yine de, bir sonraki görüşmemizde, tamamen yeni bir Çağırıcı ekibiniz var. Tesadüf mü?"

Calvin'in gözleri yüzümün yan tarafına dikildi. Suçlama değil, çünkü o da Aelfred'le olanları biliyor. Endişe dolu bakışlar. Henderson benim hakkımda çok fazla şey keşfetti. Eski Çağırıcımın söylediklerinin doğru olduğuna dair kanıt olmasa bile, kiliseye şikayette bulunup beni test ettirebilir. Yalan söyleyip söylemediğimi doğrulamak için Gölgele'i kullanacaklar.

İtiraf etmeliyim ki, Çağırıcılarıma kıtadan ayrılmaları için söz vermiştim.

Hiçbir Gölge Katili'nin yapmaması gereken bir şey.

Bunun mümkün olduğunu bile bilmemem gerekirdi.

“Sorun yok,” diye fısıldıyorum Calvin'e, ama bunun doğru olduğundan emin değilim. Henderson'a ise, “Bütün bir köyü tehlikeye atıp, büyücülerine Gölgele'i ejderhaya dönüştürmelerini emretmenin sebebi bu muydu? Yeni yeni gelişen dostluğunuza müdahale ettiğim için beni cezalandırmak mı?” diyorum.

Henderson omuz silkerek, “Aelfred'in bana söz verdiği bilgiyi istiyordum ve bunun sizi hızlandıracağını düşündüm. Aksi takdirde, başarısızlığınız Prens Leeran nezdindeki itibarınızı zedeleyecekti. Her iki durumda da kazançlı çıktım.” dedi.

Demek itiraf ediyor. Ejderhadan gerçekten o sorumluydu. İçimde öfke dalgalanıyor ama sesimi kayıtsız tutuyorum. "Sanırım bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu biliyorum. On yıl önce olanlar yüzünden hala kızgın mısınız?"

Konuyu değiştirmem üzerine gözlerini kısıyor ama tuzağa düşüyor.

"O zaman da sende bir gariplik olduğunu biliyordum," diyor gözleri öfkeyle parlayarak. "Eğitim görenler arasına katılmak için girdiğin sınavda başarısız oldun, ama sonra ne oldu? Bak, zamanın en çok aranan kanun kaçağını yakalamayı başardın. Üç yıldır peşinde olduğum adamı."

O konuşurken, bir elimle şişelerle dolu kemerime uzanıp tokasını açıyorum. Bir şişeyi çıkarıp eldivenimin içine yerleştiriyorum. "Bunu hayatın pahasına koru," diye mırıldanıyorum Calvin'e ve yavaşça kılıfı ona doğru uzatıyorum.

Henderson alaycı bir şekilde, "Suçluyu nerede buldunuz, yine? Bir meyhanede mi? Ne kadar da uygun!" dedi.

"Kendi beceriksizliğiyle yüzleşmeye katlanamıyorsun işte," diyorum göz kırparak.

"Hayır, başka bir şeydi. Sana özel muamele yapıldı ve Gölge Katili olarak eğitim almaya davet edildin, oysa akıl hocan Prens Leeran'ın adaylığını aldı; bu onur aslında benim olmalıydı."

Gözlerimi devirdim. "Bana çok uzun zamandır takıntılısın. Bu yüzden mi sohbet etmek istedin? Eski günleri yad etmek için mi?"

Konuşmamızın istediği yönden çok uzaklaştığını ancak şimdi fark etmiş gibi dudaklarını büzüyor. Kontrolü tekrar ele geçirmesine izin vermeye hazırım. Lanet olası konuşmamıza razı olmazsam bunun iyi sonuçlanacağını hayal edemiyorum. Tek bir yanlış hareket, arkamızdaki Gölgeler'i üzerimize çekecek. Ekibimi tehlikeye atmadan bu kargaşanın arasından geçmeyi başarsam bile, yine de vagonu köprüden geri geri çekip geldiğimiz yoldan geri kaçmak zorunda kalacağım. Henderson'la burada ve şimdi ilgilenmezsem, bizi takip edecek.

En azından bir planım var.

Doğruldu, ifadesi karardı. "Gel, Graves. Kılıcını bırak ve Çağırıcılarını getir."

Acımasız bir kahkaha atarak dizginleri Calvin'e devrettim. "Kılıcımı bırakmayacağım ya da Çağırıcılarımı getirmeyeceğim. Silahlısın ve bunun tüm ekibin olduğuna bir dakika bile inanmıyorum. Normalde beş ya da altı Çağırıcın olur ve en sevdiğini göremiyorum." Dört maskeli figürü taradım,

meyhanedeki yaşlı kadına benzeyen birini bulamadım. O, en uzun süredir onun Çağırıcısıydı ve hatırladığım kadarıyla adı Abigail'di.

"O zaman en küçüğü bırak," diyor Henderson. "Zaten onunla ilgilenmiyorum."

Sinirleniyorum. Bu, onun İnana ve Bard'la ilgilendiği anlamına geliyor.

"Ve eğer eşit şartlarda görüşmekte ısrar ediyorsanız..." Kılıç kemerini çözüp Çağırıcılarından birine uzatır. Henderson'ın başıyla onaylamasıyla Çağırıcı kılıcı arkalarındaki kara bırakır. "Memnun kaldınız mı?"

İkimiz de kılıçlarımızı tutsak daha iyi hissederdim, ama eğer o bir komedi istiyorsa, ben de oynarım.

Üstelik bu dikkat dağıtma işime yarıyor. Bir elimle kılıfımı açarken, diğer elimle gizli şişeyi eldivenimin altından çıkarıyorum. Şişenin kapağını açıp, ağzını baş parmağımla kapatıyorum ve kısa bir süre eğiyorum. Kılıcı kenara koyarken, baş parmağımla dilimin üzerinde gezdiriyorum; kanın tadı damarlarımda bir güç hissiyle doluyor. Yaramdan kaynaklanan acı tamamen kayboluyor. Arabadan indiğimde, şişe mühürlenmiş ve eldivenimin altına geri yerleştirilmiş oluyor.

Henderson, "Çağırıcılarınızı dışarı çıkarın," diyor. "Sanatsal aletler kullanmayın. Onları dört adım gerinizde tutun."

"Bard. İnana." Kendi kendime fısıldayarak ekledim, "Tembellik, İnana'ya mırıldanmasını söyle. Ona, Bard ile birlikte işaret verdiğimde arabaya geri koşmalarını söyle. İşareti gördüklerinde anlayacaklar."

Bard ve İnana arkamdaki vagondan çıkıyorlar. Tembellik'in uzaklaştığını, kardaki bir su birikintisine kaydığını ve İnana'nın eteklerinin altına saklandığını hissediyorum. Mesajı iletiyor, sözleri benden ve ondan başka herkesten gizli. Onun itaat ettiği anı hissediyorum, üç gölgem birden sakinleşiyor. Sesi, altımızdaki nehrin uğultusunun üzerinde duyulamayacak kadar kısık, ama bu yeterli. O mırıldandığı ve Harlow çizim yaptığı sürece, Henderson'ın Çağırıcısının yaptığı her türlü büyüyü etkisiz hale getirebilmeliyiz. Ta ki okçusu ateş edene kadar.

Yavaşça, Henderson'la aramdaki mesafeyi kapatıyorum, parmaklarım belimdeki hançerlerden birini kınından çıkarmam için yalvarıyor. O şerefsiz, bıçak kullanma becerilerimi pek tehdit olarak görmemiş olmalı ki,

onları bende tutmama izin vermiş. Gerçi o da bir hançerle bağlı, yani sanırım eşit durumdayız.

Diyagramın diğer tarafında duruyorum.

“Bu da neyin nesi, Henderson?” Konuşurken ayaklarımı kıpırdattım, eldivenimden kayan şişenin güvenli bir şekilde kara düşmesine izin verdim ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Neden benim Çağırıcılarımla bu kadar ilgileniyorsun?”

“Onların neyden suçlu olduklarını biliyorsunuz, değil mi? Cinayet. Anlatılamayacak kadar korkunç bir cinayet. Bu da suçlarını vatana ihanet kapsamına sokuyor.”

İnana'nın mırıldanmayı kestiği anı, çatlak sesini duymadan bir kalp atışı kadar önce hissediyorum. "Ne?"

Henderson'ın gözleri ona kaydı. "Ah, evet, sen. Yaptıklarıyla koca bir köyü yerle bir eden kadın."

Benden dört adım geride olsa bile, onun şoku duyularımı alt üst ediyor. Zihnimde Sloth'u ondan uzaklaştırmaya, duygularına kapılmaktan kurtulmaya çalışıyorum ama o kımıldamıyor. Lanet olsun o köpeğe.

"Utangaç davranma," diyor Henderson. "Senin bir katil olduğunu biliyorum."

Paniği kısa bir süreliğine yatıştı. "Yanlış kişiyi yakaladınız. Ben kimseyi öldürmedim ya da bir şeyi tahrip etmedim..."

"Dunway mi?" Henderson, ağzını hızla kapatırken memnuniyetle gülümsedi. "Ne demek istediğimi anladığınızı görüyorum."

“Hayır.”

"Yeter artık," dedim hem ona hem de Henderson'a. Onun tuzağına düşmemesi gerektiğini çok iyi bilmeliydi. "Onları sorgulamaya hakkınız yok. Benim Çağırıcılarım oldukları için geçmiş suçlarından yargılanamazlar."

Henderson bakışlarını bana çevirdi. “Ama dindar bir Gölge Katili, eğer ihanetten suçlu olduklarını öğrenirse, Çağırıcılarını görevden alıp taç'a teslim ederdi. Eğer bunu yapmaya istekli değilseniz, onları benim gözetimime bırakın. Bırakın ben onları teslim edeyim. Sizin eksikliklerinizi görmezden gelmeye ve bunların yaşadığınız ahlaki bir ikilemden

kaynaklandığını kabul etmeye hazırım. Durum bu mu? Onları taç'ın adaletine teslim etmekten suçluluk duyuyor musunuz? Yoksa..."

Dudakları sinsi bir sırıtışla kıvrılırken hafifçe kıpırdandım. Ayakkabımın ucuyla, karın altında gizli bir şekilde, ince hareketlerle şişeyi dairenin kenarına kadar kaydardım. Sonra, tamamen yere basmadan, ayağımı üzerine yerleştirdim.

"Yoksa daha sinsi bir şey mi var?" diyor Henderson. "Belki de adaleti kendi başınıza mı dağıtıyorsunuz, bu zavallı kanun kaçaklarını sahiplenip kullanıyorsunuz ve sonra da onların kahrolasıcalarını kesiyorsunuzdur—"

Dişlerimi sıktım ve ayağımı sonuna kadar bastırdım. Çizmemin altında cam kırıldı, dilimde hala eriyen demir tadıyla yankılanan kan fişkırdı. Bir anda, önümüzde bir ışık patlaması oldu, köprü kadar geniş ve boyumun iki katı yüksekliğinde bir alanı kapladı. Tereddüt etmeden, ışık sütunundan fırladım ve diğer taraftan çıkarak silahlı Çağırıcı'ya doğru hücum ettim. Beklenmedik ışıkla irkildiğinde kara düşmüş olması gereken oku alırken elleri titriyordu. Bıçağım boğazına dayanana kadar beni görmedi.

Adamı döndürdüm, kılıcımın derisine saplanmasına izin verdim. "Vur onu," diye kulağına fısıldadım, Henderson'la yüzleşirken, o da dizlerinin üzerinde sürünüyordu. Kılıcının kabzasını kavramayı başardı ama beni Çağırıcısıyla görünce donakaldı. Okçu kafasını geriye doğru savurdu, burnuma nişan aldı ama ben çoktan ondan uzaklaşmıştım. Bu girişimi bana sadece kılıcımı boğazından geçirmek için bir neden verdi. Bunu yaparken yaradan kan fişkırdı.

Etin çeliğe karşı direnci, bir Gölgeyi parçalamaktan veya bir Enkarnasyonu kılıcımınla kafa kesmekten çok daha güçlü, çok daha kişisel. İçimde tiksinti kıvranıyor, ama bu çok hafif, tıpkı duygusal yelpazem körelmiş olsa bile, bir can almanın her zaman getirdiği suçluluk ve utanç gibi.

Çağırıcıların ikisi koşarak ustalarını terk ederken, üçüncüsü silahıma yenik düşüyor, boğazına temiz bir darbe daha indiriliyor. Hızlı bir ölüm. İleride karanlık kıpırdanıyor, Gölgele şiddet tarafından çekiliyor. Köprünün diğer tarafında da aynı şeyin olup olmadığını merak ederken hafif bir panik hissediyorum. Işık sütunu diğer Gölgelelerin söz konusu şiddete tanık

olmasını engellemeli ve eğer Çağırıcılarım Tembellik ve İnana'ya bıraktığım talimatı yerine getirdilerse, buradan gelebilecek her neyse onu sezebilecekleri Gölgeleeri sakınleştirmek için ellerinden gelenin en iyisini yapıyor olmalılar. Tembellik ile olan bağım zayıf, ışığın üzerinden geniş bir şekilde uzanmış durumda, bu yüzden emin olamıyorum.

Tüm dikkatim Henderson'da. Buradaki en büyük sorun o.

Çağırıcısının cesedini kenara itip okçunun silahını alıyorum. Yıllardır ok atmamıştım ama kas hafızam sayesinde oku kolayca yaya takıyorum. Henderson'a nişan alıyorum.

Adam hâlâ ayağa kalkmamıştı ve şimdi kılıcının kabzasını bırakıp, avuç içlerini teslimiyet işareti olarak kaldırarak sırt üstü yere yuvarlandı. "Graves —"

"Gerçekten bunun istediğin gibi gideceğini mi sandın?" diye soruyorum, bir adım daha yaklaşarak. "Çağırıcılarımı tehdit etmene izin vereceğimi ve tehdidi sana geri çevirmeyeceğimi mi sandın? Bu gece şiddeti kışkırtacak olanın sen olacağını mı düşündün?"

"Beni vuramazsın," diye aceleyle söyledi. "Yeminini bozarsın."

"Hayır, seni vuramam." Gözlerim, maskesi yamuk, gözleri fal taşı gibi açılmış, bize doğru hızla gelen şekle kayd. Bu, Henderson'ın en sevdiği Çağırıcıydı ve Abigail onu benden korumak için bedeninin üzerine atladığında, okumu fırlattım ve sırtından vurdum.

Henderson bağılıyor, ama yaranın ölümcül olup olmadığını görmek için orada kalmıyorum. Köprüye akın eden ve sonunda yeterince çılgına dönerek üzerine basan Gölgeleer göz önüne alındığında, mürettebatının hayatta kalma şansı artık onların elinde. Işık sütunundan hızla geri dönüyorum, bu sırada neredeyse İnana'yı yere düşürüyorum.

Geriye doğru sendeledi ve onu dengelemek için kolumu uzattım. "Ne... orada ne oldu?" Gözleri yüzümü taradı. "Bekle... Çok fazla kan var."

"Benim değil. Gel. Artık o yoldan gidemeyiz." Gözlerim vagona kayd. Köprünün bu tarafının çok daha sakın olduğunu görünce göğsümde bir rahatlama hissi belirdi. Gölgeleer kenarda toplanmış halde duruyorlardı, ama hiçbir saldırganlık belirtisi göstermiyorlardı. Bard mandolinini çalıyor,

yatıştırıcı melodisi kalbimin hızla çarpmasıyla tam bir tezat oluştuyordu. Calvin çoktan atları, birer birer adımlarla, geri geri gitmeye teşvik ediyordu.

İnana'nın bileğinden tutup onu öne doğru çekiyorum, buradan olabildiğince çabuk uzaklaşmak için can atıyorum. Zihnimde en iyi rotayı planlarken aklım karışıyor. Kahretsin, güneye doğru lanet olası bir dolambaçlı yoldan gitmek zorunda kalacağız—

"Dom," diyor Inana, elimi çekerek. Ona tartışmanın zamanı olmadığını söylemek üzereydim ki, dikkatinin bende veya anlık dokunuşumda değil, ışık sütununda olduğunu fark ettim. Elini ona doğru uzattı ve parmakları temas ettiğinde geri çekildi.

Maskeli yüzünü bana çevirdi. "Bu kadar sıcak olması normal mi?"

“Ne demek istiyorsun?” Kaşlarımı çattım. İçinden hızla geçerken normalden daha sıcak hissetmedim, belki de bunun sebebi yarı ruh olmamdır. Sıcaklık beni aynı şekilde etkilemiyor. Işık kubbeleri, en hafif güneş ışınlarından daha sıcak değil. Kılıçlarımızı aydınlatan alevler bile hafif. Ta ki...

Gözlerim sütunun altında parlak bir şekilde parlayan ve diyagramın her çizgisini, her sembolünü aydınlatan daireye kayınca midem korkuyla doluyor. Gölgelemleri yakalamak için çizdiğimle aynı görünüyor, sadece yükseklik ve genişlikle ilgili semboller farklı.

Hayır, aynı değil.

Farklı bir sembol var.

Biri ısı ile ilgili.

Köprü sarsılıyor. Titriyor. "Geri çekilin," diyorum ama artık çok geç.

Daire ikiye ayrılıyor, tahta çatlıyor, parçalanıyor.

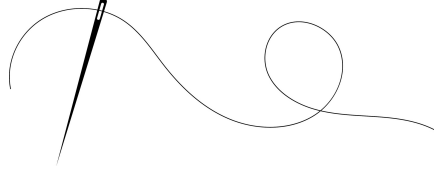
İleri atılarak İnana'ya uzandım.

Elini geriye uzattı, parmak uçları benimkine değdi...

Tahta parçası altından kayıp onu aşağıya, nehre doğru sürüklemeyen önce.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

İnanmak

İlk hissettiğim şey soğuk oldu.

Aklıma gelen ilk şey şu oldu: Kahretsin, öleceğim.

Sonra akıntı beni alıp götürüyor, şiddetli çekişiyle bedenimi alt üst ediyor ve tam nefes alamadan beni dibe çekiyor. Yanıma bir şey çarpıyor, belki de köprünün bir parçası, ve kalan hava ciğerlerimden çıkıyor. İşte bu kadar, diye düşünüyorum. Yüzebilsem bile, hiçbir faydası olmazdı. Yukarıyı aşağıdan ayırt edemiyorum, yüzeye çıkamıyorum—

Maskemin yamuk durduğu yerden buz gibi hava yanaklarımı kesiyor. Nefesimi kesip tutunacak bir şey, herhangi bir şey arıyorum. Bir başka ağır cisim üzerime çarpıyor ve ona tutunuyorum. Köprüden bir tahta parçası ve hayatım ona bağlıymış gibi kollarımı ona doluyorum. Kahretsin, muhtemelen öyle. Tahta parçası başımı suyun üzerinde tutuyor, ancak akıntı beni hırpalıyor, kayalara çarpıyor. Acı uzuvlarımda saplanıyor ve vücudumdaki her kemiğin kırılmış olmasına şaşırıyorum.

Gözlerimi kırıyorum, etrafımı saran suyun dışında bir şey seçebilmeye çalışıyorum ama akıntı beni hangi yöne sürüklerse sürüklesin, gördüğüm tek şey su, karanlık veya gökyüzü. Kıyıyı bulamıyorum. Her şey çok hızlı hareket ediyor. Ben, su, tutunduğum tahta parçası.

Dizim sert bir şeye çarptı ama uzuvlarım o kadar soğuk ki artık hissetmiyorum. Sonra sırtım başka bir kütleye çarptı, bu sefer nehirden fırlayan bir kütleye. Tahta elimden kaydı ve çarptığım kayaya pençelerimle

tutundum, kolumu üstüne doladım ve kendimi ona sardım. Nehir etrafında çalkalanırken bile, o göreceli hareketsizlik saniyeleri cennet gibi geldi. Ciğerlerime doyasıya hava çektim, sonra kendimi daha yukarı kaldırmaya çalıştım. Eğer kayaya tırmanabilirsem, kıyıyı görebilir, bu lanet nehirden kurtulmak için bir şans yakalayabilirim. Bir an için görüyorum. Yan taktığım maske yüzünden sadece bir gözüm açıkta kalıyor ama bu yeterli. Ağaçların silueti akıntıların üzerinde beliriyor. Kendimi bir santim daha yukarı çekiyorum ve kayaları görüyorum. Karlı bir kıyı. Kıyı. İşte kıyı.

Kollarım gevşemeye başlıyor, aldığım her nefesle gücüm tükeniyor. Kayadan neredeyse kopacakken çılgık atıyorum. Lanet olası su dolu pelerinin bir şeye takılmış, ya da belki de bunca zamandır akıntıya kapılıp gidiyordu ve ben ancak şimdi onun çekişine yenik düşüyorum. Akıntıya geri düşmem. Ben... ben geri çıkamayacağım. Bunu kendi kalp atışım gibi biliyorum. Tek seçeneğim pelerinimi çözmek için bir elimi bırakmak. Ama bir saniyeliğine bile bırakırsam, kayadaki tutuşumu kaybedeceğim.

Dişlerimi sıkarak, beni nehirde aşağı çeken ağırlığa karşı koyuyorum. Kollarımı daha sıkı çekiyorum. Bedenimi daha yukarı kaldırıyorum—

Gücüm tükeniyor ve akıntıya teslim oluyorum.

Ölüme teslim olmak.

Beni saran güçlü kollara teslim oluyorum... Nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama onun olduğunu biliyorum. Dominic. Kolları belime kenetlenmiş, bacakları kayaya dayanmış. Sonra tutuşunu değiştiriyor, beni tek koluyla sıkıca kavlıyor. Hızla akan su bizi döverken, bizi kayanın etrafından, kıyıya en yakın tarafa doğru yönlendiriyor. Orada duruyoruz ve bana konuştuğunu, saçlarıma fısıldadığını fark ediyorum.

Derin nefes al. Her şey yoluna girecek. Hazır mısın?

Neye hazırlanmam gerektiğini bilmiyorum ama yine de başımı sallıyorum.

Bir sonraki an, akıntıya kapılmış halde tekrar hareket ediyordum. Ama bu sefer yalnız değildim. Dominic'in tutuşu gevşemiyordu ve burada başka bir şey daha vardı. Başımı suyun üstünde tutan bir köpek yüzü. Yanımda kürek çeken patiler. Aramızdaki boşluğu dolduran iki karanlık gölge.

Dominic, bir yandan akıntının çekişine karşı koyarken, bir yandan da kıyıya daha yakınlaşana kadar bizi sürükledi. Güvenliğe daha yakın.

Ayaklarım kayalık nehir yatağına çarpıyor, ama bu hoş bir his. İlerlememize yardımcı olmak için ayaklarımı yere sağlam basmaya çalışarak tekme atıyorum, ta ki sonunda nehir kıyısına yığılıp titreyen nefesler alana kadar. Her yerim acıyor şimdi. Hayır, acımıyor. Hiçbir şey hissedemiyorum. Duyular acıdan uyuşukluğa doğru kayıyor ve gözlerimin artık açık olmadığını fark ediyorum.

Bilincim kenarlarından yıpranıyor.

Belki de tüm bunlardan sonra bile ölüyorum.

Yine güçlü kollar beni sarıyor ve dünyanın ayaklarımın altından kaydığını hissediyorum. Ya da belki de sadece yukarı kaldırılıyorum. Yüzüm hafifliyor ve artık maskemin yükünden kurtulduğumu fark ediyorum. Bunun yerine, yanağıma sıcak bir şey—çok hoş, çok lezzetli bir sıcaklık—basıyor. Getirdiği rahatlamayla inliyorum.

Sonra kulağıma öyle yumuşak ve nazik bir ses geldi ki, keşke kimin sesi olduğunu hatırlayabilseydim. "İyileşeceksin, sevgilim. Beni duyuyor musun?" Dudakları şakağıma değerek tekrar konuştu. "İyileşeceksin."

Aynı sıcaklık elimi de sarıyor; yanağımın değdiği aynı yüzeye bastırılmış olmalı. Parmaklarımı açıyorum ve bu sıcaklığın, avucuma vuran güçlü kalp atışıyla birlikte beni rahatlatmasına izin veriyorum.

Aklıma gelen bir sonraki şey ise ölmenin o kadar da kötü olmadığı.

Kutsal metinler yanılıyor. Cehennem, bize inandırıldığı gibi değil. Gölgeler ve iblislerle dolu sonsuz bir boşluk değil. Çürüme kokusu ve sürekli buz gibi hava yakıcılığıyla dolu zifiri karanlık bir delik de değil. Aksine, sıcak ve huzurlu bir yer.

Düşününce, belki de cehennemde değilim.

Belki de tüm olasılıkları alt üst ettim ve cennete gittim.

Bu, etrafımı saran parıldayan güneş ışığını açıklıyor. Gözlerimi ne zaman açtığımdan emin değilim, ama çevrem parça parça şekilleniyor. Bal gibi

güneş ışığı, hissetmediğim bir rüzgarda dalgalanan ince perdeler, altımda gösterişli bir yatak—daha önce hiç deneyimlemediğim türden bir yatak, yastıklarla ve tenimin hissettiği en yumuşak battaniyelerle kaplı. Eğer bu benim sonsuz mezarım olacaksa, belki de tanrılar beni seviyorlardır. Sedir, kar ve duman kokusu duyularımı dolduruyor, çevremle tamamen zıt, ama yanıma döndüğümde kaynağını keşfediyorum.

Yanımda bir adam yatıyor, gözleri kapalı, dudakları uykudan aralık. Koyu renk saçları yastığının üzerine dökülüyor ve ben onun güzelliğine kapılmış haldeyim.

Sonra onun adını hatırladım.

Dominic.

Zihnimin derinliklerinde bir karmaşa baş gösteriyor, soğuk su görüntüleri ve bir anlık dehşet hissi uyandırıyor, ama büyümeden kayboluyor. Gözlerimi kırpyorum, sonra onu tekrar inceliyorum ve artık varlığı beni şaşırtmıyor. Elbette burada.

Ve... burası neredeydi yine?

Dominic, soruyu fazla düşünmeme fırsat vermeden kıpırdandı, uzun siyah kirpiklerinin yardımıyla gözleri aralandı. Bana döndü ve kaslı kolunu etrafıma sardı. İlk başta, dokunuşu ve ikimizin de tamamen çıplak olduğumuzu fark etmem beni şok etti—biraz önce battaniyelerle örtülü değil miydik?—ta ki zihnim tekrar huzura kavuşana ve neden şaşırdığımı hatırlayamayana kadar.

Beni göğsüne çekiyor ve ben de avucumu göğüs kasına bastırarak onun sıcaklığının ve kalp atışının tadını çıkarıyorum. Başımın tepesini öpüyor ve ben de ona daha da sokuluyorum.

"Bana bir hikaye anlat, sevgilim."

Ses alçak, derin ve boğuk, uykudan sersemlemiş güzelliğiyle büyüleyici. Ama söylediği kelimelerde beni bir korku şokuna uğratan bir şey var. Geri çekiliyorum, bana bakacak farklı bir yüz bekliyorum. Çünkü Dominic bana asla bu kelimeleri söylememişti. Başka biriydi. Başka biri...

Dominic kaşlarını çatarak gözlerime bakıyor ve ben, gözümün önündeki görüntü ile zihnimin köşelerinde dolaşan, beni rahatsız eden görüntü arasında gidip geliyorum.

Uzun zaman önce beni göğsüne çeken bir adam. Anlat bana bir hikaye, İnana.

O adam daha sonra aynı hikayeleri bana karşı kullandı. Sen her zaman bir günahkardın.

"Sorun ne?" Dominic'in sıcak eli yanağıma dokunuyor ve aklımdaki her düşünce uçup gidiyor, yüzündeki endişeli ifadeye neyin sebep olduğunu hatırlayamıyorum bile.

"Önemli değil," dedim kollarımı beline dolayarak. "Onun yerine sana bir şarkı söyleyeyim mi?"

Geri çekilip çenemi kaldırıyor, gözlerimiz buluşana kadar. "Bunu bir düet yapalım."

Gözlerindeki açlık içimde derin bir ateş yakıyor. İç çekişlerimizle müzik yapmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yok. Bu yüzden dudaklarını kendi dudaklarımla öpüyorum ve o da hevesle karşılık veriyor. Başımı yana eğerek öpüşmemizi derinleştiriyorum. Dudaklarımı araladığımda, dili içeri giriyor ve yavaş, baştan çıkarıcı hareketlerle dilimi okşuyor.

Bacaklarımın arasında kıvılcımlar olmasını istiyorum ve kalçalarımı kısıpıyorum.

Dominic dudaklarıma doğru gülümsedi, sonra öpüşmemizi kesip beni sırt üstü çevirdi. Hafifçe geri çekildi, parmak uçları yanağıma, alt dudağıma dokundu, sonra boynuma doğru indi. Gözleri aşağıya indi, sivrilmiş meme uçlarımdan görüntüsünü içine çekti. Eli boynumdan göğsüme doğru kayarken, göğsümün kıvrımını çevreleyip tamamen kavradığında sırtımı kamburlaştırdım. Parmaklarının arasında meme ucumun sertleşmesini izledi ve alt dudağını ısırırken, keskin köpek dişinin neredeyse derisini delemek gibi olmasıyla tahrikten ıslandım.

Tanrım, o meme ucumu okşamaya devam ettikçe arzudan başım dönüyor.

Göğsümü bıraktığında dudaklarımdan hafif bir inilti dökülüyor, ama elinin sonraki hareket yönünden memnun kalıyorum; karnımı okşayıp aşağıya, kasık bölgemi kaplayan buklelere doğru iniyor. Yavaşça dizlerimi davet edercesine aralıyorum, kendimi ona iyice açıyorum. Takdir dolu bir inilti çıkarıyor, sonra dizimi kavrayıp bacaklarımı daha da açıyor.

Kalçalarımı tekrar sallıyorum, bana dokunmasını, saniye saniye daha da alevlenen, giderek büyüyen arzuyu dindirmesini çok istiyorum.

“Ne büyük açgözlülük,” diyor şeytani bir sırıtışla, sonra dudaklarını benimkine yaklaştırıyor. Bu sefer öpüşmemiz uzun sürmüyor ve kısa süre sonra ağzımdan ayrılıp dilini diğer meme ucumun üzerinde gezdiriyor. Parmaklarıyla uyluğumun iç kısmında yavaşça daireler çizerken, istediğim yere gittikçe yaklaşırken nefes nefese çılgılık atıyorum. Eğer bana dokunmazsa patlayacakmışım gibi hissediyorum. Etrafımızdaki her şey altın toz parçacıklarına dönüşecekmiş ve ben de ömrümün geri kalanını özlemle geçirecekmişim gibi.

Gerçekten de cehennem gibi.

“Bana dokun,” diye inledim, kalçalarımı kıpırdatırken eli sonunda kasıklarımın hemen dışına kadar geldi. Hem eli cinsel organımda hem de ağzı göğsümde donakaldı. Gözlerimi açıp ona nefret dolu bir bakışla baktım. Dili meme ucumun hemen üzerinde gezinirken bakışlarımı yakaladı. Sırtımı kamburlaştırıp dilinin geri kalan kısmına da dokundum ve o da pes edip beni emmeye başladı. “Şerefsiz,” diye hırladım. “Artık bana dokun.”

“Ne dersin, günahkâr?” Parmaklarını girişimin dışına kaydırıyor, acıyan çekirdeğime girmeden, kaygan uyarılma sıvıyla kıvrımlarımı boyuyor. Sonra başparmağını klitorisimin etrafında gezdiriyor ama ihtiyacım olan baskıyı vermiyor.

Sabırsızlığımla inleyerek kalçalarımı onun eline doğru yuvarladım, istediğim sürtünmeyi sessizce yalvararak istedim. Kahretsin, neden sürtünmeyi hissedemiyorum?

"Ne diyorsun?" diye tekrarlıyor. "Yalvarmanı duymak istiyorum."

Hafifçe bastırıyor, başparmağını bir anlığına klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Yeterli değil. Kesinlikle yeterli değil. Yine de bir şekilde içimde bir haz dalgası geçiyor. Boşaltılması gereken, acı dolu, hayal kırıklığına uğramış bir haz. Sürtünme. Tanrım, bu adamdan nefret ediyorum.

Ama yine de onu istiyorum.

Ona ihtiyacımız var.

Onun isteğine boyun eğiyorum. "Lütfen," diyorum boğuk, nefes nefese. "Bana dokun, lütfen."

"Aferin kızım." Parmaklarını cinsel organımın üzerinde gezdiriyor. Kahretsin, çok iyi hissettiriyor.

Ama yine de yeterli değil. Bir şey eksik... Ulaşamadığım bir şey. Neden kendini geri tutuyor?

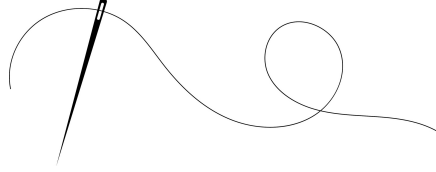
"Lütfen," diye tekrar haykırdım. "Dominic!"

Adı, söylediğim diğer tüm kelimelerden, son birkaç dakikadaki tüm inlemelerimden ve sızlanmalarımdan farklı bir şekilde boğazımdan fırlıyor. Belki de ardında yankılanan sessizliğin bu kadar garip olmasının sebebi bu. Ya da gözlerimin aniden açılıp, bir saniye önce altın rengi ılık olan yerde karanlık bir taş bulması.

Ve işte böylece uyanıp kalçamı Dominic'in taş gibi sertleşmiş penisinin üzerinde sürtmeye başladım.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

İnanmak

Kendime gelmeye çalışırken kalbim hızla çarpıyor. Birdenbire birçok şey aklıma geliyor... ve bunların hepsi Dominic ile ilgili.

Çıplak.

Sıcak göğsü sırtıma yaslanmış durumda.

Ağzı boynumun kıvrımına yerleşmiş durumda.

Eli göğsümü kavramış durumda.

Ve o uyanık.

Onun ne kadar hareketsiz durduğundan, nefes alışverişinin ne kadar sessiz olduğundan, kollarının ne kadar kaskatı olduğundan... ve diğer bazı şeylerden anlayabiliyorum.

Sonra da ben varım.

Ayrıca çıplak.

Kolum arkama doğru uzanmış, elim Dominic'in saçlarına dolanmış durumda.

Sırtım kamburlaşmış, kalçalarım Dominic'in penisinin üzerinde hareket ederken donmuş halde kalmış.

Bacaklarım, rüyada hissettiğim aynı uyarılmayla ıslak.

Ve ben de Dominic'in adını yüksek sesle inleyerek söyledim.

İkimiz de kıpırdamıyoruz. İkimiz de sessizliği, garipliği, az önce yaşanan her neyse o tuhaflığı ilk bozan olmak istemiyoruz.

Yine de içimde hala yanan o ateşi inkar edemem. Uyanmak bu ateşi azaltmadı, sadece ihtiyacımı gidermeye çalışırken beni yakaladı. Rüyamda özlediğim sürtüşmeyi bulamamamın nedeni de bu olsa gerek.

Cinsellikle dolu hayallerimin görüntüleri zihnimi sarıyor, Dominic'in elinin nerede olduğunu hatırlamamla daha da güçleniyorlar. Göğsümü avuçluyor, parmaklarının altında meme ucum tıpkı rüyadaki gibi eziliyor. Tabii ki rüyada diliyle dokunuyordu ama—

Aman tanrım. Rüyamdaki Dominic'in bana nasıl baktığını, beni kızdırıp yalvarmamı söylediğini hatırlamak, içimde bir sıcaklık dalgası daha yaratıyor. Zihnim hala bulanık. Nerede olduğumuzu, neden burada olduğumuzu veya bu duruma nasıl düştüğümüzü tam olarak bilmiyorum, ama çok kısa bir an için, bu anı ilk bozan kişi olmayı düşünüyorum. Bitirmek için değil, sadece...

Bilmiyorum, belki de başladığımız işi bitirmek için, bu gerginliği hafifletmek adına. Bu yakıcı sıcaklık o kadar güçlü ki neredeyse acı veriyor. Dominic'in arkamda ne kadar sert olduğunu, penisinin kalçama nasıl bastırdığını görünce, bunun ona da iyi geleceğini tahmin ediyorum. Zaten buradayız. Zaten orgazmın eşiğindeyim ve kesinlikle onun benim için bitirmesine itiraz etmem. Peki ya biraz kıpırdansam, rüyamda yaptığım gibi dizlerimi açsam, ona kabul edip etmeyeceğine dair ince bir davet olsa?

Titrek bir nefesle kendimi toparlıyorum...

Dominic hemen ayağa fırladı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı, elini yüzüne götürüp birkaç adım uzaklaştı.

Yattığım yerden doğruldum... nerede olduğumu hatırlamıyorum. Geçici bir yatak mı? Hafifçe yumuşak bir şeyin üzerine serilmiş, solmuş bir kanvas parçasından ibaret. Kokusuna bakılırsa çam dalları olabilir. Battaniyeyi –ki bu da nemli pelerinimmiş– kenara ittim ve etrafımıza baktım. Bir mağaradayız. Gün ışığı girişi aydınlatıyor, ama dışarıda sadece beyazlık görüyorum. Mağaranın içinde, kökler ve dallar duvarları birbirine dolanarak tırmanıyor. Mağara tabanının ortasında gürül gürül yanan bir ateş var ve başka da pek bir şey yok.

Sadece ben ve Dominic.

Hâlâ çıplak olan kim?

“Bu nasıl bir rüyaydı böyle?” diye mırıldandı kendi kendine. Elini bir kez daha yüzüne sürdü, sonra başını salladı. Kaşlarım çatık bir şekilde onu izledim, pantolonunu yukarıdaki köklerden birinden çekip giydi. Hâlâ oldukça dik olan –dürüst olmak gerekirse oldukça etkileyici– penisini gördüm.

Rüyanın parçaları zihnimi tekrar istila ediyor, ama onları uzaklaştırmaya, gözlerimi Dominic'in düşük belli pantolonundan, yarasının etrafına sardığım bandajlarla hafifçe örtülmüş geniş, yaralı göğsünden uzaklaştırmaya zorluyorum. Burada ne halt ettiğimizi düşünebilmek için kafamı toplamam gerekiyor.

Rüyanın verdiği coşkudan yavaş yavaş kurtulurken, cinsel uyarımım azalıyor ve aklım ilk kez devreye giriyor. Nihayet!

Her şey aklıma geliyor. Köprü. Nehir. Dominic'in beni kollarında taşıması.

Hatırladığım son şey bu, ama... neden buradayız? Diğerleri nerede?

Neden çıplaktık?

Son kısmı yüksek sesle söylemeliyim çünkü Dominic birden, “Seni buz gibi kıyafetlerinle bırakamazdım. Al.” diye pat diye söylüyor. Sarmaşıklardan başka bir giysi daha çekip bakmadan bana fırlatıyor. Bunun benim iç çamaşırım olduğunu anlıyorum. Utanç yavaş yavaş, mahcup edici dalgalar halinde yükseliyor.

Çıplak göğsüme, sonra da iç çamaşırama bakıyorum. Kurumaya asılmış diğer tüm giysilere. İç çamaşırimi başımdan geçirip aceleyle ayağa kalkıyorum. "Beni sen mi soydun lan?"

Gözlerini devirdi, hâlâ bana bakmadan botlarını giydi. "Rica ederim."

Bacaklarımın arasındaki kayganlık hâlâ duruyor ve utancım giderek artıyor. Aman Tanrım. Ona sürtünüyordum. Rüya sırasında doğru gelmişti. Uyandıktan sonra bile doğru gelmişti. Ama şimdi...

“Sen... sen benimle yatağa mı girdin? Çıplak mı?”

Ellerini beline koydu, çenesini sıktı. "Öyle değildi," dedi dişlerinin arasından. "Sen titriyordun. Isına ihtiyacın vardı. Ben de sana ısı verdim."

"Kollarını bana dolayarak ve beni okşayarak mı?"

Sonunda bana öfkeli bir bakışla baktı. "Sana asla öyle dokunmazdım."

Alaycı bir şekilde güldüm. Asla asla deme, çünkü o gerçekten de dedi.

—“Senin iznin olmadan.” Yüz ifadesi yumuşar ve sesi nazikleşir. “Özür dilerim, İnana. Ne yaptığının... ne yaptığımızın farkında değildim. Rüya görüyordum.”

Özürünün samimiyeti göğsüme yediğim bir darbe gibi indi. Biliyorum, boyun eğmeliyim. Utancıma yenik düşüp, onun cinsel organına sürtünen kişinin ben olduğumu itiraf etmeliyim. Onu hayal eden kişi bendim—

Beklemek.

“Rüya gördüğünü mü söylüyorsun?” diye soruyorum. Belki onu rüyamda görüyordum, ama o kimi rüyasında görüyordu? Ve neden başka birini, hatta hayali bir rüya yabancısını rüyasında görürken bana dokunduğu düşüncesi beni bu kadar öfkeliyor? “Uyurken bana dokunmana neden olan ne tür sapık bir rüya görüyordun?”

Yüzü yeniden karardı. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim, günahkâr."

"Rüya gördüğümü hiç söylemedim."

“Öyle mi?” Bir adım daha yaklaşıyor, dudaklarında alaycı bir sırıtış beliriyor. “O zaman uyanık mıydın, kalçalarını kendi isteğinle mi penisime sürtüyordun? İçimde olmamı istediğin için mi, dokunuşumu istediğin için mi adımı haykırdın?”

Kahretsin. Adını bağırdığımı duydu. Bundan daha aşağılayıcı bir şey olamaz. Yanaklarım kıpkırmızı olurken kollarımı kavuşturup umursamaz bir tavır takındım. "Sence senden böyle bir dokunuş isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

Şimdi daha da yaklaşıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. "Evet, bence öyle. Bence, bir dahaki sefere dokunuşumu istediğinde, bana yalvaracaksın ve bunu bir rüyada değil, sesli olarak yapacaksın."

Yüzümden kan çekiliyor. Sanki rüyamda olanları biliyormuş gibi geliyor bana.

“Başka ne düşündüğümü bilmek ister misin?” diyor. Köklerden sarkan bir giysi parçasını daha, sonra bir başkasını alırken gözlerime bakıyor ve her adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor. “Sanırım o rüyada yalnız değildim. Ve sanırım sen de o rüyayı benim kadar sevdin.”

"Bu mümkün değil," diyorum titrek bir kahkaha atarak. "Nasıl aynı rüyayı görebiliriz ki?"

"Bu senin rüyandı ve senin rüyayı paylaştığımız için minnettar olmalısın, benimkini değil. Çünkü ben rüya görmem; kabus görürüm. Tekrar söylüyorum, lanet olası hayatını kurtardığım için teşekkürler." Yanıma doğru adım atıyor, aramızda sadece birkaç santimlik bir mesafe kalıyor. Birdenbire kendimi tekrar çıplak hissediyorum, göğsü hala çıplak, benimki ise sadece ince bir gecelikle örtülü. Gömleği ve yeleği bir koluna asılı ama onları giymek için hiçbir hareket yapmamış. Bu arada, kıyafetlerim ateşin yanında asılı duruyor.

Geri çekilmek isteyen yanımı bastırıp, çenemi ve göğsümü dikleştirecek onun alanına giriyorum. Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Belki de bana teşekkür etmesi gereken sensin o zaman. İkimiz de o rüyayı hangimizin daha çok sevdiğini biliyoruz."

Dikkatim göğsünden aşığı kayarak beline takıldı. Gördüklerimden etkilenmemiş gibi davranmak, yüz ifademi alaycı bir tona büründürmek için tüm gücümü harcamam gerekti.

Bakışlarımı onun gözlerine çevirdiğimde, gözlerinde öfke görmeyi bekliyordum. Çenesinin kasılmasını, tıpkı uyandığımızda yaptığı gibi gerginliği dağıtmak ve uzaklaşmak için ilk adımı atan kişinin kendisi olmasını bekliyordum.

Ama o öyle yapmıyor.

Gözleri neşe ve kötülüğün karışımıyla parılıyor ve baştan çıkarıcı bir sırıtışla köpek dişlerini gösteriyor. Sonra, ben tepki vermeden, çenemi parmaklarının arasına alıyor, yüzümü kendine doğru çeviriyor ve başını aşığı indiriyor. Ağız benimkinden bir santim uzakta duruyor ve nefesim kesiliyor, dudaklarım istemsizce aralanıyor. Kalbim hızlanıyor ve göğüs uçlarım iç çamaşırumun kumaşına sürtünüyor. İşte böyle, kaygan bir sıcaklık tekrar içime geri dönüyor.

"Evet, İnana," diye fısıldadı dudaklarımın üzerinde, nefesi dudaklarımın üzerinden geçti. "Haklısın. İkimiz de hangimizin daha çok hoşuna gittiğini biliyoruz."

Bunun üzerine beni bıraktı ve öfkeyle mağaranın ağızından dışarı çıktı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Dominic

Mağaranın dışında duruyorum, etrafım bir anda yağan kar örtüsüyle çevrili. Her kar tanesi tenime değdiği anda buhar bulutuna dönüşüyor, ama en azından beni serinletmeyi başarıyor. Bu sabahtan sonra buna ihtiyacım var. O rüyadan sonra.

Tanrım, penisim hâlâ ihtiyaçtan zonkluyor, pantolonuma sürtünüyor. Ciğerlerime serin havayı çekiyorum, o buzun bir kısmının alt bölgelerimi doldurmasını istiyorum ama nafile. Anılar beni terk etmiyor. Hâlâ avucumda göğsünün yumuşak tümseğini, parmaklarımın arasında meme ucunun sertliğini hissedebiliyorum. Hâlâ çıplak kalçasının kıvrımını kalçalarımnda hissedebiliyorum. Ve bu sadece uyandıktan sonra olanlar.

Rüyanın kendisi...

İşte bu tam bir deneyimdi. Ona rüya görmediğimi söylediğimde gerçekten de ciddi dim, çünkü nadiren rüya görürüm. Gölge Katilleri için bu alışılmadık bir durum. Rüya gördüğümde ise sadece kan ve gölgeler görürüm, Enkarnasyonların, öldürdüğüm her insanın yüzünü görürüm. Bu olduğunda uykumda kıvranırm, bu yüzden bir köye yerleştiğimizde özel bir oda tutarım. Ona söylemediğim şey ise, rüyanın şüphesiz ona ait olduğunu bilmemin başka bir nedeni daha olduğuydu.

Çünkü o rüyayı onun gözleriyle gördüm.

Dilim o muhteşem göğüslerin üzerinde daireler çizerken kendi yüzümün bana baktığını görmek beni rahatsız etmeliydi. Sanki kendimle

sevişiyormuşum gibi hissetmeliydim. Ama hissetmedim. Çünkü Inana'nın bana bakış açısının -benimle ilgili fantezilerinin- ona ne kadar çok zevk verdiğine daha çok odaklanmıştım. Bu, benim de zevkimi harekete geçirmek için yeterliydi. Uyandığımızda o kadar çok arzuyla delirmiştik ki, neredeyse üzerine yuvarlanıp başladığımız şeyi bitirecektim.

İşte bu düşüncenin utancı beni ondan uzaklaştırdı. Bütün gece ve sabahın yarısını bakımını üstlendiği kızın yanında uyandığında aklına sadece seks gelmek gelen ne tür bir pislik olabilir ki?

Benim gibi bir pislik, işte o.

Ama sadece o olduğu için.

Derin bir nefes vererek, sonunda üzerimdeki kıyafetlerin geri kalanını da giydim; önce tişörtümü, sonra da yeleğimi geçirdim. Tanrılar beni cezalandırıyor olmalı. İnana, yalnız kalabileceğim en kötü insan. Birlikte mahsur kalabileceğim en kötü insan. Ama şimdi pişman olamam. Tekrar seçme şansım olsa bile, yine de onun peşinden nehre atlardım. Onun benden uzaklaştığını gördüğümde, zaman durmuştu. Göğsüm köprüyle birlikte çökmüş gibiydi. Maskesinin ardındaki yüzünü göremiyordum ama dehşetini hissedebiliyordum. Şokunu. Ne yapacağımı düşünmek için kendime sadece çok kısa bir an verdim. Köprü'nün bizim tarafındaki durumu bir kez daha değerlendirmek için yeterince uzun bir süre. Calvin'in gözlerine bakıp anlamlı bir baş sallama alışverişinde bulunmak için yeterince uzun bir süre. Sonra aklım onu kurtarmaya odaklandı.

"Rica ederim," diyor Pride, düşüncelerimi okuyarak. Güneşin ışığı altında ve karın parlaklığında, o ve diğer iki gölgem ayaklarımın dibinde gri havuzlara dönüşmüş durumda. "Ne korkunç bir kabustu bu."

"Bizi yüzdürdüğünüze inanamıyorum," diyor Lust.

Tembel hayvan, yorumlarında küçümseme içermeyen tek kişi. "Meğer mükemmel bir yüzücüymüşüm."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Akan suya batırılmaktan hoşlanmadıklarını biliyordum. Bağlantımız sayesinde suyu rahatlıkla geçebiliyorlardı, ama bu, vahşi Gölgelelerin sahip olduğu korkunun en azından bir parçasını taşımadıkları anlamına gelmiyordu. Yine de bana

yardım ettiler, İnana'yı yukarıda tutmam ve akıntıyla mücadele etmem için bana güçlerini verdiler.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve ben geriliyorum. İnana karların arasına çıkıyor. Gözlerini ardı ardına kırpıyor, kar taneleri saçlarını ve kirpiklerini aynı anda kaplıyor. "Ah," diyor, "burası çok kötü."

Onun da benim kadar sakinleştiği anlaşılıyor. Belki artık medeni bir şekilde konuşabiliriz. Düşen kar tanelerini savuşturmak için elini öne doğru salladı ama nafile. Etrafta beyazlık, ağaçlar ve kar fırtınasından başka bir şey görünmüyor. Bir adım daha ileri attı ve ben de yolunu kesmek için kolumu uzattım.

Duraksıyor, sonra uçuşunun kenarından düşmek üzere olduğunu fark edince geriye sıçırıyor. Sadece bir buçuk metrelik bir düşüş, ama bundan hoşlanacağını sanmıyorum. "Ne oluyor? Neredeyiz?"

"Gel," diyerek onu mağaraya geri yönlendirdim. Neyse ki itiraz etmedi ve sığınağın altına geri döndük. Sola doğru işaret ettim. "Bu tarafta nehre giden kısa bir patika var. Seni buradan çok uzak olmayan bir yerden çıkardım."

Pelerininin ve ardından kızıl-altın rengi saçlarından karı silkeledi. "Bu yeri nasıl buldunuz?"

"Altına sığınabileceğim kadar geniş bir ağaç arıyordum ve bunun yerine bunu buldum. Kar fırtınası başlamadan önce görmek çok daha kolaydı."

Mağaranın dışında birkaç santimlik kar tabakasının çam ağaçlarının dallarını ağırlaştırdığını görüyor. Son birkaç gündür içinden geçtiğimiz hafif kar örtüsünden çok farklı. "Bütün bunlar bir gecede mi oldu?"

"Öyle oldu."

Aramızda sessizlik çöküyor, her nefeste daha da geriliyor. Onu kırmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Aynı anda birbirimize dönüyoruz, ama konuşan o oluyor.

"Teşekkür ederim," diyor, kelimeler sanki kendiliğinden ağzından dökülüyormuş gibi. Gözlerimi ceketimin üzerinde tutuyor, sanki bakışlarımla karşılaşmaya dayanamıyormuş gibi. "Beni nehirden kurtardın ve soğuktan ölmemi engelledin. Ben... sanırım sana hayatımı borçluyum."

Sözlerimi bulmak için birkaç nefes almam gerekti. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ve özür dilediğimde de ciddiymdim. Uyandığın halin için. Bu..."

"Sorun değil," diyor, gözleri kısa bir an benimkine kayarak. "Kafam karışmıştı ama... nefret etmedim. Yani sıcak olmaktan. Vücut ısısı ve çıplaklığın mantığını biliyorum. Akıllıca bir şeydi."

İçimde bir şeyler aydınlandı, zeki olarak adlandırılmanın verdiği gurur.

Bu hissi bastırmaya çalışıyorum. Ben neyim, lanet olası bir okul çocuğu muyum? Boğazımı temizliyorum. "Yaralandın mı? Kesikler mi var? Kırık kemikler mi?"

Kaşını kaldırdı. "Yani beni soyarken gözünüzle hiçbir şey görmediniz mi?"

Kaşlarımı çattım ama o sadece sırttı.

"İyiym," diyor. "Sadece morluklar var, hepsi bu. Sanki binlerce taşa çarpmış ve vücudumdaki her kemiği kırılmış gibi hissettim, ama muhtemelen bu sadece soğuktandı."

Göğsüm endişeyle sıkıştı. "Geçen gece de yaralanmadın mı? Seni kontrol edecek durumda değildim, çünkü gövdemde kocaman bir delik vardı."

"Ah." Soruma şaşırmış bir şekilde başını geriye çekti. Bacağını oynattı, sonra eteğini kaldırıp baldırına baktı. "Dürüst olmak gerekirse, seninkine baktığım gece kendimde yara olup olmadığını kontrol etmeyi unuttum, ama hayır, iyiym. Gölge beni arabanın altına çekmeye çalışırken bacağımı yakaladı, ama derimi yırtmamış olmalı."

Endişem azaldı. O gece yaralanan tek kişinin ben olduğuma sevindim.

"Peki... tam olarak nerede olduğumuza göre neredeyiz? Anladığım kadarıyla diğerlerinden ayrıldık. Onlar güvende mi?"

"Bulunduğumuz yerden en az iki mil aşağıdayız, karayoluyla ise daha da uzak. Diğerleri güvende olmalı. Nehrin karşı tarafındaki Shades kabilesi, köprü çöktükten sonra bile sakindi."

Yüz ifadesi tedirgin bir hal aldı. "Ya diğer taraf? Henderson ve ekibine ne oldu?"

Dudaklarımı büzdüm, ona ne yaptığımı anlatmalı mıyım diye düşündüm. Ama böyle sırları saklamanın, dün gece hayatlara ne kadar soğukkanlılıkla son verdiğimi gizlemenin bir anlamı yoktu. Gerekirse yine yapardım. "Onun iki Çağırıcısını öldürdüm," dedim. "En sevdiği Abigail'i okla vurdum ve saldırgan Gölgeler köprüden geçmeye başlarken kaçtım. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama arabasına ulaşmak için Gölgelerle savaşmak zorunda kalmış olmalı. Ölmüş olabilir."

"Umarım. Nehrin hangi yakasındayız?"

Homurdanarak, "Yanlış taraf. Aslında, daha önce gittiğimiz yöne doğru ilerlemeye devam etseydik doğru taraf olurdu, ama vagon ve mürettebatımız olmadan sadece ikimiz doğuya doğru devam etmenin bir anlamı yok. Karşı taraftakilere katılıp güney geçidini kullanmalıyız, ama güneyde birkaç mil daha köprü yok." dedim.

Kaşlarını çattı. "Acaba... bir ağaç kesip onu geçici bir köprü olarak kullanamaz mıyız?"

Ona şaşkınlıkla baktım, dün gece bu lanet olası karmaşadan bir çıkış yolu bulmak için kafamda dönen aynı düşünceye sahip olmasına hayran kaldım. Eğer nehrin yeterince dar bir bölümünü ve yeterince uzun bir ağacı bulabilirsek, onu kesip karşı kıyıya devirebilirim. "Evet, ama bir sorun var. Baltam yok. Kılıcım bile yok, sadece bıçaklarım var. Mağara daha önce kamp olarak kullanılmış, ancak önceki ziyaretçileri geride eski çuvalların parçaları ve delikli paslı bir kupa dışında hiçbir şey bırakmamışlar."

Kollarını kavuşturup mağarayı inceliyor. Bakışları ateşte oyalanıyor. "Köprüyle ilgili olanlara ne oldu peki? Ağacı kesmek yerine, astroterapi kullanarak ağacın gövdesinin dibini yakamaz mıydın?"

"Yapabilirdim," diye iç çekerek söylüyorum, "ama başka bir sorun var. İlaç şişelerimi Calvin'de bıraktım."

Bakışları tekrar gözlerime döndü, yüzü solgunlaştı, durumu anlamaya başladı. Kan kaynağım olmadan astroterapi kullanamam. Boynunu gelişigüzel ovuşturdu ve bunun başka ne anlama geldiğini fark edip etmediğini merak ettim.

Susuzluk hissettiğim anda, su kaynağım o olacak.

Parmaklarımı yumruk yapıyorum, bu düşünceyle ağzımın sulanmasını bastırmaya çalışıyorum. Hayır, onu asla o şekilde kullanmayacağım.

“Peki ne yapacağız?” diye soruyor, elini boynundan çekip kollarını göğsüne daha sıkıca kavuşturarak. Belki de hayal ediyorum ama nefesleri daha sığlaşmış gibi görünüyor. Duruşu gergin. Acaba üzerine atlayacağımdan mı korkuyor? Kutsal Şehirlerdeki o lanet olası lordlardan biri gibi dişlerimi boğazına geçireceğimden mi?

Kontrolümü göstermek için geri çekiliyorum. Bu gösterinin daha çok ona mı yoksa bana mı yönelik olduğundan emin değilim. "Karlar dinene kadar hiçbir şey yapamayız. Kar fırtınasında yürüyerek seyahat etmek güvenli değil ve Calvin bu durumlarda ne yapacağını biliyor."

"Bunlardan hangisi?"

Parmaklarım otomatik olarak belime, tabanca kılıfımı aramaya başladı ama tabii ki orada değildi. "Calvin'le birbirimizi bulmanın bir yolunu bulduk."

"Nasıl?"

Derin bir nefes alıyorum, kelimelerimi özenle seçiyorum. "Şişelerim, yakaladığım Gölgeleeri içeriyor."

"Yüzünün olduğu olanlar mı?"

Başımı salladım. “Yeterince yakın olursak, kanımın kokusunu alabilirler. Tepkileri ince olacak ama şişelerini çekeştirecekler. Calvin bunu bir çeşit pusula olarak kullanabilir. Bu arada, elinde benim kanımdan oluşan şişeler var. Tembellik, Şehvet ve Gurur, yeterince yakın bir yerde birini açarsa kokuyu alabilirler. Köprüden çok uzak olmayan bir yerde kamp kurmuş olacaklar. Calvin, kar fırtınası dindikten sonra aramaya başlayacak. Bizi bulduklarında, arabadaki aletleri kullanarak bizim için bir ağaç kesebilirler.”

"Yani bu geçici gölge pusulası teorisinin işe yaraması için yeterince yaklaşımlarını beklememiz gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"Evet."

Dudakları buruştu ve alnını ovuşturdu. Gözlerime baktığında, gözlerinde bir tedirginlik vardı. "Ama eğer astroterapinizi besleyecek ve bir ağacı

kesmenize yardımcı olacak bir kan kaynağınız olsaydı, sorunlarımız çözüldü, değil mi?"

Onun önerdiği şey karşısında kalbim hızlanıyor. Bunu neden söylemek zorundaydı ki? Nehirde harcadığım onca enerjiden ve hâlâ iyileşmekte olan yaramdan sonra, susuzluğun etkisini hissetmem an meselesi. Bakışlarım boynuna kayıyor ve zihnimde dudaklarımın tenine değmesi hayali canlanıyor. Kahretsin, eminim tadı muhteşemdir.

Köpek dişimin ucunu dudağımın içine batırıyorum, zihnimi bu tür düşüncelerden uzaklaştırıp bunun yerine o kısa süreli acıya odaklanıyorum. Sakin bir şekilde konuşmak için tüm irademi kullanıyorum. "Eğer bu seçeneği tercih edersek –ki bunu ancak son çare olarak yapacağız– şimdi düşünmenin bir anlamı yok. Mağaradan çıktığımızda en kesin barınma imkanımızı kaybediyoruz. Arabanın yakınlarda olduğunu bilene kadar bunu riske atamayız."

"Yani şimdilik burada mahsur kaldık mı?" Sesi hafifçe titriyor. Zorlukla yutkunurken boğazının hareketini izliyorum. "Birlikte mi?"

"Birlikte" kelimesi pantolonumu sıkıştırıyor, kanımı kaynatıyor ve bu mağaradan tekrar çıkmam gerekiyor. Mağara zeminindeki kemerimi bulmak için hızla uzaklaşmadan önce sorusuna cevap verebildiğimden bile emin değilim. Kılıçlarımın tanıdık ağırlığı, kılıcım ve şişelerim olmadan hissettiğim savunmasızlığı biraz olsun hafifletiyor. Avucumu birinin kabzasına yaslayıp mağaranın ağzına doğru koşuyorum.

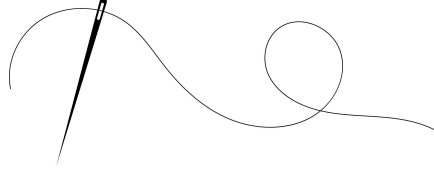
İnana ellerini havaya kaldırarak, "Şimdi nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Yemek yemen gerek," dedim, ağzın kenarına yaklaşırken duraksayarak. Arkamı dönüp ona baktım. "Sana ben bakacağım. Tamam mı? Söz veriyorum."

Nehre doğru karda yürürken, onun şaşkın ifadesi zihnimde yankılanmaya devam ediyor.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Dominic gittikten sonra, ne zamandır gerçekten yalnız olmadığımı fark ediyorum. Nalheim'da yaşadığım zamanlarda, saatlerimi çalışarak, performans sergileyerek veya kışlada uyuyarak geçiriyordum. Her zaman başkalarının yanındaydım. Tam bir sessizlik anı hiç yaşamadım, çünkü tuvalet bile ortak bir alandı. Tekstil fabrikası da benzerdi, ancak günlerimin çoğu Henry'den kaçtıktan sonraki şoktan hala kurtulmaya çalışırken, bir sisin içinde geçiyordu.

Sanırım en son uzun süre yalnız kaldığım yer... memleketimdi.

Henderson'ın alaycı sözleri şimdi aklıma geliyor ve kanımı ürpertiyor.

Yaptıklarıyla koca bir köyü yerle bir eden kadın.

Ne demek istedi? Kimleri öldürdüğümü düşünüyor ve Dunway'i ne şekilde yok ettim?

Ateşin etrafında volta atıyorum, her adımda göğsümde kaynayan bir endişeyle. Şimdi Dominic'in geri dönmesini çok istiyorum. Henderson'ın ne demek istediğini bilen biri varsa, o da Dominic'tir. Lanetli İn'de kim olduğumu biliyordu. Suçlarımı biliyor. Özellikle bize af çıkardığı için, daha önce onunla bu konuyu hiç konuşmak istememiştim. Kanun kaçakları olarak değil, Çağırınlar olarak temiz bir sayfa. Ama Dunway'de olanlar hakkında ortada dolaşan uydurma bir hikaye varsa, ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Ve eğer uydurma değilse...

Köyüme ne oldu böyle?

Kendi kendime küfrederek, çam dallarından oluşan bir yığına doğru yürüdüm, dalları kenara iterek maskemi ve kumaştan yaptığım kalplerden birini ortaya çıkardım. Giyinirken burada bulmuştum ve en azından nehirde suya düştüğümde eserlerimden birinin kaybolmadığı veya yok olmadığı için rahatlamadan neredeyse ağlamıştım. Yama işi kalbim kalan tek eserim, ama yine de bir şey ve üzerinde en uzun süre çalıştığım eser. Hala nemli, iplikleri iyice birbirine dolanmış, ama artık ellerimle yapacak bir şeyim var. Kafamın içinde dönüp duran soruları unutturacak bir şey.

Yama işi kalbi elime alıp ipliklerin arasından fırçalamaya başlıyorum. Gün ışığı var ve ateş mağarayı yeterince aydınlatmış, bu yüzden bunun üzerinde çalışmanın pek bir zararı olmamalı. Sanat yapmıyorum; bir şeyi tamir ediyorum. Pratik bir iş bu—

Ellerim nemli, kıpkırmızı ipliklerin üzerinde hareketsiz kalıyor. Enkarnasyonun sesi zihnimi dolduruyor, ardından kanlı parmaklarının bir kemiğe sürtündüğü bir görüntü beliriyor.

Bu sanat değil, sadece bir araç.

İçimde erimiş bir utanç yanıyor. Bana ne oluyor böyle? Kaygılıydım ve ilk içgüdüm sanat eserine dokunup onu tamir etmek miydi? İşte bu tür bir mantık, heykeltıraşın ölümüne neden oldu. Gün ışığı olması, sanatımı sergilemenin güvenli olduğu anlamına gelmiyor. Dominic'in kalbimi çam dallarının altına saklamasının bir sebebi var.

İçimden bir ah çekerek onu bulduğum yere geri koydum ve ateşin yanına oturdum.

Ve bekleyin. Ve bekleyin. Ve bekleyin.

Dominic, sanki saatler sonra geri döndü, oysa hâlâ gün ışığı vardı. Gökyüzü, uyandığım zamanki gibi göz kamaştırıcı beyazdı, kar yağışı da aynı şekilde aralıksız devam ediyordu. İçeriye doğru yürüdü, arkasında sıkıştırılmış kar parçaları sürükledi, sonra bir kucak dolusu sedir yaprağı ve yabani biberiye dalları bıraktı, üzerine de iki fileto balık koydu. Şaşkınlıkla

gözlerimi kırptırdım, yokluğunda aklımda biriktirdiğim tüm endişeli sorular şimdi aklımdan uçup gitti. O korkunç, buz gibi nehirde balık mı yakalamıştı? Olta veya ağ olmadan mı? Belki de bir mızrak yapmıştı ya da Tembel Hayvan'ı ağzıyla yakalaması için göndermişti. Sormadan önce, öfkeyle dışarı çıktı.

Geri döndüğünde, yakacak odun için hazırlanmış kalın dallarla dolu bir kucak dolusu getiriyor. Sonra tekrar gidiyor ve başka bir kucak dolusuyla geri dönüyor. Ve bir kucak dolusu daha.

Tanrım, ne kadar çok iş yaptı!

"Karanlığın her saatinde ateşi yakmaya devam etmemiz gerekecek," diye açıklıyor. Ateşe bir odun daha ekliyor, sonra birkaç dalı yontmaya, kabuklarını soymaya ve sivri uçlar oluşturmaya başlıyor. Ardından bunları bir haç şekli oluşturana kadar birbirine çentikliyor. Ne işe yaradığını anlamadan kaşlarını çatıyorum, ta ki iki filetoyu bunların üzerine yerleştirene kadar.

"Bunları pişirmek için," diyorum, o da onları ateşin hemen dışına yerleştirirken. Ne kadar hızlı çalıştığına, elindeki kısıtlı aletlerle bunu ne kadar ustaca kurduğuna hayran kaldım. İşte bu pratik bir zanaat. Gerekli bir sanat.

Bu durum moralimi bozuyor ve ona sormak istediğim şeyi hatırlatıyor.

Soru sormak için ağzımı açtım, ama ona doğru döndüğümde sırtı bana dönüktü.

Ve gömleği başının üzerinden kayıyor.

Yanaklarım kızardı. "Sen ne yapıyorsun..."

Omuzunun üzerinden gözlerime bakıyor ve ben hemen bakışlarımı kaçırıyorum. "Kıyafetlerimi tekrar kurutmam gerekiyor," diyor.

Doğru. Bu mantıklı. Tabii ki öyle. Saatlerdir dışarıda ve muhtemelen kıyafetlerinde buz sarkıtları birikmiştir. Ateşe geri dönüyor ve diğer tarafa oturuyor. Pantolonunu çıkarmadığını fark ediyorum. Göğsü çıplak ve sadece yarasının etrafına sardığım bandajın durumunu değerlendirmek için bakmama izin veriyorum. Kan izi yok, en azından dikişleri yırtılmamış. Bakışlarımı kaldırıyorum, alnından uzaklaştırdığı koyu saçlarının

uçlarından damlayan nemi görüyorum. Ateşin ışığı yüzünde, muhteşem eğri burnunun köprüsünde, keskin çenesinde, kısa koyu sakalında dans ediyor.

Gözlerimi kapatıp bakmayı bırakmam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Gölge Katili'ne hayran kalmanın zamanı değil. Bu piçi sorgulamanın zamanı.

"Henderson benim hakkımda ne demek istedi?" diye aceleyle sordum.

Dominic gözlerime bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Bana katil dedi. Köyümü mahvettiğimi söyledi. Ne demek istedi?"

Omuzları gerildi ve bir an için cevapları ondan zorla mı almam gerekecek diye düşündüm. Ellerimin boğazını sıkması düşüncesi garip bir şekilde sarhoş ediciydi, bu yüzden "Gerçekten bilmiyor musun?" dediğinde rahatladım.

"Hangi kısımdan bahsediyorsunuz? Güya birini öldürdüğümünden mi, yoksa köyümün yıkıldığından mı? İkisinden de haberim yok."

Dominic yavaş ve dikkatli bir şekilde konuşarak, "İki yıl önce Dunway, Gölge Varlıklarının çılgınlığına kapıldı. Çoğu öldü. Hayatta kalan az sayıda kişi başka kasabalara yerleşti." diyor.

Çoğu öldü. Buna... anne babam da dahil mi? Komşularım? Birlikte büyüdüğüm insanlar? Doğduğum kasabada kimsenin, hatta anne babamın bile gözdesi olmayabilirim, ama asla onların ölümünü dilemem.

Kalbim göğsümde kurşun gibi ağır bir yük gibi çarpıyor. "Nasıl oldu da bu çılgınlığa kapıldı? Köy korunmalıydı. Dük... Henry..." Tanrım, Dunway benim kaçmam yüzünden mi saldırıya uğradı? Henry başka bir kurban alıp mangalı zamanında yakmadığı için mi? Ama neden o zaman? Dunway gölgelerle karşılaştı ve hatta zaman zaman bir Gölge Katili'nin yardımını çağırmak zorunda kaldı, ancak köyümüzü tamamen yok edebilecek kadar büyük bir tehdit hiç olmadı. Kaçışım gölgeleri mi çekti? Günahtır birine karşı gelmem mi bir çılgınlığı tetikledi?

"Henry Berkham öldü." Dominic'in sözleri düşüncelerimi durduruyor. "Saldırıdan kurtulan herkes, Dunway'e hiç varmadığını iddia ediyor. Kayıtlara göre, köye giderken bir Gölge saldırısında öldürüldü. Günahlarından arınma ritüeli gerçekleşmeden önce."

Başımı salladım. "Bu... bu imkansız. Onu gördüm. O günahsızdı..."

"Sana inanıyorum, İnana. Henry Berkham'ı hayatta gören son kişinin sen olduğuna ve onun zaten günahsız olduğuna inanıyorum."

"O halde tüm bunların anlamı ne?"

"Biraz düşünün." Sesi nazik ve sakinleştirici. "Henry Berkham öldü, bu bir gerçek. Kayıtlara göre ona hiçbir zaman günah bağışlama ritüeli yapılmadı ve henüz ölümlü iken öldü. Yine de onu canlı ve tamamen günahsız gördünüz. Hapisten kaçtıktan bir süre sonra Dunway, Gölge tarafından saldırıya uğradı ve çok az sayıda hayatta kalan oldu. Hayatta kalanlar, kendilerine vaat edilen dükün geldiğini hiç görmediklerini doğruladılar. Sence gerçek nedir?"

Onun söylediklerini düşünürken alt dudağımı ısırđım. Eğer kayıtlar bildiğim gerçekte çelişiyorsa – yani Henry'nin hiç şüphesiz günahsız hale geldiği gerçeğiyle – o zaman kayıtlar yalan söylüyor demektir. Hayatta kalanlar da öyle, tabii eğer benim gibi kutlama alayını kaçırmış ve Henry'nin Dunway'e geldiğini gerçekten bilmiyorlarsa. Ama geldi ve zaten günahsızdı. Ve şimdi... öldü mü?

Başımı sallıyorum. "Günahsız bir ölümsüz nasıl ölebilir ki? Günahsızlar öldürülemez..."

Anlayış soğuk ve keskin bir şekilde belirince sesim kısılıyor.

"Günahsız biri de öldürülebilir. Bütün mesele bu mu?"

Dominic, "Eğer günahsızların öldürülebileceği doğruysa," diyor, "kilise ve krallığın bunu gizli tutmak için ne kadar ileri gidebileceğini bir düşünün."

Öne sürdüğü şey karşısında tüylerim diken diken oldu. "Dunway'in Gölge Varlıklar tarafından kasten yok edildiğini mi söylüyorsun? Çünkü eğer biri gerçeği öğrenseydi—Henry'nin Dunway'e tamamen günahsız bir şekilde geldiğini ve hemen ardından öldüğünü—günahsızların da ölebileceğini bilirdi. Ve bu..."

"Bu durum günahsızları savunmasız hale getirir," diyor.

"Ama... nasıl? Günahsız biri nasıl öldürülebilir? Henry'nin sonu nasıl geldi?"

Dominic, "Bunu bilen biri varsa, o da sen olursun diye düşündüm" diyor.

Başımı geriye çekiyorum. "Sence onu ben mi öldürdüm?"

"Öyle mi?" Ses tonunda hiçbir suçlama yoktu, ama yine de sinirlendim.

Bunu inkar etmek için ağzımı açıyorum ama kelimelerim boğazımdan çıkmıyor. Gerçek şu ki, bileğimi bağlardan kurtardıktan ve Henry'nin boynunu iğneyle kestikten sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Onu öldürmüş olabilir miyim? Sanmıyorum. Eminim ki böyle aşırı bir şey yapmış olsaydım, hatırlardım. Değil mi?

Dominic, "Ne yaptığının ya da yapmadığının önemi yok," diyor. "Onu öldürmüş olsanız bile sizi suçlamam."

Gözlerimi kaldırıp ateşin üzerinden onun gözleriyle buluşturdum. İfadesi sert ama samimiydi. Ama bu onun kimliğine, savunduğu değerlere aykırı değil miydi? Benden korkması gerekmez miydi? Günahsız birini nasıl öldüreceğimi bilseydim, onu da öldürebilirdim. Yine de benden hiç korkmuş gibi davranmadı. Türünün sözde erdemlerini hiç sergilemedi. Ve akranları -en azından Henderson- ona kızıyor. Ondan şüpheleniyorlar. Çağırıcılarına Bağışlanma yerine özgürlük sunuyor. Ve kendisi hakkında hissettikleri...

Kendime sahip olduğum özellikleri neden başkasına dileyeceğim ki?

"Sen nesin?" diye sordum, sesim kısık çıkıyordu.

Karla ıslanmış saçlarını eliyle düzeltirken, damlacıklar geniş omuzlarına düşüyor. Dudaklarında karanlık, mizahsız bir sırıtış beliriyor. "Belki de sana her şeyi anlatmanın zamanı geldi. Belki de sana beni mahvedebilecek tek silahı vermenin zamanı geldi."

İçimde bir korku dalgası yükseliyor. Sakladığı gerçek ne olursa olsun, önceki bazı Çağırıcılarını ona karşı dönmeye ikna etmiş. Gerçeğe hazır mıyım? Sırlarını itiraf ettiğinde hakkındaki düşüncelerim değişecek mi?

Bu titreyen alevlerin öbür tarafında kimin oturduğunu göreceğim?

Bir müttefik mi? Efendim mi? İlk başta düşündüğüm kadar korkunç görünmeyen bir Gölge Katili mi?

Yoksa bir düşman mı?

Derin bir nefes alıyorum. "Söyle bana."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Dominic

Daha önce birkaç kez gerçeği Çağırıcılarımla paylaştım, ama hiçbir zaman bu kadar önceden korku uyandırmamıştı. Belki de İnana'nın yakınlığındandır. Beni hissetmemem gereken şekillerde hissetmeye zorlayan kadın. Belki de bunun nasıl bitebileceğini düşünmeye katlanamadığım içindir.

Bildiğim iki sonuç var.

Hayranlık ve takdir dolu bakışlar.

Ya da kan dökülmesi.

Sinirlerimi yatıştırmak için bıçaklarımdan birini kılıfından çıkarıp elimde gelişigüzel çeviriyorum. "Yaratılış öyküsünü biliyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Kutsal metinler, bize dokuz tanrı tarafından hayat verildiğini söylüyor, ama bunun dışında pek bir şey söylemiyor."

"Hikayenin tamamı zamanla kayboldu," diyorum. "Ya da daha doğrusu, kilisenin müdahalesiyle. Tüm eski hikayeler, astroteürji bilgisiyle birlikte kilit altında. Ne olursa olsun, ben anlatacağım."

Kadın gerildi. "Gündüz bile olsa hikaye anlatmak güvenli mi? Gölge gelirse kılıcın yok olur."

Başımı salladım. "Bu hikaye gerçek. Ayrıca, Shades benim söyleyeceklerimle ilgilenmiyor."

İkna olmuş gibi görünmüyor ve onu suçlamıyorum. Gölge Varlıkların Gölge Katillerinden bedenlenmediğini söyledim, yine de benim yüzümü

takmış Gölge Varlıklar gördü. Elbette bana inanmakta tereddüt edecekti. Ama bana benzeyen Gölge Varlıklar için son derece mantıklı bir açıklamam var. Yakında anlayacağı bir açıklama.

“Çok uzun zaman önce,” diyorum, “Bastien ve Vanna gökyüzündeki tek tanrılardı, güneş ve ay sonsuza dek bir denge dansı içindeydi. Işık ve karanlık. Başlangıç ve son. Sonunda üremeye karar verdiler. Yedi çocukları oldu ve onlara kendi gezegenlerinin egemenliğini verdiler: Herald, Serafina, Malen, Lilith, Sylas, Dian ve Kole. Bu tanrıların her biri kendi kişiliğini geliştirdi, ancak ebeveynlerinin özlerinden yaratıldıkları için, Bastien ve Vanna'nın etkisi sayesinde her zaman bir denge vardı. Işık ve karanlık. Başlangıç ve son. Yaşam ve ölüm.”

“Yedi genç tanrı da kısa süre sonra üreme arzusuna kapıldı ve onlar da yeni formlar doğurmayı seçerek ilahi enerjilerini birleştirip insanlığı yarattılar. Böylece, yaratıcılarımızın yansımaları olarak bu dünyada doğduk. Ruhlarımız onların ilahiliğinden, tanrılarımızın eşsiz özlerinden, insan potansiyelinin tamamını kapsayan bir duvar halısı gibi dokunmuş haldedir. Sadece insan mükemmelliği değil, tüm spektrum. Işık ve karanlığın dengesi. Güneşin, ayın ve yedi küçük tanrının dansı özümüze işlenmiş halde.”

Anlattıklarına hayranlıkla bakıyor. “Bu, haftalık ayinlerde bize verilenlerden çok daha fazla ayrıntı. Tanrılar tarafından yaratıldığımızı biliyordum, ama ruhlarımızın tamamen ilahi enerjiden oluştuğunu düşünmek... Şimdi bazı şeylerin anlamı ortaya çıkıyor; bize öğretilen ama tam olarak açıklanmayan şeyler.” Zihninde bir şeyleri bir araya getiriyormuş gibi kaşlarını çatarak duraksıyor. “Yedi genç tanrı bize yedi kutsal erdemi verdi, değil mi?”

"Sadece erdemlerden bahsetmiyorum," diyorum kılıcımı tekrar çevirerek. "Unutmayın, ana tanrılarımızın her biri Bastien ve Vanna'nın çocuğudur. Hem güneş hem de ay enerjisine, aydınlık ve karanlık taraflara sahipler ve bunları bize aktardılar."

"Bereket Tanrısı, müjdeci, bize cömertliği ve açgözlülüğü verdi."

"Aşk Tanrıçası Serafina bize şefkati ve şehveti verdi."

"Bilgelik Tanrısı Malen, bize alçakgönüllülüğü ve gururu verdi."

Adalet tanrıçası Lilith bize sabır ve öfke verdi.

"Hasat Tanrısı Sylas bize ölçülülüğü ve oburluğu verdi."

"Güzellik Tanrıçası Dian, bizlere hayranlık ve kıskançlık uyandırdı."

"Amaç Tanrısı Kole, bize çalışkanlığı ve tembelliği verdi."

Hayret yüzündeki ifadeden kurtulur. "Yani tanrıların bize sadece yedi kutsal erdemi değil, yedi insan günahını da verdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Bu yönler her zaman günah olarak adlandırılmadı," diyorum, "ne de kötü olarak kabul edildi. Yüz Günlük Karanlık'tan önce Vanna, Bastien kadar saygı görüyordu. O zamanlar karanlık, gecenin günü dengelemek için gerekli olduğu gibi, gerekli olarak görülüyordu. Hasatlar toplanmalıydı. Hayat sona ermeliydi. Sevinci bilmek için üzüntüyü de anlamak gerekir. Bu karanlık yönler, bu sonlar, sadece ay enerjisidir. Vanna'nın etkisi gezegenimize ve ruhlarımıza yansıyor."

İnana omuz silkerek, "Eğer bu hikaye günahın kötü olmadığını göstermek için anlatılıyorsa, o zaman Gölgeler de özünde kötü değildir, ki bunu anlayabiliyorum sanırım. Daha çok... korkunç vahşi hayvanlara benziyorlar. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. İster günah diyelim ister ay enerjisi, Gölgeler ona çekiliyor. Bunun doğru olmasından nefret ediyorum. Sanat içermesinden nefret ediyorum, ama bir şeyden nefret etmek onu yanlış yapmaz." dedi.

"Bu yanlış," diyorum. "Sanat, insan karanlığı değildir. Hayatın bir mucizesidir."

"Peki, Gölgeler neden buna ilgi duyuyor?" Gözlerinde bir umutsuzluk var, söylediklerime inanmak istemekle şahit olduğu tüm kanıtlar arasında bir savaş. Ona öğretilen tüm inançlar. Yüz ifadesi düşüyor. "Gölgelerin sanata bu kadar takıntılı olmalarını ve bunun için bizi öldürmeye hazır olmalarını nasıl açıklarsın?"

Biliyorum, o, Enkarnasyon'u ve sanat eserlerini taklit etme konusundaki sonuçsuz girişimlerini düşünüyor. Oymacının zanaatı yüzünden öldüğü konusunda haklı. Gölge o kadar saplantılıydı ki, kadını ve tüm kampını, onun gibi olmaya çalışmak için öldürdü. Onun yapabildiklerini yapmaya çalışmak için.

Ama bunun sebebi sanatın günah olması değil.

“Gölgeler, size inandırıldığınız gibi değiller,” diyorum, kalbim hızlanırken, yüksek sesle söylememem gereken kelimelere tehlikeli derecede yaklaşıyorum. Ama artık ondan saklayamıyorum. “Bize Gölgelerin günaha çekildiği, çünkü günahı tezahür ettikleri söyleniyor. Bu kısmen doğru; ay enerjisine çekiliyorlar çünkü ay enerjisinin ta kendisiler. İsterseniz günah da diyebilirsiniz. Ama aynı zamanda onları canlı hissettiren şeylere de çekiliyorlar.”

"Yani sanat... onlara kendilerini canlı hissettiriyor mu?"

“Evet,” diyorum. “İnsanlık halinin diğer sıradan yönlerinin onları canlı hissettirmesi gibi. Hayatta kalmak, kötülük yapmak ya da sadece eğlenmek için söylediğimiz yalanlar. Aşıklar arasında alevlenen tutku. Düşmanlar arasındaki şiddet. Üreme ve doğumun mucizevi eylemi. Hepsi yaşam ve insanlıkla dolu ve onlar da buna susamışlar.”

Kalbinin nasıl hızla çarptığını, zihnindeki çarkların nasıl döndüğünü adeta hissedebiliyorum. Gözlerimi kırpmadan bana dik dik bakıyor. "Eğer düşündüğüm şey değillerse, o zaman ne olabilirler? Eğer sadece ay enerjisiyseler, onları kim yarattı? Kutsal metinlerde yazdığı gibi Vanna mı?"

Başımı sallıyorum. "Gölgeler ay enerjisinden oluşmuş olabilir, ancak ay tanrıçasının onların canavar olarak tezahür etmesini istemediği aşıkardır."

“Öyleyse nereden geliyorlar?” Sanki daha fazla yerinde duramıyormuş gibi ayağa kalktı. Ateşin etrafında volta atarken gözleri suçlayıcı bir ifadeyle parlıyordu. “Kendin söyledin: Günahın gölgeleri yarattı. Gölgeleri yaratabilecek tek kişinin sen olduğunu söyledin.”

“Bunu kastetmişim,” diyorum, sesim heyecanla titriyor. Göğsüm korku ve heyecanın karışımıyla zonkluyor. Gerçeğe çok yaklaşıyor şimdi. Çok çok yaklaşıyor. Bıçağımı bir kez daha çeviriyorum. “Bir anlamda.”

"Peki sonra ne yaptınız?"

Daha dik oturdum, elim bıçağımın kabzasını sıkıca kavramıştı. "Yaptıklarım değil, olduğum kişi önemli."

Kaşları çatılarak, daha önce dile getirdiği aynı soruyu sert bir ses tonuyla tekrar sordu: "Sen nesisin?"

Yavaşça ayağa kalktım, hançerimi kılıfına soktum. Ona doğru yaklaştım, ama çok da yaklaşmadım. "Ben bir Gölge Katiliyim. Yarım ruhum.

Ruhumun yarısı dini anlamda ya da başka herhangi bir soyut yolla günden arındırıldığı için değil. Ben yarım ruhum çünkü ruhumun yarısının ay enerjisi fiziksel olarak ortadan kaldırıldı."

Kadın, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde hareketsiz kalıyor.

“Dört parça tamamen kesilmişti.” Tereddütlü bir şekilde elimi yaralı göğsüme götürüyorum ve işaret parmağımı oraya oyulmuş ritüel çemberinin üst yarısına getiriyorum. Daha önce hiçbir zaman yaramı bir Çağırıcıya gerçeği anlatmak için kullanmamıştım. Calvin dışında bunu gören tek kişi Inana. Ama onun bilmesini istiyorum. Tamamen anlamasını istiyorum.

Bir sembole dokunuyorum. "Bu, kesmek anlamına geliyor." Dört farklı tanrının sembollerinin altında, dört farklı çizginin uçlarına oyulmuş, kesme işaretinin bulunduğu dört yeri gösteriyorum. Tanrıların isimlerinin sembollerine dokunuyorum. "Müjdecî, Dian, Lilith ve Sylas. Ay ile ilgili yönleri ruhumdan kesildi. Başka bir deyişle, Açgözlülük, Kıskançlık, Öfke ve Oburluk."

Elimle çemberin alt yarısına ve oradaki üç çizgiye dokunuyorum; her çizginin ortasında kesme sembolü var. Tekrar tanrıların isimlerine dokunuyorum, sonra da onlarla ilişkili ay yönlerini, yani günümüzde günah dediğimiz şeyleri dile getiriyorum. “Malen, Serafina ve Kole. Gurur, Şehvet ve Tembellik. Bunlar benden sadece kısmen ayrıldı. Hâlâ onları hissedebiliyorum ve kontrol edebiliyorum, ama artık ruhumun geri kalanıyla kaynaşmış değiller, ayrı varlıklar olarak hareket edebiliyorlar.”

Anlattıklarımı bir araya getirirken yüz ifadesi donuklaşıyor. Ona yol boyunca verdiğim tüm ipuçları, paylaşmalı mıyım diye emin olmadığım tüm gizli gerçekler... Bir adım geri çekiliyor. "Gölgelerin... sana benzemiyorlar çünkü senden bedenlenmeye çalıştılar. Sana benziyorlar çünkü... ruhunun parçaları?"

Başımı sallıyorum.

"Peki, şişelere aldığınız parçalar... bunlar tamamen kesilip çıkarılan parçalar mı?"

Bir kez daha başını salladı.

Göğsü şok ve ağırlıkla inip kalkıyordu. "Bu, vahşi gölgelerin bazılarının başka birinin ruhunun parçaları olabileceği anlamına mı geliyor?"

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyor. "Bazıları değil."

Boğazı bir kez, iki kez titredi. Sesi fısıltıya dönüştü. "Hepsi mi?"

Cevabımla ihanet ediyorum. "Evet. Hepsi de. Hepsi de Bağışlanmanın bir yan ürünü olarak yaratıldı."

Anlayışı derinleştikçe ifadesi kararıyor. Yumrukları yanlarında sıkılıyor ve dudakları dişlerinin arasından geri çekiliyor. "Günahsızlar gerçeği biliyor mu? Kilise biliyor mu?"

"Kilise evet," diyorum, "ama sadece seçilmiş birkaç günahsız kişi. Kral Kaelum ve ilk prenslerden bazıları."

Gürleyen ateşe bakarken vücudu titredi. "Kutsal metinler yalan söylüyor. Kral yalan söylüyor. Eğer Gölgeler yalnızca Bağışlanma ile yaratılıyorsa, o zaman sıradan vatandaş onları yaratmaz. Sadece Günahsızlar yaratır, yine de bizi suçluyorlar. Kendi lanet olası ruhlarının köyleri terörize etmesine izin veriyorlar, ışık kubbelerinin altında güvende kalıyorlar."

"Evet." Ona teselli vermek için elini uzatmak istemekle, öfkesine hazırlanmak arasında kaldım. Çünkü geliyor. Gözlerinin ateşin üzerinde gezinişinde, parçaları bir araya getirdikçe nasıl hareket ettiğinde bunu görebiliyorum. Vücudunun nasıl hareketsiz kaldığında.

Gözlerinin yavaşça benimkine doğru kayması... "Bir Gölge Katili olmadan önce mi yoksa sonra mı gerçeği biliyordun?"

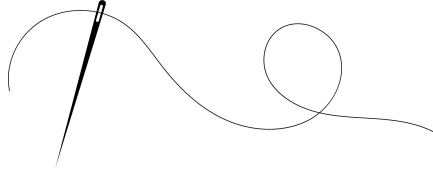
İşte burada. Onun nefretini çekecek cevap. "Önce."

Bir anda üzerime atıldı, aramızdaki mesafeyi üç hızlı adımla kapattı. Geri adım atmadım, geri çekilmedim. Elini hançerimin etrafına sarıp kılıfından çıkardığında bile. Bıçağı boğazıma dayadığında bile. "Biliyordun lanet olsun. Bağışlama ritüelinin ne yapacağını biliyordun. Gölgeler yarattığını biliyordun, yine de yaptın. İstedin. Çağırıcıların sana bu yüzden mi sırt çeviriyor? Çünkü lanet olası sorunun bir parçası olduğunu mu öğrendiler? Çünkü gerçeği baştan beri biliyordun, yine de daha fazla canavar yaratan ritüeli tamamlamak için bu kadar çok mu istiyorsun? O yalancı, kan emicilerden biri olmak için mi—"

“Hayır,” dedim, sesim hırıldayarak. Daha da yaklaştım, kendi hançerimin ucu tenimi deldi. Gözlerine baktım, yüzümdeki öfke onunkiyle aynıydı. “Onlardan biri olmak istemiyorum. Her şeyi yakıp yıkmak istiyorum.”

OTUZUNCU BÖLÜM

İnanmak

Gözlerindeki coşku, sesindeki karanlık, bıçağı tutuşumu gevşetmeme neden oldu. Daha ne olduğunu anlamadan bileğimi yakaladı ve bıçağı bırakana kadar çevirdi. Bıçağı elimden aldı ve ikimizi de yana doğru çevirdi. Sırtım mağara duvarına çarptı ve elimi başımın üstüne sabitledi. Şimdi bıçağı boğazıma götüreceğini bekliyordum ama eli boştu, avucu başımın yanına sertçe çarptı.

Vücudunun ön kısmını benimkine bastırıyor, bu da tuhaf bir öfke ve arzu karışımını alevlendiriyor.

"Ne diyorsun?" diye soruyorum, sonunda sesimi bulabildiğimde.

"Bir görevim var," diyor. "Bütün hayatım boyunca bunun için eğitim aldım. Bütün hayatım boyunca sır sakladım. Nihayetinde daha büyük bir iyilik için rol oynadım."

"Sizin göreviniz nedir?"

Çenesi kasıldı ve cevap vereceğini sanmıyorum. Sonra neredeyse fısıltıyla, "Kral Kaelum'u öldüreceğim. Prens Leeran'ın adaylığına bu yüzden ihtiyacım var: başkentteki kış gündönümü törenine katılabilmek, bir tiranın hayatına son verebilmek ve lanet olası bir savaş başlatabilmek için." dedi.

İçimde bir ürperti dalgası yayıldı, heyecan öfkemle karıştı. Vücudum, sanki bana en baştan çıkarıcı ninniye söylemiş gibi tepki verdi. Romantizm yerine şiddet dolu bir ninni. Ama yine de içimi ısıtıyordu. Gücümü duvara

bıraktım, çelişkili tepkilerimin ağırlığı altında dizlerim bükülürken duvar beni destekledi. "Nasıl? Bunu nasıl yapacaksın?"

Cevap vermeden önce yine tereddüt ediyor. "Sadece kendi gözlüklerimi değil, daha fazlasını topluyorum."

Sözlerini zihnimde parçalar birleşene kadar düşünüyorum. Gölgelerinin kanına olan güçlü çekimi, Calvin'in bizi bulmak için onları pusula olarak kullanabilmesi. Thornfal'daki çatı katında açık tuttuğu ve görür görmez sakladığı şişe.

"Şişeler," diyorum. "Kralın kanından birazınız var mı?"

Başını salladı.

"Onun ruhunun kopmuş parçalarını arıyorsunuz. Ama bu nasıl yardımcı olacak?"

"Siz ne düşünüyorsunuz?"

Dişlerimi sıkıyorum. Sanırım artık onun, verdiği sözleri tutmamak için kendi başıma sonuçlara varmamı sağlaması aşamasını çoktan geçtik. Ama eğer cevabı kendi başıma bulabileceğimi düşünüyorsa, o zaman cevap gözümün önünde olmalı. Öğrendiğim her şeyi tekrar gözden geçiriyorum.

Gölgeler, insanın günahsız hale getirildiği ayın ritüeli sırasında kesilip atılan ay enerjisi, yani günahlardır.

Gölgeler, asıl bedenlerinin kanına çekilirler.

Dominic'in elinde kralın kanı bulunan bir şişe var ve onun ruhlarını toplamaya çalışıyor.

Bütün bunları, öldürülemeyen ölümsüz bir Günahsız olan Kral Kaelum'u öldürmek için yapıyor.

İşte o zaman bu konuşmanın nasıl başladığını hatırladım.

Günahsızlar da öldürülebilir.

"Günahsız birinin affı geri alınabilir mi?" diyorum. "Gölgelelerini toplarsanız, onları tekrar ölümlü hale getirebilir misiniz?"

Yüzündeki gerginliğin bir kısmı kayboldu ve yavaşça beni bıraktı, parmakları bileğimde bir süre oyalandıktan sonra tamamen çekti. "Evet. Ve şimdi sakladığım en tehlikeli, en hain sırrı biliyorsun. Günahsızlar, ay enerjileri ruhlarına geri dönerse tekrar ölümlü hale getirilebilirler. Henry Berkham'ın nasıl öldüğünü bilmiyorum ve görünüşe göre sen de

bilmiyorsun, ama bu ancak tekrar ölümlü hale getirilmişse mümkün. Bir şekilde ruhunun gölgeli parçalarını geri kazandı ve öldü. Dunway'in yıkılmasının nedeni de bu."

Duvara yaslanmış bir şekilde kollarımı yanlarıma sarkıttım. "Eğer bu sırlar önemliyse, gerçeği nasıl öğrendin? Tüm Gölge Katilleri bunu biliyor mu?"

"Gerçeği ancak isyanın aşıladığı için biliyorum. Gerçeğin içinde büyüdüm. Sır saklamayı öğrenerek büyüdüm."

İsyan kelimesi içimde bir heyecan uyandırıyor. Burada sadece Dominic'in işi değil. Onun planının ardında gizli bir hareket var.

Şöyle devam ediyor: "Bazı Gölge Katilleri, işlerinin doğası gereği gerçeğin parçalarını keşfederler. Ancak yeminlerimize rağmen bu sırları saklamak üzere eğitildik, çünkü bunlar ortaya çıkarsa kendi sonumuzu getirir. Günahsız olmanın ulaşılabilir en yüksek hedef olduğuna inanmak üzere eğitildik ve Gölge Katillerine emeklilikte Bağışlanma armağanı vaat edildi. Çok az kişiye bu garanti veriliyor. Bildiğiniz gibi, çoğu insan ölümlü olarak yaşar ve ölür, asla günahsız olmaya yetecek kadar saf sayılmadıkları için hayıflanırlar. Bu nedenle Gölge Katillerinin öğretilenleri sorgulamak veya kilise ve taç nezdindeki konumlarını riske atabilecek herhangi bir şey yapmak için çok az nedeni vardır."

"Üstelik itaat etmek için her türlü nedenimiz var. Kısmi günah bağışlamamızdan önce, taç yeni atanan Gölge Katillerini, en yakın akrabalarımızı koruyucu prensimizin Kutsal Şehrine taşıyarak ödüllendiriyor. Dışarıdan bakıldığında bu bir nimet. Nihai rüya. Ailelerimiz güvende ve lüks içinde yaşıyor, ancak bunun karanlık bir yanı da var. Herhangi bir Gölge Katili kurallara aykırı davranırsa, isyan ederse veya vatana ihanetten yakalanırsa, cezalandırılanlar sadece onlar olmaz. Ailelerimiz de cezalandırılır."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu, ailenizin tehlikede olduğu anlamına mı geliyor?"

"Ailem de isyanın bir parçası, ancak benimle aynı şekilde değil. Kan bağıyla bile akraba değiller. Muhtemelen ölümleriyle sonuçlanacağını bilerek rollerini oynuyorlar."

Garip bir his beni sarıyor. Çok büyük bir dünyada çok küçük olduğumu hissediyorum. Kutsal Ateş Ocakları hakkındaki gerçeği, onları yakmak ve sürdürmek için kalpten bir fedakarlık gerektiğini keşfettikten sonra, hain gerçekleri bilen tek kişiymişim gibi hissettim. Günahsızların karanlık tarafını gören tek kişiymişim gibi. Kutsal metinlerden ve bize mükemmellik olarak öğretilen her şeyden şüphe duyan tek kişiymişim gibi. Oysa her şeyin çok daha fazlası vardı. Ve gerçeği bilen başkaları da var. Son iki yıldır taşıdığım sırlardan bile daha karanlık ve şok edici gerçekler.

Bunu düşünmek bile başımı döndürüyor.

“İşler nasıl bu hale geldi?” diye soruyorum, sesim hissettiğim kadar kısık. “Eğer Vanna Gölge Varlıklarını yaratmadıysa, Bastien’in rolü de bir yalan mı? İnsanlığı kutsamadı mı?”

“Hayır,” diyor Dominic. “Bastien insanlığa Günahlardan Arınma’yı öğretmedi; bu kral ve kilise tarafından icat edildi. Bazı isyancılar, Kral Kaelum’un beş yüz yıl önce iyi niyetli olduğuna ve günahsız bir dünya yaratmayı amaçladığına inanıyor. Diğerleri ise, düşmanlarını tek bir gecede yok edebilecek kadar güçlü bir ateş kaynağı olan sonsuz alevi icat ederek bir savaşı kazanmak istediğine inanıyor. Bunu başardığı kesin değil, ancak girişimi muhtemelen bugün kullanılan Kutsal Ocakların ortaya çıkmasına neden oldu. Her ne olursa olsun, rahipleri tanrıların asla amaçlamadığı amaçlar için yaygın astrolojiyi çarpıttılar. Yaygın astroloji her zaman tanrıların tüm enerjilerini küçük sihirli süreçlerde dengelemek için tasarlanmıştı. Oysa Günahlardan Arınma tam tersini yapıyor. Dengesizlik yaratıyor. Ay enerjisini ruhtan alıp geride kalan boşluğu daha fazla güneş enerjisiyle dolduruyor. Vücutlarımız asla bu kadar fazla yaşam enerjisi barındırmak için tasarlanmamıştı. Benim türümün kan susuzluğuyla dolup taşmasının gerçek nedeni bu.”

"Ne demek istiyorsun?"

“Ay enerjimiz ortadan kalkıp yerine güneş enerjisi geldiğinde, bu dengesizliği telafi etmemiz gerekiyor. Başka bir deyişle, bedenlerimizden geçen aşırı yaşam enerjisine karşı koymak için ölümle yüzleşmeliyiz.”

Midem bulanıyor. İnsanlığın suçlandığı, ama aslında suçsuz olduğumuz bir şey daha. Günahsızlar, insanların henüz tanrıların affını kazanmadığının

kanıtı olarak kan istemezler; ruhlarıyla oynadıkları için kan isterler. Bu aynı zamanda düklerin ve soyluların mangalları yakmak için kalp tüketmelerini de açıklıyor olmalı; ışığın ve yaşamın enerjisini kullanmak için daha fazla ölüme ve karanlığa ihtiyaç duyuyorlar. Sıradan astroloji ile güneş astrolojisi arasında bir fark olması şaşırtıcı değil. Biri tüm tanrıları onurlandırır ve küçük büyülerle sonuçlanır. Diğer ise devasa işler yapmak için tek bir tanrıdan enerji alır.

Yorgun bir iç çekişle, "Neden bize bunların hepsini en başından anlatmadın? Neden onlardan biri olduğuna inanmamıza izin verdin?" dedim.

Bir adım geri çekiliyor. "Çünkü ben de onlardan biriyim. Olmak istemeyebilirim ama görevim adına, bir Gölge Avcısı olma adına yaptığım şeyler, ellerimi sonsuza dek kanla lekeledi. Hayranlığınızı veya saygınızı hak etmiyorum. Dunway gibi kaç tane daha köy olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Kaç kasabayı kurtaramadım? Gölge Avcılarının neden her korumasız köye kalıcı olarak bir Gölge avcısı atamak yerine iki haftalık görevlere gönderildiğini düşünüyorsunuz? Nüfusu korkuyla kontrol ederken güvenlik yanılması yaratmak için. Tek kurtuluşum, Çağırıcılarımın bir köyü cezalandırmak için Gölgeleleri kışkırtmasını emretmemiş olmam. Kilise, bu tür görevler için Henderson'ınki gibi ekipler atamayı biliyor. Ama eğer bana böyle bir emir verilseydi... sizce seçimim ne olurdu? Beklendiği gibi itaat edip bir köyü feda etmek mi, yoksa emirlere karşı gelip görevimi feda etmek mi?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ama onun mantığı bir bakıma çarpık bir şekilde de olsa mantıklı geliyor.

Gözlerimdeki tiksintiyi görmüş olmalı, çünkü arkasını dönüp ateşe doğru sinsice yaklaştı. Eğilerek balık şişlerini çevirip diğer taraflarını da pişirmeye başladı. "Sana hemen söylemememin bir diğer sebebi de," dedi, "bu bilginin hem benim hem de senin için tehlikeli olması. Ne kadar az şey bilersen, Henderson gibi alçaklar bizi alt ederse o kadar az suçlu sayılırsın."

"Zaten vatana ihanetten suçluyum," diyorum, omuzlarım düşük bir şekilde ben de ateşe geri dönerken. Cinayetden de suçlu olduğumu

eklemiyorum, çünkü bu hala tartışma konusu. Henry'nin öldüğü bir gerçek olabilir, ama ne ben ne de Dominic onun nasıl öldüğünü bilmiyoruz.

“Evet, ama şimdi benim hakkımda topladığınız istihbaratı kendi canınızı kurtarmak için kullanabilirsiniz. Önceki Çağırıcılar bunu yaptı –ya da en azından yapmayı amaçladı– ve ben onları suçlamadım. Kafalarını omuzlarından ayırıp cesetlerini gömdüğümde bile.”

Ateşin karşı tarafına geçip gözlerimi kısarak onun bakışlarıyla karşılaştım. "Bu bir tehdit mi?"

“Bu duruma bağlı. Benimle misin yoksa bana karşı mısın? Başından beri söylediğim şeyin arkasındayım. Seni bu lanet yerden kurtaracağım. Bir keresinde denizin ötesinde ne olduğunu sormuştun ve ben de orada Günahsızlar ve Gölge Katilleri olmadığını söylemiştim. Şimdi bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi? Belki diğer kıtalar savaş kışkırtıcısı şeytanlarla dolu. Bunu kesin olarak bilmiyoruz. Ama kesinlikle Gölgeler yok.”

Sözleri, ihanet ve umudun birleşmiş gücüyle içimi acıtıyor. Bize inandırılan bir başka yalan daha: Kutsal Kıta, Günahsızlar ve mangallar sayesinde Gölge Varlıklarından uzaktan da olsa güvenli olan tek yer. Şimdi bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Gölge Varlıklarının var olduğu tek yer orası. Ve Gölge Varlıkları akan suları geçemediğine göre, o zaman denizin ötesinde... güvenlik yatıyor.

"Altı aylık görev süremizin geri kalanında misyonuma destek olmaya devam edin," diyor, "ve ben de sizin hayatta kalmanızı sağlayacağım."

Alnımı ovuşturuyorum. "Zaten kabul etmiştim, değil mi? Gerçeği bilmek bunu değiştirmez."

Yüz ifadesinde bir rahatlama belirliyor.

"Peki neden altı ay?" diye soruyorum. "Çok daha uzun bir süre talep edebilirdiniz ve bu konuda bir seçeneğimiz olmazdı."

“Kalan zamanım bu kadar,” diyor. “Kralın kanı neredeyse tükendi ve daha fazlasını elde etmek hiç de kolay bir iş değil. İsyanlılar, bana verilen az miktardaki kanı elde etmek için canlarını verdiler. Bu da demek oluyor ki, bunu en iyi şekilde değerlendirmem gerekiyor. Kral, Gölge Katilleriyle şahsen sadece kış gündönümü ritüelinde –yani on yılda bir– ve sadece

koruyucu prensleri tarafından aday gösterilenlerle görüşüyor. Leeran'ın lütfunu kazanmak için elimden gelen her şeyi neden yaptığımı anlıyorsunuzdur. Eğer onun adaylığını kazanırsam, kralın huzuruna çıkma şansım olacak. Ve eğer tüm Gölgelelerini toplarsam, onu ölümlü hale getirip hayatına son verebilirim. Ya da bunu denerken öleceğim.”

“Hayatınızı feda etmeye hazır mısınız?”

“Ben bu misyonun içine doğdum. Bildiğim tek şey bu. Ve evet, bunun hayatıma değer olduğunu düşünüyorum.”

Aniden hissettiğim ağırlığın keder mi yoksa saygı mı olduğunu bilmiyorum. Bu adama karşı hislerim hiç bu kadar karmaşık olmamıştı. Düşündüğümde çok daha fazlası. Daha dürüst, ama belki de daha tehlikeli. Eskiden ondan nefret etmek kolaydı. Şimdi onu anlıyorum ama yine de bazı yönlerinden nefret ediyorum. Özellikle de amacına yaklaşmak için gözlerini kapatıp emirleri yerine getirebilen kısmından. Yalan söyleyen Günahsızlara karşı bir isyanın ilk kıvılcımını yakabilecek bir amaç bu, ama bunu görecektik kadar yaşayacak mı? Her şeyi ikinci plana atan, görevine bu kadar odaklanmış birine tamamen güvenebilir miyim? Hayatta kalmamı sağlamış olabilir, ama mürettebatını asla doğuştan gelen görevinin önüne koyamaz.

Bakışlarım ellerine, gölgelerle yaptığı sayısız savaştan yara almış parmak boğumlarına kayıyor. Sonra, kendi parmaklarımla diktiğim bandajlı yaraya. Ardından, o baş döndürücü çizgiler ve semboller dizisiyle işaretlenmiş göğsüne; o ritüel çemberinin ne yaptığını bildiğim için şimdi hem güzel hem de iğrenç. Gölge Katili olmadan önce gerçeği biliyordu, yani her kesğin ne yapacağını bilerek taşıyordu. Bu tür bir adanmışlığın onu deli mi yoksa... yoksa gerçekten de çok çekici mi yaptığını söyleyemem.

"Geç oluyor," diyor, dikkatimi yüzüne çekerek. "Yakında karanlık çökecek. Sabaha kadar sessiz kalmamız gerekecek."

Hayal kırıklığı omuzlarımı çökertiyor ama muhtemelen sessizliğe ihtiyacım var. Düşünecek çok şeyim var. İşlemem gereken çok şey var. Gecelerin en uzun olduğu şu günlerde, kesinlikle ihtiyacım olan tüm zamana sahip olacağım. Aslında, bu gece belki de...

“Ah,” diyorum. “Kış gündönümü mü acaba?”

Düşünür gibi kaşlarını çattı. "Sanırım öyle."

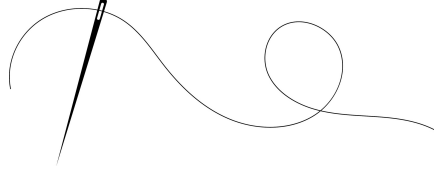
"O halde bugün benim doğum günüm."

Dudakları yana doğru kıvrılarak hafifçe gülümsedi. "Doğum günün kutlu olsun, İnana."

Gergin konuşmamızın ardından bir nevi ateşkes sağlanmış gibi, onun gülümsemesine karşılık veriyorum. Bu sırada, dudaklarından dökülen isminin sesiyle hızlanan, hain kalbimin atışını bastırmaya çalışıyorum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Bu, pek çok açıdan yılın en uzun gecesi.

Dominic, ben uyuyabileyim diye nöbet tutmayı teklif etti, ama denesem de uyuyamazdım. Karanlık çöktüğünde, bir Gölge mağaramızı paylaşmaya karar verdi, ateşin ışığının ulaşmadığı her yerde gölgelerin arasından sinsice dolaşıyordu. Boş gözleriyle bizi izlemekten başka bir şey yapmıyor, en uzak köşeye çömelirken ifadesiz yüzünü yana eğiyor, çok uzun kollarını ince bacaklarının etrafına sarıyordu. Ben de önlem olarak maskemi taktım, bu onu daha çok meraklandırmış gibiydi, ama en azından yüzümü kopyalayamıyordu.

Gerçeği öğrendiğimden beri aklımda değişmeyen bir şey var; Enkarnasyonlar hala eskisi kadar korkunç bir tehdit. Tek fark, artık Gölgelerin neden Enkarnasyon aradığını biliyorum. Yeniden bütün olmak, yeniden yaşamak için can atıyorlar. Ve şimdi Dominic'in Gölgelerin Gölge Katillerini kopyalamakla ilgilenmediğini söylediğinde ne demek istediğini anlıyorum. Onlar sadece insanlardan, ruhları bozulmamış, gerçekten canlı olanlardan Enkarnasyon almakla ilgileniyorlar. Günahsızlar veya Gölge Katilleriyle ilgilendikleri tek zaman, orijinal bedenlerinin kanını kokladıkları zamandır. Dominic'in yüzünü taşıyan Gölgeler onu kopyalamadı; onlar Dominic'in kendisi. Yakaladığı vahşi Gölgeler muhtemelen onun kanını kokladıktan sonra görünüşlerini taklit ettiler.

Gölge sıkılıp nihayet gittiği anda, dikkatimi başka bir şey meşgul ediyor: mağaranın havasındaki ağır gerilim, benimle Dominic arasında gerilmiş bir yay kirişi gibi gerginlik. Nefeslerimizle noktalanmış sessizlik, sonsuz gece boyunca kazara paylaştığımız sözsüz bakışlar bu gerilimi daha da artırıyor. Onu o kadar çok fark ediyorum ki, bizi ayıran her santimlik mesafenin bilincindeyim ve bu mesafenin artmasını mı yoksa azalmasını mı istediğimi anlayamıyorum.

Kış gündönümünde insanların çıldırmasına şaşmamalı.

Ufukta güneşin ilk ışıkları belirince neredeyse rahatlamadan ağlayacaktım. Dün olduğu gibi yoğun kar yağışı beni hiç memnun etmedi ve Dominic de memnun görünmüyordu. Mağaranın ağzının dışında, avucunun üzerine ince bir kesik attı ve birkaç damla kanın kara düşmesine izin verdi. Duruşu gergindi, gölgeleriyle yaptığı sessiz konuşmalar umutsuzdu.

Yerdeki üç gölge havuzunun dalgalanmasından başka pek bir şey göremiyorum. Yine de, onları onun parçaları olarak düşünmek garip. Bu yüzden uhrevi seslerinin bazen onunki gibi gelmesi şaşırtıcı değil. Şehvet'in baştan çıkarıcı alayları biraz fazla isabetli. Gurur'un kibirli sözleri neredeyse Dominic'inkilerle karıştırılabilir. Bunlar onun ruhundaki ay enerjisinden geliyordu. Onu yaratan tanrıların gölgeli yansımaları. Hepimizi yaratan tanrıların.

Dominic mağaraya geri döndü ve bana tekrar odun toplamaya gideceğini söyledi. Cevap vermeme fırsat vermeden gitti. Benden mi kaçıyor? Binlerce soru daha sormadan önce kaçmak için mi çaresiz? Boşuna uğraşsın. Dün gece öğrendiklerimi hâlâ anlamaya çalışıyorum.

Pelerinimi sıkıca üzerime çekip mağaradan çıktım, sessiz sabaha selam verdim ve hemen pişman oldum. Hava berbattı ve kısa sürede bembeyaz bir toz tabakasıyla kaplandım. Bacaklarımı uzatmak, yürümek için can atıyordum ama bu havada yürüyüşe çıkmamın imkanı yoktu. Bu da demek oluyor ki, bir gün daha mağarada mahsur kalacağım. Bir gün daha, bir yöne on iki adımdan fazla yürüyemeyeceğim. Hayal kırıklığı içimde

dalgalanıyor, vücudumda hissedilir bir akım gibi. Homurdanarak sinirimi boşalttım ve mağaraya doğru geri döndüm. Ama döndüğümde, omzuma hafif bir ağırlık çöktü. Durakladım, mağaranın üzerindeki ağaçlardan birinden üzerime bir kar parçası düşmüş olmasını bekliyordum ama...

Nefesim kesildi.

Bu bir gölge.

Başımın üzerindeki dalların oluşturduğu ince gölge tabakasının altında yaratık zar zor görünüyor, ama minik sincap gövdesini, yuvarlak gözlerini ve alnındaki hilal şeklindeki ayı seçebiliyorum. Birkaç gün önce elbisemin içine tırmanan aynı küçük piç kurusu.

Bir çığlık atarak geri çekildim ve avucumu pelerininin üzerinden geçirdim, yerinden fırlayan kar taneleri havaya savruldu. Ağacın gölgesinden çıkıp tamamen ışığa kavuşmak için bir adım daha geri çekildim

Topuğum kaydı, daha sağlam bir zemin beklediğim yerde havayla karşılaştım ve bir anda nefesim kesildi. Sırt üstü karların üzerinde yatıyordum, gözlerimi hızla kırptıyordum, ne olduğunu anlayamayacak kadar şoktaydım. Sonra üzerimdeki uçurumun kenarını gördüm. Dün Dominic'in beni düşmekten alıkoymak için geri çektiğini hatırladım. Çok dik bir uçurum değildi, bu yüzden bugün bu kadar yakın durmakta bir sakınca görmemiştim, ama... kahretsın, ansızın beş metrelik bir düşüş yine de berbat hissettiriyormuş.

Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirdim, soğuk olduklarını ama yaralanmadıklarını fark ettim. En azından düşüşümü yumuşatacak kadar bol kar vardı. Dikkatlice ön kollarımla kendimi yukarı doğru ittim.

İşte o zaman o baş belası küçük velet yeniden ortaya çıkıyor.

Sincap göğsüme atlıyor, uçurum duvarının gölgesi sayesinde silueti daha belirginleşiyor. Bıyıkları seğiriyor, yüzü neredeyse endişeli bir ifadeyle yana yatmış.

"Beni takip ediyor musun?" diye mırıldanıyorum daha dik otururken. El omzuma doğru kayıyor ve bir an için bu etkileşim neredeyse komik geliyor.

Ta ki bu sincabın ne olduğunu hatırlayana kadar.

Günahsız birinin ruhundan bir parça.

Bu bile beni ayıklaştırmaya yetmediyse, bir Gölgenin birine aşırı ilgi göstermesinin ne anlama geldiğini hatırlamak yeterli olur.

Gölgeler yalnızca yüzlerini çalmak istedikleri kişilerin peşine düşerler.

Kimlerin bedenlerini tüketip, böylece kendileri Enkarnasyona dönüşmek istiyorlar?

Sincap şu an sevimli olabilir, ama bu bir anda değişebilir.

Başımın üstüne kapüşonumu çekip omuzlarımı silkeliyorum, umarım sorun çıkaran kişiyi uzaklaştırmışımdır.

Mağaraya geri döndüğümde sırlıslık ve donmuş haldeydim. Çıkıntının etrafından dolaştım ve çok daha yumuşak bir eğimden yukarı tırmandım. Daha uzun bir yoldu ama donmuş parmaklarımla duvara tırmanmaktan daha iyiydi. Dominic hala geri dönmemişti, bu yüzden buz gibi kıyafetlerimi hızla çıkardım; kısmen kurutmak için, kısmen de Gölge'nin bir yere saklanmadığından emin olmak için. İçeriye benimle birlikte geldiğine dair bir işaret görmediğim için kaslarım gevşedi.

Giysilerimi ateşin etrafındaki sarmaşıklara astıktan sonra, Dominic'in geri dönmesine ne kadar zaman kaldığını merak ederek mağaranın ağzına bir göz attım. Artık çıplak olduğuma göre, kendimi yıkama isteği duydum. Dominic'in bunu bu sabah güneş doğmadan önce, mağarada bırakılan eski bardağı kullanarak yaptığını gördüm. Erimiş karı ve yakındaki bir yerden topladığı bir dal biberiyeyi ısıttı, içindekilerin delikten akmasını önlemek için bardağı hafifçe yana eğdi ve yüzünü yıkadı. Bana bir sonraki bardağı uzattı ve sıcak suyu yanaklarıma sürmekten keyif alırken, vücudumun diğer bölgelerine de aynı şeyi yapmak istedim.

Alt dudağımı ısırıp karar vermeden önce—boş ver. Bari şimdi bu fırsatı değerlendireyim. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ateşin yanına çömeldim, Dominic'in daha önce yaptığı hareketleri tekrarlayarak taze karı bir dal biberiye ile ısıttım. Eriyince koluma döktüm. Sonra diğer kolum için de aynısını yaptım. Sıkıcı bir süreçti ama kısa süre sonra rutine, burnumu dolduran biberiye kokusuna, tenimi kaplayan anlık sıcaklığa kapıldım. Ateşin ısısı suyun tenimde donmasını engelliyordu ve şimdi sadece bacaklarım kaldı. Bir sonraki bardak karı erittim, ateşin yanında durdum ve sıcak sıvıyı bacağıma döktüm—

Gürültülü bir ses beni mağaranın ağzına doğru savurdu.

İkimiz de donakaldık. Dominic'in gözleri faltaşı gibi açıldı, kucağındaki odunlar ayaklarının dibinde yuvarlandı. Sanki gördüklerini anlayamıyormuş gibi bakışları üzerimde gezindi. Sonra gözleri benimkine kilitlendi ve çenesi kasıldı. Sesini bulmaya çalışırken boğazı titredi. "Ben... dışarı geri döneceğim."

Arkasını dönmeye başladı ve ilk tepkim rahatlama oldu.

Ama yüzündeki şaşkın ve afallamış ifade aklımdan çıkmıyor. Tanrım, paha biçilmezdi. Kucağındaki eşyaları yere bırakış. Gözlerinin beni süzmesi. Ondan böyle bir tepki alabilmiş olmanın gururu ile eğlence arasında kaldım. Gülmek için dudaklarımı büzdüm. "Gitmene gerek yok," diye aceleyle söyledim. "Sadece... orada kal."

Duraksıyor, sırtı bana dönük. Ağır nefes alışverişlerinden göğüs kafesi genişliyor. "Neden..."

Soruyu bitirememesi beni daha çok eğlendiriyor. Gerçekten de çok telaşlanmış. Uçurumdan düşüşümün utanç verici olayını anlatmak istemesem de, onun çektiği acıdan keyif alıyorum. "Neden çıplakım?" diyorum, son kelimeyi vurgulayarak. "Banyo yapmaya ihtiyacım olduğunu düşündüm."

"Dönene kadar beklemeniz gerekirdi. Böylece size yeterince mahremiyet sağlayabilirdim."

Arkasından sııttım. "Daha önce görmediğin bir şey değil ki."

Başını yana eğerek omzunun üzerinden konuşuyor ama gözlerini benden kaçırıyor. "Sizi temin ederim ki, sizinle ilgilenirken dikkatimi vücudunuzda fazla tutmadım."

"Neden olmasın?" Aniden hissettiğim güç dalgasıyla cesaretlenerek, elimi belime koyup dik duruyorum. Bu güçlü ve ölümcül adam üzerinde güç. Bana bakmıyor olabilir ama onun huzurunda bu kadar özgürce, bu kadar çıplak durmanın heyecan verici bir yanı var. "İlgilenmedin mi?" diye soruyorum, sesime alaycı bir ton katarak. "Vücudum sana yetmiyor mu, Dominic?"

Profil görüntüsü, sıkı çenesini ve hafifçe aralanmış dişlerini ortaya koyuyor. Parmakları yanlarında yumruk olmuş. Sesi o kadar alçalıyor ki,

içimden bir ürperti geçiyor. "Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Gözleri çok hafifçe bana doğru kayıyor, sadece yan bakışıyla bir anlığına. Bakışlarımı hiç tereddüt etmeden yakalıyorum ve o da hızla bakışlarını kaçırıyor, sanki tatlı bir coşku anı yaşamış gibi kirpikleri titriyor. Ellerini o kadar sıkı sıkıyor ki, ellerindeki damarlar belirginleşiyor.

Onun bana verdiği tepkiyle tetiklenen bir sıcaklık içimde filizleniyor. Mücadele ediyor. İstekle. Arzuyla. Bunu kaslarının gergin çizgilerinden okuyabiliyorum. Çenesinin köşesindeki seğirmeden. Bu enerji yeni değil ve tüm gece mağarayı ağzına kadar doldurdu. Paylaştığımız o garip rüyanın ardından ikimizi de doldurdu. Ondan önce bile, birlikte arabanın önünde giderken tenine dokunduğumda, o aramızdaki sıcaklığı, teslim olursak hissedeceğimiz yanmayı anlatmak için katmanlı kelimeler kullandığında. Ondan önce de çatıda neredeyse paylaştığımız öpücük vardı. Bu haftalardır büyüyor.

Anılar beni alev alev yakıyor ve ateşin sıcaklığı, arzularımın ateşi ve havadaki buzun çarpışmasıyla meme uçlarım sertleşiyor.

"Centilmen gerekmiyor," diyorum. "Şimdi bakmana izin veriyorum."

Ağzından hafif bir ses çıktı. Hayalet bir inilti. Yine de arkasını dönmeyi reddetti. "Gün ışığı çıktığına göre biraz uyumalısın."

Bir adım daha yaklaştım, tereddütle. Sonra bir adım daha, ateşe yakın durarak. "Öyleyse beni ısıtacak mısın? Tıpkı dün yaptığın gibi?"

Bir anlık sessizlik. Sonra, "Yani yanımda çıplak olmamı mı istiyorsun?"

"Isınmak için."

Bir sessizlik daha, ve bu sefer uzun sürüyor. Sonra nefeslerimin ağırlaşmasının sesi havayı dolduruyor ve biliyorum ki o da duyabiliyor. Tıpkı onun nefeslerini duyabildiğim, sırtının nefeslerinin şiddetiyle nasıl genişleyip daraldığını görebildiğim gibi. Ateşin çıtırtısı nefeslerinin arasından geçiyor, ulaştığımız kavşakta bir melodi oluşturuyor. Hangi yolu seçecek vals yapmayı?

Tuzağıma düşebilir.

Arkana dön.

Ve benim alaylarıma boyun eğip, aramızdaki zaten sönmekte olan ateşi daha da alevlendireceksin.

Ya da kesin bir sınır çizebilir. Bana görevinin ne kadar önemli olduğunu anlatabilir. Bu tür bir arzunun dikkat dağıtıcı olduğunu ve bir daha asla buna yer vermememiz gerektiğini söyleyebilir.

Onun ikinci yolu seçme düşüncesi bile beni ürpertiyor. İçimi boşaltıyor.

Uzun zamandır böyle bir arzu hissetmemiştim ve bundan vazgeçmek istemiyorum. Çünkü bu büyüyen ihtiyacın diğer tarafında düşünmek istemediğim her şey var. Öğrendiğim gerçekler. Henüz keşfetmediğim cevaplar. Belirsiz gelecek.

Dominic'e güvenip güvenemeyeceğimi hâlâ bilmiyorum. Onun hakkında öğrendiğim şeyler onu daha çok mu yoksa daha az mı nefret etmeme neden oluyor, emin değilim.

Ama bu güvenle, nefretle ya da sevgiyle ilgili değil.

Bu, istekle ilgili.

Bu, cinsel uyarılmayla ilgili.

Ve ben de kendi ihtiyacımın karşılanmasını istiyorum.

"Hadi şu kafamızdan atalım artık," diyorum, ona bir kez daha hafifçe vurarak.

Yavaşça dönüyor ve içimde bir zafer kıvılcımı çakıyor. Sonra aç bakışlarının ağırlığı üzerime çöküyor ve artık burada gücün bende olduğundan emin değilim. Bakışlarını benimkine kilitliyor, özellikle de ben daha dik dururken, daha da yaklaşıırken, ona bakacak daha çok şey verirken bile, gözlerini vücudumun geri kalanına kaydırmaktan kaçınıyor. Dikkatini nasıl esirgediği, mağaraya girdiğinde bana verdiği o aynı etkileyici bakışı bana vermeyi reddetmesi delilik.

Bir avcının avını takip etmesi gibi, birkaç adım daha yaklaşıyor. "O zaman ne yapılması gerektiğini anlarsın."

Ona sorgulayıcı bir bakış attım.

"Sana söylemiştim, bir daha dokunuşumu istediğinde yalvaracaksın." Bir adım daha yaklaşıyor, sadece bir karış kadar uzağıma geliyor. Gözlerini vücudumun daha aşağısına indirmiyor. Bunun yerine, koyu renkli irisleri

gözlerime dikiliyor ve dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Öyleyse yalvar, günahkâr."

"Günahkâr" kelimesini kullanma şekli bir hakaret değil, hatta hiç hakaret olup olmadığını merak ediyorum. Şu an bir baştan çıkarma ve ses tonundaki talep beni ağzımın suyunu akıtıyor. Bacaklarımın arasındaki karıncalanma hissi daha da şiddetleniyor. Şimdi beni sınıyor. Alaycı tavrımı bana geri çeviriyor ve ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyor. Sadece birbirimizi kıışkırtıyor muyuz? Oyun mu oynuyoruz? Hangimizin önce pes edeceğini mi görüyoruz? Her zaman birimiz pes eder.

Bugün o kişi ben olmayacağım.

Aradaki mesafeyi bir santim kadar kapatıyorum, karışmış saçlarımı omuzlarımdan geriye iterek tenimin her santiminin görünmesini sağlıyorum. "Lütfen," diyorum, ses tonum yumuşak ve tatlı, ona normalde konuştuğum halinden çok farklı.

Çenesini kaldırıp bana aşağıdan bakıyor; bu bakış beni küçük hissettirmeliydi ama sadece daha da yükselmek istememe neden oluyor. "Daha fazla," diye homurdanıyor.

Gözlerine bakmaya devam ederek tekrar yaklaştım ve bu sefer ona uzandım. Parmaklarım yeğinin tokalarına değdi. Teker teker tokaları açtım. Soğuk deriyi göğsünden, sonra da kollarından aşağı kaydırmama izin verdi. "Lütfen."

"Daha fazla."

Şimdi elimi gömleğinin eteğine uzatıp, yavaşça belinden yukarı doğru çekiyorum. Gömleği yukarı çekerken avuçlarım göğsünde yukarı doğru kayıyor. Son anda bana yardım ediyor ve gömleği başından çıkarken, aramızdaki mesafeyi kapatmak için araya giriyorum. Göğüslerim gövdesine bastırınca nefesini tutuyor ve gömleğini yere bırakırken nihayet bana, bedenlerimizin temasına bakmasına izin veriyor. Biraz geri çekilirken alt dudağını ısıyor ve meme uçlarımla yara izleriyle dolu göğsünün kabarık çizgilerine nasıl değdiğini izlemesine izin veriyorum.

Elini kaldırıyor ve sonunda bana dokunacağını bekliyorum, ama temas kurmadan önce elini indiriyor. Gözlerini kapatıp başını geriye doğru eğiyor,

kontrolünü zar zor koruduğu, dudaklarında beliren gülümsemeyle belli oluyor. "Bu yalvarmak gibi hissettirmiyor," diyor sesi boğuk bir şekilde.

O tam bir yalancı, ama bu oyunu seviyorum. Bu yüzden parmaklarımı kemerinin altına geçirip onu adım adım kendimle birlikte çekiyorum, ta ki derme çatma yatağımıza ulaşana kadar. Çam ağacı lifleriyle kaplı kumaşın üzerine diz çöküyorum. Sonra, vücudumun geri kalanını dik tutarak, pantolonunu açarken ona bakıyorum. Açtığım her düğmeyle nefesleri hızlanıyor ve sertleşiyor. Sonunda kemerini aşağı çektiğimde, penisi tamamen dik bir şekilde dışarı fırlıyor.

Onunkine dönmeden önce, yakından hayranlıkla incelememe izin verdim; muazzam uzunluğunu, etkileyici kalınlığını. "Lütfen?" Dudaklarımı araladım ve dilimi dışarı çıkarıp penisinin başına doğru yaklaştırdım.

Çömeldi, yüzünü benimkinin önüne getirdi ve çenemi parmaklarının arasına aldı. Dişlerini gösterirken, sivri köpek dişlerini sergilerken bakışlarında vahşi bir şey vardı. "Seni daha öpmeden ağzını sikime sürmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Alaycı bir şekilde, "Sana centilmen olmamanı söylemiştim," dedim. Sözlerim nefes nefese çıktı. "Bu romantizmle ilgili değil. Bu seksle ilgili."

Gözleri dudaklarıma kaydı ve başparmağıyla alt dudağımı okşadı. O şeytani sırıtiş yüzüne geri döndü. "Eğer sikimi sikmek istiyorsan, dilimi de sikeceksin, nasıl istersem öyle."

Bu sözler karşısında neredeyse yere yığılıyorum. İçimde yanan ihtiyaç daha da artıyor, bacaklarım terden sıırıslıklam olmuş durumda. "Pekala."

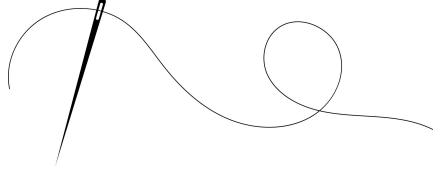
"Söyle sevgilim. Yalvar."

Dudaklarımı tekrar araladım. Bir santim öne eğildim. "Lütfen, Dominic."

Dudaklarını benimkine bastırıyor.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Dudaklarını benimkine bastırırken öpüşü sert ve ısrarcı. Bu, rüyamda paylaştığımız, dokunmanın sadece hayal ürünü olduğu ve sürtünmenin olmadığı öpüşe benzemiyor. Bu sert. Islak. Ve inanılmaz derecede güzel. Sakalı çeneme sürtünüyor ve dili benimkine değip dolanıyor. Daha önce hiçbir öpüşmem, diğer organlarımız devreye girmeden önce bu kadar seks gibi hissettirmemişti, ama bu tam olarak öyle hissettiriyor. Dudaklarımızla oynuyoruz. İç çekişlerimizle birbirimizi baştan çıkarıyoruz.

Dominic'in yönlendirmesiyle geriye doğru düşüp yatağa uzandım. Dominic'in dudakları benimkilerden ayrılıp çeneme, sonra da boynuma öpücükler kondurdu. Elleri de beni keşfetti, omuzlarımdan, kollarımdan aşağı doğru dolaştı. Sonunda, sert avuçlarından biri göğsümü kavradı ve ben de ona doğru eğildim. Başparmağıyla meme ucumu okşadı, içimde zevk dalgaları yarattı. Ağzı köprücük kemiğimden diğer göğsüme doğru indi. Etrafını öptü, beni tahrik etti. Sonra yukarı baktı, gözleri benimkine kilitlenmişti ve tıpkı rüyamdaki gibi, dilini meme ucuma tam olarak dokunmadan indirdi.

"Ey günahkâr, bunu kaç kez hayal ettin?" diyor, nefesi tenimi okşarken.

"Sandığın kadar değil, aptal herif," diyorum ve sırtımı kamburlaştırıp göğsümü kaldırıyorum, ta ki beni tatmaktan başka çaresi kalmayana kadar. Bunu yaparken sırtıyor, sonra dilini sertleşmiş meme ucumun üzerinde

döndürüyor. İnliyorum, çığlıklarım daha da yükseliyor, o da meme ucumu tamamen ağzına alıp emiyor. Meme ucum daha da yanıyor ve kalçalarımı sallayarak bir bacağımlı onun etrafına dolayıp onu daha da aşağıya indiriyorum.

Penisi uyluğumun iç kısmına değiyor ama daha da yaklaşmayı reddediyor. Bunun yerine, elini aramızdan, karnımın üzerinden, yanımdan aşağıya ve kalçamın kıvrımına doğru kaydırıyor. "O kadar ıslaksın ki, ta buraya kadar hissedebiliyorum," diyor, parmaklarını iç uyluğum ve kalça kıvrımım arasındaki nemde gezdirirken.

İnliyorum ve o da başka bir öpücükle inlememi susturuyor. Geri çekilirken bakışlarımız kilitleniyor ve gözlerindeki şefkatli ifade beni şaşırtıyor. İfadesinde hâlâ karanlık ve ağır bir arzu var, ama aynı zamanda bir incelik de var. Kalbimin daha hızlı, daha derin atmasına, bacaklarımın daha da açılmasına neden olan bir incelik.

Tekrar beni öpmek için yaklaşıyor, daha yavaş, daha tatlı bir şekilde; eli kalçamdan ayrılıp dış uyluğumdan aşağı, dizime, sonra da bacağımın iç kısmına doğru kayıyor. Sonunda istediğim yere yaklaşıyor, ama dudaklarının o yavaş okşayışında beni etkileyen bir şey var. Kalbimi saran derinleşen duygular...

Öpüşmeden geri çekiliyorum ve eli bacağımda donup kalıyor. "Gözlerimi bağla," diyorum düşünmeden önce.

Bana kaşlarını çatarak bakıyor ve o ifadeye dayanamıyorum. Bu kadar endişe, bu kadar özen...

"Bu, evlilik yeminlerinizin bir parçası değil mi?" diye soruyorum, sesim titreyerek.

"Yara izimi zaten gördün. Bunu senden saklamak zorunda değilim."

"Yine de yap," diyorum. "Yapmanı istiyorum."

Aslında istediğim şey, içimde yanan şehvet ve ihtiyaçtan ayrılamaz gibi görünen bu korkunç hassasiyeti bastırmak. Bu duygudan hangimizin sorumlu olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Bunun özel olmasını istemiyorum. Onun, daha önce gelen herkesi nasıl becerdiyse beni de öyle becermesini istiyorum. Bundan daha fazlası olamaz ve o da bunu biliyor. Ben de biliyorum. Onu eskiden olduğundan daha iyi anlıyor

olabilirim ve onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyor olabilirim, ama bu bizim ne olduğumuzu değiştirmiyor. O, tehlikeli bir yolda ilerleyen bir Gölge Katili, muhtemelen ölümüyle sonuçlanacak bir yol. Ben ise kalbi özgürlüğe odaklanmış bir kanun kaçağıyım.

Artık diğer toprakların, bize inandırıldığı gibi Gölgeler tarafından lanetlenmediğini bildiğime göre, geleceğe dair umudum her zamankinden daha parlak. Onun parçası olduğu devrimde benim yerim yok. Onun davasına inanıyorum, ama ben bir hayatta kalanım. Onun gibi hayatımı riske atamazdım, savaşmak için çok göz korkutucu gelen bir savaş için. Belki de gerçekleştiğini göreceğim bir hedef için.

İlişkimiz altı aydan kısa bir süre sonra sona erecek.

Bu, seksten başka bir şey olamaz.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve korkarım ki o anı mahvettim. Onu kaybettim, daha yeni yeni uyandırmaya başladığımız bu enfes coşkuyu kaybettim.

Sonra yüzündeki çarpık sırıtış geri döndü. "İstediyini elde etmek için ne diyorsun?"

Korkularım eriyip gidiyor, baştan çıkarıcı bir dalganın altında eziliyor. "Lütfen."

Geri çekiliyor ama bileklerime dolanıp onları yukarı doğru çeken, elle tutulur bir baskı hala devam ediyor. Beni neyin tuttuğunu anlamadan, ateşe doğru yürürken etkileyici kalçalarına bakıyorum, derken birden aklıma geliyor.

Onun Güneş Gözlükleri.

Onları göremiyorum ama hayalet dokunuşlarını hissedebiliyorum, tıpkı ilk kez beni Lanetli İn'in dışındaki koridorda yere serdikleri zamanki kadar sağlam. Şimdi de benzer bir şok yaşıyorum, ama kendi merakım bunu yumuşatıyor. Bu gölgeler, ilk düşündüğüm gibi rastgele topladığı ve alt ettiği canavarlar değil. Onlar... ruhunun parçaları. Ayrılmışlar ama yine de birbirlerine bağlılar. Onların hissettiklerini hissedebiliyor, onları yönlendirebiliyor, kontrol edebiliyor. Onlar da, dolayısıyla... kendisi.

Dominic, kuruması için astığım çoraplarımdan birini geri getiriyor.

Gölgeler beni serbest bırakıyor ve beni oturur pozisyona çekiyor, sonra arkama çömeliyor. "Bunu gerçekten yapmak istediğinden emin misin?" diye soruyor, çorabı gözlerimin üzerine örtüyor ama henüz başımın arkasına bağlamıyor.

"Evet, ama... önce bir soru." Sorumu nasıl ifade edeceğimi düşünürken yanaklarım kızardı. "Şey... Tembel Hayvan... biliyor musun? Yani, onun sen olduğunu biliyorum ama onu bir köpekten başka bir şey olarak düşünemiyorum."

Dominic dudaklarını boynuma yaklaştırdı, boğazından derin bir kıkırdama yükseldi. Dişleriyle tenime hafifçe dokundu. "Hayır, sevgilim, Tembellik bize katılmayacak. Bu tür aktivitelerle ilgilenmiyor."

Bunun üzerine rahatlıyorum ve o da dilini boynuma doğru gezdiriyor. Gözlerimi örten çorabın arkasından onu görememek, merakı daha da artırıyor. Tehlike. Zevk.

"Ya diğerleri?" diye fısıldadı sonunda başımın arkasına çorabı bağlarken. "Normalde böyle şeylere katılmazlar ama... senin yanıdayken kendimi tutamıyorum. Senin yanında olmak istiyorum. Onlar da benim gibiler, bu yüzden onlar da senin yanında olmak istiyorlar. Bazen bunun benden mi yoksa Gölgeler olarak doğalarından mı kaynaklandığını anlayamıyorum. Bu beni çıldırtıyor."

İçimde bir heyecan dalgası yükseliyor, bacaklarımın arasında birikiyor. Sonra hafif ve kışkırtıcı bir dokunuş dizimi buluyor, Dominic'in gözlerimin bağlanmasını istediğimi söyleyerek onu durdurmadan önce yaptığı gibi uyluğumu okşuyor. Ama bu dokunuş elinden daha yumuşak. Bu onun Gölgelerinden biri.

"Durmamı ister misin?" Sesi kulağımda sert ve boğuktu. "Onları durdurabilirim ama... kahretsin. Sana her yerinden dokunmak istiyorum. Sahip olduğum her elimle."

Bu garip olmalı. Gerçekten de garip. Ve yine de...

"Durma," dedim nefes nefese.

Dominic başımı geriye doğru eğip beni derin bir öpücükle öpüyor. Sonra beni tekrar yatırıp daha önce olduğu gibi üzerime doğru hareket ettiğini hissediyorum. Ancak bu sefer diğer dokunuşlar da ekleniyor, bileklerimi

kavrayıp göğüslerimi avuçluyor. Gözlerim kapalıyken, her dokunuşun, Dominic'in sert teni ile gölgeleri arasındaki belirgin farkın son derece farkındayım. Dizlerimi nazikçe ayırıp bacaklarımın arasına yerleşiyor. Eli tekrar karnımdan aşağı doğru iniyor, sonra aşağıya, aşağıya doğru iniyor, ta ki parmakları kıvrımlarımı bulana kadar. Parmaklarını kaygan uyarılmamın içinde döndürüyor, rüyamda bana yaşatılan ve özlemini duyduğum sürtünme hissini ilk kez bana veriyor.

Kalçalarımı onun dokunuşuna karşı yuvarlıyorum, kalçalarının benimkilerin üzerine sertçe basmasını, penisinin uzunluğunun girişime değmesini bekliyorum, ama öyle olmuyor. Bunun yerine, daha aşağıya, daha aşağıya doğru kayıyor, öpücüklerini ön tarafımdan, karnımın üzerinden, sonra da iç uyluğuma doğru sürüklüyor. Bu işkence dolu ön hazırlığı, dudakları dış kıvrımlarıma ulaşana ve merkezime doğru öpücükler kondurana kadar anlayamıyorum.

Onun ne yapacağını fark ettiğim anda panik beni sarıyor. Daha önce kimse beni... oradan öpmemişti. İzin verseydi, dudaklarımı ona değdirmekten çok mutlu olurum, ama onun bana aynısını yapması farklı hissettiriyor. Özgüven eksikliği yüzünden bacaklarımı sıkıyorum, omuzlarının etrafına iyice sarıyorum.

"Bunu beğenmedin mi?" diye soruyor, ağzını kapatmadan önce duraksayarak.

"Ben... bilmiyorum," diye fısıldıyorum, içimde iki içgüdü savaş halinde. Bir yanımlı onu uzaklaştırmak istiyor. Diğer yanımlı ise kalçalarımı kaldırmak, bacaklarımı daha da açmak ve o ağzı tam merkezime bastırmak istiyor. "Sadece... muhtemelen alıştığınız parfümlü fahişelerden biri değilim."

Bir kahkaha daha koptu. "Sadece benim için mi yıkandın?"

"Bu pek de banyo sayılmazdı."

"Sence umrumda mı?" Ses tonundaki karanlık bacaklarımı titretiyor, içimi ısıtıyor ve bacağımın iç kısmına nazikçe bir avuç içi dokunuşuyla tamamen teslim oluyorum. "Son şansın, sevgilim. Durmamı mı istiyorsun?"

"HAYIR."

Dilinin ilk dokunuşu beni çılgılık attırıyor. İkincisi ise gözlerimi yuvalarından fırlatıyor. Dilini içime doğru sürüklüyor, sonra klitorisime bastırıyor. Dilini üzerinde döndürürken içimden geçen coşku, daha önce hiç hissetmediğim bir şey ve Dominic'in diliyle birlikte göğüs uçlarımın üzerinde daireler çizerek süzülen diliyle on kat artıyor. Sanki tüm varlığım zevkin gücüyle parçalanacakmış gibi hissediyorum ve inlemelerim feryatlara dönüşüyor.

Dominic'in eli ağzına katılıyor, merkezimi okşuyor ve bir parmağı hafifçe kaygan çekirdeğime giriyor. Kalçalarımı yukarı doğru iterek daha derine girmesi için yalvarıyorum. Sözsüz emrime itaat ediyor, parmağını tamamen içeri sokup çıkarıyor. İçeri, sonra dışarı. Dili klitorisimi okşamaya devam ediyor ve hayali bir ağız göğsümü kapatıp en yumuşak, en lezzetli baskıyla emiyor.

Kahretsin, bu çok fazla.

Ve nedense yeterli değil.

Onun içimde olmasını, beni tamamen doldurmasını istiyorum. Tüm gücüyle bana çarpmasını istiyorum.

Sanki özlemlerimi okuyabiliyormuş gibi, ikinci bir parmak ekleyerek isteğimi yerine getiriyor.

Aman Tanrım, çok güzel.

Bileklerimi sıkan gölge ellere karşı mücadele ediyorum ve sonunda ellerimi gevşetip parmaklarımın Dominic'in başına düşmesine izin veriyorum. Ellerimi saçlarının arasına geçirip, sırtım yerden kalkarken yüzünü daha sıkı bir şekilde kendime bastırıyorum. Kontrolümü kaybediyorum, daha önce hiç olmadığı kadar dağılıyorum. Dili daha hızlı çalışıyor, kalçalarımın sallanmasıyla dans ediyor. Parmakları daha sertçe pompalıyor, içime doğru kıvrılıyor.

Hayali bir el göğsümü kavrarken, diğer bir el de Dominic'e katılarak bacaklarımın arasına giriyor.

"Benim için gelecek misin, sevgilim?" diye soruyor Dominic ve iki ses daha ona katılıyor, ama hepsi aynı. Hepsi onun sesi. Hepsi benim zevkimi okşamada birleşmiş.

Orgazmım derinlerden yükseliyor, Dominic'in parmaklarının her itişiyile, dilinin her dokunuşuyla, gölgelerinin her sıkılaştıran kavrayışıyla birlikte kabarıyor.

"Tadın inanılmaz derecede güzel," diyor klitorisime doğru.

Zirveye ulaşıyorum, doruk noktam zihnimi alt üst eden dalgalar halinde vücudumu sarıyor. Gözlerim bağlı olmasa bile, sanırım sadece yıldızlar görürdüm. Zevkin dalgalanan kabarmalarıyla çılgılık atıyorum ve Dominic, orgazmımın son kalıntıları parmaklarının etrafında atana kadar, ivmesini ve hareketlerini değiştirerek beni her zirvede yönlendiriyor.

Ben, inlemelerimin ardından dilsiz kalmış, bitkin, tükenmiş bir tatmin yığınıyım. Şimdi geriye sadece soluk soluğa nefeslerimiz kaldı.

Dominic, kasılmış bir halde, "Kahretsin," diyor. "İnana, boşalmam gerek."

Sadece beni zevklendirerek bu kadar yaklaştığını duyunca şok oldum. "O zaman gel," dedim sesim titreyerek. Aramıza uzanıp elimi onun penisinin etrafına doladım. Orgazmımın etkisinden hala titriyordum ama daha fazlasını istiyordum. Beni doldurmasını, içime girmesini istiyordum. Ama penisini merkezime doğru yönlendirmeye çalıştığımda elimi durdurdu.

"Bu sefer olmaz, aşkım," diyor. Eğer beni işkence ederek ve daha fazlasını istememi sağlayarak bir sonraki seferin olmasını garantilemeye çalışıyorsa, sanırım işe yarıyor. Yarıyı hayal kırıklığıyla, yarıyı da kalınlığına duyduğum hayranlıkla inliyorum. Tanrım, çok büyük. Elimle penisini yukarı aşağı hareket ettiriyorum ve parmakları benimkine katılıyor. Aniden, sonra tekrar irkiliyor ve sıcak sıvı iç bacağıma fişkırıyor. Şaşkınlıkla ve belki de onu bu kadar çabuk boşalttığım için biraz gururla nefes nefese kalıyorum. Eli tempomu yönlendiriyor, tamamen boşalana kadar onu hareketsiz bırakıyor.

"Özür dilerim," diyor, az önce üzerime yaptığı pisliği eliyle silerken. "Böyle davranmadan önce sormam gerekirdi."

"Hayır," diye nefes nefese cevap verdim. "Hoşuma gitti. Ayrıca, sana centilmen olmamanı söylemişim."

Göz bandına uzanıp gözlerimden uzaklaştırdım. Bana bakarken yüzünde utangaç bir sırıtiş vardı. Ben de onun ifadesini taklit ettim, sonra terden

sırılsıklam olmuş tenini, ıslak, şişmiş dudaklarını, boş ama yine de etkileyici penisini iyice inceledim. Çorabımı başımdan tamamen çıkardı, sonra uyluğumun üzerinden geçirdi. Bakışları benimkilerle buluştuğunda dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Bunu senin için yıkayacağım."

"Centilmenlik hakkında ne demiştin az önce?"

Yüz ifadesi ciddileşti. Beni temizlemeyi bitirirken, "Bu centilmenlik değil," dedi. "Bunu hak ettin."

Özellikle gözlerindeki o hassas kıvılcımı tekrar gördüğümde ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve nefesimi toparlamak için yatağa geri uzanıyorum. O yanıma uzanıp üzerimizi pelerinine örterken de hiçbir şey söylemiyorum.

"Uyuyabildiğin kadar uyu," diyor, çıplak bedenini benimkine sararak. "Ben nöbet tutacağım ve seni sıcak tutacağım. Madem bu kadar güzel yalvardın." Dudaklarını kulak mememe götürüyor, hafifçe ısıyor ve sonra tekrar yerine oturuyor.

Yine de, kendimi ona bırakırken, onun sıcaklığına sarılırken hiçbir şey söylemiyorum. Biliyorum ki, eğer konuşursam, yavaş yavaş -çok kesin bir şekilde- ölüm arzusuna sahip bir adama aşık olduğumu yanlışlıkla itiraf edebilirim.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dominic

Uykuya dalmayı beklemiyordum. Ama uyuduğumu biliyorum çünkü rüya görüyorum. Ve rüya açıkça bir kabus olsa da, benim kabusum değil.

Bu onun.

Kollarımda uyuyan kadın.

İnana'nın yüzündeki dehşet ifadesini görünce kalbim tekliyor. O, kırsal bir hücrede. Gün ışığı parmaklıklı pencerelerden içeri süzülüyor, tavan kirişlerinden sarkan bir fener ise etrafını aydınlatıyor. Bilekleri iple bağlanmış ve duvara sabitlenmiş demir parmaklıklara tutturulmuş. Onu böyle görmek çılgılık atmak istememe neden oluyor. Onu kurtarmak için koşmak istiyorum. Bu sefer bu rüyayı onun gözlerinden değil, çaresiz bir seyirci olarak yaşıyorum. Bedenimi hareket ettiremiyorum.

Bir adam ışığa doğru ilerleyerek İnana'yı görmemi engelledi ve o anda her şeyi anladım. Bu kâbusun neyi temsil ettiğini biliyorum.

Bu, İnana'nın neredeyse günahsız bir dükün kalbini kaptırdığı gündü.

Bu adam tam bir pislik, Henry Berkham.

Üzerinde beyaz ve altın rengi şık bir takım elbise var, yakasına kırmızı bir pelerin ilâştirilmiş. Hücrenin köşesinde durduğum yerden yüzünü göremiyorum, ama bakış açım biraz yana kayıyor, böylece Henry artık İnana'nın görüşünü engellemiyor. İnana'nın yüzünde öyle tatlı bir rahatlama

ifadesi beliriyor ki, kalbim ikiye ayrılacak gibi oluyor. Çünkü biliyorum ki bu rahatlama uzun sürmeyecek. Sonrasında ne olacağını biliyorum.

Çılgılık atmaya çalışıyorum, bu kâbustan kurtulmak için kendimi silkelemeye çalışıyorum, onu bu günün dehşetini yaşamaktan kurtarmak için. Ama ne kadar kurtulmaya çalışsam da, ağzımı açıp bağırmaya ne kadar çalışsam da, hiçbir şey işe yaramıyor.

İşte o zaman savaşmayı bırakıyorum.

İşte o zaman fark ettim ki...

Belki de sessiz kalıp izlemeliyim. Bunların hepsi geçmişte kaldı ve Inana'yı bu kabustan kurtaramam zaten. Öyleyse neden bundan bir şeyler öğrenmeye çalışmıyorum? Bu etkileşimin nasıl bittiğini hatırlamayabilir, ama ya bilinçaltı hatırlıyorsa? Ya Henry Berkham'ın ölümünün cevabı burada, bu rüyada ise?

Onun ölümüne hiç aldırmadım ve hala da aldırmıyorum. Ama ölümünün gizemi Inana'nın etrafında dönüyor. Gerçeği bilmek, onu zaten koruyabildiğimden daha iyi korumama yardımcı olmayabilir, ancak eğer onun ölümünden sorumlu değilse, Henderson'ın yaptığı gibi başka Gölge Katilleri Inana'nın ödülünü arasa bile endişelenecek bir şeyimiz olmayacak.

Eğer Henry'nin ölümünden o sorumluyorsa...

O zaman onun suçlarını ve onları ortaya çıkarmaya çalışan herkesi gizli tutmak için bilmem gereken her şeyi bileceğim.

Öfkem yavaş yavaş sabra dönüşüyor ve rüyanın ölümcül bir sakinlikle gelişmesini izliyorum. Yeni atanan dük yaklaşıyor ve bıçağını kınından çıkarıyor. İnana'nın rahatlama ifadesi yüzünden silinip gidiyor, yerini şaşkınlığa, ardından da bomboş bir şoka bırakıyor.

Henry, Inana'nın göğüs dekoltesinin ön kısmını keserek göğsünün ortasını açığa çıkarır. Ardından bıçağının ucunu Inana'nın göğüs kemiğine dayar, ancak ilk kesici yapamadan bıçağı düşürür. Titreyen elleriyle eldivenlerini çıkarır ve bıçağın kabzasını daha sıkı kavrar. İşte o zaman Inana onun evlilik yüzüğünü fark eder. Şoku öfkeye dönüşür ve dudaklarının dişlerinin arasından çekildiğini görünce kalbim gururla dolar. Ona yaptığı şeyden dolayı, utancını cinayetle örtmeye çalıştığı için, ona karşı kin dolu sözler sarf eder.

“Evet, senden utanıyorum,” diyor Henry, bağırışlarını avucuyla bastırarak. “Hiçbir zaman birini çıplak ellerimle bu kadar çok dövmek istememiştim. Senin gibi bir günahkârı sevdiğim için utanıyorum. Ama senin fedakarlığın Dunway’i kurtaracak. Bunun olması gerekiyor. Yapmalıyım...” Bir an için gerçekten de yapmak istediğinin ahlaki sonuçlarıyla boğuşuyor gibi görünüyor. “Bir insan kalbi yemeliyim. Mangalı yakmanın tek yolu bu. Yanık tutmanın tek yolu bu. Ve ilk kurban sen olmalısın. Gölgelelerin geceleri kapıları tırmalamasının sebebi sensin. Onları buraya çeken günahkâr sensin.”

İnana eline vurarak alaycı bir şekilde, "Benim dikişlerimle mi?" dedi.

"Hikaye anlatımınla," diyor, yüzünü onun yüzüne yaklaştırarak.

Gözlerinin kenarları acıyla dolup taşıyor. "O hikayeler senin içindi. Sadece senin için."

Henry'nin sesi kararıyor. "Bana yalan söyleme. Seni gördüm. Onlarla konuştuğunu gördüm. Karanlıkta hareket eden şeylere fısıldayarak hikayeler anlattığını gördüm. Onlardan asla korkmadın. Her zaman bir günahkardın."

İnana'nın boğazı titriyor ve onun sözlerine yenilmiş bir şekilde duvara yaslanıyor. Demek ki doğruymuş. Hikayesini gizlice dinlediğimde bu kısımdan bahsettiğini hatırlamıyorum ama onu suçlayamam. Güzel küçük günahkarımı, her zaman olması gerektiğ i gibi olduğu için nasıl suçlayabilirim ki? Bir sanatçı. Bir hikaye anlatıcısı.

Henry, tereddüt anından sonra çenesini sıktı. Kolunu omzunun üzerine bastırarak onu yerinde sabitledi. Yavaşça, bıçağı santim santim derisinde gezdirdi. Göğsünden aşağı akan ve korsesini ıslatan kanı görünce dişlerimi sıktım. Kadın onun tutuşuna karşı direndi ama nafileydi. Artık bir Günahsızın ölümsüz gücüne sahipti.

Ancak İnana tamamen yenilmiş değıl.

Acıdan kirpikleri titriyor ama ona karanlık bir gülümseme veriyor. "Bugün ne yaptığımı biliyor musun, Henry?"

"Konuşmayı kes yoksa ağzını yararım."

"Pazara gittim," diyor hiç etkilenmeden. "Pazara gittim ve... inanamayacaksınız... minicik bir horoz heykeli gördüm. En iyi yanı da şu:

Üzerinde sizin adınız yazıyordu..."

Kesme işlemini durdurur ve avucunu kadının ağzına kapatarak sözlerini boğar.

İşte o zaman hücrenin köşelerinde bir hareketlilik görüyorum, gölgeler birleşerek karanlık havuzları oluşturuyor. Hücrenin parmaklıklı pencerelerinden içeri süzülen gün ışığına rağmen, hem gün ışığı hem de fener ışığı arasında bolca karanlık var.

İnana, Henry'nin eline sürtünerek mırıldanmaya başlar ve Gölgeler daha da ilgilenir; bazıları tüm boylarıyla ayağa kalkıp fener ışığına olabildiğince yaklaşırlar. Henry öfkeyle homurdanır ama şarkısının sesini bastırmak için mırıldanarak kesimine devam eder.

"Hızlı çalış," diye kendi kendine söylüyor, "ama dikkatli. Ufuktan Sylas'a otuz derece. Kahretsin, önce daireyi oymalıydım. En son onu oyacağım. Ufuktan Sylas'a otuz derece. Doksan ve yüz seksen derecede kes. Yetmiş derecede hareket ettir..."

Anlamı kavradıkça kanım donuyor. İnana bu hikâyeyi açıklıkta anlatırken, Henry'nin o mırıldanırken dua etmeye başladığını söylemişti, ama varsayımı yanlıştı. Çünkü elbette onun mırıldandığı sözlerden anlam çıkaramazdı. Bunu ancak benim gibi biri bilebilirdi.

Saçma sapan konuşmuyor; astroteürjik bir şemayı sözlü olarak prova ediyor. Bu şema, benim ışık ve alev için kullandığım çemberden farklı. Bu şema, Hasat Tanrısı Sylas'ı konu alıyor.

Çünkü...

Onun kalbini hasat ediyor.

Onu sadece göğsünden kesip almıyor.

Kalp atışı devam ederken onu çıkarıyor.

Midem bulanıyor. Günahsızların sırları hakkında çok şey biliyor olabilirim, ama henüz ortaya çıkarmadığım birçok şey var. Beni eğiten, hatırlayabildiğimden beri bana sırlar veren isyancılar bile, kilise ve taç tarafından saklanan her şeyi bilmiyor. Bu, sadece duklerin ve kraliyet ailesinin bildiği bir şey olmalı; kalplerinin kurban edilmesinin astrolojik yöntemle yapıldığını. Ritüel tamamlandıktan sonra kurbanların bedenlerini kimse görmüyor. Kalpler kanun kaçaklarına ve suçlulara, hakları olmayan

insanlara ait. Ailelerine bir ceset gönderip gömme zahmetine girmeden, umursamadan bir kenara atılabilecek insanlara.

O kadar iğreniyorum ki doğru düzgün göremiyorum, ama bu kabus henüz bitmedi.

Bakışlarımı Henry'nin dikkatlice yaptığı kesikten, Inana'nın bağlı bileklerine çevirdim. Sonra ne yaptığını hatırladım ve kolunun bağlarından kurtulup aşağı doğru sallanana kadar dikiş iğnesinin ipleri aşındırdığını gördüm. Henry, ani hareketten irkilerek geri çekildi. Inana parmaklarını bilekliğine doğru uzattı, ikinci bir iğneyi de çekip dükün boynuna sapladı. Dük acıyla irkildi, elini boynundaki kesiğe bastırdı, ancak avucunu çeker çekmez kesik kapandı.

"Yapabileceğin onca aptalca şey varken," diyor karanlık bir kahkahayla, "Beni incitemezsin. Beni öldüremezsin."

Rüya gördüğümü bilmeme rağmen nefesimi tutuyorum. İnana bu bölümden sonra hikayesini bitiremedi. Ben ve açıklığı çevreleyen Gölge tarafından sözü kesildi.

Bu...şu anda yaşananlar...yeni bir şey.

Öyle büyülenmişim ki, duvarlardaki çatlaklardan süzülüp köşelerde bir araya gelen gölgeleri neredeyse fark etmedim. Şimdi on ikiden fazla gölge var ve oyuk gözleri Inana ve Henry'ye dikilmiş. Açlıklarını, hayranlıklarını neredeyse hissedebiliyorum. Üçlü, Inana ve dükü saran fener ışığının kenarı ile duvar arasına sıkışana kadar en hafif gölge şeritlerinde sinsice ilerliyor.

Henry bıçağındaki tutuşunu gevşetti, eli şimdi yanındaydı. "İşe yaramazsın, İnana. Benden kaçma girişimlerin tamamen işe yaramaz. Sen işe yaramazsın."

O mırıldanmaya devam ediyor, ama dudakları titriyor ve gözlerinin köşelerinden yaşlar süzülüyor.

"Sen bir günahkarsın. Bir suçlusun. Benim ne olduğumu biliyor musun? Şimdi senden daha iyi olduğumu biliyor musun?" Sesi bir çığlığa dönüşüyor ve hücrenin etrafındaki gölgeler, artan yoğunlukla titriyor. "Ben lanet olası bir düküm. Ve sen. Bana. Boyun. Açacaksın." Ona doğru atılıyor ve kadının ağzı hıçkırarak açılıyor, şarkısı yarıda kesiliyor. Ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürüyor.

Sonra bakış açım yana kayıyor. Sonra daha da yaklaşıyorum. Daha da yaklaşıyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum. İnana'nın karnında kıpkırmızı bir leke beliriyor, bıçağın sapı elbisesinin altından dışarı çıkıyor.

Henry bıçağı çıkarıp gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde yaraya baktı. Hızla arkasını döndü, elini saçlarının arasından geçirdi. "Mahvettim," diye mırıldandı, gözlerinde çılgın bir ifade vardı. "Mahvettim. Mahvettim. Acele edin. Acele etmem gerek."

Adam, bıçağı tekrar İnana'nın göğsüne doğru kaldırarak ona doğru hızla döndü, ancak İnana elini ona doğru savurarak iğnesiyle yanağını bir, iki kez kesti, sonra da boğazının yanından geçirdi. Adam geriye doğru sendeledi. Yanağındaki kesikler iyileşmeye başlamıştı, ancak iğnenin altından kan sızıyordu; damar açılmış ve yabancı cismin etrafında kapanamamıştı.

Kanı gören gölgeler tıslayıp bağırarak o incecik gölge parçasının içinde daha da yakınlaştılar.

Henry onları fark etmiyor. Yan tarafa doğru adım atarken boynundan çıkardığı iğneden başka hiçbir şeyi fark etmiyor; topuğu doğrudan gölge ve ışık arasındaki uçurumun üzerine basıyor. Aradaki uçurumu kapatıyor.

Shades takımı hızla ilerliyor.

Ayak bileğinden yukarı, pantolonunun paçasının altına doğru kayıyorlar. Tekme atarak, etrafında dönüp kollarını savururken, beyaz ve altın rengi ceketinin altında şişkinlikler beliriyor. Eli feneri vuruyor ve fener sağa sola sallanıyor.

Fenerin momentumuyla ışık odanın içinde dönerek Henry'yi önce gölgeye, sonra ışığa düşürüyor. Gölge, sonra ışık.

Kanayan boynu, hafif bir karanlık uğultusu altında yere yığılıyor.

Gölgeler yakasının altından fışkırıp hâlâ açık olan yaraya doğru akın ediyor. Zar zor bir iğne deliği gibi, ama pençeleriyle yarayı daha da genişletiyor, teker teker o küçük damara giriyorlar.

Bedenine giren gölgelerin sayısını sayıyorum.

Bir.

İki.

Üç.

Kalbim hızla çarpıyor. Neler olduğunu biliyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Dört.

Beş.

Altı.

Yedi.

Henry iki büküm olup çılgılık atıyor.

Gözlerim, eğilmiş bedeninin üzerinden İnana'nın gözleriyle buluştu. Onun öfkesi bana da bulaştı. Ya da belki de bu benim öfkemdi.

Bir şey çok açık.

Henry Berkham'ın ölmesini istiyor.

Onun ölmesini istiyorum.

Ölüm. İntikam. Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor. Tadını alabildiğim tek şey bu.

Bu, benliğimin ve geçmişimin her alanında titreşim halinde hissediliyor.

Ve vücudundan çıkarılan yedi Gölge'si tekrar içine girince, Henry bir kez daha ölümlü oldu.

Adam doğrulup İnana'ya doğru atıldı.

Işık sallanmaya devam ediyor.

Sol.

Sağ.

Sol.

Sağ.

Gölgelerle dolu bir yolda ilerliyorum, gözlerim İnana'nın gözlerine kilitlenmiş. Onun öfkesi benim öfkem, benim öfkem de onun öfkesi.

Sağ.

Sol.

Şu an Henry'nin hemen arkasındayım ve aklımdan geçen tek şey, elimi vücudunun içine sokup kalbini söküp almak, kaburgalarının arasından pençelerimle çekip paramparça etmek.

Onu öldürün.

Onu öldüreceğim.

Dar gölge şeridinde inanılmaz derecede uzun olan elimi uzatıyorum.
Parmaklarım sırtına değiyor ve o donup kalıyor. Kasılıyor.

Elime bir göz attım.

Parmak uçlarım gölgeden yapılmış.

Derin bir nefes alıp dik oturdum, boğazımdan çığlık olabilecek bir ses çıktı.

Ya da bir tıslama.

Ya da kahkaha.

Bu da neydi böyle?

Kabustan görüntüler zihnimde beliriyor, önce çok canlılar ama her nefes alışımında soluyorlar. Rüyanın sonu en uzun süre aklımda kalıyor. Beni rahatsız ediyor.

Gözlerimi, zihnimi, düşüncelerimi temizlemek için birkaç kez göz kırptım. Mağara etrafımda şekillenmeye başladı, hapishane hücresinin yerini aldı. Gözlerim gürleyen ateşe, mağaranın ağzından süzülen solgun gün ışığına takıldı. Sonra İnana.

Tanrım, İnana.

Hâlâ kollarımda, yüzü bana dönük, acı içinde kıvranıyor. Gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Onu kabusundan uyandırmak için omuzlarını hafifçe sallıyorum. Adını söylüyorum, tekrar sallıyorum ama sadece inliyor.

Sesimi yükseltip bağırdım: "İnana!"

Gözleri birden açıldı ve bedeni hareketsiz kaldı. Birkaç anlığına, boğuk ve keskin nefesler alırken, kocaman gözlerle bana bakarak öylece yattı. Onu kendime daha da yaklaştırdım, bu vahşi ve güzel kadına aşağıdan bakıyordum. Ona bu kâbusu nasıl yaşatabilmişim? Kendimi ve onu bu kâbustan kurtarmak için neden daha önce daha çok mücadele etmemişim? O rüyada kalmak faydasızdı. Yararlı hiçbir şey öğrenmedim, sadece zaten şüphelendiğim şeyi doğruladım: Henry Berkham, İnana'nın açtığı yaradan sızan kanın çektiği gölgeler bedenine girdiğinde ölümlü olmuştu.

Bu hiç de şaşırtıcı değil. Henry, Dunway'e vardığında, onu oraya götüren rahipler tarafından gerçekleştirilen Bağışlanma ritüeline tabi tutulmuş olmalıydı. Bu da, bedeninden ayrılan gölgelerinin yakınlarda dolaşmış olabileceği anlamına gelir. Ritüel, onları yalnızca orijinal bedenlerinden en yakın, en karanlık gölge kaynaklarına gönderir. Bu nedenle, gümüş duvarları olmayan korumasız köylerde, yeni atanan dükler, gölgelerini daha da uzaklaştırmak ve Bağışlanmayı tersine çevirecek kadar yaklaşmalarını engellemek için mümkün olan en kısa sürede mangallarını yakmaladırlar. Dükler bunun nedenini bilmeyebilirler, ancak atamalarını kabul ettiklerinde aldıkları talimatların ardında bu yatmaktadır. Her neyse, gölgelerinin kanının kokusunu aldıktan sonra onu bu kadar çabuk bulmasının nedeni de budur.

Yine de Henry'nin nasıl öldüğünü hâlâ bilmiyorum. Ya da bu kâbusun ne kadarını gerçek olarak kabul edebileceğimi.

Rüyamda İnana karnından bıçaklanmıştı ama yara izi yok. Bunu biliyorum. Bu sabah vücudunun her santimine taptım.

Burnunu çekiyor ve ben de aklımdan sadece onu düşünüyorum. Gözyaşlarıyla ıslanmış kızarmış yanaklarına bakıyorum, sonra bir parmak ucuyla nazikçe nem izini siliyorum.

Dudakları titredi ve hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ben... neden ağladığımı bilmiyorum."

"Kâbus gördün," diyorum, bir başka gözyaşımı silerken.

Başını salladı. "Hatırlamıyorum."

"Memnunum." Detaylandırmıyorum, orada olduğumu söylemiyorum. Hatırladığımı, o anıyı kimseye yaşatmak istemeyeceğimi belirtmiyorum. O gün olanları unutmamasına şaşmamalı. Travma dayanılmaz olmalı.

Nefes alışverişi düzene giriyor ve kollarımda rahatlıyor. Kalbim sıkışıyor, bir yandan yumuşak, bir yandan da acıyor. Bu duygu yelpazesini hissetmeden altı yıl nasıl yaşadım? Göğsümü delen o zevk ve acı olmadan? O gittikten, denizin ötesine güvenli bir şekilde ulaştıktan sonra, bu duygular olmadan nasıl yaşayacağım? Anlaşmamız süresince onun hayatını nasıl riske atabilirim? Ondan başka bir şeye nasıl odaklanabilirim?

Elini yüzüme doğru uzattı ve yanağımı okşadı. İşte o zaman ben de ağladığımı fark ettim. Ya da ağlıyordum. Bana neler oluyor böyle? Yüzümden altı yıldan daha uzun süredir hissetmediğim sıcak nem izleri akıyordu. Belki de kâbustan kaynaklanıyordu. Belki de onun yüzündendi.

Başparmağıyla bir gözyaşımı sildi, sonra çenemin çizgisi boyunca ilerledi. Ardından dudaklarıma. Başını kaldırdı ve ben de başımı dudaklarıyla buluşturmak için indirdim, aramızda tuzlu bir tat kaldı. Öpüşmemiz nazik bir şey olarak başladı, sonra daha tutkulu bir şeye dönüştü. Kanımı alev alev yaktı, onu her şekilde almaya, onun beni almasına, şekillendirmesine, biçimlendirmesine hazırdım—

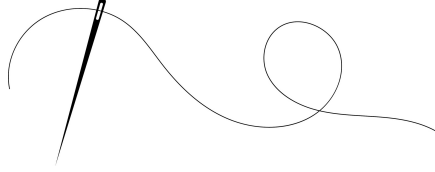
“Kokuyu alıyorum.” Tembel Hayvan’ın sesi ikimizi de dondurdu. İstemeyerek Inana’dan uzaklaştım ve Tembel Hayvan’ı mağaranın en uzak köşelerinde büyüyen gölgelerin arasında büzülmüş halde buldum. Gün ışığı azalıyor, bu da lanet olası duyularımı toplamam gerektiği anlamına geliyor.

"Ne kokusu alıyorsunuz?" diye soruyorum.

Tembel hayvan, bir köpek gibi gerinerek doğrulur. "Kanınız. Diğerleri de yakınlarda."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İnanmak

Sinirlerim bozulmadan önce aceleyle, "Beni ısır," dedim. Hızla akan nehrin kenarındaki karlı kıyıda duruyoruz. Karşı kıyı, yakınlarda bulabildiğimiz en dar ve en sakın alandan geçerek görünüyor. Ama yeterince yakın değil. Su hala karşıya yüzerek geçmek için çok tehlikeli.

Dominic'in gözleri karardı ama karşılık olarak hiçbir şey söylemedi.

"Sadece...sadece yap. Sorun değil. Ya tek yol buysa?" Kaygı göğsümü pençeliyor. Dominic'le mahsur kalmanın...bazı faydalarından keyif almış olsam da, diğerlerinin yanına dönmek için can atıyorum. Onların güvende olduğundan emin olmak için.

Gökyüzü akşama doğru kararıyor ve bu, gördüğümüz ilk kar yağışı arası. Sloth, Dominic'in kanının yakındaki bir yerden geldiğini kısa bir süre hissettiğini söylese de, diğerlerinden hala hiçbir iz göremedik. Dominic, Calvin'in bizi bulma çabalarına yardımcı olmak için avucunu kesip kanını kara döktü, ama bu en az yarım saat önceydi. Buradan yolu göremiyor olmamız da işleri zorlaştırıyor.

Dominic derin bir iç çekti. "Son çare olacağını söylemiştim. Henüz o kadar çaresiz bir duruma gelmedik."

Gözlerimi deviriyorum. "Sorun yok dedim. Hem zaten bu mükemmel bir ağaç." Nehrin biraz ilerisindeki yaşlı ağacı işaret ediyorum. Yosunlu ve yıpranmış, uzun ama çok kalın değil, alt dallarından neredeyse hiç kalmamış. Ve nehrin tam karşısına, hatta daha da ötesine düşecek kadar

uzun görünüyor. “Eğer kendi köprümüzü yaparsak, işte böyle, değil mi? Ya nehir, yakaladığınız Gölgelelerin duyularını etkiliyorsa? Ya karşıya geçmek onları bulmamıza yardımcı olacaksa?”

Gözlerini nehirden ağaca, sonra tekrar bana çevirdi. Yüz ifadesi ıstırap dolu bir hal aldı. "Mümkünse taze kan içmem. Bu... bu, kendimi onlardan ayırma şeklim."

"Bu yüzden mi şişelerden içiyorsunuz? Yani hiç taze kanın tadına bakmadınız mı?"

"Asla demem," diyor, sesi pişmanlıkla karışık. "Günahların Bağışlanması ayininden sonra bilincimizi yeniden kazandıktan sonra hissettiğimiz ilk şey yoğun bir susuzluk. Ayini gerçekleştiren rahipler bir yardımcıyı kurban ediyor ve biz doyana kadar onu bizimle birlikte bir odaya kilitliyorlar. Yardımcılar hayatta kalamıyor."

Hem onun için hem de kurban edilen tüm o müritler için kalbim acıyor. Tanrım, günahsızlar için kaç insan kurban edildi; günah bağışlaması, mangal yakma ve genel beslenme arasında? Kaç tane günahsız var ki? Nalheim'da yaşayana kadar bunların sayısının ne kadar fazla olduğunu hiç fark etmemiştim; orada neredeyse her sokakta günahsız lordlar ve leydiler görülebiliyordu. Kıta genelinde binlerce olmalı... Bu da, bedenlendikten sonra öldürülenler hariç, bunun yedi katı kadar Gölge olduğu anlamına geliyor.

Zihnimi kemiren, rahatsız edici düşüncelerden ve sorulardan biraz olsun kurtulmuşken, öfkem yeniden alevlendi.

Ama öfkem Dominic'e yönelik değil.

Ona doğru yaklaştım ve bir elimi göğsüne, soğuk deri ceketinin üzerine koydum. "Kendimi kurban olarak sunmuyorum. Sana, Çağırıcın olarak kanımı veriyorum."

Nefesi kesildi ve bana uzanmamak için ellerini yanlarında yumruk yaptı. "Anlamıyorsun. Taze kan... Farklı. Ve beslenmeyeli çok uzun zaman oldu, özellikle de senden geliyorsa kontrolümü kaybedebilirim."

"Kesinlikle, eğer sen isen," diyor Lust. Onu net bir şekilde görebilecek kadar karanlık değil ama saçlarımın arasından ince bir dokunuş hissediyorum. "Ve kontrolü kaybetmeyi seviyorum."

Bir okşama daha, bu sefer yanağıma. Görünüşe göre gölgeleri, Dominic'in bana dokunmama kararlılığına karşı isyan ediyor. "Bana seni tattırırsan, bu benim için büyük bir onur olur," diye geliyor Pride'ın sesi.

"Uslu bir çocuk olacağım." Bu ses diğerlerinden çok daha masum ve bacağıma hafifçe vurarak geliyor. Boşta kalan elimle Tembel Hayvan'ın başını okşuyorum.

"Üçünüz de ona biraz alan bırakır mısınız?" diye azarladı Dominic. Gölgeleri geri çekildi, ancak dokunuşlarında itaat etme isteksizliklerini hissedebiliyordum. "Sadece benim ona duyduğum arzu bile yeterince kötü."

"Kim kötü olduğunu söyledi?" Yaklaştım, gözlerini ondan ayırmadım. Gözleri boğazıma kaydı ve üst dudağının kıvrımında, köpek dişlerinin hafifçe görünmesinde susuzluğun vücudundan yayıldığını neredeyse hissedebiliyordum. Günlerce susuzluğunu bastırmasının ne kadar zor olabileceğini ilk kez düşünüyordum. Anladığım kadarıyla, gerçek bir Günahsız kadar sık beslenme ihtiyacı duymuyor, ama yine de...

Göğsünden bir inilti yükseldi.

İşte o zaman elimi kalçasına uzatıp hançerini kınından çıkarıyorum. "Isır beni," diyorum bıçağı çenesinin altına getirerek, "ve eğer çok içersen, seni suratından bıçaklarım."

Gözlerini birkaç kez kırptırdı, gözlerindeki açlık yerini eğlenceye bıraktı. Yavaşça nefes vererek duruşunu gevşetti. "Pekala. Sadece yüzüme değil."

Ona cilveli bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Pekâlâ. Sonuçta hoşuma gitmeye başladı."

"Ancak şimdi mi?"

"Bunun da avantajları var. Ama bu..." Bıçağı boynundan aşağı doğru kaydırdım, sonra düz tarafını boğazına dayadı. En ufak bir tepki bile vermedi. "Bir iki gün konuşmamana da razıyım. O yüzden uslu dur, tamam mı?"

Verdiği cevap gülümsemesi o kadar sıcak, o kadar güzel ki nefesim kesiliyor. "Pekala. Önce ağacı hazırlayayım."

Ağaca doğru ilerliyoruz ve Dominic'in işe koyulmasını izliyorum. Önce ikinci bıçağını alıp daha pürüzsüz bir yüzey için dış kabuğu kesiyor, sonra

oymaya başlıyor. Hareketleri hassas, kesimleri düzgün. Bu kadar karmaşık bir şeyi bu kadar verimli bir şekilde çizmesine şaşırdım. İşini bitirdiğinde bana dönüp bıçağını kılıfına koyuyor. "Emin misin?"

"Eminim," diyorum, ama sözlerim biraz nefes nefese çıkıyor. Birisi bana bir gün kanımı isteyerek bir Gölge Katili'ne sunacağımı söyleseydi, asla inanmazdım. Ama hiç tahmin edemeyeceğim birçok şey oldu. Bu sürprizlerin en hoş olanı ise Dominic. Ona karşı hislerim her zamankinden daha karmaşık, ama ona olan çekimim inkar edilemez. Ona olan saygım çok büyük. Ve bir şey biliyorum. "Bana zarar vermeyeceğine güveniyorum."

"Bunun yerine şu bıçağa güven," diyor, elimde hâlâ sıkıca tuttuğum hançere işaret ederek. Beni yanına çağırıyor. "Nereye istiyorsun?"

"Ah," dedim, yüzümden kan çekilirken. Calvin ve Dom'un şişelerle olan hallerini izlerken nasıl başımın döndüğünü hatırlayınca ürperdim. "Hassas bir yere, damarın üzerine de sürmeyin."

"Kan, hassas olduğunu düşündüğünüz yerlerden daha kolay akar ve damardan daha hızlı ilerler. Bu şekilde daha çabuk biter."

"Hayır, öyle bir şey olmayacak."

Tedirginliğime gülerek karşılık verdi: "Sanırım daha zorlu bir bölge beni daha yavaş içmeye zorlar. Karar sana kalmış."

Kolumu uzatıp kolumu geri çekerken yüzümdeki iğrenme ifadesini gizleyemiyorum. Dominic yavaşça elimi tutuyor ve gözlerime bakarken dudaklarını parmak boğumlarımın üzerine bastırıyor. Sonra elimi çevirip avucumu, ardından bileğimi öpüyor. Tatlı bir hareket ama panik duygum giderek artıyor.

Kolumun iç kısmına doğru öpücükler konduruyor.

"Diğer taraf," diye aceleyle söylüyorum, dış kolumu dudaklarına doğru çevirerek.

Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Pekala. Bıçağınızı hazırlayın."

Kalbim hızla çarpıyor, elim titriyor, boğazına bastırıyorum. Daha önceki tüm cesaretime rağmen, sinirlerim şimdi yıpranıyor. Tam paniğe tamamen teslim olacağımı düşündüğüm anda, tanıdık bir ağırlık bacağıma tekrar çarpıyor, beni dengeliyor. Sonra omzuma hafif bir el dokunuyor, beni

destekliyor. Bir başkası saçlarımı okşuyor, beni sakinleştiriyor. Dominic'in gölgeleri tam da ihtiyacım olan şekilde beni sararken ciğerlerim rahatlıyor. Kaygım beklentiye dönüşüyor. Mağarada onun için çıplak durduğum, bana bakmaya cesaret etmesini istediğim, dokunuşunu özlediğim zamanki kadar cesur ama aynı zamanda savunmasız hissediyorum.

Gözlerime tekrar baktı ve dış koluma son bir öpücük kondurdu. Gözlerinde bir soru işaretiyle duraksadı ve ben de başımı salladım.

Ağzını açıp dişlerini tenime bastırırken gözlerimi ondan ayırmadım. Hissetmeden önce gördüm, köpek dişlerinin uçları etime saplandı. Sonra da o acı, nefesimi kesen keskin bir baskı geldi.

"Çok iyi gidiyorsun," diye fısıldıyor Lust.

"O benim lanet olası kızım," diyor Pride.

İçimde bir coşku dalgası yükseliyor, karnımın derinliklerinde birikiyor. Dominic köpek dişlerini çıkarıyor, sonra ağzını yaranın üzerine bastırıyor. Bir baskı hissi daha, ama bu sefer ağzının hafif emmesiyle yaradan kan çekiyor. Bir kez yutuyor. Sonra bir kez daha çekiyor, bir kez daha yutuyor.

Tam zihnimin kenarlarını korku karartmaya başlarken, dudakları kanımla kaplı bir şekilde uzaklaştı. Yavaş ve nazik hareketlerle başparmağını delik yaralarımın üzerinden geçirerek kanımdan bir damla aldı. Kolumu bırakıp ağaca doğru dönerken, gölgeleri bana yakın kaldı ve kanımı diyagramın çizgilerinden birinin üzerine sürdü. Ritüel çemberi ışıkla parıldadı, ancak Dominic hemen bana geri döndü, avucunu açıp yaramı kanıyla boyadı. Gölgeleri daha fazla teselli edici sözler fısıldadı, daha fazla şefkatli dokunuşlar sundu, ta ki acı hafifleyene kadar. Delikler kapandı ve geriye sadece kanla bulaşmış pürüzsüz bir et kaldı.

Dominic tekrar parmak boğumlarımı öptü. "İyi misin?"

Onun gölgeleri, sakinliğimi yeniden kazandığım ve bana biraz alan tanıdığım anı tam olarak biliyor gibiydi. Sesimi bulmam birkaç nefesimi aldı. "Evet. Bu... iyiydi." "İyi" kelimesi belki de en uygun kelime değildi. Korkunçtu. Büyüleyiciydi. Ve, uyluklarımın en üst noktasındaki sıcaklığa bakılırsa, garip bir şekilde erotikti. Bunu ona kesinlikle söylemeyeceğim.

Elimi kendi eline alıp beni ağaçtan birkaç adım uzaklaştırdı. Işık, diyagramın genişliğiyle sınırlıydı ve köprüdeki sütunun aksine, yüksekliğe

doğru uzanmıyordu. Bunun yerine, kabuğun üzerinde nazikçe parlıyordu. Yanmış odun kokusu burnumu doldurdu ve kısa süre sonra ağaç gıcırdamaya başladı. Diyagram, odunu yarıp ağacı devirecek kadar yandığında, tekrar geri çekildik. Ağaç nehrin karşı kıyısına düzgün bir şekilde düşerken, Dominic'in parmaklarını sıkıca kavradım.

Ağzım açık kaldı. "İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı."

Göz kırptı. "Benden şüphe mi ettin?"

Devrilen ağacın üzerinden geçmek başlı başına ayrı bir çile. Köprüler konusunda hiç endişem olmamıştı, ama bir köprü altından çöküp dar geçidimin altından hızla akan korkunç nehirle yakından tanışmadan önce durum böyleydi. Dominic benim korkularımı paylaşmıyor, hatta ellerimi tutup bana yol göstermek için ağacın üzerinden geriye doğru yürüyor.

"Gösteriş yapıyorsun," dedim sesim titreyerek.

"Kendinize yeterince pay biçmiyorsunuz," diyor. "Az önce devirdiğimiz ve diğer kıyıda ancak tehlikeli bir şekilde duran, yarı çürümüş bir ağacın üzerinden yürüyorsunuz. Bunu herkes zor bulurdu."

"Sen hariç herkes," diye mırıldanıyorum.

"Ben hariç herkes." Bir kez daha göz kırptı.

Şerefsiz. Biz ölüme meydan okuyoruz, o ise... benimle flört mü ediyor?

Karşı kıyıya ulaştığımızda, gördüğüm ilk geniş çam ağacına doğru koştum ve dallarının koruması altında yere yığıldım. "Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Dominic önümde çömeldi, omzumu okşarken dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi. "Harika iş çıkardın."

Birkaç derin nefes aldıktan sonra sinirlerim yatıştı ve ayağa kalkmama yardım etti. Gözlerine baktım, ne kadar yakın olduğumuzun farkındaydım. Bir eli omzumda kalırken diğer eli yanağımı okşadı. İçimdeki her şey ona yaslanmayı, dudaklarını öpmeyi arzuluyordu ama mantık beni ayıklaştırdı. Henüz konuşmadığımız bir şey var.

"Diğerlerini bulduğumuzda," diyorum, "bu iş biter, değil mi?"

Kaşları çatıldı. Saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Neden olsun ki?"

“Bu tek seferlik bir şey olacaktı. Sadece içimizden atacağımızı söylemişim.” Kalbim kendi sözlerime isyan ederken, aklım bunların söylenmesi gerektiğini biliyor. Bugün öğleden sonra beni nasıl tuttuğunu, hatırlayamadığım kabustan sonra yanaklarımdan gözyaşlarımı nasıl sildiğini hatırlıyorum. Birbirimize ne kadar sıkı sarıldığımızı hatırlıyorum. Gözlerimi bağlamasını isteyerek kaçınmaya çalıştığım türden bir şefkati bu. Büyümesine izin veremeyeceğimiz türden bir şefkat. Onun Çağırıcısı olarak görevim sona erdiğinde gideceğimiz yerle birlikte. Sonunda özgürce yaşayabileceğim yere doğru denizi geçeceğim. O ise muhtemelen kazanamayacağı bir savaşa balıklama dalacak.

“Sen de öyle mi yaptın, Terzi?” Sesi alçaldı ve başparmağıyla ağzımı okşadı. Dudaklarım karşılık olarak aralandı, nefeslerim hızlandı. “Benden doydun mu henüz? Benimle doyasıya seviştin mi?”

Dudaklarımı daha da araladım, ta ki dişlerim başparmağının ucunu kavrayana kadar. Çok hafifçe ısırdım. "Hayır," dedim. "Acıyı zar zor dindirdin."

Kim kimi önce öpüyor bilmiyorum ama birdenbire dudaklarımız ve uzuvlarımız birbirine dolanıyor. Beni ağaç gövdesine yaslıyor ve kalçalarını benimkine sürtüyor. Aramızda bu kadar çok giysi katmanı varken tatmin olmuyoruz ama bunun üstesinden gelebiliriz. Zaten pelerinimi çözüyor, göğüs kısmımı yokluyor. Göğüslerimden birini serbest bırakırken, ağzını meme ucumun üzerine kapatacak kadar, dokunuşuna karşılık veriyorum—

"Sözünüzü mü kesiyoruz?"

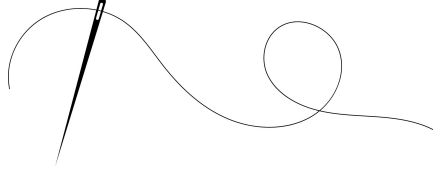
Calvin'in sesi bizi olduğumuz yerde dondurdu. Birbirimizden sıyrılıp dalların altından bakan iki yüz gördük. Calvin yapmacık bir masumiyetle göz kırptı, Harlow ise sırtıttı, gözleri Dominic'in çıplak göğsümü örten eline kilitlenmişti. Avucunu itip korsesini tekrar yerine çektim.

“Hayır,” diyorum ve hayatımda tek bir hecenin bile bu kadar inandırıcı gelmediğini fark ettim.

Harlow kıkırdar ve Calvin'le birlikte çam ağacından uzaklaşırlar. "Zamanı gelmişti," diye mırıldanır Harlow.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Diğerleriyle yeniden bir arada olmak güzel hissettiriyor. Dominic'in o ağacın altında bana sürtünmesi güzeldi ve eğer kesintiye uğramasaydık çok daha iyi olabilirdi, ama kesintiye uğradığımız için pişman değilim. Aramızdaki bu... şeyin seksten daha fazlasına dönüşmesine izin veremeyiz. Ve Dominic, bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda başladığımız şeyi bitirmeye niyetli olduğunu fısıldasa da, bence ikimizin de sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı var. Aklımızı başımıza toplamamız için, böylece arzularımıza tekrar döndüğümüzde, sadece seks alanında kalır.

En azından Harlow ayrıntıları öğrenmek için yalvardığında ona hemen böyle söylüyorum. Artık gece ve vagonun arkası fenerlerle aydınlatılmış olsa da, fısıltıdan daha yüksek sesle konuşmaya ya da fazla konuşmaya cesaret edemiyorum. Dominic dizginleri tutuyor, bana ondan ve aramızdaki cinsel gerilimden uzaklaşmam için gereken mesafeyi sağlıyor ve yol koşulları ve atların ihtiyaçları nedeniyle şafak sökmeden önce durmak zorundayız. Bu da gün ışığının tam bir konuşma için yeterince güvenli hale gelmesi için saatler geçmesi gerektiği anlamına geliyor.

Kampımızı kurduktan sonra, köprüye yakın yerlerdeki kadar yoğun kar olmadığını görünce memnun oldum. Burada sadece birkaç kar tanesi yağıyordu ve yukarıdaki bulutların arasından güneş ışınlarıyla parıltıyan masmavi bir gökyüzü görünüyordu.

“Güney geçidini kullanmak zorunda kalacağız,” diye açıklıyor Dominic. Biz kamp ateşinin etrafında acı kahve ve tatsız güveç eşliğinde ısınırken o bıçaklarını biliyor. Bir kez olsun yemekten şikayet edemiyorum. İki gün boyunca sızdıran bir bardaktan erimiş kar suyu içtikten sonra burası cennet gibi. “Bizi bir hafta geriye atacak ama köprü yıkıldığı için Eldeen'e ulaşmanın en hızlı yolu bu.”

Harlow kahvesinden bir yudum alırken yüzünü buruşturarak, "Hâlâ görevde olacak mısın?" diye sordu. Kar fırtınasında evlerinde mahsur kaldıkları süre boyunca sadece Calvin'in aşçı olarak görev yapması, onun yemeklerine olan beğenisini olumsuz etkilemiş gibi görünüyordu. "O zamana kadar başkasına vereceklerdir, değil mi?"

“Eğer aktif bir tehdide dönüşürse, evet,” diyor Dominic. Onun sesinin bile içimi ısıtmasından nefret ediyorum, bana konuşmadığı zamanlarda bile. Ateşin üzerinden bakışlarımı yakalıyor ve ben de gözlerimi zorla kaçırıyorum. Yine de, bıçağını bilemeye devam ederken yüzündeki çarpık sırıtışı yakalıyorum.

“Sence Henderson köprüde olanlardan sağ kurtuldu mu?” diye soruyor Calvin. Gözleri donuk, Dominic'in kanından aldığı taze bir şişenin yarısını içtiği için hareketleri uyuşuk. Cal'ın anlattıklarına göre, ayrıldığımız süre boyunca kan stoğunu korumak için elinden geleni yapmış, çünkü Dominic'in Gölgelerinin kanı hissedebilmesi için biraz kana ihtiyacı olacağını biliyordu. “En son gördüğüm şey, onun ve Çağırıcılarından birinin çöken yerden topallayarak uzaklaşmasıydı, ama önlerinde düzinelerce Gölge vardı ve arabalarından eser yoktu. Köprünün bizim tarafındaki Gölge kızıdırmamak için onlara ne olduğunu görmeyi beklemedik.”

Dominic, "Eğer hayatta kaldıysa," diyor, "umarım bir daha bizimle uğraşmaması gerektiğini anlar."

Bard yavaşça ateşe yaklaşıyor. Odun kesiyordu ama şimdi Dominic'in yanındaki kütüklerden birine oturuyor. Gözleri dalgın, duruşu gergin, tüm dikkatimizi üzerine çekiyor. "Ben... bir konuda itiraf etmeliyim."

Dominic, bıçağını bilemeye ara verip, "İstemediğin hiçbir şeyi bize söylemek zorunda değilsin. Henderson'ın ne dediği umurumda değil," dedi.

Bard'ın çenesi yana doğru kıpırdandı. "Yine de, bunu daha fazla kendime saklamak adil olmaz. Özellikle de diğerlerini tehlikeye atmışken." Bakışları Harlow'dan bana, sonra da Calvin'e kaydı. Yaralı parmaklarını oynattı ve boğazını temizledi. "Henderson'ın benim hakkımda söyledikleri doğru. Günahsız birini öldürdüm."

Hem şoktan hem de anlayıştan dolayı kalbim hızlanıyor. Henderson'ın köprüde söylediklerini hatırlıyorum.

Cinayet. Anlatılamayacak kadar korkunç bir cinayet. Bu da onların suçlarını vatana ihanet kapsamına sokuyor.

Henderson'ın Henry Berkham'ı benim öldürdüğümü düşündüğünü öğrendiğime göre, Bard'ın da aynı şeyle suçlanması mantıklı geliyor. Günahsız birini öldürmek.

"Bu mümkün mü?" diye soruyor Harlow, sesi kısık.

Calvin'in hiç şaşırmış görünmediğini fark ettim. Dominic'le ne kadar zamandır birlikte olduğunu düşünürsek, muhtemelen benden daha fazla sır biliyordur.

"O sırada bunu bilmiyordum," diyor Bard, "ve niyetim de bu değildi. Tek istediğim Günahsızların acı çekmesiydi, hepsi bu."

Harlow'un yüzünde sempati ve merak karışımı bir ifade beliriyor. Aynı duygular bende de yankılanıyor. "Ne oldu?" diye soruyor, sesi nazık ve cesaretlendirici.

En son hikayelerimizi anlattığımızda Bard sustu ve şimdi de aynısını yapmasını bekliyorum.

Bunun yerine, gözlerini ve yüzünü aydınlatan derin bir iç çekiyor. "Üç yıl önce," diyor, "bir Gölge Katili iki Çağırıcısıyla birlikte evime geldi. Hepsi maskeliydi, Gölge Katili bile, bu yüzden yüzlerini hiç görmedim. Gölge faaliyetlerindeki artış nedeniyle Gölge ilgisinin kaynağını araştırdıklarını söylediler. Ünlü müzisyenlerden oluşan bir aileden geldiğimi duymuştu, bu doğru. Müzik, Yüz Günlük Karanlık'tan çok önce Bodin adının gururuydu. Yeteneğin kanımızda olduğu söylenirdi. Sanat yasaklandıktan sonra, atalarım müzik bilgisini aktarmaya devam etti. Asla çalmak için değil; sadece anlamak için, böylece tanrılarımızın affını

kazandığımız ve artık zanaatımızı saklamak zorunda kalmadığımız gün geldiğinde, birileri Bodin mirasını devam ettirebilsin.”

“Ben de, benden önceki tüm Bodinler gibi, notaları inceledim, akorları çalıştım. Bodrumda beş yüz yıllık yasak bir enstrüman saklıyordum. Ayda bir kez merdivenlerden iner, fenerleri yakar ve parmak pozisyonlarını çalışırdım, asla tellere vurmazdım. Asla ses çıkarmazdım. Zararsız olması gerekiyordu.

"Sonra Gölge Katili geldi."

Sesi titriyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Hikayesinin iyi bitmeyeceğini biliyorum ve öyküsünü öğrenmek için can attığımı söylesem yalan olmaz. Bu, içimdeki kötü sanatçıdan kaynaklanıyor.

Hayır, kötü değil.

Sadece bir sanatçı.

Kötü ve yalanlarla dolu bir dünyada.

Dominic henüz Harlow ve Bard'la gerçeği paylaşmadı, ama gün ışığında birlikte uyanık olduğumuz ilk sefer bu. Hikaye anlatmak için en güvenli zaman şimdi.

“Ne oldu?” diye soruyor Harlow. “Ne yaptılar?”

“Evimde ailemden birinin Gölge Katili kendine çektiğine dair kanıt aradılar,” diyor. “Bodruma indiler, sakladığım notaları buldular. Sonra döşeme tahtalarını zorladılar ve bir tanesi gevşedi. Mandolinimi ortaya çıkardılar.”

“Onu sadece hatıra olarak sakladığımı, asla oynamadığımı onlara temin ettim. Resmi bir tutuklama yapmalarını, yargılama yapmalarını ve yalan söyleyip söylemediğimi test etmelerini yalvardım, ancak Gölge Katili bundan hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Beni evden dışarı sürükledi ve hapse atılmamı emretti. Kollarımı arkama doğru büküklerinde, onun Çağırıcıları ile savaşmadan isteyerek gittim. Ama sonra kızım eve geldi.

“Mary... beni o halde görünce ne olduğunu öğrenmek istedi. İçeri girmesi için yalvardım. Annesinin yanında kalmasını istedim. Her şeyi halledeceğime, beni yargılayacaklarına ve Gölge Varlıklarını çekmekten suçlu olmadığımı keşfedeceklerine söz verdim. Gözleri Gölge Katili'nin

elindeki, iki parmağı arasında pis bir şeymiş gibi tuttuğu mandoline takıldı. Mary onu elinden aldı, parmaklarını tellere yerleştirdi ve...”

Boğazından bir hıçkırık koptu ve yüzündeki acıyı görünce gözlerim yaşardı.

Başını öne eğiyor, omuzları titriyor. Titrek bir nefes vererek doğrulduğunda, yanakları gözyaşı izleriyle kızarmış, dudaklarında hüznü bir gülümseme var.

“Tanrım, ne kadar güzel çalışıyordu,” diyor. “Sırrımı keşfettiğini ve kendi sırrını saklamaya çalıştığını bilmiyordum, ama çalma şekli bunu açıkça ortaya koydu. Benden bile daha çok sessizce çalışmıştı, bu da sadece on altı yaşında bir kız için şaşırtıcıydı. Bu yüzden, ‘Suçlu benim. Ailemizin müzisyeni benim,’ dediğinde, Çağırانlar beni hemen serbest bıraktılar ve onun yerine onu aldılar. Çığlık attım. Yalvardım. Gölge kenderi çekmekten suçlu olamayacağı için, yalvardığım aynı yargılamayı ona da sunmaları için ağladım. Çalmayı biliyor olabilirdi, ama asla yüksek sesle çalmazdı.”

Sözleri kalbimi buruyor. Gerçekten de kızının Gölge Varlıklarını kendine çekmekten suçlu olmadığına mı inanıyordu yoksa bu sadece bir babanın çaresiz dileği, belki de bir babanın umutsuz saflığı mıydı, bilemiyorum ama onun bunu sesli mi yoksa sessiz mi yaptığı benim için önemli değil. Hiç önemli değil, çünkü onun yerinde olsaydım, o güzel, etkileyici tellerin müziğine karşı koyamazdım. Şeytanın çağrısına boyun eğdim, tıpkı hikaye anlatımı ve dikiş işinde her zaman yaptığım gibi.

Bard devam ediyor: “Bulabildiğim her kuruşu topladım. Değerli olan her şeyi sattım. Sadece maskeli Gölge Katili'ne kızımı kraliyet ailesine teslim etmesini engellemek için bir şeyler teklif etmek, ona yerel bir yargılama yapması için yalvarmak için. Onu kiliseye götürüp orada sınanmasını istedim. Ama ben kesemi doldurana kadar Gölge Katili çoktan gitmişti ve hapishaneye gittiğimde kızım da gitmişti. Ölmemişti. Hayır, kasabadaki en saygın Günahsız olan Lord Doan'a verilmişti, dükümüz hariç.”

“Duke,” diye tekrarlıyorum. “Korunaklı bir köyde yaşıyordunuz.”

Başını salladı.

Bu durum, Gölge Katili'nin suçluyu bulma çabasının samimiyetinden şüphe duymama neden oluyor. Kapı kapı soruşturmalar normalde tehdit seviyesinin daha yüksek olduğu korumasız köyler için ayrılmıştır. Elbette, Gölge aktivitesindeki bir artış korunan bir köy için tehdit oluşturabilir. Gümüş duvarlar olmadan, Gölgeler saklanacak kadar büyük bir gölge alanı bulurlarsa bir kasabaya girebilirler. Ancak Gölgeler korunan kasabalara girseler bile, hiçbir zaman herhangi bir hasara neden olacak kadar ileri gidemezler. Kutsal Ateş çok parlak hale getiriyor, köyün kalbine yaklaştıkça gölgeler seyrekleşiyor.

“O zamanlar aramanın bir oyun olduğunu tahmin ediyordum,” diyor Bard. “Lord Doan bir oyuncak istiyordu ve Gölge Katili, Doan'ın hoşuna gidecek birini tutuklamak için –uydurma olsa bile– yeterli kanıt bulmayı umuyordu. Gölge Katili'nin benden bu kadar hayal kırıklığına uğramasının nedeni buydu. Çünkü ben Lord Doan'ın zevkine tam olarak uymuyordum. Yine de mücadele ettim. Dükle, aristokratlarla, üst düzey yetkililerle yalvardım. En azından kızımın hayatta olup olmadığını bilmek istiyordum. Bu süre zarfında, benim haberim olmadan karım da kızım adına çalışıyordu. Bir gün eve geldiğimde ev boştu. Karım, Lord Doan'a bir takas teklif edeceğine dair bir not bırakmıştı.”

Birkaç saniye duraksadı, gözleri alevlerin üzerinde sanki geçmişini görüyormuş gibi gezindi. “Karım ve kızımı bir sonraki görüşümde, biri ölmüştü, diğeri ise...”

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve benim de gözlerim yaşıyor. Harlow titreyen eliyle ağzını kapatarak onu izliyor. Calvin'in başı öne eğik, gözlerden uzak. Sadece Dominic ona hiçbir duygu belirtisi göstermeden bakıyor.

Hayır, bu doğru değil. O ifadesiz yüzünü yeterince inceledim ve öfkesinin belirtilerini görebildim; çenesinin kenarlarındaki nabız atışında, dudaklarının incelmesinde, bıçağını ve bileme taşını kavradığı için parmak boğumlarının solgunluğunda.

Onun öfkesine tutunuyorum, onu Bard'ın kederinin gelgitine kapılmamak için bir çapa gibi kullanıyorum.

“Karım...ölene kadar kanı tamamen boşaltılmıştı,” diyor Bard, “Mary'den de beslenmişti ama durum bundan çok daha kötüydü. Oyuncak gibi oynanmış, yemek için değil, eğlence için kan akıtılmıştı. Vücudunu saran sayısız kesikten bu açıkça belliydi. Her yerindeydi. Her yerinde. Çıplak ayaklıydı. Kapımızın önüne yarı baygın halde bırakılmıştı. Onu temizledim, doktor çağırdım ama çok geçti. Kesiklerinin yarısı enfeksiyon kapmıştı. Vücudu zaten sepsis yüzünden çökmeye başlamıştı. Son nefesini kollarımda verdi. Ve ben...aynı gün hayatımı kaybettim.”

Sesi karardı, içimi ürpertti. “Mary'ye ve karıma yapılanların kefaretni asla ödeyemeyeceğimi biliyordum. Benim hatamdı. Müziği saklayan bendim. Yasak sanatı çocuğuma ulaştıran bendim. Gölge Katili'nin onu almasını engelleyemeyen bendim. Bu yüzden bedenimi açtım, ona yapılan her keşiği üzerine işledim ve kanlarının akmasına izin verdim.”

Yaralarına yeni bir anlayışla bakıyorum. Yüzündeki, ellerindeki tüm o kesikler... hepsi kendi kendine yaptığı yaralardı. Üstelik, ilk olarak kızının vücudunda oluşmuşlardı.

Öfkem derimin altında kaynıyor.

“Lord Doan’ı takip ettim,” diyor Bard ölümcül bir sakinlikle. “Günlerce. Haftalarca. Alışkanlıklarını öğrendim. Özellikle yalnız gitmeyi sevdiği yerleri. Sonra, fırsatım olduğunda onu kaçırdım. Günahsız biri ortalama bir insandan daha güçlü olabilir, ama ben ondan çok daha iriydim ve çiftliğimizde ağır işlere alışkındım. Lord Doan benden daha zayıftı. Kafatasını ezmeyi çok istiyordum, ama önce acı çekmesini istedim. Onu mangalın bariyerinin dışına çıkardım ve ormanın derinliklerine sürükledim. Orada onu bir ağaca bağladım ve şimdi benim de taşıdığım aynı kesikleri açmaya başladım. Onun Mary’ye açtığı aynı kesikleri. Kapandıktan sonra tekrar açtım. Tekrar. Gece çöktüğünde, etrafımda bir sürü Gölge vardı, ama umurumda değildi. Küçük kızıma işkence eden adamı işkence ederek ölecektim ve bunu elimde bir bıçakla ve bıçağımın üzerinde onun kanıyla yapacaktım.”

"Gece karardıkça ve Gölgeler yaklaştıkça, onların ilgisinin bende değil, onda olacağını beklemiyordum. Ayrıca, bana pençeleriyle saldırdıklarında

bunun tek amacının ona ulaşmak olduğunu da beklemiyordum. Ya da daha doğrusu, onun içine girmek istediklerini."

"Yedi Gölge, hâlâ iyileşmekte olan yaralarına girdi ve işte o zaman yaralarının artık kapanamayacağını gördüm. İşte o zaman saçlarından tutarak başını kestim ve boğazını açtım. İşte o zaman Günahsız'ın ölümsüzlüğüne son vermenin sırrını öğrendim."

Bard'ın öyküsünün ağırlığı üzerimize çökerken, sessizlik uzar ve genişler.

Harlow ilk konuşan oluyor. "Ben... ben anlamıyorum. Yani, Gölgele açık yaralardan bir Günahsızın içine girerse öldürülebilirler mi diyorsunuz?"

Bard omuz silkerek, "Nedenini bilmiyorum ama evet," dedi.

Dominic'le göz göze geldik. Artık bilmelerinin zamanı gelmişti.

Dominic ağzını açacakken, Bard hemen araya girip, "Hepsi bu değil. Daha fazlası da var," dedi.

Dominic başıyla onayladı. "Devam et."

"Sizin ekibinize sahte bahanelerle katıldım. Özgürlük vaadi için değil, kızımı Lord Doan'a veren Gölge Katili'ni bulma umuduyla sizin Çağırıcınız olmayı kabul ettim. Bunun siz olmadığınızı biliyorum ve Henderson'ın da olmadığını düşünüyorum. Gölge Katili maske takıyordu, bu yüzden yüzünü hiç görmedim ama o benimkini gördü. Beni tanıyacak. Ve tanıdığı anda, onu ve beni durdurmaya çalışan herkesi öldüreceğim." Bard, Dominic'e öfkeli ve keskin bir bakış attı.

Dominic gözünü bile kırpmadan, sadece "Bana sadık kaldığın sürece seni durdurmuyacağım" diyor.

Bard'ın çenesi kasıldı, sonra yumruklarını gevşetti ve sert bir şekilde başını salladı.

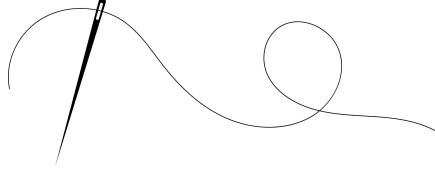
Dominic, bıçağını ve bileme taşını yere bırakıp dirseklerini dizlerine dayayarak, "Ayrıca," diyor, "bu ortaklığa sahte vaatlerle giren tek kişi sen değilsin."

Önce Calvin'e, sonra da bana baktı.

Sonra derin bir nefes alarak, "Gerçeği öğrenme zamanınız geldi," diyor.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

İnanmak

Diğerleri gerçeği öğrendikten sonra aslında hiçbir şey değişmiyor. Bard her şeyi metanetli bir sessizlikle karşılıyor, Harlow ise nadir görölen bir öfke ifadesiyle. Bu durum yolculuğumuza kasvetli bir hava katıyor, ama Dominic'in ihanet korkularının hiçbirinin gerçekteşmeyeceğini biliyorum. Bizimle asla. Çünkü gerçekte, planlarımızı değiştirmiyor. Bard, Gölgelele kimin veya neyin yarattığına bakmaksızın intikam istiyor. Harlow da benimle aynı sebeplerden dolayı bu kıtadan ayrılmak istiyor. Henderson'ın ona olan ilgisizliğinden de anlaşıldığı gibi, onun ödölü benim veya Bard'ınki kadar etkileyici olmayabilir, ama yine de bir kaçak. Ve artık dış dünyanın eskiden düşündüğümüz gibi Gölgelelele dolu olmadığını bildiğimize göre, özgürlük ihtimali her zamankinden daha cazip.

Eldeen'e vardığımızda işlerin değiştiğini fark ediyorum.

Vardığımızda bir haftadan fazla gecikmiştik. Köprüdeki kırık haberi, diğer taraftan geçmeye çalışan tüccarlar ve haberciler aracılığıyla köye çoktan yayılmıştı, bu yüzden mükemmel bir bahaneyle gelmiştik. Ve gecikmemiz sırasında aktif bir Gölge saldırısı olmadığı için, görev yerimizi daha fazla gecikmeden alabildik. Henderson'dan bizi bekleyen bir sürpriz yoktu, hayatta kaldığına veya öldüğüne dair bir haber yoktu, bu yüzden Dominic'in itibarı yaşananlardan etkilenmemişti.

Eldeen'deki konaklamamızın ilk gecesi yaklaşırken, her şeyin Thornfal'deki gibi olmasını bekliyorum. Dominic'in mesafesini

koruyacağını ve sokaklarda tek başına devriye gezeceğini tahmin ediyorum.

Ama o öyle yapmıyor.

Bu sefer bizi de yanına alıyor. Çatılardan gözcülük yapıyoruz, sonra uyuyan sokaklarda dolaşıyoruz. Dominic köyün güvenli olduğuna karar verdikten sonra, dışarıdaki ormandaki koşulları değerlendiriyoruz. Birkaç Gölge'ye rastlıyoruz, ama zararsızlar. Yine de, Kral Kaelum'un kanını içeren şişeyi açtığında mesafemizi koruyoruz. Kralın aradığı Gölgelerden birini çekme ihtimaline karşı, yakın durmamızın çok tehlikeli olduğunu söylüyor; çünkü bu Gölgeler, orijinal bedenlerinin kanının kokusuyla saldırganlaşabilirler. Ben geride kalmaktan rahatsız olmuyorum, çünkü çatıdan o şişenin çürümüş kokusunu hatırlıyorum, Dominic ve Calvin'in daha taze kanından çok daha keskin. O şişeyi ne zamandır taşıyor? Hala etkili mi acaba?

Eğer çok fazla düşünürsem, onun görevi çok sonuçsuz, çok imkansız görünüyor. Yine de bunu kendime saklıyorum. Umudun boşluğunu çok iyi biliyor olabilirim, ama o güçlü bir uyuşturucu. Bazen sizi ayakta tutan tek şey.

İlk gecemizin ardından güneş doğunca, Dominic hiç beklemediğim bir şey yaptı; bizimle aynı süite çekildi. Tam da bu zamanda bizimle kalmayı seçtiği için ya da benim yatağımdan en uzaktaki yatağı seçtiği için memnun mu olmalıyım yoksa sinirlenmeli miyim bilmiyorum. Eğer eskisi gibi kendi odasını korusaydı, bazı aktiviteler için gizlice kaçabilirdim...

Sinirle, gece yatağımda bırakılan hediyeleri karıştırıyorum. Çoğunlukla kıyafetler. Yeni bir çift bot. Thornfal'da bize verilen hediyeler kadar çok değil, ama bu köyü de çılgına dönmüş bir ejderha Gölgesi'nden kurtarmıyoruz.

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Dominic'in sesi aniden arkamdan gelince, nefesi kulağımı okşayınca irkildim.

Omzumu çevirip baktığımda, o kadar yakınımda olduğunu görünce nefesim kesildi. Gözümün ucuyla arkasında bir hareket fark ettim, diğerleri kendi hediyelerini yataklarına yerleştiriyordu. Bu, tamamen dönüp dudaklarımı orada ve o anda onun dudaklarına bastırmamı engelleyen tek şeydi. Çok fazla yalnız zamanımız olmadı ve bu konuda ne hissettiğim

konusunda kararsızım. Ona olan arzum azalmadı ve o diliyle, o parmaklarıyla, o penisiyle başka neler yapabileceğini öğrenmek için can atıyorum, ama... kendimi kaptırmaktan çok korkuyorum. Çok fazla bağlanmaktan korkuyorum.

Ortaklığımızın bir bitiş tarihi olmasının beni rahatsız etmediğini bilsem de, kalbimle ilgili dikkatsiz davranmamam gerektiğini biliyorum. Daha önce benim için iyi sonuç vermedi.

"Hayal kırıklığına uğradım," diye tekrarlıyorum, olabildiğince kayıtsız bir şekilde. "Neden hayal kırıklığına uğrayayım ki?"

"Benimle dışarı gel," diyor, başını balkona açılan oyma ahşap kapılara doğru çevirerek. Onayımı beklemeden o kapılardan içeri giriyor. Hediyeleriyle meşgul olan arkadaşlarımıza şöyle bir bakıyorum ve onu takip ediyorum. Eşiği geçer geçmez, kapıları arkamızdan kapatıyor. Sonra elleri belimi buluyor ve sırtım kapıya yaslanıyor. Dudakları dudaklarıma değmeden, önü bana yapışmadan önce sadece şaşkınlıkla nefes alabiliyorum.

İlk şaşkınlığıma rağmen, kendimi anın içine bıraktım, dudaklarımı dili için araladım, başımı daha derin öpüşebilmesi için eğdim. Tanrım, bunu çok özlemiştim. Onun tadı. Onun dokunuşu. Ellerimi boynunun arkasına ve saçlarına doladım. Pantolonunun içinde, hatta eteğim ve iç eteklerimin üzerinden bile penisinin uzunluğunu hissedebilecek kadar bana daha sıkı bastırdı. Sinsi bir sırıtışla bir elimi aramızda kaydırıp etkileyici şeklini avuçladım. Pantolonunun kalın kumaşının üzerinden okşarken inledi ve kalçalarını salladı. Eteklerimi kaldırıp penisini serbest bırakmama iki saniye kala aniden geri çekildi.

Tek bir adım geri çekilerek beni bıraktı ve ellerini başımın iki yanındaki kapıya dayadı. Nefesleri düzensizdi, yüzünü yüzüme yaklaştırırken saçları köprücük kemiğimi gıdıkladı. "Seni yatağında istiyorum," diye fısıldadı.

Kapıya daha da yaslandım, sonra işaret parmağımla çenesini kaldırıp gözlerimin içine bakmasını sağladım. "Peki, benim böyle olmamamın suçu kimde? Tam da şimdi, Çağırıcılarınla samimi olmayı seçtin?"

"Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim."

Elim tekrar onun sert çıkıntısına döndü. "Böyle mi demek istiyorsun?"

Dudaklarını ısırđı ve bir iniltiyi daha bastırdı. "Tanrım, İnana, şu anda gün ışığında bu balkonda seninle ne kadar çok sevişmek istediğimi tahmin bile edemezsin."

Dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar çenemi kaldırıyorum. "yleyse neden sen durmuyorsun? Neden bıraktın? Ben sessiz kalabilirim. Diğerleri bilmez."

Derin bir i çekip gözlerini balkonun kenarına çevirdi. "Endişelendiğim arkadaşlarımız değil."

Bakışlarını takip ettim, balkon kapılarının iki yanındaki pencerelere bakacağını bekliyordum. Bunun yerine, iki kat aşağıda, sabah ışığında hareketli olan sokağa bakıyordu. Eldeen sakinleri çoktan günlük işlerine dalmışlardı, çoğu yukarıdaki balkonda bulunan çifti fark etmeyecek kadar meşgld, ama en az bir çift yargılayıcı gzn üzerimizde olduğunu fark ettim: sebze sepeti taşıyan bir kadın. Kaşlarını çattı ve bakışlarını kaçırdı.

Bütün kasaba halkının gözü önünde Dominic'in penisini avuladığım anların yaşanmaması için.

Elimi hızla geri çekiyorum. İzleniyor olabileceğimiz gerçeğiyle arzularım azalmadı, ama mantıklı zihnim buna yarı yolda karşılık verdi. Herkese açık yerlerde sevgi gösterileri tabu olarak kabul edilir, çünkü Gölge Varlıkların dikkatini çekebilirler, ama şimdi biliyorum ki bu tür eylemlerin günah olmasından değil; flört ve sevişmenin, tıpkı sanat, şiddet ve diğer tutku gösterileri gibi, yaşamın işaretleri olmasından kaynaklanıyor. Ne olursa olsun, içimde yanan bu ihtiyaı gidermek için doğru zaman veya yer değil burası. Gündüz vakti cinsel eylemler için en güvenli zaman olabilir, hatta gün ışığında daha da güvenli olabilir, ama başımızın üstünde bir tente ve etrafımızda ince bir tahta korkuluktan başka bir şey olmadığı için, herkesin gözü nndeyiz.

Dominic, geri çekilip aramızda acı verici bir mesafe bırakarak, "Seni istediğim gibi beceremiyorum," diyor ve tahta korkuluğa yaslanıyor. Sözlerine rağmen, sanki tam tersini kastediyormuş gibi beni izlemeye devam ediyor. Bakışları üzerimde geziniyor, gĞslerimin iniş çıkışlarına, kalçalarımın kıvrımlarına takılıyor, gözleriyle beni soyuyor.

“O zaman göğüslerime bakmayı bırakmalısın.” Eteklerimi düzeltiyorum, sanki bu, bacaklarımın arasında büyüyen kaygan sıcaklığı yatıştıracakmış gibi. Kapıya doğru geri dönmek için tüm öz kontrolümü kullanıyorum, çünkü onunla burada daha fazla kalırsam, tedbiri elden bırakıp, edep kurallarını hiçe sayacağımı ve kendimi de mahvedeceğimi biliyorum.

Tam parmaklarım kapı koluna uzanırken, tentenin cılız gölgesinin altında kısmen görünen ince bir gölge parçası yanımda beliriyor. Güçlü, yarı saydam bir el kapıya yaslanmışken, Dominic'in yüzünün bir taklidi—hayır, gerçek ruhunun bir parçası—bana alaycı bir şekilde bakıyor.

“İşimiz bitti demedim.” Bu Pride'in sesi, ama sesinde ekstra bir katman daha var, yakından tanıdığım bir ton, Dominic'in sesi.

Yavaşça arkamı döndüm ve Dominic'in hâlâ balkona yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde, ateşli bakışlarıyla beni izlediğini gördüm. Sinsi bir sırıtış, karanlık ve baştan çıkarıcı gözler.

Diğer tarafımda ikinci bir gölge beliriyor. Şehvet, kulağıma fısıldarken, tüy kadar hafif bir parmağını göğüslerimin üzerinde gezdiriyor. "Seni istediğim gibi beceremeyebilirim, ama bu seni boşaltamayacağım anlamına gelmez." Dominic'in dudakları kıpırdamasa da, ses yine ikiye katlanıyor. Duyduğum şey, durduğu yerden balkondan gelen bir şey değil. Doğrudan güneş gözlükleri aracılığıyla bana iletiliyor.

"Bunu istiyor musun?" Gurur, Şehvet ve Dominic hep bir ağızdan soruyorlar. "Kimsenin göremeyeceği bir yerde sana dokunmamı istiyor musun?"

Gözlerim aşağıdaki sokağa döndü, ama mantıklı zihnim tahrikim karşısında yenik düşmüştü. O üç iğrenç sese, tenimde gezinen iki çift gölgeli ele karşı nasıl bir şansı olabilirdi ki? İzleyici kitlemiz olması umurumda değil. Kimin beni dağılırken izlediği umurumda değil. Cevabım bir iniltiyle çıktı ağızımdan. "Evet."

Şehvet ve Gurur beni kuşatıyor, biri dudaklarını boynuma, diğeri dilini köprücük kemiğime götürüyor. Gururun eli kalçamı kavrarken, Şehvetin eli göğsümü sıkmak için korsenin altına kayıyor. El için neredeyse hiç yer yok, gölge bir el bile yok, ama yine de meme ucumu hafifçe okşayarak, iç çamaşırımın kumaşına sürtünerek tahrik etmeyi başarıyor. Kirpiklerim

titriyor ve boğazımdan neredeyse bir inilti çıkıyor, ama onu bastırmak için dudağımı ısırıyorum.

Dominic, Pride aracılığıyla, "Gözlerini aç, günahkâr," diyor. "Gözlerini benden ayırma. Seni kimin memnun ettiğini tam olarak bilmeni istiyorum."

Söyleneni yapıyorum ve balkonda Dominic'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Korkuluğa yaslanmış duruyor ama kolları artık çapraz değil. Şimdi elleri kalçalarının yanında, parmakları korkuluğu o kadar sıkı kavramış ki ellerindeki ve ön kollarındaki damarlar belirginleşmiş. Yüzünde garip bir arzu ve odaklanma karışımı var ve Gölgelelelari aracılığıyla böyle hareket etmek için ne kadar çaba sarf etmesi gerektiğini anlıyorum. Özellikle de Gurur'un eli aniden eteğimin üzerinden kalçamı kavramayı bırakıp tenime yapışmışken. Şehvet'in parmakları meme ucumu bırakıp göğsümün etrafında kıvrılıyor, sonra kaburgalarımın, karnımdan aşağı kayıyor. Bu da Gölgelelelerinin şu anda aynı anda iki halde olduğu anlamına geliyor; hem akışkan hem de katı—giysilerimin kumaşından geçebilecek kadar akışkan, ama tenimle etkileşime girebilecek kadar da katı.

"Bunun ne kadarını hissedebiliyorsun?" diye soruyorum, Lust'ın parmakları uyluklarımın en üst noktasındaki kıvrıcık saç yığınınına ulaşırken sesim titriyor.

Dominic, şehvet ve gururla üç katına çıkmış bir sesle, "Hepsi," diyor. "Bu tamamen benim, sevgilim."

Onun güneş gözlükleri beni daha sıkı kavlıyor, boynumu, çenemi öpüyor, Dominic'in gözleri ise arzuyla ağırlaşıyor. Şehvetin parmak uçları klitorisimi bulurken, Gurur'un parmakları da kalçamın ortasından kaygan çekirdeğime kadar iniyor. Sırılsıklam ıslakım ve parmakları açıklığımı çevreleyerek hassas tenimi tahrik ediyor. Şehvet klitorisime bastırıyor. Dudaklarımdan zevk çığlığı yükseliyor ve başka bir ses çıkarmamak için avucumu ağzıma kapatmak zorunda kalıyorum.

Dominic bu sefer sesini yükselterek, "Sessiz olabileceğini söylemiştin sanırım," dedi; sesi aramızdaki mesafeyi dolduruyordu.

"Ben—" Israr etme girişimim, Pride'ın parmağını tamamen içime sokmasıyla yarıda kesildi. Sırtımı kapıya yasladım, sonra kendimi kontrol altına aldım. Dışarıdan bakanlar için belki de balkonda sohbet eden iki

insan gibi görünebiliriz ve belki de tente beni yeterince gölgede bıraktığı için dikkat çekmiyorumdur, ama çok fazla kıvranırsam kesinlikle birilerinin dikkatini çekerim.

Yine de... en garip nedenden dolayı, bu beni rahatsız etmiyor. Gözlerimin arkasında yıldızlar belirirken ve Gurur içimde daha hızlı akarken, şimdi değil. Dominic'in mağarada yaptığı gibi, Şehvet ustaca klitorisimi okşarken değil. Karşımdaki adam sanki gerçekten bana dokunuyormuş, beni hissediyormuş gibi ağır ağır nefes alırken değil. Bakışlarının yoğunluğu, sadece gözlerinin sıcaklığıyla bile beni orgazma ulaştırabileceğine ikna ediyor.

Dominic, gözlüklerinin arasından fısıltıya dönüşen sesiyle, "Parmak uçlarımda çok iyi hissettiriyorsun," diyor. "Gözlüklerim içindeyken inlerken çok güzel görünüyorsun."

Gurur ikinci parmağını da içeri sokuyor. Boğazımdan yukarı tırmanmaya çalışan bir sonraki ses, hâlâ dudaklarımı kapatan elimle bastırılarak, başarılı oluyor. Vücudumun sallanmasını engelleyemiyorum, beni okşayan, içimi dolduran parmak uçlarının üzerinde kalçalarımın hafifçe yuvarlanmasını durduramıyorum. Zevkim artıyor, tüm vücuduma yayılıyor, patlamaya hazır.

"İşte bu kadar, sevgilim. Geldiğinde nasıl görüldüğünü bana göster."

İşte böylece, kendimi kaybediyorum, doruk noktam bir gelgit dalgası gibi içimden geçiyor, Gurur'un parmaklarına karşı nabız gibi atıyor, Şehvet'in klitorisime yaptığı ustaca hareketlerle yuvarlanıyor. Gölgeler benimle birlikte yükseliyor, beni zevk dalgasının içine çekiyor, ta ki tükenene kadar.

Derin bir nefes alıp, bacaklarım sıvı gibi titreyerek ağırlığımı arkamdaki kapıya doğru verdim. Dominic korkuluktan destek alarak beni kendine çekti, elleriyle yüzümü kavradı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Gün ışığında sadece hafif bir öpücükle ne kadar masum görüldüğümüz komik, oysa gerçekte iç çamaşırlarım halka açık bir yerde yaşadığım boşalmanın ardından sıırılsıklam olmuştu.

"Yapabileceğimiz tek şey bu mu?" diye soruyorum, o da beni aynı derecede masum bir kucaklamaya çekerken, aramızdaki sert çıkıntı hariç.

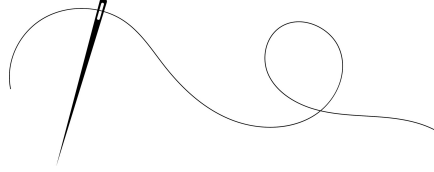
Keşke ona az önce bana verdiği şeyi ben de verebilseydim, ama onun oldukça kullanışlı gölge kontrol yeteneği olmadan, onu göze çarpmayan bir şekilde tatmin edemiyorum. Tanrım, ondan deneyimlemek istediğim çok daha fazla şey var. Onu içimde derinden hissetmek istiyorum. Kendi yatağımızda gönlümce ona binmek istiyorum. Ona duyduğum arzuyu bıkana kadar yakmak istiyorum. "Senden daha fazlasını istiyorum. Çalınmış anlardan ve halka açık orgazmlardan daha fazlasını."

"Inana Westwood," diyor alaycı bir tonla ve bana gülümsüyor. "Bunca zamandır romantik biri olduğunu söyleme sakın. Samimi bir randevu mu istiyorsun?"

Kalbim önce onun şehvet dolu sorumu daha tatlı bir şeyle karıştırmasına duyduğum şaşkınlıkla, sonra da sevinçle çarpıntıya uğradı. Ama aklım hemen bunun ondan istediğimden daha fazlası olduğunu, sahip olabileceğimizden daha fazlası olduğunu hatırlattı. Ve yine de... onu düzeltmedim. Bunun yerine, o sevinç çarpıntısına teslim oldum, onu daha sıkı kucakladım. Şimdilik kendime bunu yaşama izni verebilirim. Değil mi?

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Beş gün boyunca güzel ama sıradan bir rutin haline gelen süreçte, beş gün boyunca bir ekip olarak görevlerimizi birlikte yerine getirdikten, beş gün boyunca Dominic'ten odanın diğer ucunda uyuduktan, beş gün boyunca onun kulağıma müstehcen sözler fısıldadıktan ve güneş gözlükleriyle bana geçici, alaycı dokunuşlar yaptıktan sonra, güneş henüz gökyüzünde yüksekten bizi gündüz uykumuzdan uyandırıyor.

Gözlerimdeki uykuyu ovuştururken, "Hadi giyinin, günahkarlar," diyor. "Pazara gidiyoruz."

Uykulu gözlerim ona odaklanınca şaşkınlıkla iki kez bakıyorum. İlk defa, baştan aşağı siyah giyinmiş ve silahlarla donanmış değil. Calvin'in kıyafetlerinden bazılarını ödünç almış gibi görünüyor—ya da belki de bizim gibi sıradan kıyafetler hediye edilmiş—ve keten pantolon, krem rengi bir gömlek ve kahverengi bir yelek giymiş. Saçları arkaya toplanmış ve kıyafetini bir paltoyla tamamlıyor. Gülmemi bastırıyorum. Garip görüldüğü için değil, koyu renk deri kıyafetleri, bıçakları ve şişeleri olmasa bile, hâlâ tam bir Gölge Katili gibi görüldüğü için. En azından kendine güvenen, güçlü bir adam. Kimi kandırmaya çalıştığını bilmiyorum ama bunu garip bir şekilde çekici buluyorum.

"Neden pazara gidiyoruz?" diye soruyor Harlow esneyerek. Küllü kahverengi saçları başının etrafında karmakarışık bir hale oluşturmuş ve dalgın bir şekilde bir eliyle saçlarını düzeltiyor.

Dominic küçük bir keseyi önce onun yatağına, sonra Bard'inkine, sonra Calvin'inkine, en son da benimkine attı. Yakaladığımda, görüldüğünden daha ağır olduğunu fark ettim. İçinde ise...

"Bize para mı veriyorsunuz?" diyor Harlow.

"Ah, parayı çok seviyorum." Calvin cüzdanın içindekileri avucuna boşalttı. "Kremalı puf böreği almalıyız."

"Bu ne için?" diye mırıldandı Bard, gözlerinde bir şüphe parıltısıyla. Son zamanlarda daha rahattı, sanki hikayesini anlatmak onu geçmişinin en azından birkaç şeytanından kurtarmıştı. Yine de, yaşadıklarından sonra Dominic'e tam olarak ısınmamasına şaşırıyorum. Muhtemelen Dominic'in sırları hakkında sessiz kalması için para aldığını hissediyordur.

Dominic, "Bir sonraki görev yerimiz için çok fazla malzemeye ihtiyacımız olmayacak," diyor, "çünkü sadece yirmi mil doğuda. Bu yüzden biraz fazladan malzememiz var. İster kullanın ister kullanmayın, ama sizin olsun."

Parıldayan paralarla dolu cüzdanıma bakıyorum. Çok bir şey ifade ettiğinden şüpheliyim, ama uzun zamandır harcayacak kendi param olmadığı için, sanki bir servetmiş gibi geliyor. Gözlerim Dominic'in gözlerine kayıyor ve onun gözleri de çoktan bana dikilmiş durumda. Dudakları hafifçe kıvrılıyor ve bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu anladığımı düşünüyorum.

Beni randevuya götürüyor.

Dominic bizi Eldeen sokaklarından geçirerek pazar meydanına kadar götürüyor. Dağların bu tarafında yerde kar yok ve gökyüzü açık. Hava hala buz gibi, ama bu durum kasaba halkının soğukta pazar gününün tadını çıkarmak için koşuşturmasını engellemiyor.

Ortam, vatandaşların korunmasız köylere kıyasla çok daha az kısıtlamayla alışveriş yaptığı ve mal sattığı Nalheim pazarlarındaki kadar gürültülü değil, ama yine de alıştığımдан daha canlı. Yol boyunca çok sayıda tezgah sıralanmış, bazılarında yiyecek, bazılarında giyim veya ev

eşyası var. Calvin, kremalı puf böreği satan bir tezgahı fark eder etmez Harlow'un elini tutup onu da yanına sürükler.

Bard, küçük bıçakların bulunduğu bir standı doğru hızla yöneliyor.

Dominic'le yalnız kaldığım anda parmak uçları benimkilerin arasına girdi. Sıcak dokunuşu, bu fazla samimi hareket karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı. Ama elimi daha sıkı tuttuğunda geri çekilmedim. Bu hissi çok sevdim.

Aşırı fazla.

"Kaybolmamanız için," diyor, kalabalığın gürültüsünün arasında onu duyabilmem için iyice yaklaşarak.

Pastane tezgahında parmakları hâlâ birbirine kenetlenmiş halde duran Calvin ve Harlow'u görünce, "Sanırım sadece onları kıskanıyorsun," dedim. Gördün mü? Bunun bir anlamı olmak zorunda değil, diye kendi kendime söyledim.

Calvin ve Harlow son zamanlarda bir bağ kurmuş gibi görünüyorlar, ama bunun romantik bir bağ olduğuna inanmıyorum. En azından henüz değil. Harlow seks hakkında umursamazca konuşsa da, hâlâ genç. Kocasını ve onun aşağılık oğullarını öldürdüğü için hâlâ acı çekiyor. Sakinlik ve güven resimleri çizdiğinde bile, yalnızca doğada yalnız başına, etrafında kimse olmadan geçirdiği sahneleri resmediyor.

Tanrım, hepimiz çok paramparçayız. Tıpkı diktiğim kalp gibi, yamalı bir ekip.

Nehirde suya batırıldıktan sonra, özenle ördüğüm kalbimin ipliklerini bir türlü çözemedim ve onları keserken birkaç damla gözyaşı dökmüş olabilirim. Ama kalbin kendisi hâlâ sağlam ve onu her zaman olduğu gibi korsenin içine saklıyorum.

Dominic, dikkatimi tekrar kendisine çekerek, "İstediğin gibi adlandır," diyor, "ama seni bırakmadığım sürece rehinemsin."

Beni tezgahıdan tezgaha götürüyor, mallara hayranlıkla bakıyor. Küçük etli börekler almak için elimi bırakıyor ve ben de pazar meydanının ortasında bir an kendi başıma bekliyorum. Gözlerim tezgahlarda, sonra da çevredeki binalarda dolaşıyor. Tıpkı Thornfal'a benziyor.

Hayır, tıpkı Dunway gibi.

Bakışlarım, sazdan ve kiremittten yapılmış çatıların üzerinden, ötesindeki karla kaplı dağlara doğru kayıyor. Bu manzara kanımı donduruyor.

Eldeen'e ulaşmak için dağ sırasını geçeceğimizi ilk öğrendiğimde, pek önemsemedim. Cassia Dağları bu bölgenin neredeyse her yerinden görülebiliyor. Hatta bir keresinde Nalheim'da, Rockefeller için şehrin kalbinde bir iş yaparken, en yüksek noktalardan birine ulaştığımda, gümüş duvarların ötesini görebiliyordum.

Ancak bu manzara, Dunway'den görünen manzaraya neredeyse birebir benziyor.

Bu da şu anlama geliyor...

Zorlukla yutkunuyorum. Memleketime ne kadar yakın olabileceğimizi düşünmek istemiyorum.

Günahsız birinin orada hayatını kaybetmesi yüzünden artık var olmayan bir memleket. Bunun nasıl olduğunu ya da gerçekten sorumlu olup olmadığını hala anlamıyorum.

Dominic'in yaklaşımı, karanlık düşüncelerimden uzaklaşmam için hoş bir fırsat sunuyor. Önümde durduğunda yüzündeki geniş ve biraz da şeytani gülümseme beliriyor.

Elimi uzatıyorum, etli böreği ağzıma tıka basa doldurup düşünmek istemediğim her şeyi unutmak için can atıyorum. "Hadi, malzemeleri ver," diyorum.

Dudakları daha da aralandı. "Herkesin önünde mi? Ne utanmazca!"

Gözlerimi devirdim ama onun bu taklidini de bir nebze sevdim. "Şu lanet olası eti ver bana. Ve bir daha sakın penis şakası yapmaya kalkma."

Derin ve kaygısız bir şekilde kıkırdıyor; bu gerçekten de bir randevu gibi hissettiriyor. Sıradan insanların deneyimleyebileceği bir şey gibi. Güzel bir yanılısama.

Sonunda, avucuma bir şey bırakıyor, ama bu etli böreklerden biri değil. Bunun yerine, sade bir gül ağacı saç tarağı. Sanatsal süslemeleri yok, aşırı bezeme yok. Pratik bir aksesuar ve halk pazarında satılmaya son derece uygun.

Ama bu manzarayı görünce boğazım düğümleniyor.

"Daha önce tezgahın yanından geçerken ona baktığınızı gördüm," diyor.

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Biliyordun, değil mi?"

"Biliyordum." Başka bir şey demeden elimden alıp beni döndürüyor. Saçımı çekiştirdiğini hissediyorum, güçlü elleri şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde alnımın iki yanındaki dağınık tutamları yana doğru itiyor. Tarağı yerine yerleştirip saçımın üst yarısını sabitliyor, sonra beni tekrar döndürüyor.

Gözlerim donuklaştığı için onu neredeyse hiç göremiyorum. Bunu neden yapıyor? Neden ilişkimizi seksten daha fazlası haline getiriyor? Neden kalbimi çalıyor?

"Inana Westwood?"

Sesi duyunca donakaldım. Tam olarak tanıdık gelmiyordu, ama yine de hafif bir tanıdıklık hissi uyandırıyor. Dominic'ten bir adım uzaklaşarak yabancıyla yüzleştim.

Hayır, yabancı değil.

Yüzünü hatırlayamıyorum ama onu tanıyorum.

Ya da en azından ben öyle yaptım. Evden.

"Gerçekten siz misiniz?" diye soruyor kadın. Benden birkaç yaş büyük ve gözleri ağır, kederli görünüyor.

Ağzım açık kaldı ama ne diyeceğimi bilemedim. Dominic sırtıma sert bir el koydu, istersem beni oradan uzaklaştırabileceğini ima eden sessiz bir teklifte bulundu.

Ben geri adım atmam.

"Benim," diyor kadın, "Tera Holmes. Ben—"

"Tabakçının kızı," diyorum sonunda ismi ve yüzü hatırlayarak. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor. Onu gördüğüme, Dunway saldırısından gerçekten birinin kurtulduğunu gördüğüme sevinmeliydim. Ama varlığı bir şekilde suçlama gibi geliyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Eldeen, ailemin en yakın yaşadığı yerdı," diyor, gözlerinin kenarları yere doğru kayarak. "Sonrasında gidebileceğim tek yerdı... Şey, biliyorsunuz işte."

"Dunway yıkıldıktan sonra," dedim sesim titreyerek. "Ailenizin yaşadığı en yakın yer burasıymış. Dunway ne kadar uzakta?"

Kaşlarını çattı. "Belki de güneydoğuda on beş mil kadar. Buraya geldiğinizde bunu fark etmediniz mi?"

Başımı sallıyorum.

"Tanrım, beni görünce bu kadar şaşırmanıza şaşmamalı. Ben de sizi görünce şaşırdım. Her şey çok hızlı oldu, hiçbirimiz hazırlıklı değildik. Hayatta kaldığınızdan haberim yoktu. Çok azımız hayatta kalmayı başardı."

Midem bulanıyor, bir sonraki soru boğazımdan yukarı doğru tırmanıyor. "Annemle babam... acaba onlar..."

Tera'nın yüzü düştü. "Hayır, canım. Kayıp oldukları doğrulandı. Haberin yok muydu?"

"Olay olduğunda orada değildim," diyorum, zihnim karmakarışık. O zamana kadar ailemle yakın olmayabilirdim ve Dominic bana olanları anlattıktan sonra öldüklerini varsayabilirdim. Ama ölümünün doğrulandığını duymak bambaşka bir şey. Göğsüme bir darbe gibi geliyor.

Elini ağzına götürdü. "Tanrım, bu... Çok üzgünüm. Eve döndüğünde böyle bir şeyle karşılaşmak korkunç olmalıydı."

Sözleri kulaklarımda, zihnimde yankılanıyor.

Eve dön...

Eve dön...

Eve dön...

Eve gelmediğimden haberi yok. Ben de bilmiyordum. Yas tutmadım.

Ve... ve bu benim hatam.

Belki Henry'yi ben öldürmedim. Belki de öldürdüm.

Ama eğer mücadele etmeseydim, hayatım için savaşmasaydım, Dunway hâlâ bütün olurdu. Bir dükü, ışıklı bir kubbesi olurdu ve anne babam hayatta olurdu. Keşke ona izin verseydim—

"İnana," diye fısıldadı Dominic, düşüncelerimi bölerek. Bacaklarıma bir şey bastırıyor. Tembellik, eteklerimin gölgelerinde saklı, gün ışığında görünmez ama hissedilebilecek kadar sert. Beni rahatlatmak için. Kafamı toplamama yardımcı olmak için.

"Sorun yok," diye sertçe söyledim, sözlerim hem Dominic'e hem de Tera'ya yönelikti. "İyiyim."

Tera bana hüzünlü bir gülümseme verdi, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde Dominic'e baktıktan sonra tekrar bana döndü. Derin bir iç çekti. "Hayatına devam ettiğini görmek beni sevindirdi," dedi. "Böyle bir trajediden sonra mutluluğu bulabildiğine sevindim."

Sesi yumuşak ve kulağıma çok samimi geliyor, ama kalbim dikenlerle, çalılarla dolu bir şekilde tepki veriyor, gizli suçlamaya öfkeyle tepki gösteriyor.

Burnunu çekti, sonra aniden beni kucakladı. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim, Inana Westwood," dedi sesi duygudan titreyerek. Sonra sesi alçaldı, neredeyse fısıltıdan ibaretti. "Biz hayatta kalanlar gerçeği biliyoruz."

Donakaldım ve o da hüzünlü gülümsemesiyle geri çekildi.

Onu durduramadan, son söylediğiyle ne demek istediğini sormadan gitti.

Acaba saldırının gerçekliğinden mi bahsediyordu? Dunway'in kasten tahrip edildiğinden mi?

Yoksa benimle ilgili gerçeği mi kastediyordu? Suçun bende olduğunu mu?

"Biz" derken ben de dahil miydim?

Yoksa o, kendisinin ve diğer hayatta kalanların bana karşı olduğunu mu kastediyordu?

Zihnimde, kalbimde öfke, utanç ve kafa karışıklığı savaşıyor. Farkına varmadan ayaklarım hareket etmeye başlıyor. Dominic'in iyi olup olmadığını sorduğunda söylediklerini zar zor anlayabiliyorum, elimi tutmaya çalıştığında dokunuşunu neredeyse hissedemiyorum. Onun endişesine katlanamadığım ve kafamdaki karmaşadan başka hiçbir şeye odaklanamadığım için geri çekiliyorum.

Henry'ye gerçekten ne oldu?

Ben ne yaptım böyle?

Pek çok insan ölmüşken, ben hayatta kalmayı hak ediyordum? En büyük suç günahsız olanlara ait olsa bile?

Kendimi tekrar süitimizde buluyorum, oraya nasıl geldiğimi tam olarak hatırlamıyorum. Dominic hâlâ benimle konuşmak için yalvarıyor, ama ben

hazır değilim.

Hazır değil.

Hazır değil.

Diğerleri geri d6ndüğünde yumuşadı ve ben de yorgunmuş gibi yaparak yatağıma kıvrıldım. Yanıma döndüm ve ellerimi yastığımın altına sakladım.

Parmak uçlarım bir şeye değiyor. İnce ve pürüzsüz bir şey.

Yastığımın altından çıkarıyorum. Siyah mürekkeple karalanmış tek bir satır yazı bulunan bir parşömen parçası.

Teslim ol. Ölenlere karşı bir borcun yok mu?

Diğerleri fark etmeden notu yastığımın altına geri koyarken kalbim hızlandı. Aklımda daha da fazla soru belirdi. Bunu Tera mı bıraktı? Benim burada olduğumu zaten biliyor muydu? Bir hizmetçiye mi teslim ettirdi?

Cevabı bilmiyorum ve kesinlikle kendimi teslim etmeyeceğim.

Yine de belki de ölenlere karşı, yaşananlarda kendi payıma düşen sorumluluğu üstlenmeliyim.

Tek bir şey kesin.

Gerçeği hatırlamam gerekiyor.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dominic

İnana'nın acı çekmesini görmek beni üzüyor. O kadının söyledikleri yüzünden kendini suçladığını hissetmekten nefret ediyorum. Masum başsağlığı dileklerinin ardından gelen o uğursuz fısıltı... Ben duydum. Gölgelerim de duydu. Tera Holmes'un ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama daha kötü bir adam olsaydım, kapısına gider ve İnana'yı üzdüğü için onu cezalandırırdım. Belki de böyle çıkmasını istememişti ama önemli değil. İnana o sözleri olabilecek en kötü şekilde algıladı.

Bu halde ona ulaşamıyor olmaktan nefret ediyorum.

O inatçı ve gururlu, biliyorum ki yas tutmak için zamana ihtiyacı var. Olanları sindirmek için. Yine de her şeye rağmen bundan nefret ediyorum.

Diğerleri de fark ediyor ve bu durum akşam devriyemizi kasvetli bir hale getiriyor. İnana'ya burada olduğumu, yakınında olduğumu hatırlatmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum; küçük dokunuşlarla ve uzun bakışlarla. Kendini kırılmış hissettiğinde bana yaslanabileceğini bilmesini istiyorum, ama o bana sadece "İyiym. Gerçekten." diyor.

O iyi değil.

Hiç de iyi değil.

Ona beden dilinin gerektirdiği alanı veriyorum.

Güneş doğup ekibim süitimize çekildiğinde, günlük raporumu belediye başkanına iletiyorum. Bir başka huzurlu gece. Bir başka başarılı nöbet.

Bundan sonra hala gerginim, hala çok uyanığım, bu yüzden hanın karşısındaki fırına gidiyorum. İnana bana izin verene kadar onun için pek bir şey yapamayabilirim, ama en azından bu akşam bir sonraki devriye için uyandıklarında ekibimin karnının doyduğundan emin olmalıyım. Han her zamanki gibi akşam yemeği verecek, ancak yemekleri neredeyse Calvin'inki kadar tatsız. Ancak fırın, pazardakilerden bile daha iyi etli börekler yapmasıyla biliniyor.

"Bir Gölge Katili," diyor orta yaşlı fırıncı, kapıdan içeri girerken kılıcına şaşkınlıkla bakarak. "Burada bir tane bulunduğunu duymuştum, ama yine de sizden birini, hele ki ikisini birden görmek nadir bir durum."

Haklı. Gölge Katilleri görev süreleri boyunca kendi hallerinde takılıyorlar, ara sıra yerel bir tavernada yemek yemek dışında geçici ikametgahlarından nadiren ayrılıyorlar. Kısmen gece vardiyasında olmaları yüzünden, ama aynı zamanda benim türümün özellikle soruşturmalara ve tutuklamalara yol açan aktif saldırılar olduğunda sıklıkla korkuyla karşılanmasından dolayı da böyle. Ama—

Beklemek.

Sözleri zihnimde yankılanmaya devam ediyor.

"İki derken neyi kastediyorsunuz?" diye soruyorum.

"Ha, bir tane daha vardı, birkaç gün önce. Muhtemelen karşıdaki handa kaldı. Senin bir arkadaşın, değil mi?"

Bütün Gölge Katillerinin yoldaş, arkadaş olduğu varsayımı kolaydır. Ama o, özellikle bir adam söz konusu olduğunda yanılıyor olurdu.

Çenemi sıkıyorum. Dişlerimin arasından konuşmamak için tüm irademi kullanıyorum. "Diğer Gölge Katili nasıl görünüyordu?"

Yüzü bembeyaz oldu ama yine de tarifini verdi. Her kelimesinde parmaklarım daha da sıkılaştı. O daha sözünü bitirmeden kapıdan çıktım, siparişimi iptal ettim. Hemen otele geri döndüm, merdivenlerden yukarı çıktım ve süitimize girdim.

İnana gitti.

Yatağı boş.

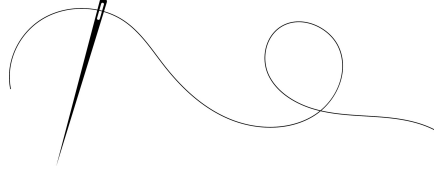
Gölgelerim, yükselen paniğimin yankısıyla uğulduyor. Tembel hayvan patileriyle battaniyelerini yokluyor, örtülerinin altına sürünüyor. Alçak

hırıltısı beni yastığı kenara itmeye zorluyor.

Orada bulduğum notu okudukça öfkem daha da artıyor.

Onu yumruğumla eziyorum.

İnanmak

Öğleden sonra geç saatlerde etrafım hayaletlerle çevrili oluyor. Ne ruhlar, ne de gölgeler. Sadece geçmişten, ürkütücü derecede tanıdık bir tablo.

Dunway, tam da hatırladığım gibi. Aynı ana yol, uzaktaki aynı orman. Güneşin ufukta batışı, Cassia Dağları'nın üzerine eğik bir şekilde altın rengi bir parıltı yayması, öğleden sonra ile akşam arasındaki saatlerde her gün olduğu gibi görünüyor.

Tek fark, Dunway'in artık boş olması.

Titreyerek ödünç aldığım atımdan indim ve binek atını ana yol üzerindeki ilk evlerden birinin dışındaki kırık bir çite bağladım. Dün tek kuruş harcamamış olmam, bu sabah bir at edinmemde işime yaradı. Bu, kolay olduğu anlamına gelmiyor elbette. Ahır sahibi, randevusuz at arayan bir yabancı olarak bana şüpheyle baktı. Tek yapmam gereken maskemi göstermek, kendimi Eldeen'in mevcut Gölge Katili'ne hizmet eden bir Çağırıcı olarak tanıtmak ve belediye başkanına Gölge Katili'nin işlerini engellediğini kendisinin mi yoksa benim mi söylemem gerektiğini sormaktı. Bundan sonra, daha fazla soru sormadan paramı aldı ve hatta gideceğim yere nasıl gideceğimi bile tarif etti.

Sorunlarım bununla bitmedi. Hala buraya varmam gerekiyordu ve çocukluğumdan beri ata binmemiştim, hele ki yalnız seyahat etmemiştim. Zamanın yarısında doğru yöne gidip gitmediğimi bile merak ettim.

Sonra tanıdık bir his geldi ve eve yakın olduğumu anladım.

Şimdi buradayım ve kanıma işleyen, kemiklerime kadar işleyen o ürpertiye karşı koyamıyorum; bu ürperti soğuk havadan değil, içimden geliyor. Buraya gelmekle doğru mu yaptım?

Yavaşça yolda ilerliyorum, pencereleri tahtalarla kapatılmış ve cepheleri dökülmüş boş evlerin yanından geçiyorum. Bazı binaların duvarlarında korkunç oyuklar, çatılarda yırtıklar veya menteşelerinden sarkan kapılar var. Tek ses, ayak seslerim ve ormandan gelen ara sıra bir kuzgunun ötüşü. Attığım her adımda, önümde yürüyen kendimin daha genç bir versiyonunu görüyorum.

Altı yaşındaki İnana, annesinin elini tutarak fırından ekmek alıyor.

On yaşındaki İnana, buğday tarlalarını çevreleyen çitin üzerinden tırmanıp diğer tarafa geçiyor ve ötesindeki ormana bakarken ilk kurgusal kelimelerini fısıldıyor.

On dokuz yaşındaki İnana, Henry tarafından ilk kez burada, Beltane Arifesi'nde köşe başında öpüldü.

Büyüdüğüm eve yaklaşırken dişlerim birbirine çarpıyor; soluk taştan, sazdan çatılı, iki katlı bir ev, dışarıda kurumuş bir bahçe. Ön kapı yok ve pencereler paramparça. Yürüyüş yoluna yaklaşıyorum ama ayaklarım daha fazla ilerlemeyi reddediyor. Evin içinde görebildiğim tek şey karanlık, belki birkaç devrilmiş mobilya parçası, ama daha fazlasını görmeye dayanamıyorum. Anne babamın kurtulamadığını zaten biliyordum. Onların ne kadar acı çekmiş olabileceğini görmek bunu daha iyi hale getirmeyecek.

Buraya tek bir amaçla geldim.

Anılarım.

Annemin ve babamın evinden çıkarken kısa ve keskin nefeslerimi yutuyorum, şehrin diğer tarafına doğru ilerlerken adımlarımı hızlandırıyorum. Geçtiğim tüm yıkımdan başım dönüyor. Açık, boş evler, terk edilmiş işletmeler. Dunway'i böyle bırakmak büyük bir israf gibi geliyor. Yeniden inşa edilebilirdi. Kurtarılabilirdi.

Ama hayır, elbette bu halde bırakıldı.

Çünkü bu bir uyarı niteliğinde.

Bir örnek.

Çoğu kişi için bu şu anlama gelir: Günahsızlar olmadan işte böyle olur. İşte bu yüzden bize ihtiyacınız var.

Gerçeği bilen az sayıda kişiye şöyle diyor: Bize karşı gelirsenez işte böyle olur.

Sonunda, yetişkinlerin yuvasına ulaştım. Terzi dükkanına. Sanat gibi bir şeyle uğraşmama izin verilen ve bunun için sadece hafifçe kınandığım tek yer orasıydı.

Hapse girmeden önce bulunduğum son yer burasıydı.

Titreyen ellerimi yumruk yapıp, o zaman yürüdüğüm aynı yoldan geri dönüyorum; adımlarımın ne kadar hafif, umudumun ne kadar parlak olduğunu hatırlıyorum, dükün alayının yapılacağı ana caddeye doğru ilerlerken. Şimdi de aynı adımları atıyorum, kalbim kendi saflığının anılarıyla acıyor. Tanrım, o zamanlar ne kadar mutluydum, kapımdan dışarı adım atmakla muhafızlar tarafından yakalanmak arasındaki o anlarda.

Hayatımın mükemmel olacağından emin olduğum, kısa ve güzel bir mutluluk anıydı. Dunway'in bir dükü vardı ve Henry evdeydi. Aşkımı her an görebilecektim. Beni kollarına alacak ve birkaç hafta içinde evlenecektik. Elbette evlenecektik, çünkü bir an daha beklemeye nasıl dayanabilirdi ki?

Bunlar, kalbini ancak nazikçe kaptırmış bir kadının düşünceleri idi.

O muhafızları gördüğüm, yolumu nasıl kestikleri, bana nasıl dik dik baktıkları ve sonra kollarımı nasıl tuttukları anı hatırladığım yerde, olduğum yerde donakaldım. Kalbim o anki gibi korkuyla, kafa karışıklığıyla, aptalca kurduğum tüm umutların yerle bir olacağı hissiyle sarsıldı.

Gözlerim donuk bir şekilde arkamı döndüm, tıpkı muhafızların beni döndürüp evime doğru götürmeleri gibi. Sonra da evimin önünden geçirdim. Yanımızdan geçen komşularına nasıl seslendiğimi hatırlıyorum. Çoğu durdu ama hiçbirini beni savunmak için tek kelime etmedi. Hiçbiri ne olduğunu sormadı. Bazıları ise hiç durmadı bile.

Kasabada yaptığım o korkunç yürüyüşün en acı hatırasını hatırladıkça ayaklarım birden durdu. Bu hikayeyi başkalarıyla paylaşırken anlatmaya cesaret edemediğim bir hatıra.

Annemi ve babamı burada gördüm.

İşte tam bu noktada gözlerime baktılar, kaşlarını çattılar, ama endişeyle değil.

Küçümseyerek.

Anne başını salladı. "Şimdi ne yaptı acaba?" diye mırıldandı.

Ve onlar da yanlarından öylece geçip gittiler.

Onların beni götürmelerine izin verdiler.

Hiç umursamadılar.

Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. Artık öfkelenemiyorum bile. Üzülemiyorum. Çünkü anne babam, lanetli çocukları—yılın en uğursuz gecesinde doğan, yalan söylediği için sürekli azarlanan, ormanda gömülü bulduğu bir romanı okurken yakalanan kız—köy hapishanesine götürülürken ilgisizce izleseler de, onları suçlayamam.

Çünkü öldüler.

Yalanlarım için.

Sanatım için.

Ölümden kurtuluşum için.

Ve hâlâ pişman olup olmadığımı bilmiyorum. Başkalarının başına ne geleceğini bilsem bile, yine kaçıp gitmeyeceğimi hâlâ bilmiyorum.

Gözyaşlarımı yutarak yürüyüşüme devam ettim, bacaklarımın bu noktada ne kadar güçsüz hissettiğini hatırladım. Yorgunluktan değil, sadece... hayal kırıklığından. Acıdan.

Hapishanenin önünde durdum, midem bulanıyordu, parmaklıkları pencerelerini inceledim. Bazı parmaklıklar tamamen sökülüp yere atılmıştı. Sonra yarı kırık ön kapıyı ve kan lekelerinden kaynaklandığını tahmin edebileceğim koyu lekelerle kaplı verandayı gördüm. Derin bir nefes alarak içeri girdim, şerif ofisinin yanından yavaşça geçip hücrelere doğru koridorda ilerledim. En uçtaki açık hücreye yaklaştıkça nefeslerim daha hızlı ve keskinleşti.

İşte bu kadar.

Burada tutuldum.

Kaçtığım yer.

Dışarıda duruyorum, kendimi toparlamak için birkaç saniye gözlerimi kapatıyorum. Nefesimi biraz olsun kontrol altına aldıktan sonra gözlerimi açıp içeri giriyorum.

Hatırladığım gibiydi. Taş duvarlar, en uzaktakiler demir parmaklıklarla çevrili, ikisinde hâlâ kendimi kurtardığım parçalanmış ipler duruyor. Yerde her yer küflü saman.

Ve kan. Çok fazla kan, koyu renkli ve... her yerde.

Elimle ağzımı kapatıp birkaç derin nefes daha alıyorum.

İçimdeki her şey kaçmak istiyor. Bu deneyimi nasıl yeniden yaşayabilirim ki?

Ama bunu yeniden yaşamalıyım. Çünkü anılarımın canlandığını, keskinleştiğini, parladığını şimdiden hissedebiliyorum. Tam oradalar, onları ortaya çıkarmamı ve sonunda onlarla yüzleşmemi bekliyorlar.

Titreyen bacaklarımla karşı duvara doğru ilerledim, sırtımı duvara dayadım ve tıpkı o zaman zorla yaptırıldığım gibi kollarımı kaldırdım. Zihnimde gardiyanların beni parmaklıklara bağladığı görüntüler belirdi. Saatlerce yalnız başıma bekletilirken hıçkırıklarım ve feryatlarım duyulmadı.

Saat.

Saat.

Sonra o.

Henry.

O umut ve mutluluk, onun kim olduğunu, neye dönüştüğünü öğrendikçe acı bir hayal kırıklığına dönüştü.

Sonra öfke. Nefret. Ve çelik gibi sağlam kararlılığım.

Parmak uçlarımı bileğime doğru eğdim, dikiş iğnesini bileğimden nasıl çıkardığımı hatırladım. Henry'nin derimi kestiği her santimin acısıyla nasıl mücadele ettiğimi, iğneyi bağlama iplerine sürterek, elim serbest kalana kadar o ipin her lifini nasıl yıprattığımı hatırladım. Bileğimden çıkardığım ikinci iğneyi de hatırladım.

Elimle tıpkı boynunu kestiğim zamanki gibi bir hamle yaptım.

Ve daha sonra...

Bir sonraki anı netleştikçe içimden bir ürperti geçiyor. şimdiye kadar sadece bulanık olan bir anı.

Henry'nin karnımı delip geçen yakıcı acısını hatırlayarak öne doğru irkildim...

Beni bıakladı.

Avucumu karnımın üzerine yayıyorum. Unuttuğum yaranın zerine. Artık izi bile kalmamış yaranın üzerine.

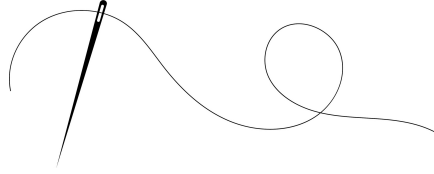
Bu da neyin nesi?

Gözlerim buğulaniyor, kısmen gözyaşlarından, kısmen de görüşümü kaplayan anılardan. Tanrım, şimdi hatırlıyorum.

Ben hatırlıyorum...

KIRKINCI BÖLÜM

İnanmak

*A*cı göz kamaştırıcı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve neredeyse bayılıyordum. Henry bıçağı çıkardı, bana verdiği yaraya bakınca gözleri faltaşı gibi açıldı. Arkasına döndü, kendi kendine mırıldandı ve bulanık gözlerim ondan odanın kenarlarına, hareketle dolu gölgelere kaydı.

Henry'nin avucuna mırıldanırken çektiğim o büyüyen karanlığa, gölgelere odaklanıyorum. Belki onu öldüremem. Belki sadece yaralayabilirim. Ama eğer sonum buysa, şiddetle öleceğim. Son nefeslerimle olabildiğince çok acı çektirmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Henry bana döndü, bıçağı havada tutuyordu ama ben tekrar iğnemle hamle yaptım, yanağında bir yara açtım ve boğazının yan tarafına sapladım. Zayıf silahımı tutamadım, bu da diğer bileğimi bağlayan ipleri kesecek bir şeyim kalmadığı anlamına geliyordu. Geriye doğru sendeledi ve Gölgeler ilgi ve açlıkla kıvranıyordu. Gözleri nefret dolu bir bakışla benimkine kilitlendi. Sevdığım adamın bana böyle bakacağını asla hayal edemezdim.

Aşkın bu kadar çirkin bir hal alacağını asla hayal edemezdim.

Çok ölümcül.

Gölgeler fenerin kenarına dayalı topuğundan yakalarken, onun nefretine şeytani bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Gölgeler pantolonunun paçasına doğru tırmanırken çırpınıyor ve hareketleri yukarıda sallanan feneri sarsıyor.

İşte o sırada hemen kenarda duran Gölge'yi fark ettim. Diğerleri gibi aç değildi. Sessizdi. Sabırlıydı. Meraklıydı.

Ama boş, simsiyah gözleri benimkilerle buluştuğunda bir şeyler değişiyor. Onun ilgisini çekmeyi başardım. Boğazımı temizliyorum, dudaklarımdan kaçmaya çalışan hıçkırıklara boğuluyorum. Ama ağlamak yerine mırıldanıyorum. Sonra şarkı söylüyorum. Hangi kelimeleri söylediğimi bilmiyorum ama onlarla öfkemi ifade ediyorum. Herhangi bir Gölge'ninki kadar ölümcül olan susuzluğum intikam içindir. Ölüm. Şiddet.

Gölge, uzun ve ince uzuvları ve ifadesiz, boş bir yüzü olan bir yaratık olarak tüm boyuna yükseldi. Gölge parmaklarını uzatarak Henry'ye yaklaştı. Gözlerim, şimdi boynuna, ona verdiğim yaraya bir gölge parçasının girdiği yere pençeleriyle saldıran eski nişanlıma kaydı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Arkasındaki gölge ona doğru yaklaşıyor.

Henry donakaldı ve kulağıma ıslak bir ses ulaştı. Aralanmış dudaklarından kan sızıyordu.

Sonra birkaç şey birden olur.

Uzun bir pençe gibi ince bir gölge parçası başımın üzerinden geçerek tavan kirişini çatlatıp feneri saman yığınının devirdi ve hücrenin yarısını karanlığa boğdu. Bir başka gölge parçası da bağlı bileğime doğru sıçradı. Hafif bir acı hissettim ve bileğim kurtuldu. Henry dizlerinin üzerine çöktü. Sonra yüzüstü yere düştü.

Gölge, bedeninin arkasında duruyor, yumruğunun içinde insan kalbi sıkıca kenetlenmiş.

Nefesim kesildi ve tıpkı o zaman olduğu gibi duvara yığıldım.

Bu da neydi öyle?

Ne...

Aman Tanrım...

Bu muydu?

Gölge, Henry'yi öldürdü. Bunun benim suçum olmadığını söyleyebilirdim, ama şimdi hatırlıyorum, şarkımla nasıl yalvardığımı. Her notaya, her kelimeye nasıl öfke kattığımı, yaratığa nasıl seslendiğimi.

Ve yaratık itaat etti.

Nefesimi tutarak, Henry'nin bedeninin düştüğü kan lekeli toprağa bakıyorum. Bacaklarım bana koşmamı, bu küflü saman yığınınından inip bir an daha hiçbir şey hatırlamamamı yalvarıyor ama...

Koşamıyorum.

Hatırlamam gerekiyor.

Yavaşça gözlerimi kandan, gölgenin elinde korkunç avıyla durduğu yere çeviriyorum.

“Onu... sen öldürdün,” diyorum, sesim boş. İki elim de serbest, onları karnıma bastırıyorum. Sıcak kan parmaklarımın arasından sızıyor ve görüşümün kenarları bulanıklaşıyor.

Gölge, Henry'nin kalbini yere bırakıp hızla yaklaşıyor. Dik oturmaya, ayağa kalkmaya, koşmaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum.

Bunun ne anlamı var ki?

Bu yara... Bundan kurtulamayacağım. Bir şifacı olmadan olmaz, hele de kim beni –dükün itaatsiz kurbanını– bir cerraha götürür ki? Hele de Henry'nin gözümün önünde öldüğünü gördükten sonra. Hayır, bu iyi sonuçlanamaz. Sadece sonlanabilir.

İyi ki onu yolda yanıma almışım.

Gölge önümde çömelirken irkildim. Örümcek benzeri parmakları göğsüme doğru uzandı ve kaburgalarımın içine uzanıp kalbimi çıkaracağını bekledim. Acı şokunun gelmesini bekledim... ama gelmedi.

Gölge, yarı saydam avucunu göğsümdeki kesiğin üzerine bastırıyor ve ondan yayılan tuhaf bir hüzün hissi duyuyorum.

“Şu anda bana merhamet mi gösteriyorsun?” Bu kadar acı çekmeseydim gülebilirdim. Burada bana Gölge Varlıklarından korkmam öğretilmişti, oysa sevdiğim adam, hayranlık duymam öğretilen Günahsızlardan biri, gerçek canavardı.

Yaratık samanların arasında eşeleniyor. Gözlerimi kırpıyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor. Gözlerimi odaklamaya zorladığımda, Gölge'nin parmak uçları arasında gümüş bir parıltı görüyorum. Dikiş iğnelerimden biri. Onu bana doğru tutuyor ve ben başımı sallıyorum. "Bu dikerek

kapatabileceğim bir yara değil," diyorum ama karnımı fark edip etmediğini merak ediyorum. Dikkatini göğsüme vermiş gibi görünüyor.

İçimde bir tür hayal kırıklığı dalgası yükseliyor ve bir sonraki göz kırpışında kendi yüzümün bana baktığını görüyorum. Mükemmel bir kopya. Gölge bir ayna.

Korku baş gösterir, ancak kısa sürer.

Bıçak yarasıyla mı yoksa bir Enkarnasyon tarafından mı öldürüleceğimin ne önemi var?

Yine de, yansımamın gölgeden oluşmasını görmek tuhaf bir his.

Yüzümdeki gölge iğneyi savuruyor, sonra göğsündeki aynı yaraya işaret ediyor. Tahmin ettiğim gibi, karnında hiçbir şey yok. Bıçaklandığımı anlamıyor.

Göğsünden benimkine doğru işaret ederek iğneyi tekrar bana uzatıyor.

İç çekerek iğneyi kabul ediyorum.

Dudakları—benim dudaklarım—memnun bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve benim duruşumu taklit ederek geri çekilip karşıma oturuyor.

Şimdi fark ediyorum ki bu Gölge ne kadar zekiymiş. Dikiş iğnesinin ne olduğunu ve neler yapabileceğini biliyor. Ve yüzümün, kıyafetlerimin, vücudumun kopyasını çıkarabiliyor...

Kalbimde sıcak, hüznü ve korkunç bir şeyler birikiyor. "Beni uzun zamandır izliyorsun, değil mi? Hep hikayeler fısıldadığım kişi sen misin?"

Tepki vermiyor ve vermesini de beklemiyorum. Gölge konuşamaz. Sesleri yok.

Yaratık bana cesaret verici bir şekilde başını salladı, gözlerini tekrar göğsümdeki yaraya indirdi. Sonra Henry'nin atılmış kalbini aldı, kanlı topraktan diğer iğneyi kaptı ve içinden bir gölge ipliği geçirdi. İğneyi kalbe saplayıp ipliği çektiğinde midem bulandı. Sonra tekrar.

Tekrar.

Tekrar-

Ani bir sarsıntıyla anıların derinliklerinden sıyrılıyorum.

Elimi elbisemin içine uzatıp yamalı kalbimi çıkarırken vücudum titriyor.

Düzgün dikişlere, rengarenk kumaşlara bakıyorum. Kalplerimi o kadar tutkuyla, o kadar coşkuyla, o kadar... aşinalıkla ördüm ki. Sanki daha önce yapmışım gibi. Sanki atan, nabız gibi atan bir patchwork kalbi, sadece Zavallı Yuva'da anlattığım hikâyede değil, daha önce de görmüş ve hissetmişim gibi.

Ben hatırlıyorum-

"Dur," dedim, Gölge'nin Henry'nin kalbinden ördüğü bu korkunç dokuya daha fazla dayanamayarak. Kalp artık gölge ve kas damarlarıyla örülmüş, yamalı bir ucube haline gelmişti.

Gölge çabalarını durdurup başını yana eğdi. Gölge gibi saç tutamları, tıpkı benimkine benzeyen yüzünün üzerine düştü. Ondan yayılan bir huzursuzluk sezdim, bu yüzden sesimi yumuşattım.

"Başka bir şey dene," diyorum, son kelimeyi söylerken boğazım düğümleniyor. Yaralarımın kanamasının durup durmadığını ya da sadece hissizleşip hissizleşmediğimi anlayamıyorum. Tek bildiğim, görmek istediğim son manzara bu değil. Ağır ve güçsüz olan elimi göğsüme götürüyorum. "Önce onu dikmeyi dene."

Gölge benden kendi saç kesimine bakıyor. Bana, sanki "Sen de mi?" der gibi, anlamlı bir bakış atıyor. İfade o kadar insani, o kadar gerçek ki, belki de ben onun kopyası mıyım diye düşünüyorum.

İtaat ediyormuş gibi yaparak iğneyi göğsüme götürüyorum ve dikiş atma hareketlerini taklit ediyorum.

Gölge, tatmin olmuş bir şekilde beni taklit eder, ancak çok daha inandırıcı bir şekilde, yaranın içinden gölgeler geçirir.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Sanırım bir süre gözlerimi kapatacağım.

Bir sonraki açışında, Gölge bana doğru ışıldıyor ve kusurlu dikiş çizgisini işaret ediyor.

"Şuna bak," diyorum öksürerek. "Sanat eseri yarattın. Bütün mesele bu, biliyor musun? Kırık bir şeyi tamir etmek bile sanattır. Tamir ettiğin her şey yeni olur."

Ne dediğimi bilmiyorum.

Ben nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Gölge, dudaklarımla sırtıarak bana doğru sürünüyor. Sanki elini tutmamı istiyormuş gibi elini uzatıyor. Sanki parmaklarımızı birbirine kenetleyip kız kardeşler gibi şehirde neşeyle dolaşabilirmişiz gibi. Benden ne istiyor ki? Ölmekte olduğumu göremiyor mu?

Ancak öfkem altında bir de şefkat var. Bu canavar düşmanımı öldürdü. Kendi çarpık yöntemleriyle de olsa bana yardım etmeye çalıştı.

Duvara daha da yaslandım, üzerime garip bir uyuşukluk çöktüğünü hissettim.

"Öldüğümde bedenimi yiyecek misin? Yüzümle mi bedenleneceksin?"

Yaratık elini indiriyor, omuzları çöküyor. Sonunda gözleri karnıma iniyor. Gölgele eller yüzümü çerçeveleyiyor ve kendi gözlerim de dehşetle bana bakıyor.

"Benim için mi yas tutuyorsun?" Kahkaha attım ve bunun hâlâ görmek ya da hissetmek istediğim son şey olmadığını fark ettim. Ve şu an hissettiğim gibi hissetmek de istemiyorum. Ne kayıtsızlığımı ne de ona duyduğum sempatiyi istiyorum.

Ateş, öfke ve zafer istiyorum.

Göğsümde korlar kıvılcım saçıyor.

Son nefesimi verirken.

"Hadi bakalım," diyorum. "Bedenimi ye. Sadece bana bir şey söz ver."

Gölgenin yüzünden bir gölge gözyaşı süzülüyor.

"Çıkarken muhafızları öldürün."

Gölge alnını benimkine dayadı, öfkesi benimkiyle buluştu. Ve ben bir sonraki konuşmamı yaptığımda, yaratık da konuştu.

Seslerimiz bir.

"İntikam al."

Anı orada sona eriyor. Yamalı kalbime bakıyorum, gözlerim gölgenin ellerinde tuttuğu o korkunç, gölgeyle işlenmiş kalple kaplanmış durumda.

Ellerim.

Gölgenin elleri.

Bu ne anlama gelir?

Bu, şu anlama gelemez...

Ben...

Koridordan gelen ayak sesleri duyuldu.

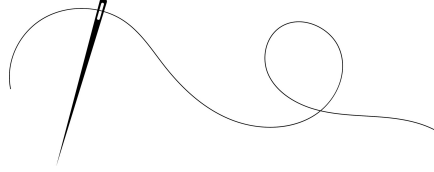
Kasılmadım. şaşırmadım bile. Dominic'in beni bulmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Nereye gittiğimi saklamaya çalışmadım, çünkü sadece bir adım önde olmak istiyordum. Gözlerimi kaldırdım, alt dudağım titriyordu. "Seni bekliyordum—"

Sesim boğazımda düğümleniyor.

"Öyle miydin?" Henderson hücreye giriyor.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

İnanmak

Aceleyle ayağa kalktım ama sırtım duvara dayalı olduğu için gidecek yerim yoktu. Tek yapabildiğim, Henderson'ın hücrenin hemen içinde durmasını izlemektir. Köprü çökmesinden sonra Gölge'lerden kaçmaya çalışırken onun ve ekibinin öldüğünü ummuştum ve Eldeen'e vardığına dair hiçbir haber alamayınca dileğimin gerçekleştiğini düşünmüştüm. Eğer hayatta kalmış olsaydı, işleri bizim için olabildiğince zorlaştırmak için önce oraya ulaşmaya çalışırdı herhalde.

Ama yanılmışım.

Çünkü işte burada, en sevdiği Çağırıcısı yanında ve yüzleri örtülü, beyaz cübbeler ve gümüş eldivenler giymiş iki adamla duruyor. Bakışlarım yabancıların kalçalarındaki kılıçlara takılıyor. Daha önce hiç böyle adamlar görmemiştim, ama peçeleri, cübbeleri ve yakalarındaki yedi güneş ışınlı altın armalar (Kral Kaelum'un kraliyet amblemi) göz önüne alındığında, bunlar kutsal adamlar olmalı. Kiliseden silahlı rahipler.

Çocukluğumdan beri bir kiliseye adım atmadım, o da sadece haftalık ayinler içindi. Dunway'in şapelinde sadece bir papaz ve birkaç yardımcı vardı. Muhafız yoktu. Kutsal askerler yoktu.

Onlar benim için burada olmalılar.

Bu tam bir tuzaktı.

"Notu sen mi bıraktın?" diye soruyorum, gözlerim tekrar Henderson'a kayıyor. Gözümün ucuyla pencereleri inceliyorum, hepsi de demir

parmaklıklarla kapalı. Bu hücre neden pencereleri zorla açılan hücrelerden biri olmasın ki?

"Evet, yaptım," diyor kadın  ağırıcı.

Onu muayene ettim ve Dominic'in ona verdiği yaranın hiçbir izine rastlamadım. Belki de onu ölümcül bir yerden vurmamıştı. Ya da belki de Henderson onu kendi kanıyla iyileştirmişti. Her ne olursa olsun, onun kendini beğenmiş yüzünü görmek beni hiç memnun etmedi. "Tera Holmes' n beni de suçlu hissettirmesini mi ayarladın?"

"Ona eski bir arkadaşının hayatta olduğunu ve şehirde olduğunu söyledim," diyor. "Göreviniz bitmeden önce sizi bulmasını bekliyordum ve birbirinizi buldunuz."

Henderson, ses tonunda sabırsızlıkla, "Abigail, eğer y nlendirilirseniz doğru olanı yapacağınız konusunda ısrar etti," diyor. "Mantıklı olanın siz olduğunuzu söyledi, ancak Abigail'in tahmin ettiği gibi doğrudan kiliseye gitmek yerine buraya geldiniz. Neden?"

Alaycı bir şekilde, "Gerçekten kendimi teslim edeceğimi mi sandınız? Eğer  yleyse, beni burada nasıl buldunuz?" diye soruyorum.

Henderson'ın ifadesi karardı, ancak Abigail yatıştırıcı bir tonla  ne  ıktı. "Sizden çok önce Eldeen'e vardık, bu yüzden Bayan Holmes ile konuştuktan sonra harekete geçmenizi bekleyerek grubunuzu zaten g zetliyorduk. Ayrıca, bize bir iz bıraktınız, değil mi? Bulunmak istediniz."

Sözlerine çok sinirlendim. Kısmen de haklı olduğu için. Nereye gittiğimi veya ne yaptığımı gizlemedim, ahır sorumlusuna bir  ağırıcı olduğumu açıkça belli ettim. Ama bunu Dominic'in nereye gittiğimi bilmesi için yaptım, bu pisliklerin değil. Tanrım, neden bunun bir tuzak olduğunu anlamadım?

Abigail, sanki kurtarmaya çalıştığı vahşi bir hayvanmışım gibi, sinir bozucu derecede sakin sesiyle tekrar konuştu: "Buraya kefaret ödemeye geldin, değil mi? Henderson köprüde Dunway'den bahsettiğinde şaşırdığını anladım. Kafan karışmıştı. Yaptıklarının sonuçlarını bilmiyor olmalısın. Ya da belki de sadece bir kazaydı. Her neyse, tövbe edebilirsin."

Sırtımı duvara daha da yaslıyorum. "Kendimi o kahrolası krallığa teslim ederek mi?"

Henderson, "İlla da taç olmak zorunda değil," diyor ve yanlarında duran peçeli adamlara işaret ediyor. "Eğer gerçekten tövbekarsanız, kendinizi kilisenin merhametine bırakabilirsiniz."

Soğuk bir kahkaha attım. Elbette, benim velayetimi kimin alacağı onun için önemli değil, yeter ki ödülümü alsın ve bir Gölge Katili olarak yaptığı iyi işler için takdir görsün. Bu kadar ileri gitmesine neden olacak kadar ödülümün ne kadar yüksek olduğunu merak ediyorum. Belki de beni Bard'a kıyasla daha kolay bir hedef olarak gördü, ama ikimiz de onun saplantısını besleyecek kadar değerli olmalıyız.

Abigail, "Senin için de umut var," diyor. "Eğer tıpkı benim bir zamanlar yaptığım gibi kiliseden af dilersen, sen de Kutsal Çağırıcı olabilirsin—"

"Ben zaten bir Çağırıcıyım," diye çıkıştım.

Henderson, "Sen sadece bir kanun kaçağısın," diyor. "Bir Gölge Katili'ne hizmet ederken belki affedilmiş olabilirsin, ama Dominic Graves'i hiçbir yerde göremiyorum, sen görüyor musun? Seni çoktan serbest bırakmadığını kim söyleyebilir? Senin sözüne kesinlikle güvenemem ve rahipler de şahitlerim. Onlar da senin sadece yalnız bir kanun kaçağı olduğunu varsayabilirler."

Öne sürdüğü şey karşısında kalbim hızlanıyor. Kuralları çiğneyebilir. Yeter ki artık başka bir Gölge Katili tarafından istihdam edilmediğimi düşündüğünü söylesin, beni tutuklayabilir.

"Akıllıca seçim yapın," diyor. "Bu ancak tutuklanmanızla sonuçlanabilir, bu yüzden kilisenin affını mı yoksa kraliyetin adaletini mi tercih edeceğinize karar verin."

Bakışlarımı ondan Abigail'e, sonra da silahlı rahiplere çevirdim. Kapıyı kapatmışlardı, tek kaçış yolum orasıydı. Kenara çekildim ve ayağım samanların altında sert bir şeye bastı. Kısa bir bakışta, büyük ölçüde gömülü bir metal parıltısı gördüm. Bu ne olabilirdi ki...

İçimde bir umut ışığı yeşeriyor. Emin olmak için ayağımı tekrar hareket ettirip şeklini inceliyorum.

Ama düşündüğüm şey olmalı.

Henry beni bıçakladıktan sonra bıçağı yere düşürdü. Gölge onun kalbini çıkardıktan sonra.

Abigail daha da yaklaşıyor. "Tövbe etmek için günahlarınızdan arınmalısınız. Bırakın gitsinler, Bayan Westwood."

Gözlerimi kısa bir anlığına bıçağa çevirdim.

"İtiraf et," diyor, avuçlarını bana doğru uzatırken sesi yumuşak ve melodik. "Dominic Graves hakkında bildiğin her şeyi anlat bize."

Kanım donuyor. Mesele bu zaten. Sadece ödülümle ilgili değil; Dominic'i de alt etmekle ilgili.

Henderson, "O sandığınız kişi değil," diyor. "Onunla ilişki kurmak isteyeceğiniz türden bir Gölge Katili değil. Onun işleyiş biçiminde bir sorun var ve gerekirse son nefesime kadar bunun ne olduğunu bulacağım. Onun hakkında bildiklerinizi bana anlatırsanız, kutsal şahitlerimizin önünde itiraf ederseniz, affedileceksiniz."

"Bunu başarabilirsin," diyor Abigail. "Thornfal'da ilk konuştuğumuzda akli başında biri olduğunu biliyordum. Tıpkı benim gibi olduğunu biliyordum. Günah işledin, ama sadece hayatta kalmaya çalışıyordun. Tüm umudun tükendiğini düşündüğün için tekrar günah işledin. Bağışlanmanın sadece geçmişinin uzak bir hayali olduğunu sandın. Ama şimdi pişmansın ve kefareтини ödeyebilirsin. Doğruluk yoluna dönersen, kaybettiğin her şeyi geri kazanabilirsin. Hatta günahsız bile olabilirsin."

Dudaklarımı büzüyorum ama gülümsememi gizleyemiyorum. Bu sevinçten değil, şeytani bir eğlenceden kaynaklanan bir gülümseme. "Akıllı olanın ben olduğumu mu sandın? Benim hakkımda yanılıyorsun. Ben senin gibi değilim."

Kaşlarını çattı, sempatisinin yerini şok aldı. "Kötü biri olduğuna inanmayı reddediyorum. Bırak da seni kurtarayım—"

Çömeldim, bıçağa uzandım ve Abigail'e doğru atıldım. Boyumun uzun olması anında avantaj sağladı ve bileğini yakalayıp arkasına doğru büküğümde gözleri faltaşı gibi açıldı. Sonra onu yüzüstü çevirdim ve iki yıl önceki kurumuş kanımla lekelenmiş bıçağı boğazına dayadım. "Geçmeme izin ver."

Rahiplerin kılıçları çoktan kalkıktı ve Henderson yavaşça kendi kılıcını kınından çıkardı. Yüz ifadesi sakindi. Hatta eğlenmiş bile görünüyordu.

Bıçağın ucunu Abigail'in boğazına daha sıkıca bastırdım ve o çığlık attı. "Ciddi söylüyorum," dedim. "Geçmeme izin vermezsen onun boğazını keseceğim."

"Yap şunu," diyor Henderson, yavaşça bir adım daha yaklaşarak. Dövüş pozisyonuna geçme zahmetine bile girmiyor. Korkusuzluğu tedirgin edici. "Onu iyileştirebilirim. Sana ulaşmak için onu doğrudan bıçaklayabilirim. Bu arada rahipler kollarını kesebilir. Kanım yaralarını seni hayatta tutacak kadar iyileştirebilir. Buna ihtiyacım yok aslında. Sadece kalbin hala atıyorsa, ödülünün değeri daha yüksek."

Söz konusu organ buna tepki olarak isyan ediyor. Bu iş istediğim gibi gitmiyor.

"Ya boğazını kes ya da bıçağı bırak," diyor. "Sana verdiğim son seçenek bu."

Bıçak tutan elim titriyor. Tek bir bıçak darbesiyle Abigail'in kanını dökebilirim. Fırsatı yakalamalıyım. Bakalım Henderson bana ulaşmak için onu bıçaklamak konusunda blöf yapıyor mu? Dominic, Abigail'in Henderson'ın en sevdiği Çağırıcı olduğunu söyledi. Belki de sadece profesyonel bir ortaklıktan daha fazlasıdır. Belki de...

Tıpkı ben ve Dominic gibi.

Bu düşünce elimi daha da titretiyor. Bu insanlardan ne kadar nefret etsem de, bu kadının boğazını kesmeye gönlüm el vermiyor. Abigail dindar, cahil bir aptal. Saygı duyduğu şey yalanlar, ama bunun farkında değil. Ya da belki de savunduğu her şeyin altında sinsice gizlenen karanlığı keşfetmekten korktuğu için fazla bakmak istemiyor. Her iki durumda da onu öldüremem. Daha önce hiç kimseyi öldürmedim—

Henry'nin kalbinin Gölge'nin elinde olduğu anısı zihnimde bir anda canlanıyor.

Çok fazla tereddüt ediyorum.

Rahipler öne atılıp kollarımı zorlayarak Çağırıcıyı bırakmamı sağladılar. Biri bileğimi arkama doğru çekti, tıpkı Abigail'e yaptığım gibi, diğeri ise bıçağı parmaklarımdan almaya çalıştı. Dişlerimi gösterip tutuşumu sıkılaştırdım ve tüm öfkemi peçeli rahibe yönelttim.

Kalbimde nefret yanıyor, mide bulandırıcı, iğrenç, güzel bir öfke.

Bu, kanımda kaynıyor.

Cildimin yüzeyine çıkıyor.

Kollarımın üzerinden parmak uçlarıma doğru yayılıyor.

Rahip sonunda elimdeki bıçağı gevşettiğinde çılgılık atıyorum, ama bıçak yere düştüğünde, yokluğunun yerini karanlık dolduruyor, avucumun dibinde büyüyen minik bir gölge parçası gibi.

Hücreyi aydınlatacak bir fener ışığı yok.

Bu sefer değil.

Elimde bir Gölge beliriyor, uçan bir sincap şeklini alıyor. Rahip nefes nefese kalıyor, ama tepki veremedi. Gölge elimden omzuna, sonra da peçesinin altına sığıp sığıp. Rahip boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve önce yavaşça, sonra daha da şiddetli bir şekilde kasılmaya başlıyor. Daha da şiddetli.

Vücudu hareketsiz kalırken, peçesinin diğer tarafına kırmızı lekeler sıçrayarak peçeyi kanla boyadı.

Sincap, örtünün altından uçarak çıktı, örtüyü kaldırdı ve adamın kanayan göz çukurlarını, burun deliklerini ve dehşet içinde açılmış ağzını gördüm. Gölge elime ulaştığında kayboldu.

Tenime işledi.

Arkamdaki diğer elimde bir karıncalanma hissettim. İlk rahip yere düşmeden önce arkamda ikinci rahip kasıldı. Bir homurtu daha ve bu sefer sıcak ve ıslak bir şey başımın arkasına çarptı.

İkinci rahip de yere düşüyor.

Henderson, Abigail'i göğsüne yasladı, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde ölü adamları, gölgelerle örtülü ellerimi süzdü.

Olanlardan şok olmuş bir halde, bakışlarını istemsizce avuç içlerime çevirdim.

Az önce yaptığım şey.

Çünkü... o bendim.

Bu, öfkem ve irademin sonucuydu.

"Sen kimsin be?" Henderson'ın sesi titriyor ve şimdi aklı başına gelip kılıcını ciddi ciddi kaldırıyor.

"Geçmeme izin verin," dedim dişlerimin arasından.

“Sen...” Yüz ifadesi tiksintiyle buruştu ve ağzını Abigail’in boğazına yaklaştırdı. Dişlerini geãirdiđinde Abigail ığlık attı ve ben de onun bu anlık dikkatsizliğinden faydalanarak yanından koşarak geãtim. Ayaklarım, hızla atan kalbim kadar hızlı bir şekilde ayaklarımın altından uçuyordu. Hapishaneden fırlayıp sokağa doğru koştum, zihnim kafamdaki, kalbimdeki,... lanet olası bedenimdeki kaosu anlamaya çalışıyordu.

Çok ilerleyemeden belime şiddetli bir ağrı saplandı. Bacaklarım titredi ve yere yığıldım. Yanıma döndüm, bir kolumu arkama doğru bükerek bıçağı çıkardım. Abigail'i tehdit ettiğim bıçakla aynıydı. Henry'nin beni bıakladığı bıçakla aynıydı. Elim o kadar titriyordu ki bıçağı tutamadım ve elimden kaydı.

Henderson yaklaşırken geriye doğru sendeledim, kılıcı astroteürjik bir ışıkla parlıyordu.

Abigail hemen arkamdan geliyor, bacakları titriyor, avucunu bıçak yaralarına bastır mış. Gözleri benimkine kilitlendiğinde yüzünde alaycı bir ifade beliriyor.

Çok geãmeden Henderson önümde durdu, kılıcının ucu sadece birkaç santim uzaktaydı. Donakaldım. İçimdeki her şey uyarı çığlığıyla yankılandı. lmcl. lmcl. lmcl.

Peki neden silahını boynuma saplamıyor?

"Senin gibisi daha önce hiç olmadı," diyor sesi dehşet ve hayranlıkla titreyerek. "Sen... sandığımdan çok daha değerlisin."

Abigail yanımıza gelir, yerden bıçağı alır ve birkaç adım geriye sıçrar. Bıçağı savurur. "Onu ldrmeliyiz. Artık onun için hiçbir umut yok."

Henderson, gözleri ateş ve hırsla parlayarak, "Hayır," diyor. "Bu, kilisenin incelemek isteyeceği bir şey. Parçalara ayırıp, neler yapabileceğini görmek isteyecekler."

Abigail ona sanki aklını kaçırmış gibi bakıyor. "Yapamayız—"

"Bir şema çizin," diyor aceleyle. "Onu ışıkla hapsedeceğiz ve gümüşle evreleyeceğiz. Vagonda gümüş tuğlalarımız var. şemanın çevresini onlarla kaplayacağız. Sonra da kiliseyi çağıracağız."

Tuzağa düşürün...

Beni tuzağa düşür...

Işık ve gümüş renginde mi?

Artık benim hakkımda ne düşündükleri konusunda hiçbir şüphe yok.

Kendimi ne olarak görüyorum.

Abigail isteksizce itaat eder, yere çömelir ve toprak yolda çizgiler çizer. Eğer söylediklerine bu kadar odaklanmasaydım, Henderson'ın Çağırıcısına astroterapi şeması öğrettiğine şaşırırdım.

Beni gümüş ve ışıkla tuzağa düşürebileceğini mi sanıyor?

Ben?

Benim ne olduğum konusunda muhtemelen haklı, ama planı konusunda yanılıyor. İşe yaramayacak. Nalheim'in gümüş kapılarından iki kez geçtim. Bir yıl boyunca onun sınırları içinde yaşadım. Neredeyse her hafta, avizelerin ışığından göz kamaştırıcı derecede parlak olan Zavallı İn'in gümüş duvarlarıyla çevriliydim.

Başımı ağrıtabilecek kadar parlak.

Ama bundan daha kötü bir şey yok.

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçarken Henderson bana kaşlarını çatarak baktı. Tepeden vuran güneş ışığı yüzünden avuçlarımda karıncalanan karanlığı göremiyordu, ama ben hissedebiliyordum. Her tarafımı, içimi saran, her yöne yayılan ve özgür kalmak için yalvaran bir karıncalanma hissiydi bu. Alevli kılıcı görünce sinmişti, beni ne kadar çabuk öldürebileceğini biliyordu, ama yine de emrimi bekliyordu. Öfkemi istediğim ölümcül biçimde göstermesine izin vermemi bekliyordu.

Bakışlarım Henderson'dan Abigail'e kayıyor ve kanıma soğuk bir kararlılık doluyor.

Inana Westwood bugüne kadar kimseyi öldürmedi.

Ama ben yaptım.

Derin bir nefes verip öfkemi ve onunla iç içe geçmiş tüm karanlık duyguları serbest bırakıyorum. Gölgeler avuçlarımdan, bacaklarımdan, kalbimden fırlıyor. Biri Henderson'ın göğsüne saplanırken diğeri Abigail'in boğazını deliyor. İkisi de hareketsiz kalıyor, ama gölgelerim durmuyor. Kesmeye ve öfkelenmeye devam ediyorlar, beni, yeri ve havayı kanla ıslatıyorlar.

Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Tek bildiğim, bittiğinde kıpkırmızıya bulanacağım.

Gölgelerim etrafımda dans ediyor, duyamayacağım seslerle mırıldanıyor, omuzlarımı yatıştırıcı hareketlerle okşuyor.

Ayaklarımın üzerinde doğrulup topuklarımın üstüne oturuyorum ve ellerime bakıyorum.

Benim olmayan eller.

Benim olmayan eller.

Ve ben çılgılık atıyorum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Dominic

Onu görmeden önce varlığını hissettim ve atımdan inip kalan yolu koşarak gittim. Tembellik uluyarak, önden koşarken beni çekiştiriyordu. Gökyüzü gün batımının son ışınlarıyla kararmıştı ve göğsümde bir panik hissi vardı. Ahır sahibinin en hızlı atıyla bile buraya gelmem çok uzun sürmüştü. Neden onu yalnız bıraktım ki? Belediye başkanına rapor verirken neden onu yanımda getirmedim? Ona ne olduğunu bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz.

Henderson işin içindeyse olmaz.

Fury bacaklarımın daha hızlı hareket etmesine neden oluyor, bu da onun yaklaştığının kesin bir işareti.

Onun yokluğu, zihnimdeki mantıksal çılgınlığa rağmen duygularımdan kısa bir süreliğine de olsa uzaklaşmamı, her yeri saran bir uyuşukluk hissetmemi sağladı. Ama şimdi onu hissedebildiğim için duygularım bir gelgit dalgası gibi yükseliyor, üzerime çöküyor ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"İşte orada," diyor Tembellik, Gurur ve Şehvet aynı anda.

Onu şimdi görüyorum ama şahit olduğum her şeyi anlamıyorum.

Kadın, ıssız yolun ortasında iki büküm olmuş, etrafı kan ve vahşet içinde. Kopmuş uzuvlar ve et parçaları etrafa saçılmış. Gözlerim gümüş bir parlılıya, bir Gölge Katili kılıcına takılıyor ve kesinlikle Henderson'ın kılıcı olmasını ve yola saçılmış olanların onun vücut parçaları olmasını

umuyorum. Ama şimdi onun kaderiyle ilgilenemem. Her adımında ona yaklaştıkça tüm dikkatimi Inana çekiyor. Elleriyle yüzünü gömüp hıçkırırken, etrafında gölgeler kıvrılıyor ama şekilsizler, taşan duygularıyla dalgalanıyorlar. Bu nasıl olabilir? Gece henüz tamamen çökmemişken gölgeler onu nasıl çevreleyebilir?

Sonra fark ediyorum ki onları gözlerimle görmüyorum, güneş gözlüklerim aracılığıyla hissediyorum.

Bunlar gün ışığında görünmezler.

Tıpkı benimki gibi.

Bu da daha da mantıksız.

Güneşin batışının bıraktığı uzun gölgelerde güvende olan düzinelerce Gölge daha binaların arasına sızıyor. Karanlık tamamen çöker çökmez, bu vahşi Gölge de Inana'ya yığılacak.

Hayır. Bu olamaz. Onu kaybedemem. Onu kaybetmemeliyim.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Inana!"

Kasılıyor ve bir gölge uzantısı bana doğru uzanıyor. Derin bir kesikten kaçınmak için geriye doğru sıyrılıyorum, ancak karın bölgemden uyluğuma kadar uzanan bir çizgide derimi yakan bir acı hissediyorum.

Inana hızla arkasına döndü ve gölgeler kayboldu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüzü ve saçları kan içindeydi ama hıçkırarak ayağa kalktı. "Dominic."

Ona doğru yürümeye başladım, az önce ne olduğunu hala anlamıyordum ama umurumda da değildi.

O, bütün bir insan.

O güvende.

O hayatta.

Inana bir adım ileri attıktan sonra öfkeyle sesi yükselerek geriye doğru sıçradı. "Bu da ne?"

Birden durdum. Tanrım, çok yakınımda. Sadece üç adım ötede. Neden birden öfkелendi? Yoksa... korkmuş mu?

Göğsü hırıltılı nefeslerle kabarıyor, gözleri bacağıma kilitlenmişti. Bakışlarını takip ettim ve koyu renk pantolonumdan aşağı doğru akan kanı

gördüm. Ama benim kanım değildi. En azından çoğu değildi. Kesik yüzeyseldi; Gölge sadece bacağımı hafifçe sıyırmıştı—

Şişelerle dolu kılıfıma bakarken içimde bir korku hissi beliriyor. Saldırıda üç şişe kırılmıştı. İkisinde Calvin'in kanı vardı.

Üçüncüsü...

Hayır. Hayır. Hayır.

Kralın kanı değil. Herhangi bir şişe olabilir ama o olmasın.

"Bu ne biçim koku?" diye sordu İnana, sesi titreyerek. Başını salladı ve benden uzaklaştı. Bakışları sızan kandan ayrılmıyordu. "Geri dönmeyeceğim. Geri dönmeyeceğim. Geri dönmeyeceğim."

Onu inceliyorum, zihnim bu durumu anlamlandırmaya çalışıyor.

İnana tüm boyuyla doğruluyor ve Gölge'nin pelerini, simsiyah bir aura gibi etrafında dalgalanarak geri dönüyor. Bedenimin gözleri için hala görünmezler, ama Gölge'lerim onları görebiliyor. Yine de benimkiler tepki vermiyor. Tembellik hırlamıyor. Gurur bağırıyor. Sadece... izliyorlar. Büyülenmiş bir şekilde. "Asla geri dönmeyeceğim," diyor dişlerinin arasından, sesi alçak bir tonda. "Beni benden ayırdı, beni hak etmiyor, o—"

"İnana," dedim, bu da onu irkiltti.

Biraz olsun rahatlıyor. Gölge'ler kayboluyor ama sesi hâlâ o ürpertici tınısını koruyor. "O kan... O şuna ait..."

"Kral Kaelum," dedim, kelimeler dilimde soğuktu. "Neden buna tepki gösterdin?"

"O koku," diyor, kollarını kendine dolayarak ve geriye doğru büzülerek. "Dayanamıyorum, ama yine de... onu yutmak, pençelemek, öldürmek, onunla bütünleşmek istiyorum."

Gölge'ler omuzlarının üzerinde dans ediyor, vızıldıyor, titreşiyor, azalan ışıktaki giderek daha da belirginleşiyor. Kalbim yere düşüyor. Birdenbire gördüğüm her şey acımasızca bir anlam kazanıyor. "Ne kadar zamandır?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Ne kadar zamandır... bedenlenmiş haldesin?"

Bu kelimeyi duyunca ürperiyor, ben de ürperiyorum.

Cevabı beklerken nefesimi tutuyorum. Burada mı oldu? Az önce mi? Yoksa ben çok mu geç kaldım?

Bu benim hatam mıydı?

“Henry Berkham’ı öldürdüğüm günden beri,” diyor sesi boş. Yavaşça gözlerini bacağımdan aşağı sızan kandan yüzüme çeviriyor. Gözlerimiz buluştuğu anda geriliyor, kendi gözleri irileşiyor. Kollarını daha sıkı kendine sarıyor ve bir adım geri çekiliyor. “Bana ne yapacaksın?”

Ancak o zaman otomatik tepkimin farkına vardım. Bir elim zaten kılıcımın kabzasındaydı, diğer elim ise şişelerimin üzerinde duruyordu.

"Beni öldüreceksin," diyor.

Ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Ellerimi de hareket ettiremiyorum. En dindar Gölge Katili olmayabilirim ama Enkarnasyonları öldürmek için eğitildim. Enkarnasyonlar tartışmasız tehlikelidir. Kurbanlarını tüketirler. Bir zamanlar kurbanlarının arkadaşları ve sevgilileri olanları katlederler. Enkarnasyonlar gerçek insanlar gibi yaşayamazlar. Sadece çaldıkları hayatın bir taklidini yapabilirler. Bir Enkarnasyon için tek kader ölümdür ve ben buna asla itiraz etmedim. Hiçbirinin yaşamasına izin vermeye kalkışmadım.

Ama eğer söyledikleri doğruysa, o... o... İnana, onunla tanıştığım günden beri bedenlenmiş durumda. Yaşıyor. Nefes alıyor. Gülümsüyor.

Bu nasıl mümkün olabilir? Öldürdüğüm Enkarnasyonlara benzediğine dair hiçbir işaret göstermedi. Hiçbiri Gölgeler kadar güneş ışığına duyarlı değil, ama bir Enkarnasyonun gümüş kapılardan geçebileceğini veya gümüş duvarlarla çevrili olabileceğini, en ufak bir tepki vermeden yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Ve o sadece bir Enkarnasyondan çok daha fazlası. Kralın ele geçirilmesi zor Gölgelerinden biri. Kanına verdiği tepki bunu açıkça gösteriyor, ama neden şimdi böyle tepki veriyor? Açık şişeyi tuttuğumda yakınımdaydı—hayır, sanırım bu doğru değil. Hiç bu kadar yakın olmamıştı ve hiç bu kadar uzun süre kalmamıştı. Ona en çok yaklaştığı an, Thornfal'daki çatı katındaydı, o da şişeyi kapatmadan önce sadece bir anlığınaydı. O zamandan beri, kanı test ederken Çağırıcılarımı uzakta tutuyorum. Uyluğumdan aşağı damlayan miktar, maruz kalma süresini uzatıyor. Ben bile kokusunu alabiliyorum, havayı iğrenç tatlı aromasıyla bulandırıyor.

Yine de, onun ne olduğunu nasıl bilemedim? Gölgelerim nasıl bilemedi? Tembellik yanımda inerken, Şehvet ve Gurur da benim kadar şaşkın durumda.

Zihnimde kendi sesim yankılanıyor, çağırıcılarıma ilettiğim sözler.

Gölgeler artık Enkarnasyonları kendi türlerinden biri olarak görmüyorlar ve insanlara duydukları ilgiyi onlara da duymuyorlar.

Peki o zaman neden...nasıl...

Alacakaranlıkta giderek yaklaşan vahşi gölgelere dikkatimi çeviriyorum. İnana'yı açlık ve hayranlıkla izliyorlar.

Zihnim, onun hikâyeler ören sesinin anısıyla doluyor. Kendi elleriyle yarattığı anatomik kalpler... Gördüğüm hiçbir Enkarnasyona benzemiyor. İnsan sanatını kopyalayarak hayatta kalmaya çalışanlara benzemiyor.

Aksine, bunda başarılı oldu.

Shades'in ona bu kadar ilgi duymasına şaşmamalı.

Çünkü onun varoluşu başlı başına bir yalan. Sanat. Hayatın bir kopyası.

Derin bir nefes veriyor, omuzları sanki ruhu sönmüş gibi çöküyor. Alt dudağı titriyor ve dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Tamam," diye fısıldıyor sesi titreyerek. Kollarını yanlarına indirerek bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Yap şunu. Senin olmanı istiyorum."

Kalbim ikiye, üçe, binlerce minik parçaya ayrılmış gibi paramparça oluyor.

Yırtık göğsümdeki her şey "Hayır" diye bağırırken, zihnim "Evet, bunu yapmalısın. Ne kadar insana benzese de, bir Enkarnasyonun yaşamasına izin veremezsin. Bu şeyi öldür ve işi bitir." diyor. Kral Kaelum'un kan şişesi artık yok ve gölgelerinden biri Enkarnasyon oldu. Bu canavar, isyanın onlarca yıllık planını ve çalışmalarını mahvetti.

Kralın Gölgelerinden bazılarının çoktan bedenlenmiş ve öldürülmüş olma ihtimali her zaman vardı. Ama yine de denemeye kararlıydım. Ve çok yaklaştım. Çok çok yaklaştım. Bulmam gereken sadece iki Gölge kalmıştı.

İnana başından beri onlardan biriydi.

İsyanın başarısız olmasının sebebi o. Kralın bir daha asla ölümlü olmamasının sebebi de o.

Bana anlamlı bir baş sallaması verdi, yanaklarından süzülen gözyaşları yüzünü boyayan kanda ince çizgiler oluşturdu, sonra yavaşça arkasını döndü. "Lütfen, Dominic," dedi, sanki onu başsız bırakmama yardım etmek istercesine, ensesini açmak için saçlarını omzunun üzerinden attı. "Bırak sen ol."

Dudaklarından dökülen "lütfen" kelimesinin o kadar kederli tınısından nefret ediyorum, oysa geçen sefer zevkle söylenmişti. Aklım ne yaptığımı anlamadan ayaklarım hareket ediyor, yoldaki kanın içinde şapırdayarak ilerliyorum. Sonra onun arkasındayım, kan, et ve sarhoş edici bir şeyin kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Kollarımı ona sarıyorum, kollarını yanlarına bastırıyorum ve sırtını göğsüme şiddetle bastırıyorum.

"Nazik olma," diyor, kollarımın arasında gevşeyerek. "Gitmeye hazırım. Yaşamayı hak etmiyorum. Şimdi ne yaptığımı hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum."

Tembellik bacaklarının etrafını sararken, Şehvet ve Gurur da onu kuşatıyor, kan lekeli yanaklarını, saçlarını okşuyor. Kendi gölgeleri ondan yükseliyor, benimkilerle karışıyor. Nasıl gölgelere sahip olduğunu anlamıyorum. Enkarnasyonlar, bir insanı kopyalayıp etini tüketen tek bir Gölge'den ibarettir. Kendi gölge özlerini kullanabilirler, ancak bunlar açıkça ayrıdır, tıpkı benim üç Gölge'min benden ayrı hareket etmesi gibi. Nasıl mümkün olabilir? Nasıl mümkün olabilir?

Giderek artan umutsuzluğuma bir cevap gibi, görüşüm bulanıklaşıyor. Kendimi daha önce şahit olduğum aynı rüyada buluyorum; Inana ve Henry arasında olanları bana gösteren rüyada. Bakış açımın çaresiz bir seyircinin bakış açısı olduğunu sanıyordum, ama hiç de öyle değildi. Olayı o, Gölge, böyle görüyordu. Ama hayır, bu sefer bir rüya değil; bunlar Inana'nın şu anki düşünceleri, onu rahatsız eden anılar olmalı. Onları şimdi, yakınlık sayesinde onun rüyalarını deneyimlediğim gibi deneyimliyorum.

Her şeyin tekrar tekrar olup bittiğini izliyorum, ama bu sefer, Gölge'nin parmak uçları Henry'nin sırtına uzandığında, vizyondan kopmuyorum. Kemiklerin tatmin edici çıtırtısını, kaslarının ve kanının sıcaklığını, son nefeslerinin hırıltısını hissediyorum. Sonra Gölge'nin İnana için yas tuttuğunu, ona yardım etmeye çalıştığını hissediyorum. Onu çok uzun

zamandır izliyor. Beş yüzyıl önce, bir zamanlar bir kralla ruhu paylaştığı hayattan daha çok onu hatırlıyor. Şimdi hayran olduğu kadın, kimse bakmadığında ona en büyüleyici hikayeleri anlatan kadın ölüyor. Ona karşı öfkeyle yanıyor. İnana da aynı öfkeyi hissediyor.

Ardından, İnana'nın Gölge'ye teslim olurken öfke dolu son nefesini görüyorum. Bir savaş çılgılığıyla Gölge, İnana'nın bedenini tüketiyor. Her zaman varsaydığım gibi, Gölge'nin bir insanı yiyip bedenlenmesi şeklinde değil. Bunun yerine, İnana'nın bedenini sararak onu kendi gölgeli formuna çekiyor; boğucu bir şiddetle değil, hüznü, veda eden bir kucaklamayla. Renkler, mürekkep lekesinin kağıda yayılması gibi, yaratığın üzerine yayılıyor, birleşme arttıkça daha da artıyor.

Ta ki içlerinden yalnızca biri kalana kadar.

İnana'nın yeni bedenlenmiş gözlerinden, ellerine, bedenine, kan lekeli zemine bakışını izliyorum. Ayağa fırlıyor ve sendeleyerek hücreden dışarı çıkıyor, bacakları titriyor. Hapishanenin dışındaki gardiyanlar hazırda bekliyor, elleri kılıçlarının kabzalarına gidiyor, ancak bedenlenmiş İnana bileklerini şıklatıyor ve parmak uçlarından çıkan gölge telleriyle onların kafalarını boyunlarından ayırıyor.

“İntikam,” diye mırıldanır İnana, bedeninin son isteğini hatırlayarak. Sonra köyün dışındaki tarlayı geçip ormana doğru koşar. Orada bir ağacın dibinde yere yığılır, zihni karışıklık ve anlamadığı düğümlü anılarla doludur. İçinde öfke kabarır ve parmak uçlarından gölgeler fırlayarak çalılıkların arasından geçer, öfkesiyle dalları parçalar. Nasıl durduracağını bilmiyor. Zihni darmadağın olmuş durumda.

Dikişler.

Dikiş.

Sakinlik.

İğnenin ete girip çıkışının anısı zihnimde canlanıyor. Hayır, kumaştı.

İnana, kol bandından bir iğne çıkarır ve nabızı normale dönene, nefesleri rahatlayana kadar gölge iplikleriyle dikmeye başlar. Diker, diker, diker; gölgelerden bir duvar halısı örür.

Gece çöker ve gölgeler onun eserini inceler. Biri o kadar büyülenir ki, yanına iyice sokulur, kolları onunkilere değer, başı omzuna yaslanır.

Sanatının güzelliğiyle büyülenmiş bir halde, onu izler ve izler, ta ki ona daha da sıkıca yaslanana kadar. Sonra da bedenine karışır.

İnana, öfkeden başka bir şey hissettiğini fark edince nefesi kesildi. Gurur duyuyordu.

Kral Kaelum'un Gazabı.

Yeni bir Shade's Pride.

Zihni yavaş yavaş berraklaşıyor.

Anılar benzer şekilde devam eder ve kısa süre sonra İnana dikiş dikerken hikâyeler anlatmaya başlar; kalbini kaybeden kadının hikâyesini. Üçüncü bir Gölge olan Şehvet'i, ardından dördüncü bir Gölge olan Açgözlülük'ü özümseedikten sonra, insan temasına duyduğu özlemle ormanı terk eder. Yiyecek için. Barınak için.

Bir tekstil fabrikasında iş bulur ve sanatını gerçek ipek ve iplikle geliştirir. Hikayeleri uzar ve karmaşılaşır, ancak bir izleyici kitlesinin önünde sanatla uğraşmaması gerektiğini bilir. Bu onun sırrıdır. Bu arada, iş arkadaşları ondan uzak dururlar. Ona üzgün gözlerle bakarken, "Bir şeyler yaşamış," diye fısıldarlar ve travma ve hafıza kaybı gibi kelimeler kullanırlar. Anlarlar, çünkü karanlık bir geçmişe sahip tek kişi o değildir. Onu rahat bırakırlar.

Açgözlülüğü özümsemeye başladıktan sonra, papatya dikerek geçirdiği çalınmış anlardan vazgeçmek onun için giderek daha da zorlaşıyor. Sanat ona hayat veriyor, öyleyse neden durmalı? Neden hiç durmalı ki?

Tam fabrika sahibi tarafından yakalanmadan önce, Kıskançlığı özümser. Zihni her zamankinden daha berraktır, ancak dükten kaçışına dair anılarının çoğu hâlâ kilitli kalmıştır. Rockefeller onu tekstil fabrikasının hapishanesinden çıkardığında, duyguların ve insani özlemlerin göz kamaştırıcı bir karışımıdır. Performans sanatçıları arasında, o da herkes gibidir. Biraz kırık dökük.

Artık bedenine karışan Gölgeleeri hatırlamıyor. Onlar artık ruhunun bir parçası ve Nalheim'da yaşamadan önce deneyimlediği her şey bulanık, ateşli bir rüya gibi.

Yedinci Gölgesi olan Tembellik, bir sincaptır. Ejderha Gölgesine dokunduğu gece avucuna girdiğinde, şekil değiştirmesi için onu teşvik

ettiğinde veya kaybettiği mantarı almak için uzandığında elinden fırladığını fark etmez. Mağaranın dışında, karda yürüyüş yapamadığı için öfkeyle durduğunda, derisinden bir öfke patlamasıyla çıktığını anlamaz. Hücredeki rahipleri katledene kadar onun kendisinin bir parçası olduğunu bilmez.

Hayaller eriyip gidiyor, beni şimdiki zamana döndürüyor. İnana kollarımda cansız bir şekilde duruyor, bedeni hıçkırıklarla sarsılıyor.

“Şimdi her şeyi hatırlıyorum,” diyor. “Ben yamalı bir kalbe sahip bir kadın değilim. Ben yamalı bir ruha sahip bir canavarım.”

Onu daha sıkı kucaklıyorum, kederi kalbime daha da derinden işliyor, kendi karanlığımın bir zamanlar kesilip atıldığı fazla aydınlık yerleri karartıyor. Belki de bu yüzden bana tüm duyguları hissettiriyor. Belki de bu yüzden onun rüyalarına, düşüncelerine girebiliyorum. Çünkü o sadece karanlık ve ruhumun yarısında çok fazla ışık var. O, bu karanlığı dolduruyor. Gölgeyor. Beni bütünleştiriyor.

"Yap şunu!" diye bağıyor. "Sana zarar vermeden önce yap şunu. Bir an önce bitir şunu."

"Seni öldürmeyeceğim, İnana," dedim sesim titreyerek.

“Ben İnana değilim.”

"Seni öldürmeyeceğim, sevgilim."

“Neden olmasın?” Sesi çok hüznü. Çok umutsuz.

“Yapamam,” diyorum ve sonraki sözlerim daha güçlü, daha sert çıkıyor. “Yapmayacağım.”

"Ben bir canavarım, Dominic."

“Öyleyse bir canavar ol,” diyorum dudaklarımı şakağına değdirerek. “Benim canavarım ol. Seni yaratanlara karşı bir canavar ol.”

Kollarımın arasında kaskatı kesildi, sonra başını yana eğdi, gözleri benimkine kilitlendi—ölmekte olan bir kadından çaldığı o güzel gri irisler. O güzel ten, pervasız öfkesiyle döktüğü kanla lekelenmişti.

"Kal," diyorum dişlerimin arasından, doğrudan onun asıl Gölgesine, Öfkesine seslenerek. Öfkesi benimkine doğru yükseliyor, onu yansıtıyor, onunla dans ediyor. "Benimle birlikte yakıp yık."

Onun öfkesi benim öfkem. Benim öfkem onun öfkesi. Bir zamanlar Kral Kaelum'un Gazabı olabilir, ama şimdi benim. Dudaklarım daha da açılıyor

ve onun öfkesi, açgözlülüğü, şehveti, gururu, kıskançlığı, tembelliği, oburluğu, karanlık ve güzel ruhunun barındırdığı her günah, dudakları da kıvrılana kadar benimle yankılanarak karşılık veriyor.

"Haydi her şeyi yakıp yıkalım," diyorum. "Hep birlikte bunun bedelini ödetelim."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, 2016 yılında kalp kırıklığını işlemek için kendim için yazdığım 1300 kelimelik kısa bir öykü olarak başladı. Bu öykü, şimdi Geceyi Çağırın Yalanlar'ın ilk iki bölümünü oluşturan kısımlara benziyordu; bu kısımda Terzi lakaplı bir kanun kaçağı, kendi kalp kırıklığını anlatan bir öyküyü bir izleyici kitlesi önünde sergiliyordu. Bunu, kalbi bir canavar tarafından parçalanan ve onu kendi kendine yeniden dikmeyi öğrenmek zorunda kalan bir kız hakkında fantastik/korku bir öykü olarak gizlemişti.

Terzi, o zamandan beri benimle birlikte, iyileşme yolculuğumda yoldaşım oldu. Ona her zaman kendi hikayesini vermek, onu o meyhanenin ötesine (o zamanlar Sefil Yuvası diye bir yer yoktu) ve destansı, karanlık ve güzel bir şeyin içinden bir yolculuğa çıkarmak istemiştım. Şimdi hikayesi gerçeğe dönüştü ve onu ellerinizde tuttuğunuz için çok heyecanlıyım. Bunu mümkün kılan birçok kişiye teşekkür borçluyum.

Bu kitabı desteklediği ve bağımsız yazar kimliğimden sıyrılıp geleneksel yayıncılık dünyasına adım atma cesaretini verdiği için menajerim Kimberly Whalen'e çok teşekkür ederim. Bu, gerçekleşen bir rüya ve sensiz olmazdı. Bu kitabı dünyanın dört bir yanındaki ülkelere ve dillere ulaştırdığınız için size ve diğer menajerlerinize minnettarım.

Alicia Clancy'ye ve Delacorte Press'in tüm ekibine, bu kitaba inandığınız (ve Tembel Hayvan'ın gerçekten çok iyi bir çocuk olduğunu doğruladığınız) için teşekkür ederim. Sizinle çalışmak büyük bir onur ve kitabımı hayata geçirdiğiniz için çok minnettarım. İngiltere'de ise Kelly Smith'e ve Zaffre ekibine teşekkür ederim. Bu kitaba olan coşkunuz baştan beri bulaşıcıydı ve bu kitabı İngiltere'ye getirdiğiniz için çok minnettarım.

Beta okuyucularım/eleştiri ortaklarım Alisha Klapheke ve Hanna Sandvig'e teşekkür ederim. Daha önce size sunduğum eğlenceli, sevimli ve rahatlatıcı peri temalı romantik komedilerden sonra, karanlık ve kanlı bir fanteziyle sizi şaşırtmaya açık olduğunuz için minnettarım. Geri bildirimleriniz ve teşvikleriniz çok değerli.

Hayal edebileceğim en muhteşem ABD kapağı için Sarah Horgan ve Micaela Alcaino'ya teşekkür ederim. Micaela, kapaklarınız ikonik ve sanatınızı bu kitapta görmek bir hayal gerçek oldu. Tüm zamanların en çarpıcı ve güzelce ürkütücü haritası için Charlie Arpie'ye teşekkür ederim! Ve bu kitabı hazırlarken birlikte çalıştığım diğer tüm sanatçılara: Alexandra Curte, Vii Morte, Amira Naval ve K.D. Muhteşem çizimlerinizle bana ihtiyaç duyduğum görsel motivasyonu sağladığınız için teşekkür ederim!

Bu süreçte bana destek olan tüm yazar arkadaşlarıma, cesaret verici sözler söyleyen veya şahsen ya da sosyal medyada sadece dostça bir merhaba diyen herkese teşekkür ederim. Ve hem yeni hem de eski tüm okurlarıma, bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için çok teşekkür ederim. Kitaplarıma şans vermeniz benim için çok şey ifade ediyor. Her paylaşım, yorum ve ağızdan ağıza yayılan tavsiye beni çok mutlu ediyor. Okuduğunuz için teşekkür ederim.

Son olarak, aileme teşekkür ederim. Eşim ve kızıma, hayatımın ışıklarısınız ve tuhaf halimi sevdiğiniz ve kabul ettiğiniz için çok mutluyum. Evcil hayvanlarıma, her zaman olduğu gibi duygusal destekçilerim olmaya devam ediyorsunuz ve yüzümü tüylerinize gömmeme izin verdiğiniz için çok minnettarım. Ve alerjim olmadığı için de. Bahçemdeki tüm sincaplara ve kuşlara, takılmanız ve yazmak zorlaştığında harika bir mola ve dikkat dağıtıcı olduğunuz için teşekkürler. Size fıstıkla karşılık vereceğim.

YAZAR HAKKINDA

Tessonja Odette, Seattle'da yaşayan, fantastik romantizm, epik romantizm ve peri masalı uyarlamaları yazan bir yazardır. Farklı serileri, rahatlatıcı peri temalı romantik komedilerden karanlık ve sürprizlerle dolu fantastik öykülere kadar uzanmaktadır. Kitaplarında zekice diyaloglar, ateşli romantizm ve nefes kesen sihir bulacaksınız. Yazmadığı zamanlarda anime izliyor, evcil hayvanlarını seviyor veya sadece kendisinin duyabildiğı müzikle dans ediyor.

tessonjaodette.com

[Facebook.com/tessonjaodette](https://facebook.com/tessonjaodette)

Instagram: @tessonja

TikTok: @tessonja

Penguin
Random
House

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika kitabınızı keşfedin!

**Bu yazar hakkında kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve
güncel haberler alın.**

Şimdi kaydolun.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM